

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Our worlds were
never meant to
collide.*

CATCHING SIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
J. SAMAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CATCHING SIN

J. SAMAN

Telif hakkı © 2019 J. Saman Kapak

Tasarımı: Shanoff Designs Fotoğraf:

Wander Aguiar Kapak Modeli:

Wayne

Metin Düzenleme: Monique the

Editrix Satır Düzenleme: Gina J.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34 Epilog](#)

[J. Saman'ın diğer
eserleri Kitabın](#)

[Sonu Notu](#)

[The Edge of Temptation'ın 1. Bölümü](#)

[Touching Sin'in 1. Bölümü](#)

BİR

MADDOX

Kulübe girdiğimde kırmızı, mavi ve sarı ışıklar sahnede yanıp sönüyor. Kapı görevlisi Chris bana başını sallıyor ve kimliğimi kontrol etmiyor — yeni gelenlerden yaşlılara kadar herkese kimlik kontrolü yapıyorlar — giriş ücreti de istemiyor. Buraya gösteri için gelmedim ve o da bunu biliyor. Buraya Turner Hotel kumarhanelerinin güvenlik şefi Brian için geldim, kendisi haftada üç gece bu kulüpte barmen olarak çalışıyor.

Neredeyse dört yıldır bu şehirde yaşıyorum, son iki yıldır Turner Otellerinin Operasyon Direktörü olarak çalışıyorum. Otellerin güvenlik şefi bu görevin bir parçası. Ama burası Vegas, her türlü sınırı ve limiti zorlamasıyla tanınan bir şehir. Bu da bazı işlerin benim maaş seviyemin çok altında olduğu anlamına geliyor. Bunlar genellikle en sevdiğim işler. Ellerimi kirletebileceğim işler. Ama bu gece, saçmalıklarla uğraşacak havamda değilim. Striptiz kulübü atmosferi için. Ya da giysilerime her zaman yapışan sigara ve puro dumanının iğrenç kokusu için. Ve kesinlikle, kışları çimdiklerken tansiyon haplarını artıran azgın yaşlı adamlar ya da bağırarak kızları bedavaya sevişmeye ikna etmeye çalışan bekarlığa veda partisi yapan erkekler için de havamda değilim. Işıklar ya da durmaksızın çalan house müziği için de havamda değilim.

Dürüst olmak gerekirse, bu tür yerlerin cazibesi benim için hiç olmadı.

Neden dokunamadığım bir kadın tarafından kuru kuruya becerilmek isteyeyim ki? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Seks için para ödeyeceğimden emin değilim.

Ama bu gece bana kalmış bir şey değil. Ayaklarım yukarıda dinlenirken Atlanta Hawks maçını izleyip harika bir yemek yiyip harika bir içki içmeyi tercih ederim. Bugün cuma ve hafta uzun ve sonsuz saçmalıklarla dolu geçti. Ama bu gece, bir şekilde, silahını otellerimden birine getirip kız arkadaşını tehdit eden, büyük bir olay çıkaran ve insanları korkutan bir pislikle ilgili oldu. Diğer iki gölge ise hileli zarlarla hile yapmaya çalışıyordu. Güzel bir operasyondur. Onlara bunu kabul ediyorum.

Brian gözüme çarpar ve bir damla bile dökmeden tekila shot bardaklarına tekila doldururken bana "naber" diye başını sallar. Bara yaklaşıyorum,

cıllalı ahşaba yaslanıyorum. Burası ucuz barlar gibi yapış yapış değil. Burası bunun için çok fazla klas bir yer.

"On tane lazım dostum," diyor kalın Avustralya aksanıyla. "Star bu gece Magic'in yerine geçecek ve o sahneye çıkmadan önce bu ahmaklara yaklaşık elli içki siparişi hazırlamam gerekiyor."

Ne olursa olsun. Kimin umurunda? Kafamı sallıyorum. "Az önce söylediklerinin ne anlama geldiğini hiç anlamadım, ama sen işine bak. Ben beklerim." Boş bar taburelerinden birine oturuyorum ve barın altındaki ışıklar hariç her şey karardığında telefonumu çıkarıyorum. "Ne oluyor lan?" diye fısıldıyorum.

"Şovu izlemelisin," diyor Brian karanlık uçurumun içinden. "Star artık sahnede dans edemiyor, ama bu gece etmek zorunda kaldı. Yemin ederim, yaşlılardan annelerinin memesini yeni bırakmış bebeklere kadar herkes bu gece onu izlemek için dışarı çıkmış. Bir şekilde haber çabuk yayılmış." Sanki outback'teymişiz gibi konuşması mı gerekiyor? Ben Georgia'lıyım; anlıyorum, bizim de dünyanın çoğunun anlamadığı kendine özgü bir konuşma tarzımız var, ama yapma ama. Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Bu Brian için pek de alışılmadık bir durum değil, ama şu anda dil engelini aşacak havada değilim. E-postalarımı kontrol edip, gerçekten cevap vermem gerekmeyen saçma sapan şeylere cevap verirken, pisliklerin ıslık çaldığı kakofoni kulak zarlarımı deliyor. "Striptiz kulüpleri," diye mırıldanıyorum.

Refleks olarak sahneye bakıyorum, ama kulüp, sahne, ışıklar... her şey karanlıkken kızı görmeleri imkansız. *Bump, bump, bump* diye bir ritim başlıyor ve beklentiyi artırıyor. Işıklar yanıp sönüyor, ritimle birlikte titreşiyor, odanın içinde dönerken siyahtan mora dönüşüyor ve uzun, fallik şekilli sahnenin ortasındaki belirsiz bir şekle odaklanıyor. Gözlerimi kısarak, gözlerimin algılayamadığı şeyi çözmeye çalışıyorum.

Kürk

manto.

Çoraplar.

Topuklu

ayakkabıla

r.

Hepsi bu. O kadar şeyin altında bir kadın olup olmadığı beni ilgilendirmiyor. Eğer varsa, kafasının nerede olduğunu bilmiyorum.

Dönen ışıkların senfonisi, sahnenin ortasında, baş aşağı, bar taburesine uzanmış haldeki vücudunda birleşiyor. Bu poz, onun sahneye yeni çıkmadığını gösteriyor. O *bump, bump, bump* devam ediyor, o vücudunu dikleştirip taburenin arkasına oturup, sanki onu gerçekten tatmin edecekmiş gibi kuru seks yapana kadar yoğunlaşıyor.

"Tanrım, bebek İsa," solumdaki adam inliyor. Altmışlı yaşlarında olduğu belli ve parmağındaki yüzükten anlaşıldığı kadarıyla bir eşi var. Muhtemelen birkaç çocuğu ve bir sürü torunu da vardır. Yine de burada, sanki idam mahkumuymuş ve kadın onun son yemeğiymiş gibi onu izliyor. Sağımdaki adamın ağzından tek kelime bile çıkmıyor, salyası yere akıyor.

Kadının vücudu dalgalanmaya başlar, bacakları havaya kalkarken sandalyeye sürtünür ve en mükemmel V şeklini oluşturur. Daha geniş. Daha geniş. Bacaklarını açmayı bırakmadan önce neredeyse bacaklarını ayırıyor. Başını geriye atar, inerken koyu renkli saçları dökülür, kalçaları o taburede sihrini sürdürür. *Lanet olsun.* Kendimi durduramadan dudaklarımı yalıyorum, birdenbire sahip olmamam gereken bir ereksiyonum olduğunu fark ediyorum. Belli ki, buradaki diğer aptallardan hiçbir farkım yok. Brian onlara ne demişti? Drongoes mu? Çünkü gözlerimi ondan ayıramıyorum. Fazla ilgilenen penisim buna izin vermiyor. Uzun siyah saçları ve kıvrımlı kalçaları olan bu kadını saf şehvetle izliyorum — çünkü geri kalanı kürk mantosuyla örtülü —sinir bozucu ve gülünç bir şekilde *orada* duran bir tabureye sürtünüyor.

Ben bu adam değilim, kendime hatırlatıyorum. Ama nafile. Ben bu adamım. En temel içgüdülerime yenik düşüyorum. Mağara adamı düzeyinde beyin fonksiyonlarına ve Viagra düzeyinde kan akışına. *Bu sadece bir gösteri. Gösteriyi izlemenin hiçbir sakıncası yok.*

Kolları başının arkasına uzanıyor, avuç içleri sahnenin ahşap kısmına dayanıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve bacaklarını genişçe açıyor ve... *siktir.*

"Evet, bebeğim." Bu yanımdaki Pislik Bir. Kocaman bir ailesi olan adam. Kemik arayan bir köpek gibi odayı geçiyor ve sahneye iki yüz dolarlık banknotlar atıyor. Kız, sanki onun sunduğu şey kendi standartlarına uygun değilmiş gibi, onları görmezden geliyor. Daha fazla banknot uçuyor. Yüzlükler, ellilikler, yirmilikler. Binlerce dolar sahneye düşüyor ve kızın tek yaptığı, bacaklarını V şeklinde açıp vücudunu tamamen ters çevirerek tabureyi kuru kuru becermek.

Ama sonra, kışını çevirip geriye doğru uçar ve o çılgın topuklu ayakkabılarının üzerine iner. Kendini düzeltir, yanımdaki pisliğe döner ve göz kırpar. Kalçaları sallanır, bir o yana bir bu yana kıvrılır. Ortadaki direği bulur ve bacaklarını etrafına sarar, o kadar çok daire çizer ki başım döner. Ve büyülenirim. Ve sertleşirim.

Kürk mantosunu çıkarmıyor.

Bu sonradan akla gelen bir fikir. Bu kızın kalpleri çarptırmak için çıplak olması ya da vücudunu göstermesi gerekmiyor. Onun alaycı tavırları, dansı, en güçlü silahı ve bu çok seksi. Sonra vücudunu bir kez daha ters çeviriyor,

bacaklarını metal direğe dolayarak vücudunu direğe sabitliyor ve evet, tatlı bebek İsa, kürk manto yukarı kayıyor ve kremi, tonlu karnını ortaya çıkarıyor. Oda alkışlar ve ısıklarla çalkalanıyor, erkekler sahneye akın ediyor, her biri diğerinden bir santim daha yakın olmak için yarışıyor, onun dikkatini çekmek için çaresizce uğraşıyor. Ancak o platforma dokunmaya cesaret edemiyorlar. Dokundukları anda dışarı atılacaklarını ve hayal ettikleri kadını kaybedeceklerini biliyorlar.

Müzik bir kez daha değişene kadar, kollarını uzatmış olarak o pozisyonda kalır. O *bump, bump, bump* ritmi yavaşlar, vurucu bir ritimden damlayan kadar yavaş ve erotik bir ritime dönüşür. Vücudu, yere zarif bir şekilde inene kadar, inanılmaz bir hassasiyetle direğin aşağısına kayar.

Daha fazla tezahürat. Daha fazla ılık.

Ama o bunları görmezden gelir. Tezahüratları ve dikkatini çekmek için yapılan talepleri görmezden gelir.

Müzik bir kez daha hızlanır ve gerilimi artırır. Kız ters döner, sahnenin zemininde sürünür, atılmış banknotları toplar ve tangasına sıkıştırır. Kız, haykırışlar içindeki hayranlarına baştan çıkarıcı bir gülümseme ve ustaca bir göz kırpmaya sunar. Biri "Göğüslerini göster!" diye bağırır.

Ayağa kalkar, ceketini vücuduna daha sıkı sarar, sanki bu kaba istek onu rahatsız etmiş gibi kollarıyla o mükemmel göğüslerini örter.

"Bunlar mı?" diye sorar, baştan çıkarıcı ve kışkırtıcı bir ses tonuyla.

"Evet," diye erkeklerin toplu inlemesi odada yankılanır ve kız gülümser, dönerek ritme uyumlu olarak muhteşem kışını sallar. Tanga siyah renktedir, ama arkaya uzanıp kışını açarak göstermezse bunu pek fark edemezsiniz. Kalabalığın çılgınlıkları alevlenir, talepkar hale gelir. Atılan dolarlar artar ve kızın tek yaptığı bize bir ipucu vermektir.

Bir

bakış.

Bir

heyecan

Geniş, dişli bir gülümsemeyle bakan Brian'a bakıyorum. "Söylemiştim dostum," diyor sadece. Hileli bir şey mi var diye anlamaya çalışır gibi başımı sallıyorum, ama onu bir saniye bile kandıramayacağımı biliyorum. O da bunu hissediyor — hissetmemesi için ölü olması gerekirdi — ve bu piç burada çalışıyor. Gerçek şu ki, gerçek hayatta böyle kadınlar yok. Tüm kıvrımları, kasları, yumuşaklığı, kadınlığı ve saf, sınırsız seksapeliyle. Sırtından şeritler halinde akan, kalın, simsiyah saçları olan kadınlar yok. Onunki gibi mükemmel kalçalar yok.

Brian'la konuşurken bir şekilde ceketini çıkardığında, onun dolgun, gerçek, inanılmaz göğüslerini görüyorum ve buradaki diğer tüm erkekler gibi benim de başımın belada olduğunu anlıyorum. Ama şu anda dikkatimi çeken onun mükemmel vücudu değil. Ya da hareketleri bile değil. Onun yüzü. O büyük, obsidiyen gözleri. Gözlerinin üzerindeki siyah kaşlarının kavisi. Gözlerinin etrafındaki, gerçek kirpikler olduğunu düşündüğüm fan. Yüksek elmacık kemikleri. Pürüzsüz, kremi, ışıltılı yanakları. İnce, dar burnu ve güzel, dolgun kırmızı dudakları.

Nefesim kesiliyor. O çok etkileyici.

Gözleri odanın içinde dolaşıyor ve benimkilere takılıyor. İçimde bir şey bükülüyor, yanıyor, şiddetle çırpınıyor. Bu hissi nefret ediyorum. Bana gülümsemiyor. Bana göz kırpmıyor bile. Bunun yerine, benim ona hissettirdiklerimden hoşlanmıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

O, Rusça yazılmış bir kitap gibidir.

Her şey orada. Açık ve gururlu. Saklamaya kararlı olduğu her şey, ama ben o lanet dili bilmediğim için okuyamıyorum. Tanrım. *Ne halt ediyorum ben?*

Göz teması kurmayı bırakıp arkanı dönerek bara geri dönüyor, sahneyi net bir şekilde göremeyen en uçta bir koltuğa oturuyorum. Artık onu öyle izlemek istemiyorum. Etrafında onca erkek varken. O kadını tanımıyorum bile, ama o tek bakış, o tek gizli bakışlaşma...

Brian sonunda beni bulmak için yanıma gelir ve cilalı ahşap masanın üzerinde bir bardak burbonu bana doğru kaydırır. "Teşekkürler," derim, nadiren içtiğim içkiyle kurumuş boğazımı ve karışık zihnimi temizlemek istiyorum.

"Şu adamlara bak," diyor Brian, temiz bir havluyla bardağı silerek. "Hiçbir şey seni bir kadın kadar mahvetmez."

Bu söze kadehimi kaldırıp bir yudum daha alıyorum. "Bugün The Palace'da ne olduğunu anlat." Turner Palace'a böyle diyoruz. Turner Grand, Turner Palace ve Turner var. Bunlar Strip'te bulunan üç otel ve kumarhanemiz. Ülke genelinde Turner adı altında bir düzine başka otel ve tatil köyü daha var. En iyi arkadaşım, kan bağı olmasa da silah arkadaşım Jake Harris Turner, tüm imparatorluğun sahibi. Jake ve ben, o omzundan vurulmadan önce Afganistan'da birlikte görev yaptık. Birkaç yıl sonra emekli olduğumda, beni Vegas'a gelmeye ikna etti ve sonunda Turner Hotels'in genel merkezini yönetmeye yardım ettim ve COO ve Güvenlik Şefi rolünü üstlendim.

Brian bugünkü olayları anlatmaya başlar. Silahlı çift ile hileli zarları olan adamın birlikte çalıştıklarını ve geçen hafta rulet topu ve kalp krizi geçiren adamla ilgili benzer bir olay yaşadığımız için bunun bir tuzak olabileceğini düşünmektedir.

"Dördüncü kez üst üste yedi çıktıktan sonra zarları değiştirdik, ama o noktada adam zaten yirmi beş bin dolardan fazla kazanmıştı."

Bunu düşünürken bir yudum daha alıp mırıldandım. "Ve zarlar bizimkilerle aynı mıydı?"

"Aynıydı. Üzerinde bizim fark etmediğimiz, onun bildiği bir şey olmalıydı, çünkü altı zar arasından seçim yapması istendiğinde her seferinde o iki zarı seçmeye devam etti."

"Ya da sadece ağırlık farkını hissetti."

Brian başını sallar, öne eğilir ve dirseklerini barın kenarına dayar. barın kenarına dayadı.

Tabureye yaslanarak, kısa saçlarımı elime alıp taradım. Hile yapmak bu kasabada yeni bir şey değil. Bazıları, yakalanmayacaklarını düşünen sıradan aptallar. Bazıları, kendilerini herkesten daha akıllı sanan kart sayıcılar. Bazıları ise iyi finanse edilmiş, iyi planlanmış ve iyi uygulanmış. Bu insanlar gibi. Ve dikkat etmeniz gerekenler de bunlar, çünkü dikkatli olmazsanız, sizi oyuna getirebilirler.

"Onu yakaladık mı? Silahlı adamı ve kadını yakaladığımızı biliyorum, ama yükleyiciyle ilgili bir haber almadım."

"Evet. Marlin ilk görüşmeyi yaptı ve sonra adam yasaların gerektirdiği şekilde polise teslim edildi."

"Lanet olası yasa." Ben gülerim ve Brian gülümser, ben onu durdurmadan önce içkimi doldurmaya gider. "Keşke..."

"Brian," bir kadın sesi sözümü keser. "Üzgünüm."

Dik oturuyorum ve küçük siyah üniformalı sarışın kadın bana pişmanlık dolu bir gülümseme atıyor. Brian'la konuşmak için buraya geldiğim birkaç seferde onu burada görmüştüm. "Bay Conti burada ve Bay Sinclair'e en iyi burbonumuzdan bir içki daha ikram etmemizi ve burada olduğu sürece hiçbir şey ödememesini istedi. Ayrıca, masasına bir şişe Cristal ve üç bardak getirilmesini istedi. Star da ona katılacak, bu yüzden bu gece geri kalanında bir garson eksik olacağız."

Brian içinden küfür eder ve ben de dönüp odayı arar, Anthony Conti'yi bulurum. Gözleri benimkilere dikilmiştir, sanki adı geçtiği anda onu arayacağımı biliyormuş gibi. Teşekkür etmek için kadehimi kaldırırım ve o da

başını sallar. Solunda daha önce hiç görmediğim yaşlı bir beyefendi oturmaktadır. Karşısında bana sırtı dönük bir kadın var ve sağında dansçı Star ya da sahte adı her neyse o var. Gözleri yere bakıyor, duruşu sert. Artık sadece tanga ya da kürk manto giymiyor. Siyah bir tişört ve onu yeterince örten mini etek giymiş. Diğer garsonların üniforması bu.

Adam ona dokunmuyor, kadın da adama dokunmuyor ve Las Vegas'ın yeraltı dünyasının sahibi olan adamla kadının ilişkisi hakkında hiçbir fikrim yok. Anthony Conti'ye sırtımı dönüyorum ve sarışın garsona sesleniyorum. "Lütfen Bay Conti'ye benim adıma teşekkür edin. Teklifi son derece cömert ve çok takdir ediyorum."

"Elbette." Ama sesinde hafif bir titreme duyuyorum ve duruşunda bir tedirginlik görüyorum. Havada bir gerginlik dalgası hissediliyor. Brian, başka bir yerde sakladığını tahmin ettiğim pahalı şampanya ve kristal kadehlerle dolu bir tepsiyi alıyor ve sarışın kadın bizi bırakıyor.

İçkimin son yudumunu içip bardağı kenara itiyorum. Brian işine geri dönüyor, sohbetimiz şimdilik bitmiş durumda. Bu kulüpte kalma ihtiyacım sona erdiğinden ayağa kalkıyorum, ceketimi omuzlarıma atıyorum ve Conti'ye dönüp bakıyorum. Misafirleriyle yoğun bir tartışma içinde, benim varlığımı tamamen unutmuş durumda. Ama kulüpte dolaşırken, Star başını kaldırıp beni hemen fark eder, sanki başından beri beni bekliyormuş gibi. Beni çıkışa kadar takip eder, kaşlarını hafifçe kaldırır, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir.

Solundaki adamı düşününce, onun yönüne bakmaya cesaret ettiğim için deli olduğumu ima edercesine başını sallar. Ama umurumda değil. Ben de ona sırtı olarak karşılık veririm.

Çünkü daha önce ilgimi çekmişse, şimdi tamamen büyülenmiş durumdayım.

ISABEL

YAPMAMAM GEREKİR. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama bu beni durdurmuyor. Aksine, beni daha da ileri itiyor. Kulübe vardığımda, Carla giyinme odasının kapısında bekliyordu, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. Bunun iyi bir haber olmayacağını biliyordum. Magic yine hasta olduğunu söylemişti. Oğlu astımlıydı ve yeterli sağlık sigortası olmadığı için zavallı çocuk sık sık hastalanıyordu.

Onun için üzülüyorum. Onun için üzülüyorum. Eğitimsiz ve yardımsız bir bekar anne olmak kolay değil. Ve çocuğu sigara ve puro dumanının havayı kapladığı buraya getirmek çözüm değil. Çoğu zaman böyle bir durumda Carla, salondan bir garson çağırır. Ama bu gece ben gönüllü oldum.

"O bundan hoşlanmayacak, *mi hija*," diye uyarıyor beni Carla, güneşten yanmış eli omzumu sıkıca tutarken gözlerimin içine dikkatle bakıyor. "Buna değer olduğundan emin misin?"

"Bu benim sorunum. Ayrıca, kârımız düştü." Kışın, özellikle tatillerden sonra işler her zaman biraz durgun olur. "Kızlar müşteri ve bahşiş artışından faydalanabilir." Doğrusu ben de faydalanabilirim, ama bunu bu yüzden yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü kendimi tutamıyorum. Tekrar nefes alabilmek ve hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabilmek için yapıyorum.

Onun onayını beklemiyorum. Aslında buna ihtiyacım yok. Bunun yerine, hazırlanmak için soyunma odasına geri dönüyorum. Boş bir yer bulup, kıcımı sandalyeye oturtuyorum ve aydınlık aynada yansımama bakıyorum. Carla ile tartışmayacaktım. Tehlikede olan benim kıcım, onunki değil. Ne dediğini anlıyorum ve haklı olduğunu biliyorum, ama ben de haklıyım. İşler yavaş gidiyor. Burada dans eden kızların çoğunun, geçinmek için onların parasına güvenen aileleri var. Benim hayatım onlarınki gibi değil ve asla olmayacak.

O yüzden, siktir et.

Sonuçları umurumda değil.

Kulübün bir rutini vardır. Bir kız ana sahnede bir set yapar ve belirli bir şarkıya koreografisi yapılmış bir dans sergiler. Ardından, yirmi dakikalık bir ara verilir ve kızlar yan sahnelerde dans ederler — çoğunlukla direklerde sallanıp kıvrılırlar — kulübün

O noktada, müşteriler kucak dansı talep eder, içkilerini alır ve hatta şampanya odalarında zaman satın alırlar. Sonra süreç yeniden başlar.

Bu gece, gece yarısı dans edeceğim. Carla, altı aydan fazla bir süredir burada dans etmediğim için, sanki bir kasırga geliyor gibi haberi yayacak. Anthony Conti beni sahnede bulup herkesin önünde saçımdan tutup fiziksel olarak sahneden sürükleyip götürdüğünden beri dans etmedim. Onun en iyi, en popüler dansçısıyım - beni yakalayana kadar bunu bilmiyordu. O zamandan beri, sadece garsonluk yapıyorum. Kucak dansı bile yapmama izin verilmiyor, bu da bahşişlerimin, kazancımın yeterince iyi olmadığı anlamına geliyor. Geçimimi sağlıyorum, ama zar zor, çünkü Conti'nin parasını reddediyorum.

Beni sahiplenmiş olabilir, tüm hayatımı kontrol ediyor olabilir, ama ona bunu vermiyorum. Bu, az da olsa kontrolümün olduğu tek alan. Bu yüzden, benim için kötü sonuçlanacak olsa da, kazanacağım parayı arzulamaktan kendimi alamıyorum. O sahnede beş dakika kalırsam, bir aylık kira, faturalar ve yemek paramı kazanırım. Anthony dans ettiğimi duymazsa, kucak danslarıyla daha fazla kazanabilirim, ve gerçekten şanslıysam, şampanya odasında da. Özel danslar çok iyi para getirir.

Saçlarımı sallayarak, ellerimi ileri geri sallıyorum, parmaklarımı açarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Garsonluk yaparken kullandığım makyaj, sahne makyajıyla aynı değil. Dürüst olmak gerekirse, genellikle çok uğraşmıyorum. Genellikle sadece biraz maskara, allık ve ruj sürüp işimi bitiriyorum. Kimse garsonların nasıl görüldüğünü umursamıyor. Kompakt pudralardan birini açıp önce gözlerime saldırıyorum, kalın kohl ile çizgi çekip dumanlı bir görünüm için koyu gölge ekliyorum.

"Teşekkürler," diyor arkamdan bir ses. Aynaya baktığımda, Ariel'in yansıması bana gülümsüyor. "Carla, sahnede çok iyi olduğunu söyledi. Birkaç müşteriyle konuşurken, arkadaşlarını arayıp senin gösterini izlemelerini tavsiye ettiğini duydum. Madem bu kadar iyisin, neden dans etmiyorsun?"

Ariel yeni. 1950'lerin pin-up kızları gibi kıvrımlı, güzel bir sarışın. "Eskiden dans ederdim. Ama şimdi sadece garsonluk yapıyorum."

Sanki ortak bir noktamız varmış gibi bana anlamlı bir gülümseme atıyor. "Anlıyorum. Benim erkek arkadaşım da bundan hoşlanmıyor, ama para çok iyi. Sakın erkek arkadaşına söyleme." Bana komplo kurarcasına göz kırptırıyor, ben de zorla gülümsüyorum.

"Tamam. Dışarıda görüşürüz."

"Tabii ki."

O da ipucumu anlar ve beni yüzümle baş başa bırakır. Dudaklarımı kırmızıya boyadıktan sonra başımı aşağıya doğru eğip saçlarımı fırçalar ve bolca sprey sıkarım. Dik durarak saçlarımı tekrar fırçalarım ve şimdi saçlarım dolgun, yumuşak dalgalar halindedir. Mükemmel. Whisper'dan bir kürk manto ödünç alırım, dantelli kenarlı diz üstü çoraplar giyerim ve öldürücü topuklu ayakkabılarımı giyerim. Hepsi siyah, çünkü giydiğim tek şey bu. "Sıra sende, Star," diye bağıyor Carla ve o eski, tanıdık, mide bulandırıcı kelebekler hissi beni ele geçiriyor. Dans etmeyi sevmiyorum. Aslında bu işin en keyifli kısmı da bu. Diğer her şey olmadan da yaşayabilirim. Aptalca sürtünmeler. Direğe, yere ya da kullandığım her neyse ona sikişiyormuş gibi yapma. Kıyafetlerimi çıkarıp, şehvetle sarhoş olmuş

İlk sefer en zor olanıdır. Üstünü çıkarıp, sarhoş ve azgın erkeklerin çılgın atan kalabalığına göğüslerini ilk kez gösterdiğin o an, hayatının en kötü anı gibi gelir. Erkekler sana kendini kirli, değersiz ve ucuz hissettirir. Kendini ve kim olduğunu sorgulamana neden olurlar. Özgüvenini yokluğun derinliklerine çekerler. Kimse çocukluğunu striptizci olmak için harcamaz. Bu, çoğunlukla seçenek eksikliğinden kaynaklanan bir şeydir. Ve Ariel'in dediği gibi, para çok iyi, özellikle de böyle bir kulüpte. Ama bana burada çalışma seçeneği hiç sunulmadı. Dans etmek benim isyanımdı ve ben de bunu kabul ettim. Bu, yaptığım şeye karşı duyarsız olmamı sağlamadı. Aksine, daha da farkında oldum.

İlk seferinde...

Dediğim gibi, zamanla kolaylaşıyor. Sonunda erkekleri o kadar fark etmiyorsunuz. Ya da onları en iyi şekilde görmezden gelmeyi öğreniyorsunuz.

DJ sıradaki dansçının ben olduğumu duyurur. Derin bir nefes alıp, sahne karardığında dışarı çıkarım, sigara, puro ve kuru buzun kokusunu unuturum. Sahnenin ortasındaki tabureyi bulurum ve tersine otururum.

Gözlerimi

kapatırım.

Zihnimi

boşaltıyorum.

Ve müziğin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Öğretildiği gibi tüm kalbimle dans ediyorum. Vücudum bildiği şeyi yaparak kıvrılıyor ve sallanıyor. Sahneye dizilmiş erkeklerle flört ediyor ve onlarla dalga geçiyorum, bana attıkları paraları zihnimde sayıyorum. Bu oyun böyle oynanır. Dans böyle yapılır. Onları ikna ediyor ve kışkırtıyorum. Gülümsüyor ve fethediyorum. Bu

şovun en nefret ettiğim kısmı. Çıplak ve açıkta olduğum, bitmesini o kadar çok istediğim ki, dansın bir sonraki adımını atmaya kendimi zorlayamadığım kısım. Dönerek, gözlerim güçlü, çelik gibi bir bakışla çarpışır, kalbim bu beklenmedik durum karşısında göğsümde zıplar. Gözlerimi kırıyorum. Bir kez. İki kez. Adam çok seksi. Bu garip ışıklandırmada bile bunu anlayabiliyorum. Boyu çok uzun, kum rengi saçları neredeyse sıfır kesim. Gözleri çok renkli stroboskop ışıklarına karşı büyük ve parlak. Elmacık kemikleri yüksek, şimdiye kadar gördüğüm en keskin, en belirgin çene hattına mükemmel bir şekilde uzanıyor. Uzun boylu, heybetli ve sert bir güzelliğe sahip. Korkutucu. Bu adam tek bir bakışıyla ellerimi titretip kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Ve o bakış...

Hoşuma gitmiyor. Sinir bozucu.

Ondan uzaklaşarak dansı bitirip paramı topluyorum. Sahneden indiğim anda Conti beni bekliyor. Parmakları pazılarımı kavlıyor, dudaklarında acımasız bir gülümseme beliriyor ve alçak sesle tehditkar bir şekilde konuşuyor.

"Benimle gel."

Kollarımı bıraktıktan sonra, suni kürk mantomu giydim, ama bu beni örtmüş hissettirmedi.

Arka taraftaki ofise sürükleniyorum ve o, arkamızda kapıyı sağır edici bir sesle kapatıyor.

Oturmaya tenezzül etmiyorum. Odanın ortasında, dansımdan dolayı terle yapış yapış, ama rahatsız edici bir şekilde üşümüş, donuk ve umutsuz bir şekilde ayakta duruyorum. Onun sesi, kaç kez duysam da, her zaman vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Dans etmekle ilgili sana ne demiştim, Isabel?"

Burnumdan sessizce nefes alıyorum. "Bunu yapmamı istemediğini."

Vücudu benim arkama kayıyor, bana dokunmadan. Henüz dokunmadan. Neredeyse kulağıma fısıldayarak mırıldanıyor. "Yine de bana itaatsizlik ettin."

Yine de beni burada çalıştırmaya devam ediyorsun. Açıkçası, bence bu adam bundan zevk alıyor. Burada çalışmamdan hoşlanmıyor, ama beni kovmuyor ve başka seçenekler sunmuyor. Dur, bunu bir daha düşünelim. Başka seçeneklerim olmasına izin vermiyor.

Dönüp gözlerine bakıyorum. Ona meydan okuyorum. "Evet. İtaatsizlik ettim. Paraya ihtiyacım vardı, diğer kızların da öyle."

Siyah gözleri çok az daralır, ama bunun dışında, sözlerimin onu etkilediğine dair görünür bir kanıt yoktur. Eli, bir battaniye gibi boğazımı sarar. Nazik, sıcak ve yumuşak. Parmakları nabzımı okşar, *kalbimin atışlarıyla* oynar, vücudumun ona verdiği tepkiyle zevk alır, sonra uyarı olarak sertçe sıkar. O kadar sert ki, nefes alamam. Parmaklarının baskısı, parmağıyla okşadığı nabzımı sıkıştırır. İstem dışı boğulur ve nefes nefese kalırım. Ona zayıflığının tatminini vermek beni kızdırır.

"Gelip yanıma oturacaksın. Buradaki vardiyın bitti. Başını eğip çeneni kapalı tut, ben de seninle nasıl başa çıkacağımı daha sonra düşüneceğim." Boğazımı sıkıyan elin baskısı artıyor, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta. Otomatik olarak uzanıp ellerini tutuyorum, bu doğal bir hayat kurtarma refleksi ama onu daha da kışkırtacağı için bastırmaya çalışıyorum. Gözlerimin arkasında kıvılcımlar dans ediyor, ciğerlerim aklıktan yanıyor. "Ve bir daha o sahnede adını duyarsam, cezalandıracağım tek kişi sen olmayacaksın. Anladın mı?"

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum!

Elini gevşetir ve ben oksijenle dolu bir nefes alırım. "Evet, efendim," sıkışmış ses tellerimden zorlukla çıkarırım.

Çünkü benim kesin ve tartışmasız teslimiyetimi sağlamak için söylemesi gereken tek şey bu. Bu, sonsuza kadar benim başımın üzerinde tuttuğu bir koz. Bana işkence ediyor. Mahremiyetimi ihlal ediyor. Beni esir tutuyor. Yine de, beni esir tutan şey nihayetinde bu tek cümle.

Beni tekrar yerime koyduğuna memnun olarak aslan gibi mırıldanır. "Şimdi git giyin."

Beni serbest bırakır ve ben koşmadan dışarı çıkarım. Boynum ve boğazım ağrıyor, ama bu ilk kez olmuyor ve muhtemelen son da olmayacak. Tekrar garson üniformamı giyerim ve arka odadan çıktığımda onu karşıda otururken bulurum. Tereddüt ediyorum. Kaçmak için can atıyorum. Ama kendimi toparlayıp yanına oturuyorum. Hemen misafirleriyle konuşmaya başlamasını görmezden geliyorum — Conti'nin ısrarla Çince konuşmak istediği Çinli bazı insanlar. Öyle de iyi. Onun söylediklerini dinlemekten hoşlanmıyorum. Maddox Sinclair adında birinden bahsettiğinde bile, Cami'den içkilerini ve istediği her şeyi mekanın hesabına yazmasını istediğinde bile. Kafamı kaldırıp baktığımda, uzak köşede Brian'la konuşan adamın sahneden gördüğüm adam olduğunu fark ettim. Göğüslerimden ziyade ruhumu arıyormuş gibi davranan adam.

Tabii ki oydu. Tabii ki Conti'yi şahsen tanıyordu. Bu, onu prensip olarak nefret etmeme neden oluyor.

Yine de, itiraf etmeliyim ki, bir an için bu Maddox'un yanına oturmamı isteyeceğini diledim. Ona kucak dansı yapmamı. Conti'ye siktirip gitmesini söylememi.

Ama yapmıyor. Aptal değil, sanırım. Durumu mahvetmeden okuyabiliyor. Maddox oyalanmıyor. İçkisini bitirip Brian'la sohbetini tamamlıyor ve bana doğru açıkça meraklı bir bakış atarak ayrılıyor. Cesur. Adamın cesareti var, bunu kabul ediyorum. Eminim o etkileyici cesaretine yakışan bir aleti de vardır.

Ve yakından bakınca daha da yakışıklı.

Ve daha iri. O bir futbol oyuncusu. Bu onu daha az sevmeme neden olmuyor.

O bir düğme değil. Conti, adamlarına içki ısmarlamıyor. Hayır. Bu adam başka bir şey.

İtiraf ediyorum, deli gibi kıskanıyorum. Anthony Conti ile işleri olduğunu, ama yine de özgürlüğünü koruduğunu düşünüyorum. Benim asla sahip olamayacağım bir özgürlük.

ISABEL

HAYATINIZ berbat olduğunda, bu berbatlığı kabullenmeyi öğrenirsiniz. Bu bir onur nişanesi haline gelir. Bir rekabet. Ve genellikle, berbatlığınız sorgulandığında, öfkeniz kronik olarak on üzerinden yediye çıkar. Çünkü hayatınızın berbat olduğunu biliyor ve öyle olmamasını diliyorsunuz, ama birinin sizin hayatınızın ne kadar berbat ve çirkin olduğunu belirtmesi kabul edilemez.

Sonunda kötü eroin dozundan ölen bir uyuşturucu bağımlısı fahişenin kızı olarak büyüdüğüm için, hayatımın çoğu insandan daha berbat olduğunu tahmin edebilirsiniz. Bunun beni ihtiyatlı yaptığını düşünmek hoşuma gidiyor. Acımasız bir kaltak olmak da başka bir olasılık. Her ne olursa olsun, bu gururla taşıdığım bir onur nişanı ve çoğu günü atlatmamı sağlıyor.

Pazar ve pazartesi günleri en sevdiğim günlerdir. Dinlendiğim günler. Gardımı indirdiğim günler. İşim yok. Ne istersem yapabileceğim özgür günlerim. Anthony Conti bile beni rahatsız etmiyor — çoğu zaman. Hayır, ben gerçekten uçamayan ama uçabildiğini sanan bir yavru kuşum. Ama bu yanılsama her şeydir, değil mi? Çok az şeyin olduğunda, seni ayakta tutan yanılsamalardır.

Doğal olarak, insanlar benim iki günlük özgürlüğüme müdahale ettiğinde çok sinirleniyorum.

Genellikle zamanımı kütüphanede geçiririm, satın alamayacağım kitapları okurum ve halk kütüphanesinin belirlediği güvenlik parametreleri dahilinde internette gezinirim. Sonra, bana nakit ödeme yapan birkaç yaşlı komşumun evini temizlerim. Onlar için yemek de pişiririm, ayak işlerini de yaparım. Aslında, ihtiyaçları olan her şeyi yaparım.

Böyle bir iş yaparken, kulüpten tanıdığım Maddox Sinclair ile markette karşılaşıyorum. Tesadüf mü? Emin değilim. Onun gibi bir adamın alışveriş arabasını itip içine mısır gevreği, süt ve ekmek gibi şeyler koyduğunu hayal etmek bana zor, hatta neredeyse imkansız geliyor. Yemek yemesi gerektiğini biliyorum, ama tanrılar böyle şeyler yapar mı? Bu bana bir hile gibi geliyor, tanrı ve ölümlü arasındaki çizgide dururken sıradan ve normal görünmek için kullandığı bir taktik gibi.

Bu beni tedirgin ediyor.

Beni buraya kadar takip mi etti? Benim için mi gönderildi?

O Conti ile iş yapıyor ve bu tarafta yaşadığını hiç sanmıyorum. Ayrıca, marketteyken beni çıplak gören insanlarla karşılaşmaktan gerçekten nefret ediyorum. Giyinik olsam da olmasam da, yine de çıplak hissediyorum.

Ben sağa, mısır gevreği reyonuna dönüyorum, o da sola, aynı reyonun içine dönüyor. Karşılıklı duruyoruz. İşte böyle başlıyor.

O sırtıyor.

Ben

sırtmam.

Beni baştan aşağı süzer.

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Selam," diyor.

Cevap vermiyorum.

"Seni gördüm," diye devam eder, yüzünde hoş bir şaşkınlık ifadesi vardır. O cümleyi bitirmediğinde, sonunda rolümden çıkıp isteksizce gülümserim. Çünkü ne diyecek ki? "Senin, pantolon dediğin küçük bir kumaş parçası dışında neredeyse çıplak halde sahnede zıplarken seni gördüm" mi? Ya da dur, daha da iyisi, "Seni, Vegas'ın gördüğü en büyük haydutun yanında yalnız ve yerinden çıkmış bir oyuncak bebek gibi otururken gördüm" mü? Evet. İkisi de bu senaryoda çok iyi uyuyor, sence de öyle değil mi?

"Ve ben de seni gördüm," diye cümlesini tamamlıyorum. "Şimdi bunu hallettiğimize göre, kendi mısır gevreklerimizi seçip günümüze devam edebiliriz." Evet, sinirlerim çoktan gerildi ve tüm gücümle ateş ediyorum.

Ama bu ıslah olmaz piç kurusu hiç yılmıyor. "Hangi mısır gevreğini seversin?"

"Ah! İşte burada. Ruhumun penceresi. Tatlı ve çocuksu, fındıklı ve lifli mi, yoksa meyveli ve renkli mi seviyorum? Bunun beni anlamana gerçekten yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" Biliyorum, burada abartıyorum. Bu lanet olası tüyler yüzünden. Kontrol edilemez pislikler, özellikle de onun benimle konuşma niyetini sorgulamadan edemediğimde.

"Hayır," diye cevaplıyor. En azından ne dediğimi anlamıyormuş gibi davranmıyor. Neredeyse boş olan arabasını bana doğru itiyor. Benim arabam neredeyse dolu ve gerçekten günümü devam ettirmek istiyorum. Ona ya da saçmalıklarına ayıracak vaktim yok. "Bahse girerim Cinnamon Toast Crunch'ı seviyorsundur."

Gözlerimi deviriyorum.

"Herkes Cinnamon Toast Crunch sever."

Benim için olmayan market ürünleriyle dolu arabama bakıyor. Tam yağlı Yunan yoğurdu, yaşlılar için vitaminler, konserve zeytinler, kavanozda soslar ve proteinle zenginleştirilmiş paketlenmiş makarna. Ensure besin takviyesi. Ve evet,

yetişkin bezleri. Onlar da orada. Onun görüşünü umursamıyorum, utanacak kadar değil. Gülüyor ve soluk mavi gözlerinin derinliklerinde dans eden çocuksu bir eğlenceyle gözlerime bakıyor, bu da beni biraz dengesiz hissettiriyor.

"Bu market ürünleri senin için değil."

Ne onaylıyorum ne de reddediyorum, sessiz kalmayı tercih ediyorum.

"Ben Maddox," diyor, sanki sessizliği anlamlı bir şeyle doldurması gerekiyormuş gibi. Gerek yok. Adını zaten biliyorum. Adını duyduğum andan itibaren onu Google'da araştırdım çünkü merakım çok büyük. Ne yazık ki, kütüphanenin internet araması pek bir şey vermedi. Keşke çekip gitse ve beni rahat bıraksa, o kadar kolay olurdu. Bana bakışını sevmiyorum. Sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi. Sanki giysilerimin altındakini görüyor gibi. Ve bu bakışların bana hissettirdiklerini hiç sevmiyorum — heyecanlı ve kız gibi hissediyorum. Sanki uzuvlarımı ve hareketlerimi nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Sanki hiç çekici bulduğum yakışıklı bir erkeğin yanında bulunmamışım gibi.

"Biliyorum."

Zafer dolu sırtışı her şeyi anlatıyor. "Ve senin adın..." diye soruyor, kaşlarını bekleyişle kaldırarak.

"Star."

Kaşlarını çattı ve aniden içimi hoş olmayan bir acı kapladı. O benden hiçbir şey hak etmiyor, ama yine de ona gerçek adımlı söylemediğim için pişman oldum. Bana Star demesini istemiyorum. Bana Isabel demesini istiyorum. Ya da Izzy ya da Is. Ne kadar aptalca. Ne kadar pervasız ve güvensiz.

"Sana Starshine diyeceğim."

Star'dan daha da nefret ediyorum.

"Zahmet etme. Seni bir daha görmeyeceğim."

Ayrılmak için harekete geçiyorum ve şükürler olsun ki beni durdurmaya çalışmıyor. Ama dar koridorda yanından geçerken kollarımız birbirine değiyor. Çıplak teninin benimkine değmesiyle bir nefes alıyorum ve istemeden onun odunsu ve lezzetli erkeksi kolonyasının kokusunu içime çekiyorum. Gözlerim bir anlığına kendiliğinden kapanıyor, ta ki bu adamın kim olduğunu hatırlayana kadar. Burada ne yapabileceğini. Zihnimde başımı sallayarak, raftan bir kutu Raisin Bran alıp sepete atıyorum.

"Hangi geceler çalışıyorsun?" diye sorar bana yumuşak bir sesle, pürüzsüz bariton sesi beni sarar ve içimde sonsuza kadar soğuk ve ıssız kalmış yerleri ısıtır.

"Dans etmiyorum. O bir istisnaydı."

"Benim sorduğum bu değildi."

Ona dönmek için arkamı dönüyorum ve hemen hatamı fark ediyorum. Ona sırtımı dönerek ya da önümdeki alışveriş arabasını bariyer olarak kullanarak kendimi çok daha iyi koruyabilirdim, çünkü şimdi onun iri cüssesini fark etmemek ve yakışıklı yüzünün keskin hatlarını takdir etmemek imkansız. Gözlerim, sade gri tişörtünün altındaki göğsünün ve karın kaslarının belirgin hatlarını ve tişörtüne hakimiyet dersi veriyor gibi görünen şişkin pazılarını tarıyor. Bir adım öne çıktığında vücut ısısının beni sardığını hissediyorum. Keşke mesafesini korusaydı. Şimdi boynumu uzatıp yukarıya doğru bakmak, onun güzel mavi gözlerini aramak zorundayım.

Sessizce nefes alıyorum, bu kadar tehlikeli bir adamla bu duruma düştüğüm için kendimi azarlıyorum. Uzun, pürüzsüz, açılı çenesi; yumuşak, dolgun dudakları, gözlerindeki ham ilgiyle tam bir tezat oluşturuyor. Kendimi öne eğilmiş, bir kelebek ışığa çekilir gibi onun çekici cazibesine kapılmış buluyorum. Bu korkunç. Bu piç kurusu, acı kararlılığımı sessizce öldürüyor.

"Ben bir
garsonum."

"Biliyorum."

"O zaman bana başka biriymişim gibi bakmayı kes." Huysuz bir çocuk gibi ona ayaklarıyla vurmak istiyorum. Hiçbir şey bilmediği oyunlar oynuyor.

"Senin öyle olduğunu bildiğim için zor değil."

İşte bu. Mesele dans etmek ya da benim çıplak halimi bilmesi bile değil. O Conti'nin peşinde. Conti ile ilgileniyor. Ve ben sonsuza kadar aracı olacağım. "Onunla ilgili sana yardımcı olamam. Başka birini takip et."

"Niyetimi yanlış anlıyorsun, Starshine. Onu umursamıyorum."

Gözlerimi kısarak, neredeyse Parseltongue dilinde ona tıslayarak söylüyorum. "Her zaman onunla ilgilidir. Özellikle senin gibi insanlar için."

Gözleri beni yiyip bitiriyor, ikinci el mağazasından aldığım blzuma, kot pantolonuma ve yıpranmış botlarıma düşüyor, sonra da çok yavaşça yukarı doğru kayıyor. Adını bilmediğim ve daha önce hiç yaşamadığım bir ateş cildimi yakıyor, yüzümü kızartıyor ve bu beni tahrik etmekten çok kızdırıyor.

"Bana söylemene gerek yok." Sırıttıyor. Gülümsüyor. Benim ve kendi hayatıyla aptalca oynuyor. "Her şeyi kendim öğrenirim."

"O zaman sandığımdan daha da aptalsın."

Şimdi gülüyor. "Muhtemelen. Sonra görüşürüz, Starshine. O Depends'lerin sana nasıl geldiğini bana haber ver."

Ha. Ha. *Piç kurusu.*

Arabama dönüyorum. O uzaklaşırken ona bakmıyorum. Ayak sesleri uzaklaşırken dinlemiyorum. Ve ilgileniyormuş gibi davranmasına da kesinlikle aldırmıyorum. Hayır. Çünkü o oyunu oynayabilir ve kafese kapatılmış kızla nasıl flört edileceğini bilebilir, ama sonuçta o aptal bir adam değil. Hayatımın *nasıl* olduğunu bilmiyor olabilir, ama *kim olduğumu* biliyor.

Hepsi rol, diyorum kendime.

Ve alışverişimi bitirirken gözümün ucuyla onu aramama neden olanın sadece koruma içgüdülerim olduğunu söylüyorum kendime. Başka bir şey değil. Kasa sırasına giriyorum ve işte orada, benden iki sıra ileride. Onu kasadan geçiren kız utanmadan flört ediyor, saçlarını kıvrıyor ve hiç de o kadar komik olmayan bir şeye gülüyor.

Kendimi durduramadan iç çekiyorum. Ne kadar saçma. Ama gözlerimi de ondan ayıramıyorum. O, fişe bir şeyler yazıp ona verirken, ben de kötü kalpli bir kız gibi onu izliyorum. O, kağıda, buradan görebildiğim kıvrımlı el yazısına bakıyor ve sonra duyamadığım bir şey söylüyor. Ona numarasını vermiş. Onu iki dakikadır bile tanımadan.

Adam fişi alıp cebine koyar.

Alaycı bir şekilde gülüyorum. Neyse ne. Umurumda değil. Bırakın Bayan Neşeli Sarışın Kasiyer'i arasın. Bırakın çıkıp evlensinler ve çocukları olsun. "Neyse ne," diye mırıldanıyorum ve kendi kasiyerimin meraklı bakışlarını görmezden gelerek mağazadan çıkıyorum.

Dışarı çıkıyorum, sokağa dönüyorum ve otobüsümün duraktan ayrılıp trafiğe karıştığını izliyorum. *Kahretsin!* Şimdi bir sonraki otobüs için on beş dakika daha beklemem gerekecek. Tanrım, bugünden nefret ediyorum. Oysa bugün benim iyi günlerimden biri olması gerekiyordu.

"Otobüsü mü kaçırdınız, yoksa arabanızı

mı bulamıyorsunuz?" Gözlerimi

deviriyorum. Tabii ki arkamda duruyor.

"Yakında başka bir otobüs gelecek."

Çantalarımı arabadan çıkarmaya başlıyorum, otobüs durağına gitmeye hazırlarken o önüme geçiyor. "İhtiyacın olursa seni bırakabilirim."

"İhtiyacım yok."

"İnatçılık yapma. Sadece seni bırakırım."

Ona dönüp baktım. "Seni tanımıyorum ve tanımadığım erkeklerin arabasına binmem."

Beni bir dakika düşündü. "Ya telefonunla 911'i ararsan ve eve kadar elinde tutarsan? Böylece kendini daha iyi hisseder misin?"

Telefonum. O tamamen başka bir sorun.

"Biber gazım var. Yine de durum değişmez."

"Bütün o çantalarla otobüs beklemek için seni burada bırakamam." Bana yaklaşıp, beni sıkıştırır ve aptal kalbimi çarpıntıya sokar.

"Eminim neşeli kasiyer kız zaman geçirmene yardımcı olur."

Ağzı alaycı bir gülümsemeye bükülürken, beni özelliklerimden birer birer inceliyor, ifadesi okunamaz. "Gördün, ha?"

Burnumu kıvrıp, arkasını dönüp sokağa çıkıyorum, otobüsün acele edip beni son anda kurtarmasını diliyorum.

"Hatırlattığın için teşekkürler. Unutacaktım." Cebinden fişi çıkarır ve ona bakmadan bile, onu bir top haline getirip en yakın çöp kutusuna atar.

Yemin ederim, bundan hiç zevk

almıyorum. "Onun kalbini

kıracaksın."

O gülüyor. "Sanmıyorum. Hadi gel. Jeep'im şurada." Mağazanın ön tarafına park edilmiş büyük siyah arabayı işaret eder. Hareket etmiyorum, ancak onun arabasına binme isteği her saniye giderek artıyor. Kollarım market poşetleriyle dolu halde otobüse binmekten nefret ediyorum. On milden az bir mesafeyi gitmek yarım saatten fazla sürüyor. "Mükemmel bir beyefendi olacağım ve en iyi davranışımı sergileyeceğim. Söz veriyorum. Benimle güvendesin."

Onunla güvende mi? Maddox bana pek çok şey gibi geliyor, ama güvende olmak bunlardan biri değil.

"Kararsız olduğumu görüyorum, bu yüzden inisiyatif alıp karar vermeni kolaylaştıracam." Elini alışveriş arabamın çubuğuna kaydırarak, onu elimden alır ve arabasına doğru iter. Sadece iki poşet tuttuğunu ve bunu tek eliyle yaptığını fark ederim, diğer elini de arabamı itmek için serbest bırakır. Bunu, benim kabul etmeden pes ettiğimi bilerek, çok rahat bir özgüvenle yapar. Bu özgüveni yüzünden ondan nefret ediyorum ve aynı zamanda onu çok seviyorum.

Açıklanamayan bir nedenden dolayı, kulağımda çılgılık atan mantığımın sesini görmezden gelip arabamı alıp diğer yöne koşmak yerine, onun peşinden gidiyorum, her ne kadar bu felaketle sonuçlanabilecek bir şeyin başlangıcı olsa da.

DÖRT

ISABEL

MADDOX arabasının kilidini açıyor ve benim için kapıyı açıyor. Gerçekten bir beyefendi. Ben de bunların dodo kuşu ve batı kara gergedanı gibi nesli tükenmiş olduğunu sanıyordum.

O, zafer dolu bir gülümsemeyle kapımı kapatıp arkaya tüm market alışverişlerini yüklerken, ben onu merakla izliyorum. Arabaya binip bir düğmeye basarak motoru çalıştırıyor.

"Kimsin sen?" Bu sözler ağızımdan çıkmadan önce durduramadım.

Gülüyor ama soruma cevap vermiyor. Zaten cevap vermesini beklemiyordum. "Adresin ne?"

Ona adresimi söylüyorum, o da navigasyon ekranına giriyor ve yola çıkıyoruz. Arabası güzel. Yumuşak deri ve şık, modern bir iç mekan. En iyi yanı ne mi? Onun kokusu var. Ama buna bir şey daha eklenmiş gibi, sanki bu Jeep'i vahşi doğada off-road sürmüş ve temiz, taze hava koltuklarına sinmiş gibi.

"Şimdi bana gerçek adını söyler misin?" diye soruyor, güneş batı ufkunda yavaşça batmaya başlarken. Bu saatte ve bu mevsimde ortaya çıkan turuncu ateş topu, sıcak bir ışık yayıyor, saçlarını neredeyse sarı, gözlerini renksiz gösteriyor.

Onun profilini inceliyorum. Biraz fazla mükemmel. Uzun süre bakmak neredeyse imkansız olan türden bir güzellik. İzin almadan sizi etkileyen türden, kendinizi kaptırmaktan başka çareniz olmayan, zevk dolu bir acı gibi.

"Hayır," diye cevap veriyorum. Neden buna takılıp kaldığımı bilmiyorum. Aslında çok aptalca.

Adresimi araştırıp öğrenebilir. "Her zaman bu kadar inatçı mısın?"

"Genelde." Gülümseyerek cevap veriyorum, ama gülünç değil. "Nerelisin, Maddox?" Adını özellikle söylüyorum, umarım inatçılığımı ve huysuz tavrımı çekici bulmaz. Kızların hiç çaba harcamadan aşık olabileceği türden bir erkek. Ve şu anda ihtiyacım olan son şey aşık olmak. "Las Vegas olmadığını biliyorum."

Bana kısa bir süre bakar, sonra tekrar yola döner. "Hayır. Las Vegas değil. Ben güneyli bir çocuğum, ama sen şımarık davranıp bana adını söylemediğin için, ben de sana nereli olduğumu söylemeyeceğim."

"Haklısın. Ve gitmeden önce benim hakkımda bir şeyler düşünmeden önce, seninle yatmayacağım."

Gülümser, elini direksiyondan çekip neredeyse dalgın bir şekilde çenesini ovuşturur. "Bunu beklemiyordum."

"Beklemek mi? Belki de hayır. Ama umut da etmemelisin."

Şimdi gülüyor ve bu gülüşü büyük ve içten, sesi sıcak ve gözeneklerime sızarken hiç de hoş değil. "Bu konuda pek bir şey yapamam, ama iyi davranacağıma söz verdim ve öyle de yapacağım. Peki, yetişkin bezlerini bıraktıktan sonra sana akşam yemeği ısmarlayayım mı?"

"Randevu mu? Bana randevu mu teklif ediyorsun?" Kollarımı kavuşturup deri koltuğa yaslanıyorum. Sırıttıyorum. Ama bu sadece, yüzümden kaçmak üzere olan gülümsemeyle mücadele etmek için elimden geleni yaptığım için.

Gözlerimi yakaladı. "Evet. Sanırım tam da bunu yapıyorum." Neredeyse benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Hiç şüphesiz istediği her şeyi elde etmesini sağlayan o öldürücü çocuksu gülümseme tüm gücüyle ortaya çıkmıştı.

Karnımdaki kelebekleri bastırarak, "Seninle çıkamam, Maddox," diyorum. Umarım sesimin alt tonunu yakalar. Binamın önündeki otoparka giriyor ve ben dairemin yönünü gösteriyorum. "Beni bıraktığın için teşekkürler."

Arabadan inmek için harekete geçiyorum ama o elimi tutarak beni durduruyor. Beklememi işaret ederek başını sallıyor ve sonra arabadan inip uzun, kararlı adımlarla arabanın önünden dolaşıyor. Ben hayretle onu izliyorum, benim için kapıyı açıp arabadan inmeme yardım ediyor. "Bunları nereye götürüyoruz?"

Maddox, arabadan market poşetlerimi çıkarır. Onun çekiciliği, benim karşı koyamayacağım bir silahtır. Daha önce kimse bana bu kadar doğrudan ilgi göstermedi. En azından olumlu bir şekilde. Bu düşünce bile, konuşmaya cesaret etmeden önce boğazımdaki düğümü çözmemi sağladı. "İkinci kat. 212 numaralı daire, ama seni uyarmalıyım, Evelyn senin alıştığın türden bir kadın değil. Çekiciliğin onda işe yaramaz."

"Saçma. Benim cazibem tüm kadınlar üzerinde işe yarar." Kaşlarını kaldırdı, dolgun dudaklarında bilmiş bir sırıtiş belirdi. "Senin üzerinde işe yaradı, değil mi?"

Adi herif. Kesinlikle işe yaradı. Bütün çantaları taşıyor, tek bir tanesini bile almama izin vermiyor, merdivenleri ve geçidi çıkıyoruz.

Evelyn'in kapısına vardık ve ben zili çalmak ya da kapıyı çalmak için fırsat bulamadan kapı açıldı. "Bu kim?" diye sordu, önsöz yapmadan, kalın Brooklyn aksanı, dudaklarından çıkan sigara dumanıyla uyumlu bir şekilde ortaya çıktı. Gri saçları pembe köpük bigudilerle toplanmıştı ve uyumlu bir sabahlık giyiyordu.

"Evelyn, bu Maddox Sinclair. Maddox, komşum Evelyn." İkisi arasında elimi salladım ve Evelyn'in yüzü birden aydınlandı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Evelyn." Maddox milyon dolarlık güneyli cazibesini ortaya koyar ve Evelyn sırtarak gülümser. Gerçekten sırtarak. "Bunları nereye koyayım, hanımefendi?" Maddox market poşetlerini kaldırır.

"Vay vay. Şu haline bak." Maddox'u baştan aşağı süzer. "Onları tezgahın üzerine koyabilirsin genç adam. Bunları benim için bu kadar yolu taşıyman çok nazıkçe." Zihnimde gözlerimi deviririm ve Maddox gözden kaybolur kaybolmaz, Evelyn bana döner. "Vay, ne yakışıklı. Uzun boylu ve iri de. Bir kadına gerçekten bakabilecek türden, anlarsın ya? Eminim at gibi bir aleti vardır."

Şimdi gerçekten gözlerimi deviriyorum. "Eminim seni duyuyordur."

"Harika," diye sevinçle haykırır, sigarasını ağzına takar ve konuşurken dudaklarında sallandırır. "O senin yeni erkek arkadaşın mı? Çünkü dürüst olacağım, senin için endişelenmeye başlamıştım."

"Neden onun için endişelenmeye başlamıştın?" Maddox, sigara dumanıyla dolu havadan uzaklaşmak için dışarı çıkarak sorar.

"Evelyn..."

"Çünkü eve hiç erkek getirmiyor," diyor, sözümü tamamen keserek. "İş, kütüphane ya da bana yardım etmek için çıkmadığı sürece hiç dışarı çıkmıyor ve sonra da doğruca eve dönüyor. Böylesine genç ve güzel bir kadın için, daha fazla hareketli olacağını düşünürsün."

"Ve burada işimiz bitti." Maddox'un kolunu tutup onu kuvvetlice çekerim, ama adam bir dağ gibidir ve kıpırdamaz bile.

"Gerçekten mi?" Maddox merakla cevap veriyor. "Hiç randevusu yok mu? Ne ilginç. Demek sadece ben değilim? Bak, buraya gelirken ona çıkma teklif ettim ve o da hayır dedi."

Evelyn'in gözleri büyür, kırıksık yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Senin gibi bir adamın onu etkileyebileceğine bahse girerim. Benim zamanımda, ona benzeyen kadınlar erkeklerin peşinde koşardı. Bu kadın ise rahibe gibi yaşıyor." Bana döner.

"Onun sana akşam yemeği ısmarlamasına izin vermelisin tatlım. Böyle erkekler pek sık rastlanmaz."

"Kes şunu yoksa bir dahaki sefere sigaranı almayacağım. O zaman kanser çubukların olmadan ne yapacaksın?"

Evelyn, elli yıldır sigara içtiğini gösteren boğuk bir kahkaha attı. "Ben seksen yedi yaşındayım. Eninde sonunda bir şey beni öldürecek. Tekrar teşekkürler, tatlım." Yüzümü okşadı. "Yaşlı bir kadına iyilik yap ve onunla çık. Ve eğer at gibi bir aleti varsa, ayrıntıları anlat bana."

Maddox kahkahayı patlatır, ben ise sadece başımı sallarım, çünkü dediği gibi, o seksen yedi yaşında. Artık onu değiştirmek mümkün değil. Evelyn kapıyı kapatır, üç kilidi yerine oturur. Las Vegas'ın en kötü mahallesinde yaşıyorum, ama kesinlikle en iyisi de değil.

"Evelyn, sana akşam yemeği ısmarlamama izin vermen gerektiğini düşünüyor."

"Evelyn günde üç paket sigara içiyor, en sevdiği aktör David Hasselhoff ve her seferinde kazanacağına inanarak Publisher's Clearing House Sweepstakes'e katılıyor. Onun yargı gücünün şüpheli olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Ama açsın, değil mi? Aç olmalısın. Akşam yemeği vakti ve ben bir kadını asla aç bırakmamak üzere yetiştirildim. Restorana gitmeyeceğiz, eve yemek sipariş edeceğiz. Kabul et."

Nefesimi verip, pencere kenarına gidip sokağa bakarak park etmiş arabaları tek tek inceledim. Hayır demem gerekse de, en son ne zaman dışarıdan yemek sipariş ettiğimi hatırlayamıyorum. En son ne zaman birinin bana yemek ısmarladığını veya benimle akşam yemeği yediğini hatırlayamıyorum.

"Hadi ama. İstediğini biliyorum. Bu akşam başka ne yiyeceksin ki?"

"Spagetti ve tereyağı," diye cevap veriyorum otomatik olarak, çünkü genellikle akşam yemeğinde bunu yerim. Doyurucu ve ucuzdur, ama nefret ederim.

"İstakoz sever misin?"

Bir kahkaha patlar, başımı sallarken çenem göğsüme düşer. Otobüsü beklemeliydim. "Hiç denemedim."

"Harika bir yer biliyorum, Valaria's. Hiç gittin mi? En iyi istakoz çorbası orada. Peki biftek? Biftek sever misin?"

"Denediğimde seveceğimden eminim."

"Hiç biftek denemedin mi?" İnanılmaz bir şekilde şaşkın. Belki biraz da şüpheli, çünkü gerçekten, kim biftek yememiştir ki?

"Hayır. Hiç biftek yemedim. Çocukken Denny's dışında başka bir restoranda hiç yemek yemedim. Hamburger yedim. Biftek yemeye en yakın olduğum şey buydu."

Dişlerinin arasından ıslık çalarak elimi tuttu. Ben de izin verdim. Eli büyük, sıcak ve biraz pürüzlüydü. O kadar iyi hissettirdi ki, hiç bırakmamasını istedim. Sadece akşam yemeğini konuşmak nasıl beni bu kadar umutsuz hale getirebilir? Benim itiraz etmemem üzerine gülümsedi, beni yine ikna ettiğini biliyordu. "Sipariş vereceğim, Starshine." Bu takma ada gözlerimi kapatıyorum. "Senin seveceğini düşündüğüm bir sürü şey sipariş edeceğim."

Derin bir nefes alıp, sokağı bir kez daha taradım, güvenli olduğuna karar verdim ve sonra dönüp kapımın kilidini açtım. Onun elini de bıraktım. "Valaria'nın gibi yerlerin eve servis yaptığını sanmıyordum."

"Yapmıyorlar. Sahibini tanıyorum. Arkadaşımdır. Bize ayarlamayı yapacaktır."

Maddox, telefonunu kulağına dayamış, arkamdan geliyor. Cal adında biriyle konuşurken dairemi inceliyor, gözleri her yeri tarıyor. Hiç duymadığım bir sürü şey sipariş ettikten sonra telefonu kapatıyor ve bana dönüyor, benim oyuncak evim büyüklüğündeki dairemde bir dev gibi uzanıyor. Buradaki her şey, mobilyalarım, eşyalarım, onun yanında cüce gibi kalıyor. "Yiyecekler bir saat içinde burada olur."

Aniden, inanılmaz derecede gergin oluyorum. Çünkü Evelyn'in dediği gibi, ben eve asla erkek getirmiyorum. Hiç erkek çocuğu bile eve getirmedim. Dışarı çıkmıyorum, kimseyle çıkmıyorum ve onlarla asla yalnız kalmıyorum. En azından Maddox gibi erkeklerle. Gözlerinde tehlikeyle bana bakan erkeklerle. Ancak bu tehlike düşmanlıktan kaynaklanmıyor. Açlıktan kaynaklanıyor. Bana, az önce sipariş ettiği yemekmişim gibi bakıyor ve beni yutmak istiyor.

Onun gibi bir erkeğe karşı hiç şansım yok. Bana ne yapacağını çok iyi biliyor ve ben de onun tuzağına düşüyorum. Yutkunarak arkanı dönüyorum, ağzım kapımın dışındaki çölden daha kuru. Su ve kaçış yolu arayarak mutfığa yöneliyorum.

"Evinizi beğendim," diyor takdirle. "Rahat. Yaşanmış." "Bunlar küçük ve yıpranmış demek için kullanılan euphemismler mi?" diye şaka yapıyorum.

"Hayır. Ciddiyim. Gerçekten beğendim. Beklediğim gibi değildi."

Buna biraz güldüm. "Peki ne bekliyordun?" Dolabımdan bir bardak alıp musluğu açtım ve doldurdum, ama uzun süre direnemedim ve ona dönüp baktım.

"Bilmiyorum," diye gülüyor, güçlü, hafif sakallı çenesini ovuşturuyor. "Belki daha az kitap. Bunların hepsini okudun mu?" Bakışları benimkilere kayıyor, sonra tekrar oturma odama dönüyor, 'sehpalarımı' inceliyor. Bunlar, üstüne kare şeklinde bir tahta parçası yerleştirilmiş ciltli kitap yığınları. Ayrıca, dolup taşan kitaplığımı da inceliyor.

"Evet. Her yıl kütüphane artık ihtiyaç duymadığı kitapları bağışlıyor ve Salvation Army de bir yıldan fazla süredir elinde bulunan ve satamadığı kitapları bağışlıyor."

"Vay canına," diye mırıldanıyor. "Bunların bazıları ders kitapları." Kitaplığımı inceliyor, parmağıyla her bir kitabın sırtını okşuyor. Neyse ki odamda değil ve yatağımın altında arama yapmıyor, çünkü orada ucuz, müstehcen romantik kitaplarımı saklıyorum.

Duvarlarımı süsleyen resimleri inceliyor, bir gün onları yaşayabileceğimi umduğum zamanlarda asmış olduğum resimleri. Şimdi ise, onun dikkatli bakışları altında aptalca ve açık saçık geliyorlar. Onun hayatımı daha fazla kataloglamasını izleyemem.

Mutfak tezgahına çıkıp oturuyorum, güneş tamamen batmaya başlarken pencereden dışarı bakıyorum. Çöldeki gün batımı muhteşem. Peri pembesi, yanık turuncu ve altın sarısı. Fotoğraflarımı bırakıp bana doğru geldiğini duyuyorum, attığı her adımda kalbim daha hızlı atıyor.

O bana ulaştığında gün batımından gözlerimi ayırmıyorum, ben tezgahın üzerinde otururken kalçaları dizlerime baskı yapıyor. Su bardağımı kaldırıp küçük bir yudum alıyor, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi geri koyuyor. Çok samimi bir hareket. Kasıtlı olarak yaptığına eminim. Onun sıcaklığını kendime bastırıldığını hissediyorum. Kolonyası benim alanıma sızıyor. Parmakları köprücük kemiğimi okşuyor, saçlarımı omuzlarımın üzerine geri atıyor. Dokunuşuyla içimi bir titreme kaplıyor ve buna bayılıyorum. Daha da içine dalmak istiyorum. Onun dokunuşuna. Tepkime. Bu *hissin kendisine*.

"Güzel," diye fısıldadı.

"Evet. Öyle."

"Senden bahsediyordum."

Başımı onun yönüne çeviriyorum ve o tam orada, yüzümden birkaç santim uzakta. Nefesim kesiliyor, dudaklarım sessiz bir çığlık atıyor.

"Sen güzelsin."

"Sözler

istemiyorum."

"Sana hiçbir şey vermeyeceğim. Yemin ederim, hiçbir şey yapmayacağım. Seni yemeğe davet ettim çünkü beni en iyi şekilde büyülüyorsun. Seni tanımak istiyorum. Bu kadar basit."

Beni tanımak basit bir şey değil.

"Ama..." Onunla nasıl başa çıkacağımı, ne söyleyeceğimi bilemeden sözlerim kesildi. "Sana zaten söyledim, onunla alakası yok. Onu umursamıyorum."

Sanırım bunlar bana söylenmiş en seksi sözler. Mavi gözleri yumuşak, nazik gülümsemesiyle parıldıyor. Donakalmış bir şekilde, ona doğru eğilmesini izliyorum. Beni öpmesine izin veremem, ama yine de hiç bu kadar çok bir şeyi istemişimdir.

Ağzı, parmaklarının az önce okşadığı yer olan boynumun dibine değiyor. Islak dudakları hassas tenimin tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor. Titriyorum ve boynumdan yukarı doğru ilerleyip, çarpan nabzımı öperken bunu hissedebildiğini biliyorum.

"Nefes al, Starshine."

Yapamıyorum. Bu çok fazla. Ama yapıyorum. Çok ihtiyacım olan havayı hızla içime çekiyorum ve sonra bir nefes daha alıyorum, dilimde onun tadını daha fazla hissetmek için açgözlülükle. "Maddox," diyorum, sesim boğuk ve kendime ait değil. "Ben... biz..."

"Durmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum ama "Hayır" diye cevap veriyorum.

"Başka bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum." Büyük, sıcak elleriyle yanaklarımı kavrar, başımı yana eğerek boynuma daha iyi ulaşır. Burnu kulağımın dibine kadar kayar, koklar ve ben bir kez daha titrerim, ona karşı tepkimi kontrol edemem. "Sadece güneşin ışığı altında çok güzel görünüyordun. Çok sessiz ve yalnızdın. Seni öpmemek imkansızdı. Ve şimdi tadına baktıktan sonra, doyamıyorum."

Dili kulağımı yaladı, sözlerini kanıtladı. Kulak mememi ısırды ve ben inledim, gözlerimi kapattım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. İnlemek istiyorum. Onu yakalamak, kıyafetlerini yırtıp atmak ve ona saldırmak istiyorum. Tek yaptığı boynumu öpmek, ama sanki her yerimi öpüyor, her yerime dokunuyor gibi hissediyorum. Meme uçlarım sertleşmiş, sütyenime ve bluzuma baskı yapıyor. Külotum ıslak ve rahatsız edici. İçim titriyor.

Yüzümü düzeltir, hala beni tutarken başparmağı alt dudağımı okşar. Gözleri bu hareketi takip eder, bebek mavisini gözleri siyah göz bebekleri tarafından gölgelenir. Erkeklerin arzularını hiç çekici bulmamıştım. Genelde bana bakışlarından nefret ederdim. Tüylerimi diken diken ederdi. Ama Maddox'la birlikte, daha fazlasını istiyorum. Onu ne kadar sertleştirdiğimi hissetmek istiyorum. Acımasızca içime girmesini hissetmek istiyorum.

Yutkunuyor, sesini duyabiliyorum, dudaklarıma bakmaya devam ediyor. Eğer pes ederse, beni öpersen, geri dönüş olmayacağını biliyor.

"Adın ne?" Sözlere üzerimde yumuşak ve sıcak bir şekilde süzölüyor, arzu ve ihtiyaçla dolu.

Ona söylemek istiyorum. Adım dilimin ucunda, kaçıp onun olmak için can atıyor. Onun için Star ya da Starshine olmak istemiyorum. O kız olmak istemiyorum. Hiç istemedim.

Ağzımı açtım, her şeye teslim olmaya hazırdım ki kapı zili çaldı ve beni kendimden kurtardı. Onun elinden çekilirim, bu anı esasen sona erdiririm. Yüzünde hayal kırıklığı ve pişmanlık belirir, ona söylemek üzere olduğumu ve şimdi muhtemelen söylemeyeceğimi bilir. Maddox eğilir, alnlarımız buluşmadan önce dudaklarını benim dudaklarımın köşesine bastırır, gözlerimiz birbirine kilitlenir. Nefesini verir, gülümser, burnumu öper ve sonra tezgahdan kalkar, kapıyı açmaya gider.

Onun seni tekrar öpmesine izin veremezsin. Ne kadar istesen de.

BEŞ

MADDOX

En sevdiğim filmlerden biri olan orijinal Godfather'da, cenazeci Amerigo Bonasera'nın kızının düğün gününde Don Corleone'nin ofisinde oturduğu bir sahne vardır. Cenazeci, Don'dan bir iyilik ister: kızının eski erkek arkadaşını ve ona seks yapmayı reddettiği için onu döven arkadaşını ortadan kaldırmasını. Don Corleone, cinayete razı olmasa da cenaze levazımatçısına yardım etmeyi kabul eder. Açıkçası, bu bizim Don için bile küçük bir istek değildir. Bunun yerine, göze göz, dişe diş ilkesini kabul eder. Don Corleone, Amerigo Bonasera'ya şöyle der: "Bir gün, belki de o gün hiç gelmeyecek, senden benim için bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Ama o gün gelene kadar, bu adaleti kızımın düğün gününde bir hediye olarak kabul et."

Bu oldukça etkileyici bir sahne. Akılda kalan bir sahne. Filmin genel havasını belirliyor. Hatta belki de gelecekte olacıklara dair harika bir ipucu veriyor.

Anthony Conti'nin ofisinde, lüks deri koltuğa oturmuş, bir ayak bileğimi diğer dizimin üzerine koymuş ve ellerimi kucağında rahatça kavuşturmuşken aklıma gelen sahne budur. Anthony Conti, heybetli görünmesi için tasarlanmış büyük maun masasının arkasında oturuyor, siyah gözleri kendinden emin bir şekilde benimkilere bakıyor, dudaklarında yavaş, memnun bir gülümseme beliriyor. Rahat görünüyor, ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Sonuçta, burada olmamın bir nedeni var. Bu görüşmenin ardındaki neden ne olursa olsun, ona borçluyum. Ona bir iyilik borçluyum. Bir borç. Özgürlüğüm.

Ve o bunu paraya çevirmek üzere.

Tamam, sözümü geri alıyorum, belki de bu pislik rahat.

Ben mi? Henüz emin değilim. İçimden bir ses, tüm güçlerimi, tüm becerilerimi kullanmamı isteyeceğini söylüyor. Ancak benim becerilerim Amerigo Bonasera'ninkinden çok farklı.

Onu son gördüğümünden bu yana bir hafta geçti. Brian ile konuşmak için kulübe gittiğimden bu yana bir hafta geçti. Markette Starshine ile karşılaştığımdan ve o randevuya çıktığımızdan bu yana üç gün geçti. Aklımdan çıkaramadığım o randevu. Ve bu son düşünce, *Baba filmindeki* bir başka ünlü sahneyi hatırlatıyor. Luca Brasi'nin arkadan

Sollozzo'nun adamları tarafından arkadan boğazlandığı sahne. O sahnenin kadınlarla hiçbir ilgisi olmasa da, arkamda bir adamın durduğunu biliyorum. Kahretsin. Henüz dokunmadığın bir kız yüzünden öldürölmek hiç aklıma gelmemiştir.

Anthony — ve ona Tony demeyin — Conti, uğraşılmayacak bir adam. Seçeneğiniz kalmadıkça, iyilik istemek için arayacağınız bir adam değil. O zaman, size seve seve yardım eder. Tabii ki, kendi çıkarlarına uygunsa. Bu anlamda Don'dan farklı değil.

Yaklaşık bir buçuk yıl önce, o kader gününde kendimi bu durumda buldum. Çünkü Jake Turner, Fiona Ramsey-Foss ile tanıştı. Aşık oldular. Ve Fiona'nın sadist, şiddet dolu kocası Niklas Vaughn onu aramaya geldi. Onu kaçırmaya çalıştı. Onu öldürmeye çalıştı. Hatta onu bulması için Gavin'i tuttu, gizlice bizim tarafımızda olan bir paralı asker.

Gavin ve Jake Niklas'ı öldürdüler. Bunu Fiona için yaptılar. Adalet ve intikam için. Çünkü ya öldür ya da öl durumundaydılar. Bunu yaptılar çünkü o pislik bunu hak etmişti.

Fiona kanlar içinde, yıkılmış ve dehşete kapılmıştı. Jake ve Gavin tetiği çekmiş, bir hayatı sonlandırmıştı. Ve ben kararı verdim. Hiç tereddüt etmedim, çünkü Jake veya Gavin'in yerine orada ben olsaydım, tereddüt etmezdim. Bazı insanlar ölmeyi hak eder. Niklas Vaughn da onlardan biriydi. Ayrıca, dost canlısı kiralık katil Gavin bu işten paçayı kurtaracaktı. Bu kesindi. Jake'e gelince, onun suçlanmasına izin veremezdim. O benim en iyi arkadaşım, elbette, ama aynı zamanda Turner Hotels'in CEO'su ve tertemiz kalması gerekiyordu. Sadece kendisi veya oteller için değil, Fiona için de. O kadın stres ve dünyanın korkunçluğuyla sınırına gelmişti. Mutlu bir son hak ediyordu.

Ama mesele bundan daha fazlasıydı ve hem Jake hem de ben bunu biliyorduk.

Bu yüzden Anthony'yi aradım. O gün olanlarla ilgili bilmesi gerekenleri anlattım. Ondan bir iyilik istedim. Ve o, Niklas Vaughn'un cinayetinin asla soruşturulmamasını sağladı. Böylece Fiona'nın hayatı tüm medya sitelerinde lekelenmedi. Silahın üzerindeki çeşitli parmak izleri incelenmedi. Öldürücü atışı yapan kişi - Conti dahil herkes benim yaptığımı düşünüyor - yakın mesafeden alınının ortasından vurduğu için kendini savunma olarak kabul edilsin diye. Ve tüm bunların karşılığında, hizmetime ihtiyaç duyduğunda beni arayacaktı.

Görünüşe göre o gün geldi.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor o yumuşak sesiyle. "Sen ne içiyorsan onu alayım."

Conti'nin gözleri soluma kayıyor ve sonra birdenbire, yarısı buz ve pahalı burbonla dolu bir kristal bardak önüne itiliyor. Yemin ederim, adamları hayalet gibiler. Ama ben hiç sarsılmadan gülümserim ve içkimi kabul ederim. Onlar hayalet olabilirler, ama ben lanet olası bir fantomum. Silahım olduğunu biliyorlar. Beni aradılar ve silahımı almaya bile tenezzül etmediler. Neden mi? Çünkü bu kasabada kimse Anthony Conti'yi vurmaya yetecek kadar aptal değildir. Ben bile.

Ve gerçekten, bunun ne faydası olur ki? Silahı sadece benden beklendiği için getirdim. Bu odadaki herkes silah taşıyor, Conti hariç. Onun buna ihtiyacı yok. Onun varlığı bile bir silah gibidir. Doğru kullanıldığında ölümcül, sana doğrultulduğunda tehditkardır. Şanslıyım ki, pantolonuma sıçmam için bir bakıştan çok daha fazlası gerekir.

Anthony Conti, Strip'in sahibi. Las Vegas'ın sahibi. Kelimenin tam anlamıyla, sanırım. Yani, büyük büyükbabası Bugsy Siegel ve Meyer Lansky ile birlikte ilk yatırımcılardan biriydi. Dışarıdan bakıldığında, Jake'in Turner Hotels'in sahibi olduğu gibi, o da Conti Hotels'in sahibi. İçeriden bakıldığında ise, bu kasabanın insanların kabuslarında gördüğü acımasız, gaddar bir patron. İş ilişkileri sır değil, ama Anthony Conti'yi yakalamaya çalışan bir polis veya FBI ajanı olmayı hayal edin. Her yere uzanan kolları olan bir ahtapot ve kendini aynı gösterecek kadar akıllı, yeterince meşru işleri var - Starshine'in çalıştığı striptiz kulübü gibi.

Ve dürüst olmak gerekirse, sizinle bir sorunu yoksa, son derece çekicidir. Birbirimizle yeterince iş yaptık ve karşılıklı bir anlayış geliştirdik. Saygı mı? Onun gibi bir adama nasıl saygı duyulur bilmiyorum, o yüzden bu küçük detayı görmezden gelelim. Tek umudum, bana sunacağı şeyin, ellerimle kaldırabileceğimden fazla olmaması.

İçkimin bir yudumunu alıyorum — normalde pek içmediğim bir şey — tatlı, yumuşak tadını çıkararak, bardağı yanımdaki masadaki bardak altlığına koyuyorum. Bardağı koyduğumda buz kristal bardağa çarpmıyor bile. Cesaret edemiyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Maddox. İyi görünüyorsun." Kıyafetime bakıyor —eski kot pantolon ve sade koyu renkli tişört. O ise on bin dolarlık özel yapım İtalyan takım elbise giyiyor. Kıyafetlerimizin özenle seçilmiş olduğu şüphe götürmez.

"Teşekkürler dostum. Sen de iyi görünüyorsun."

"Kulübümde vakit geçirmek hoşuna gitti mi? Gösteriden keyif aldın mı?"

Kahretsin. Starshine'ın dansını izlediğimi biliyor olmalı. Umarım onu markette gördüğümü ve sonra ona akşam yemeği ısmarladığımı bilmiyordur. Ve onun cildinin kokusunu içime çekerken, lezzetli boynunu öptüğümü. Ona ne kadarını anlatıyor acaba? Onların ilişkisi aslında neyden ibaret? Dürüst olacağım, bu soru beni av peşindeki bir tazı gibi heyecanlandırıyor. Akşam yemeğinden sonra beni reddetti. Kibar bir şekilde, ama yine de reddetti. Bunun sebebinin o olduğunu düşünüyorum.

Başımı eğip sırttım. "Harikaydı. Şarap ve yemek saçmalığı bitti mi? Bir saat sonra gitmem gereken bir yer var." Aslında yok. Muhtemelen bunu biliyordur, ama neyse. Yine de, bir saat sonra Jake'i arayıp her şeyin yolunda olduğunu söylemezsem, işler ilginçleşebilir.

Masasında parmaklarını birleştirerek sırtıyor. "Bu yüzden seni seviyorum Maddox. Sen saçmalamayan bir adamsın ve benim tam da ihtiyacım olan şey bu. Turner Hotels'ten ayrılıp benim için çalışmaya gelme konusunda fikrini değiştirdin mi?"

Kafamı sallıyorum. Anthony'nin sırtışı bir gülümsemeye dönüşüyor. Muhtemelen bu şehirde ona hayır deme cesaretini gösteren birkaç kişiden biriyim. En azından bunu anlatacak kadar uzun yaşayan birkaç kişiden biri.

"Ah, ama sen zaten benim için çalışıyorsun."

Ve işte başlıyoruz. Sessiz kalıyorum. Bana dik dik bakıyor. İkimiz de göz kırpmıyoruz. Sonunda koltuğuna yaslanır, gözleri benimkilere kilitlenir. "Bir durumum var. Son derece gizlilik gerektiren bir durum." Burada dramatik bir şekilde duraksar, belki de tepkimi görmek için. Ben tepki vermem. "Ama en önemlisi, kimseye duyduğum güveni gerektiren bir durum."

"Dinliyorum." Aslında, tamamen büyülenmiş durumdayım.

"Bizi yalnız bırak," diyor arkamdaki hayalet. Birkaç saniye sonra kapı yumuşak bir tıklama sesiyle kapanıyor ve Anthony Conti ile baş başa kalıyorum. "Sen sadık bir adamsın Maddox. Kendin için olası sonuçları düşünmeden, arkadaşların için Niklas Vaughn'u öldürdün. Bunu takdir ediyorum. Ve bu sadakati göz önünde bulundurarak, bana olan borcunu ödemeni istiyorum." Kısa bir baş sallama ile onayladım. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden dikkatle dinle. Sana söyleyeceğim şeyi kimseyle, arkadaşın Jake Turner veya onun güzel yeni karısıyla bile konuşursan, cenazeni bulup yas tutacak kimse kalmaz. Anlaşıldı mı?"

Kafamı sallıyorum ve gözleri hafifçe açılıyor.

"Jake Turner benim en iyi arkadaşımdan ve ailemden daha fazlasıdır. O aynı zamanda benim patronumdur. Bana söyleyeceğiniz şey işten izin almamı gerektirecek bir şeyse, ona yalan söylemeyeceğim. Ona kesinlikle bilmesi gerekmeyen ayrıntıları anlatmayacağım, ama Jake bana benim ona olduğum kadar sadıktır. Bu güveni bozmayacağım."

Jake'in nasıl bir adam olduğunu zaten bildiğine ve bizim özel durumumuzu olduğu gibi kabul edebileceğine inanıyorum."

Conti bir an düşündü ve sonunda başını salladı. "Evet. Jake ile aranızdaki bağ çok derin. Ve Jake Turner'ın da sizin kadar çok şey bilen ve gören bir adam olduğuna inanıyorum. Bana başka seçenek bırakmıyorsunuz gibi görünüyor, ama hayatınızla ilgili uyarılarım, o da birine konuşursa onun hayatı için de geçerli. Genç karısı zaten bir kocasını gömdü. Bir başkasını da gömmek zorunda kalması çok yazık olur."

"Katılıyorum."

"O zaman işimize bakalım, olur mu?"

Kalbim en ufak bir atışı bile yakalıyor. Onun tehditlerinden korktuğum için değil – Jake ve ben kendimizi koruyabiliriz – ama beklentiden dolayı. Benden ne yapmamı isteyecek olursa olsun, bu büyük bir şey. Anthony Conti'nin korkacak kadar büyük bir şey. Ona kendimden daha büyük bir borcum olmasına rağmen, bu işin sonunda bir şekilde onun bana borçlu kalacağı hissi uyandıracak kadar büyük bir şey.

Tabii bunu sonuna kadar götürebilirim.

Şimdi ayağa kalkıyor, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, Strip'i gören tavandan tabana pencereye doğru yavaşça yürüyor. Sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi sessiz kalıyor ve ne yazık ki, o, düşünürken sıkıldığınızı söylemek için sözünü kesemeyeceğiniz türden bir adam.

"Infinity'de çalışan bir kadın var."

Gözlerim yuvalarından fırladı, ama sırf bana sırtı dönüktü ve bunu göremiyordu. Infinity, onun sahibi olduğu striptiz kulübü. Bir hafta önce onu gördüğüm striptiz kulübü. Ve şimdi orada çalışan bir kadından mı bahsediyor? Siktir.

"Bu kasabadaki herkesin bildiği gibi, ben hiç evlenmedim. Kadınlar, çocuklar, sevdiklerim, benim işimde bir risk oluştururlar. Bir zayıflık. Zayıflığınız yoksa, sömürecek bir şey de olmaz." Yine sessizleşir ve ben burada oturup, nefesimi tutarak sırtına bakarım. Tanrım. Conti, bana güvenilmez birini emanet edeceğini söylerken şaka yapmıyormuş. "Detayları sana anlatmayacağım. Bunları bilmen gerekmiyor. Ama o gece kulübe geldiğinde dans ederken bana itaatsizlik etti ve ben bunu kabul edemem."

Sinirli bir nefes alır. Bu adamı hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. Kimsenin gördüğünü sanmıyorum. Ama o, herkesle kan yemini etmez. Onun zayıflığı mı? Starshine onun zayıflığı mı?

"Onunla ilgili işleri çok uzun süre erteledim."

"Anlıyorum," diyorum, hissettiğimden emin olmadığım yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla. Bardağıma uzanıp büyük bir yudum alıyorum, çünkü vay canına. Beni bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum — bu güçlü adamın bana bu kadar güvenmesi mi, az önce bana attığı bomba mı, yoksa bana henüz söylemediği şey mi?

Dönerek, hayatımda kimsenin bana bakmadığı kadar soğuk bir bakışla beni delik deşik ediyor. Ben öyle bir şey yapsam titrerim. "Hayır. Anlamıyorsunuz Bay Sinclair. Onu artık kulübümde ya da işlerimde istemiyorum. Ondan tamamen kurtulmam gerekiyor. Bu durumun düzeltilmesi lazım. Bundan daha azı kabul edilemez."

"Nasıl düzeltilecek?" diye tereddüt ediyorum. "Bir kadına zarar vermeyeceğim."

"Senden bunu istemiyorum. Ona zarar verilmesini istemiyorum. En azından şu anda."

Conti, benim zayıflığımın kadınlar olduğunu biliyor mu acaba? Zor durumdaki kadınlar. Yardıma muhtaç kadınlar. Fiona ile bu yüzden karıştım. Ama benim için bundan çok daha fazlası var. Bu adam benim geçmişimi —bulması kolay olmayan bir geçmiş—hayatının en şanslı tahminini yapmış olabilir. Ama bu sıradan bir kadın değil. O da kolayca benim zayıflığım haline gelebilecek türden bir kadın. Onunla olan yakın ilişkisi nedeniyle muhtemelen daha fazla zaman geçirmemem gereken bir kadın.

"Aklımda başka bir fikir var."

Ayağa kalkıyorum, içkimi bitirirken gözlerim onun gözlerinde sabit kalıyor. Bitirmemek için çok iyi ve onu bekletmekten zevk alıyorum. "Kabul ediyorum," diyorum, sanki karar benimmiş gibi. Değil. Beni köşeye sıkıştırdı. Birden fazla şekilde. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu Turner Hotels'te kişisel asistanın olarak işe al."

Tepkimi engelleyemeden kaşlarımı çatıyorum. *Hepsi bu mu?*

Kafamdaki karışıklığı fark edip sıırttı. "Senden daha büyük bir şey isteyeceğimi sandın, ha? Bu iyiliği önemsiz bir şey olarak görme, Maddox. Onu işe al. Onu yakından takip et. Onu kulübümden ve hayatımdan uzaklaştır. Sonsuza kadar. Kimseye söyleme." Bir adım öne çıktı ve gözlerini kısarak baktı. "Ve ellerini kendine sakla. Onu artık istemiyorum diye, onu herkesin avına açık hale getirme."

Çok geç.

"Anlaşıldı."

Conti cevap vermez. Sadece devasa ofisini geçip masasına geri döner ve oturur. "Bu gece kulüpte garsonluk yapıyor. Oraya git ve ona yeni pozisyonunu söyle. Sen oraya varmadan kısa bir süre önce Carla'ya onu kovmasını söyleyeceğim."

Bir şeyler yolunda değil. Bu kadar basit olamaz. Yani, Starshine'ın sürekli yanımda olması ve ona dokunamamak basit bir şey değil. Ama yine de... bu durumda ciddi bir sorun var. Öyle olmalı. Conti, gerçekte olduğu gibi şeytani bir gülümsemeyle gülümser ve bu ofise adım attığımdan beri ilk kez, ne kadar boka battığımı anlarım.

ISABEL

"Ciddi olamazsın," diyorum, ağzım açık, gözlerim şoktan fal taşı gibi açılmış. "Kovulmak mı?"

Carla da benim kadar üzgün görünüyor. "Çok üzgünüm, *mi hija*. Öyle dedi."

Duvara yaslanıyorum, basların gürültülü sesi, puro dumanının kokusu ve çok yakında evsiz kalacağım gerçeği başımı döndürüyor. Bana bunu nasıl yapabilir? Sadece bir dansdı. Bir gecelik bir şeydi. *Sen gönüllü oldun*, kafamdaki yardımcı olmayan ses bana hatırlatıyor. Carla'dan başka birini bulmasını isteyebilirdim, o zaman işimden olmazdım. Sadece biraz özgürlük istemiştim.

Eh, aldın işte. Ugh, bu hiç yardımcı olmadı. Neden beynim ihtiyacım olduğu anda benim tarafımda olamıyor? "Bu geceki vardiyamı bitirebilir miyim?"

"Evet. Bu gece son gecen olduğunu söyledi."

O orospu çocuğu! Şimdi gidip yalvarmak zorunda kalacağım. Onun istediği bu. Tamamen ve tamamen boyun eğmem. Bunu yapamam. Zaten Justin'in tüm geleceği gibi, başımın üzerinde çok fazla şey var. Onu, en üst düzey manipülasyon aracı olarak kullanarak, yüzüme lezzetli bir kemik gibi sallıyor ve onun yolunda ilerlemesini sağlamak için her şeyi yapacağımı biliyor. Justin olmasaydı, Conti'nin üstünlüğünü sürdürmesine izin vermezdim. Liseyi bitirdiğim anda oradan ayrılırdım.

Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyor, ama akmasına izin vermeyeceğim. Burada değil, asla.

"Paraya ihtiyacın varsa..."

"İhtiyacım yok," diye onu hemen kesiyorum. "Başka bir şey bulurum.

Ben iyiyim." Keşke ifadesinde benim cesaretime karşı duyduğu şüpheyi belli etmeseydi.

Carla, Conti ile olan ilişkimden şüpheleniyor, özellikle de geçen hafta beni dans etmeyi bırakmaya zorlayıp yanına oturtuktan sonra. Ara sıra kızlardan birini yanına oturtmak için seçer, ama onlara bana davrandığı gibi itaatkar bir evcil hayvan gibi davranmaz. Hatta, bildiğim kadarıyla onlarla yatıyor bile olabilir. Ama hiçbirine sahnede dans etmesini yasaklamadı. Sonuçta onları bu iş için işe aldı.

Infinity'de on altı yaşında saç ve makyaj kızı olarak çalışmaya başladım, on sekiz yaşına geldiğimde barmen oldum. Sonra garson. Sonra Conti beni yakalamadan önce üç hafta boyunca dansçı oldum. Ama bu sektörde işten ayrılma oranı yüksek. Şu anda burada dansçı olarak çalışan kızların hiçbiri, ben sahneden indirildiğimde burada değildi. Hiçbir şey bilmiyorlar.

Carla ise, ben yıllar önce bu işe başlamadan önce bile burada çalışıyordu.

"Onunla konuş, *kızım*. O seni önemsiyor. Sadece dans etmene kızmıştı. Bu benim hatam. Daha iyi bilirdim, ama sadece bir gecelik bir şey olduğunu öğreneceğini hiç düşünmemiştim. Kızların senin dans etmenle kazandığın paraya ihtiyacı vardı."

Onun omzunu güven verici bir şekilde sıktım. "Onunla konuşacağım," diye söz verdim. "Ama muhtemelen en iyisi bu. Zaten garson olarak çok para kazanmıyordum." Omzumun üzerinden arkama baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "Geri dönmem lazım. Diğer kızlara henüz söyleme, tamam mı?"

O da başını sallar. "Sonra söylerim." Carla beni kucaklamak için çeker. "Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen bana söyleyeceğine söz ver. Ben her zaman senin için buradayım."

"Biliyorum. Söyleyeceğim," diye yalan söyledim. Onun dünyası da benimki kadar karmaşıktı. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Carla beni bırakır ve ben uyuşmuş bir şekilde erkeklerle dolu masaların arasından geri dönerim. Summer sahnede ve müşterilerin dikkati başka yerde olduğu için minnettarım. Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Şimdi çıkıp gitmek istiyorum ama bu gece elimden ne kadar para geçerse geçsin ihtiyacım var. Ve sonra bir plana ihtiyacım var.

Bir saat geçer ve içki servisi yapmanın sıkıcılığına rağmen, düşünemiyorum. Sürekli aynı soruya geri dönüyorum. Neden? Neden bunu yapsın ki? Justin'e mesaj attım, benim durumum bu kadar radikal bir şekilde değiştiyse, belki onunki de değişmiştir diye endişelendim. Ama orada gece yarısı ve "Selam" mesajıma cevap vermedi.

Yarın Conti'yi bulmam gerekecek.

Bu kadar basit ve imkansız.

Bir gün Conti'ye onun hakkında gerçekte ne düşündüğümü söyleyeceğim. Ve o da silahını çekecek. Ya da daha iyisi, beni boğarak öldürecek. En azından o zaman bu kronik korku ve hazımsızlık hissiyle mücadele etmek zorunda kalmayacağım. Mide asidini önleyen bir ilaç gibi mideyi kaplayan kurşun tabakası yok olacak. Ve derin bir nefes aldığımda, o kadar çok acıtmayacak.

Üç yıl.

Sadece üç yıl daha dayanmam gerekiyor.

Hıçkırıklarımı yutuyorum. Yıllardır ağlamadım. Bu anın beni yıkmasına izin vermeyeceğim. Her şey çok ironik. Bir zamanlar safça kurtuluşum olduğuna inandığım adam, beni sonsuza dek öldürecek olan kişi olacak. Ve en kötüsü, bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"İyi akşamlar, Starshine."

Gözlerimi kapatıyorum. *Bu gece olmaz. Lütfen Tanrım, beni tamamen terk etmediysen, bu gece olmaz.*

"Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

"Çalışıyorum." Cevap verirken başımı kaldırıp ona bakmıyorum. Boş tepsimi bara geri götürüyorum.

"Zamanın için para ödeyeceğim."

Acı bir şekilde gülüyorum. "Artık kucak dansı yapmıyorum ve müşterilerle yatmıyorum." Ya da kimseyle, bu konuda. Bir erkekle ilişki kurmak, kaçmak kadar saçma bir fikir. *Sana bunu daha önce söylememiş miydim, Maddox? Oh, o kısmı atladım mı? Benim hatam.* Bu gece acıma partimi sert bir şekilde sallıyorum. "Git buradan, Maddox." Daha fazla seyirciye ihtiyacım yok.

O iç çekiyor. Ağır, sert ve sinirli bir iç çekiş. Belki biraz da yorgun. Ya da belki ben öyle yansıtıyorum. "Buraya bunun için gelmedim. Söz veriyorum. Sadece bir iş teklifi hakkında konuşmak istiyorum."

O lanet olası bir medyum mu?

"Beni, bacaklarımı açmam dışında bir şey teklif edecek kadar iyi tanıyorsun."

Şimdi homurdanıyor. "Kes şunu. Şu saçmalığı hemen kes. Beni delirtiyor. Kimseye bacaklarını açmayacaksın. Ben dahil. Hadi, seninle konuşabileceğim sakın bir yer bul. Parasını ben öderim." Bir avuç dolusu yüzlük banknotları gözümün önüne tutuyor. "Üç bin yeter mi?"

Fazlasıyla yeter. Şampanya odası, tek bir kızla bir saat için bin iki yüz dolar. Kulüp dokuz yüz dolar alıyor, dansçı da diğer üç yüzü. Kız başına üç yüz dolar artıyor. Bana üç bin dolar ödüyorsa...

Conti gibi biri değilse kim bu kadar nakit para taşır ki?

"Peki," diye homurdanırım, sanki onun burada olmasından o kadar bıkmışım ki parası önemsizmiş gibi. "Beni takip et."

Uzatılan elini tutup, parası için saldırıya uğramadan önce cebine geri sokuyorum. Sonra yüksek sesle gülüyorum. Akli başında hiç kimse Maddox'a saldırmaz. O bir dağ gibidir.

"İyi misin?"

Hayır. Gerçekten değilim. Sanırım sonunda aklımı kaçıyorum. En dipten en zor yere sıkışıp kaldım. "İyiym." Ağzımı kapatıp Carla'yı buldum. "Bir saatliğine üçüncü odayı alacağım."

Maddox'a uzun ve sert bir bakış attıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Hayır. Kesinlikle almayacaksın."

"O para ödeyen bir müşteri. Maddox, lütfen Carla'ya 1200 dolar ver. Gerisini bana bahşış olarak verebilirsin."

Carla'nın gözleri büyür, ama elini uzatıp parayı alır. Muhtemelen gözlerim ona yalvarırcasına baktığım içindir. Paraya ihtiyacım var ve o bunu biliyor, Maddox da muhtemelen biliyor. Bu anın özeti budur. Onun için bir saat dans edeceğim ve sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım çünkü artık burada çalışmayacağım. Onun beni eve bırakmasına asla izin vermemeliydim. Kesinlikle bana akşam yemeği ısmarlamasına, boynumu öpmesine ya da umursuyormuş gibi gözlerime bakmasına izin vermemeliydim.

O bir asker ve ben bir aptalım.

"Üç numaralı oda senin. Beş dakika ver, bir şişe şampanya getireyim."

"Boş ver," diyor Maddox soğukkanlılıkla. "Buraya şampanya içmeye gelmedim."

Tabii ki değil. Carla gözünü bile kırpmıyor. Her şey yolundaymış gibi sıcak bir gülümsemeyle bize el sallıyor.

"O pahalı bir bourbon on the rocks içecek." Hangi markayı sevdiğini bilmiyorum ama Carla'nın doğaçlama yapabileceğini biliyorum.

"Hemen getiriyorum."

"Hayır, teşekkürler. Tekrar söylüyorum, bunun için burada değilim."

Omuz silkiyorum. "Sen bilirsin. Bu senin özel şovun."

Üç numaralı odayı bir nedenden dolayı seçtim. Şampanya odalarımız arasında en küçüğü bu. Genellikle erkekler, maliyet nedeniyle büyük gruplar halinde, şampanya odalarına gelip birden fazla kadın isterler. Bar veya şişe servisi beklerler. Maddox ise benim varlığım ve sohbetimden başka bir şey istemedi. Odaya girer girmez ona yönelirim ve onu kavisli koltuğa iterim. Kapüşonlu sweatshirtinin fermuarını açıp çıkarırken gözleri benimkilere kilitlenir.

Bundan heyecanlanmamam gerekirdi. Ama heyecanlandım.

Geçen hafta o sahnede olduğumdan beri kendimi en canlı hissettiğim an bu. Bu özel, samimi ortamda, Maddox'un istediği her oyunu oynamaya hazırım

—özellikle de o para ve bana bakmaktan kendini alamadığı o ateşli bakışlar için. Beni hiç tanımamış olmayı dilemesini sağlayacağım.

"Hangi müziği çalayım?" diye soruyorum, köşedeki duvara sabitlenmiş küçük tableti açarken onu izliyorum. "Her şey var."

"Rachmaninoff?"

Kendime rağmen gülüyorum. Conti ona benim hakkımda her şeyi mi anlattı? Lanet olası piç. "Striptizcilere pek ilgi duymaz. Klasik müzikten hoşlanıyorsan, eminim Fındıkkıran'ı ayarlayabiliriz ve ben Şeker Perisi Dansı'nı yapabilirim."

"Ya sadece konuşmak istersem?"

Sol omzumun üzerinden, bize odaklanmış kameralara ve mikrofonlara bakıyorum. "Seni buradan çıkarırlar. Bu oda müzik, dans ve striptiz için."

Kalan parasını bir yelpaze gibi havaya kaldırır. Bu bir teklif. Bir rüşvet. "Bununla beni buradan kovmazlar. Oturun. Konuşalım."

"Geçen gece istediğini elde edemedin mi? Komik, bence yeterince konuştuk."

"Starshine." Bu bir uyarı. Muhtemelen, her yerde kulaklar varken çenemi kapatmam ve akşam yemeğimizden bahsetmemem için. Neyse ki, bu benim adım değil ve ona itaat etmek zorunda değilim. "Ya dans etmeden sadece konuşmak istersem?"

"Ya ben sadece konuşmadan dans etmek istersem?" Onunla konuşamam. Conti'nin emriyle burada olduğunu biliyorum. Ve Conti'nin her şeyinden nefret ediyorum. Maddox dahil. Bunun yerine, iPad'i açıp *Porn Star Dancing'i* koyuyorum. Benim gibi kadınların dans etmek zorunda kaldığı Vegas çöpü varsa, işte budur. Maddox kaşlarını çatarak koltuğuna yaslanırken, ben odanın ortasındaki sahneye çıkıyorum. Garson kıyafetimi giyiyorum: küçük siyah etek ve göğüslerimin hemen altında biten, karnımı tamamen açıkta bırakan bir tişört.

"Bunu istemiyorum," diye biraz daha vurgulu bir şekilde tekrarlar. "Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Umurumda değil. Tesadüf diye bir şey yoktur. Conti'nin beni kovduğu gece onun da burada olması... Hayır. Kabul edemem. Aptalca ritim ve korkunç sözler başlar, ben de zıplarım, bacaklarımı pirinç direğe dolayarak dönüp dururum.

"Lütfen dur."

"Oda parasını sen ödedin." Bana dik dik bakar ve ben ayaklarımla platforma inerim, ona dönmeden önce, eğilirken ellerim aşağıya düşer

. Aşağı doğru eğildim, sırtım kavisli, neredeyse aşağı bakan köpek pozisyonundaydım, böylece o da kığımın tepesini ve kıçıma kadar çıkan siyah tangamı gördü. Açık bacaklarımın arasından ona bakarken, o da benim küstah gülümsememe gözlerini kısarak baktı. "Hayır mı? Henüz mutlu değil misin? Bunu düzeltebilirim."

"Starshine..."

"Bu benim adım değil. Bu kulüpte Star olarak bilinirim." Kendimi düzeltip ona dönerek, yarım kalmış tişörtümü yavaşça çıkarıp bir kenara atıyorum. Sadece siyah sütyenim ve eteğim kalır, ki bu da geçen hafta gördüğünden daha fazla, o halde bu noktada ne fark eder ki? Burada iki şey olabilir. Birincisi, Conti öğrenir ve çılgına döner. İkincisi, Maddox daha hızlı karar verir ve gider. Ben ikisine de güveniyorum.

"Siktir," diye tısladı, parmaklarıyla kısa saçlarını taradı. "Seninle konuşmam lazım. Çıplak soyunmanı izlemek değil."

Arkamı döndüm, geriye doğru eğildim, avuç içlerim yüzümün iki yanındaki yere değdi, göğüslerim sütyenimden taşarak neredeyse çeneme kadar indi. Bacaklarımı tek tek kıvrarak direğin etrafına doladım. Soğuk metale bir kez vücudumu sürüyorum, gözlerine bakıyorum ve gözlerinde yakaladığım ateşi tadını çıkarıyorum. Bacaklarım yukarı kayıyor, kalçalarım müziğin berbat ritmine göre dalgalanıyor. Maddox dudaklarını yalıyor ve ben üst vücudumu kaldırıyorum, ellerim direğin tepesini kavırıyor ve etrafında dönüyor, kığım plastik platforma inene kadar yavaşça aşağı kayıyorum.

"Böyle dans etmeyi nasıl öğrendin?"

"Uzun zamandır burada çalışıyorum. Kızlar yıllar boyunca bana bir iki şey öğretti."

"Kaç yaşındasın?"

Gülerek sırtımı ve kalçalarımı ona doğru çeviriyorum. "Bu gerçek bir soru değil, Maddox. Kesinlikle bir iş teklifi de değil. Tekrar dene."

Berbat durumda. Kızarmış yanaklar, dolgun dudaklar, dağınık saçlar ve sıkı, sert bir vücut. Tanrım. Adam beni ıslatıyor ve sinirli görünmekten başka bir şey yapmıyor bile.

"Peki. Öyleyse bu nasıl? Sana yönetici asistanım olarak bir iş teklif etmek istiyorum."

Öne eğilerek, avuç içlerimi kırmızı zemine koyup, ona müstehcen bir şekilde göğüs dekoltemi gösterdim. Bacaklarımı düzelterek, kığımın havaya kaldırdım. Başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. "O pozisyonun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Asistanlık yapmadım hiç, yönetici asistanlığı yapmadım

Asistanlık yapmadım ki. Saçmalık bu. Burada gerçekten ne yapıyorsun? Ve neden de bu gece?"

Neredeyse tekrar amuda kalkacak kadar direğe tırmandım, sonra önceki saçmalığın ardından çalan aptal, anlamsız şarkıya uyarak kalçalarımı direğe karşı yavaş, hipnotik daireler çizerek salladım. Maddox'un gitmesini diliyorum. Kalk, parayı at ve git. Dans etmekten aldığım keyif azalmaya başlıyor. Artık beni böyle görmesini istemiyorum. Seksi dans etmek istemiyorum. Sadece eve gidip yalnız kalmak, kendimi toparlayıp yeniden başlamadan önce bir süre acımı yaşamak istiyorum.

"Liseyi bitirdin mi?"

Duraklıyorum, başımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Evet. Liseyi bitirdim." *Onur derecesiyle, pislik.*

"O zaman niteliklisin." Dönüp ayağa kalkıyorum, sırtımı direğe dayayarak ona yukarıdan bakıyorum. Çok geniş omuzlu. Çok uzun. Çok yakışıklı. Kasları, gücü ve yumuşaklık ve bağlılık vaat eden gülümsemesi. Ne saçmalık. Bu adamın her şeyi yalan. Eminim market-akşam yemeği olayı da diğer her şey gibi planlanmıştı. Ve ben de kandım. Erkekler berbat.

Kaşımı kaldırıp başımı eğiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kendimi biraz örtmeye çalışıyorum, sahip olmak istediğim ama olmayan haysiyetimi korumaya çalışarak.

"Lise diploması tek gerekli nitelik olduğunu sanmıyorum. Sana bir şey söyleyeyim. Ben altın kalpli bir fahişe değilim. Sana zaten söyledim, para için erkeklerle yatmıyorum. Beni üniversiteyi bitirmek için çalışan bir striptizci sanıyorsan, yine yanılıyorsun. Yüksek öğrenimimi bu sahnede kazandım ve bu, elde etmeme izin verilen tek şey. Senin aradığın klişe kadın değilim. Beni kurtaracak bir şey yok. Burada ne yaptığını bilmiyorum Maddox, ama sahte işin için uygun kız ben değilim. Tecrübem yok. Eğitimim ve becerim yok. Git. Hemen. Lütfen," diye ekliyorum kendimi durduramadan. Bu adam. Beni küçük düşürüyor. Saçma sapan iddialarıyla beni zayıflatıyor.

Yüzündeki ifade yumuşar. "Lütfen benimle konuş. Gel, buraya otur ve konuş." Uyluklarını okşar. Bu, "gel buraya" anlamında değildir. "Sana yakın olmak istiyorum" anlamında. Ağzı boynuma değmeden hemen önceki ifadesiyle aynı. Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum, ama birdenbire gururumdan daha çok temasa ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Sahneden inip onun üzerine sürünüyorum. Bacaklarım açılıyor, eteğim yukarı kalkıyor, onun sert, kaslı uyluklarına dokunuyor.

Geriye yaslanıyorum ve o gülümsüyor. Eli yavaşça yukarı doğru kayıyor ve ben başımı sallıyorum. "Bana dokunamazsın, Bay Sinclair."

Eli hemen aşağı iner ve hafifçe gülerek başını sallar, sonra bir mağara adamı gibi homurdanır. "Tanrım, çok baştan çıkarıcısın."

"Mesele de bu. Burada gerçekten ne yapıyorsun?"

"Sana zaten söyledim. Benim için yönetici asistanı olarak çalışmanı istiyorum. İşin maaşı iyi ve sosyal hakları mükemmel."

Sırıtarak, onun uyluklarına doğru biraz daha yaklaşıp daha dik oturuyorum. "Peki bunun karşılığında ne istiyorsun?"

Yarı inleyerek beni durdurmak için uzanır, ama sonra vazgeçer gibi görünür. Ellerini indirir. "Benim için çalışmalısın."

Kafamı sallıyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. "Seninle yatmayacağım."

Gülüyor, ama sesi biraz boğuk. "Sana dokunmayacağım, Starshine. Yemin ederim."

Onun mavi gözlerine doğrudan bakıyorum. "Neden ben, Maddox? Bu işi daha iyi yapabilecek yüzlerce kız var. Açıkla kendini. Ve sakın bir palavracıya palavracılık yapmaya kalkışma."

"Bu iş için mükemmel birisin. Ve yetersizlikten bahsetmeye başlamadan önce, benden daha fazla iş kitabı okudun. Kitaplığını gördüm, hatırladın mı? Akıllısın. Sokak akıllısın. Dürüstsün ve acımasızsın. O yaramaz, yaramaz ağzınla beni hizada tutacaksın."

"Odaklan," diye azarlarım, zorlukla bastırdığım bir gülümsemeyle. Gözleri dudaklarıma düşer, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkar.

"Deniyorum. Göğüslerin siyah sütyenden taşarken ve külotla örtülü amın benim sikime tehlikeli bir şekilde yakinken bu pek kolay değil. Dudakların tam orada." Dudaklarını bir kez daha yalar.

"Beni kucağına istedin. Bu senin suçun."

"Doğru. Şimdiye kadarki en iyi kararım değildi." Gülerek, kısa kumral saçlarını ve çenesini eliyle okşadı.

"O zaman en iyi patron değilsin, değil mi?"

Gülüyor — yüksek sesle, seksi ve boğuk bir sesle. "Olacağım. Söz veriyorum. Beni öldüren bu şehvet anı. Senin kokun, sıcaklığın ve üzerimde bu kadar seksi görünüşün."

Onun attığı kapüşonlu sweatshirt'ü alıp omuzlarıma atıyorum. Bana yaklaşık on beden büyük ama sıcak tutuyor ve onun kokusu var, sanırım hoşuma gitti. "Daha iyi mi?"

Kaşlarını çattı. "Çok daha iyi."

"Maaş ne kadar?" diye soruyorum, asıl konuya dönerek. "Başlangıçta 85 bin dolar artı tüm sosyal haklar."

Gözlerim istemeden büyüdü. *Tanrım*. Elleri kalçalarımın uzandı ama ben hemen onları ittim. O kadar geniş gülümsedi ki, mükemmel beyaz dişlerini görebildim. Tanrım, o kadar yakışıklı ki. İzin versem, kolayca hayatımın kahramanı olabilirdi. Ya da yıkıcı.

Öne eğildim, mikrofonlardan duyulmaması için dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Ben sizin için birçok yönden yanlış kızım, Bay Sinclair," diye fısıldadım, kalçalarımı sallayarak. O inledi, elleri beni saran büyük kapüşonlu sweatshirtin altından belimi kavradı, beni en çok istediği yere yaklaştırdı, ama hareket edemeyeceğim kadar sıkı tuttu. "Yanlış adamla ilişki kurdum. Başkasının sahip olduğu şeyi satın alamazsın. Bunu yapma. Hala yapabiliyorken çek git." Geri çekilip gözlerine bakıyorum, dürüstlüğüme görmesini istiyorum. Söylemek beni öldürse bile bilmesi gerekiyor. "Ben senin pişman olduğun kızım."

"Asla," diye sertçe tıslar, sonunda yakalanmamızı umursamadan, kapüşonlu sweatshirtinin kumaşının dışından kalçalarımı kavrar. Benim dürüstlüğüme yansıtarak, derin ve boyun eğmiş bir nefes alır ve "Sen, kurtarmak için her şeyi riske attığın kızsın," der.

Tanrım.

Buna nasıl karşı çıkabilirim?

"Ne dersin?" diye sorar, geriye yaslanarak mikrofon dostu bir ses tonuyla konuşur. "İşi kabul edecek misin?"

"Hmmm," diye mırıldanıyorum, sanki gerçekten bunu düşünüyormuşum gibi. Evet demek için en kötü şey bu. Neyi kabul ettiğimi hiç bilmiyorum, çünkü bu işin düzgün bir iş olması imkansız. Bu gece, tam da kovulduğum gece, buraya iyi niyetinden dolayı gelip bana hiçbir şart koşmadan böyle bir teklifte bulunmuş olması imkansız. Bu iş beni aşıyor, ama hayır diyemem. Buna çok ihtiyacım var. "Sanırım yeni bir asistan tutmuş oldun. Umarım ne yaptığını biliyordur." *Ve umarım ben de ne yaptığımı biliyorumdur.*

YEDİ

MADDOX

"BAY SINCLAIR?" Gözlerimi monitör ekranından ayırıp, Jake'in asistanı Mallory'yi kapımda dururken gördüm. "Isabel Bogart sizi görmek istiyor."

Kaşlarımı çatarak daha dik oturdum. "Kim?" "Yeni asistanınız olduğunu söylüyor."

Bir anlığına ona baktım, sonra kahkahayı patlattım. Isabel Bogart. Sanırım adı bu. Bana kendisi söylemediği için çok hayal kırıklığına uğradım. "Evet," dedim, ayağa kalkıp mavi düğmeli gömleğimin kollarını sıvadım. "Teşekkürler, Mallory. Isabel benim yeni asistanım."

Yüzündeki ifadeden, Mallory'nin bana soracak milyonlarca sorusu olduğu belli. Dürüst olmak gerekirse, bu cümle ağzımdan çıkınca garip geldi, bu yüzden onun çekincelerini anlıyorum. Burada çalıştığım süre boyunca hiç asistanım olmadı. Ben başkalarından benim için bir şeyler yapmasını isteyen türden bir adam değilim. Gerçek şu ki, Jake'in Mallory'yi işe almasının tek nedeni, onun uzun süredir burada çalışması ve bu işi ve bu şehri Jake dahil herkesten daha iyi tanınması. Ofisime bakıyorum ve onu nereye yerleştireceğimi bilmediğimi fark ediyorum. "Onu yerleştirebileceğimiz boş bir ofis var mı?"

Mallory tek kaşını kaldırır. "Boş bir ofis mi? Yani, senin ofisinin karşısındaki gibi mi? *Asistanın* için ayarlanmış olan yer mi?"

Vay canına, saat daha dokuz bile olmadı ve ben şimdiden her şeyi mahvettim. berbat ediyorum.

Odayı geçip Mallory'nin omzuna elimi koyarak, bahsettiği alanı inceledim. "Oraya mı gitmesi gerekiyor?"

Mallory başını sallar ve bana gözlerini devirir. O buna hakkı var ve ben de bunu kesinlikle hak ettim.

"Tamam. O zaman onu oraya koyalım. Ve ona bir dizüstü bilgisayar ya da tablet falan alalım. Bir e-posta hesabı, bir telefon ve yönetici asistanlarının genellikle sahip olduğu diğer her şeye ihtiyacı olacak."

"Maddox." İki elini göğsüme koyarak beni ofisime geri itti. "Bu kızla ne yapıyorsun?" diye şüpheyle sordu, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "O bu iş için uygun mu?"

Kötü olmak istemiyorum ve kesinlikle yargılamıyorum. Yani, ben de Vegaslı bir kıyım, ama o, şey..." Mallory sözünü kesip omzunun üzerinden başını sallayarak beni koridora çıkmaya davet etti.

"Striptizci gibi giyinmiş," diye inleyerek onun yerine cümleyi tamamladım, Starshine'ı, yani Isabel'i gördüğümde. Sıcak, ağır bir nefes verdim. Kısa, dar, siyah, tanga bir elbise giymişti, poposunu ve göğüslerini zar zor örtüyordu. En azından düz ayakkabı giyiyor. Uzun, siyah saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve belki biraz maskara dışında makyaj yapmamış olması onun lehine. Uzun koridorun ortasında duruyor ve etrafında çalışan insanlar var. Kendini gizlemek yerine, hiç hissetmediğini düşündüğüm bir özgüvenle dik duruyor. Cesur. Bunu ona kabul etmeliyim.

"Teşekkürler Mallory. Bundan sonrasını ben hallederim."

O ofisi dikkatle incelerken, ben yavaşça ona yaklaşıyorum. Burası aydınlık, yüksek pencereler ve içeriye güneş ışığı giriyor. Bu, onun kremi, porselen gibi tenini parlatıyor ve günahları yakalamak için tasarlanmış kıyafetine rağmen, ona tatlı, melek gibi ve lanet olası genç bir görünüm kazandırıyor. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi, dönüyor ve siyah gözleri benimkilerle kafa kafaya geliyor. Onu gördüğüm tüm anlar arasında, o öğleden sonra marketteki anı en sevdiğim an. Hiç makyaj yapmamıştı. Saçları açıktı, ama abartılı dalgalar halinde toplanmamıştı. Yumuşak ve doğaldı. Vücudunun hatlarını hiç vurgulamayan sade bir bluz ve bir beden büyük skinny jean giymişti. Sadeliyle büyüleyiciydi. Şaşırtıcı derecede.

O gerçek Isabel'di.

Burada duran ise kafese kapatılmış bir dişi aslan gibi görünüyor. Korkmuş. Savunmasız. Dayanıklı. Vahşi.

Kafese kapatılmış bir hayvana dokunmamam gerektiğini bilmeliyim. Onlar yasak, bu yüzden onları gören herkes için güzel ve çekici. Ama onları çaresiz ve gerektiğinde öngörülemez bir şekilde ölümcül yapan şey kafesleridir.

Kulüpten ciddi bir cinsel tatminsizlik ve yeni bir asistanla ayrıldım. Conti onunla ne yapıyorsa, onun bu planın bir parçası olduğunu sanmıyorum. En azından şimdilik. Beni uyarmaya çalıştı. Aslında oldukça sevimliydi. Ama ona, her şeyi riske atarak kurtaracağım kız olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum.

En azından, öyle olabilir.

Benim kefaretimin bir parçası olabilir. Karmik akıntıyı değiştirmeye çalışmanın başka bir yolu. Yaptıklarımı asla geri alamayacağım — bazı hatalar düzeltilmesi çok

büyük, bazı eylemler ise affedilemeyecek kadar ağırdır. Ama ona yine de yardım edebilirim. Bu oyunda iki tarafta da oynayabilirim. Kazanan ben olmasam bile.

"Günaydın *Isabel*," diye selamladım onu, gerçek adını kullandığımda yüzünde beliren küçük bir gülümsemeyi fark ettim.

"Günaydın, Bay Sinclair."

"İnsan kaynakları ile görüştün mü?" O başını sallar ve kimlik kartını gösterir. "Harika. O zaman eşyalarını bırak ve benimle gel." Onu yeni ofisine götürürüm. "Etrafa bakma, yakında geri döneceksin." Çantasını ve eski, siyah paltosunu dolaba koyar, sonra dönüp benden başka talimatlar bekler. Bu beni, düşünmek istemediğim şekillerde mutlulukla doldurur. Elimi sırtının üst kısmına koyarım — ofiste izin verilen tarafsız bölgeye — ve onu asansöre doğru yönlendiririm.

Etrafına bakınıyor, sonra bana bakıyor, gözleri şaşkınlıkla açılmış. "Nereye gidiyoruz?"

"Alışveriş merkezindeki dükkanlardan birine. Bir saat sonra açılacak, bu mükemmel."

"Ama..." Asansöre binerken sözünü keser. "Bekle. Senin asistanın olacağımı sanıyordum. Öyle demiştin." Koyu renkli gözleri bana dikilir. "Mağazalarda çalışmaktan hiç bahsetmemiştin. O yerler benim gibi bir kıza asla işe almaz."

Bu beni çok sinirlendirdi. "Ne demek bu? Senin gibi bir kız mı?"

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Striptizci, Maddox. Kokteyl garsonu. Beni kim ya da ne sanıyorsun bilmiyorum, ama gerçek bu."

"Seni öyle görmediğimi biliyorsun, değil mi? O senin işindi, senin kim olduğun değil."

Bana, sanki ben yanlış yönlendirilmiş, naif bir aptalmışım gibi gözlerini devirdi. Belki de öyleyim. Dünya, çoğu yanlış olan önyargılarla dolu, bunun en iyi örneği de Bayan Isabel Bogart.

"Mağazada çalışmıyorsun," diyorum ona, asansörden inip resorttan geçerek mağazaların olduğu yöne doğru ilerlerken. "Ama bu şekilde giyinmene de izin veremem."

Başını yere eğdi, dişlerini alt dudağına geçirdi. Benden uzaklaşırken adımları yavaşladı. "Giyecek başka bir şeyim yoktu."

"Biliyorum," diyorum, çünkü biliyorum. Çabalamış. Düz ayakkabılar, saçları ve makyaj yapmamış olması bunu gösteriyor. Ama o elbiseyi giyemez.

Başka bir deyişle, o elbiseyle onun yanında olamam.

“Cumartesi günü kütüphaneye gidip yönetici asistanlarını araştırdım. Profesyonel iş kıyafeti giyilmesi gerektiği yazıyordu. İşe giderken giydiğim eski elbiselerim ve delikli ikinci el kot pantolonlarım var. Hepsi bu kadar. Elimden gelenin en iyisi buydu.”

Kapalı mağazalardan birinin önünde duruyorum. Tatil köyünün bu kısmı çoğunlukla boş, çünkü burada hiçbir şey saat 10'a kadar açılmıyor. Dönerek omuzlarını tutuyorum, gözlerine bakmasını umuyorum, ama hala bana bakmıyor. Buna izin veremem. Elimi çenesinin altına kaydırıp kaldırıyorum. Bu kızla tanıştığımdan beri ilk kez, hayatının ne kadar zor olduğunu görüyorum. Bu soğan bana onun katmanlarından birini gösterdi ve bu kadar boktan olduğu için dünyayla ciddi ciddi savaşmak istememe neden oldu.

"Elbisen hakkında kendini kötü hissetmeni istemedim. Daha önce bu tür bir ortamda çalışmadığını biliyorum ve bu yüzden dükkan açılmadan önce oraya gidip sana yeni kıyafetler alacağız. Profesyonel kıyafetler. Sana her baktığımda vücudundan o daracık kumaşı yırtıp atmak istememe neden olmayan kıyafetler."

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "O zaman belki de beni çıplak görmüş gibi bakmamalısın."

"Sana umut etmekten başka çarem olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun?" Kız başını sallar, sırtışı bir gülümsemeye dönüşür.

"Bazı şeyleri unutamıyorum. Ama deniyorum ve bu ilişkiyi yürütmek istiyorsak, bunu düzeltmeliyiz."

O, tsk sesi çıkararak dramatik bir şekilde başını sallar. "Siz erkekler hep aynısınız. Çok kolay, neredeyse hiç çaba sarf etmemize gerek yok. Ama bu sabah insan kaynakları departmanının bana verdiği bilgiye göre, benimle bu şekilde konuşamazsın. Seni cinsel tacizden dava edebilirim."

Sert bir kahkaha attım. "O elbise cinsel taciz. Şimdi gel."

Onu içeri sokmaya çalıştığımda direniyor. "O dükkândaki hiçbir şeyi alamam hiçbir şeyi alamam."

"Sen almıyorsun, ben alıyorum."

Kafasını kararlı bir şekilde sallayarak bir adım geri çekilir ve benim ulaşamayacağım bir mesafeye geçer. "Senin beni *Pretty Woman*'a çevirmene izin vermeyeceğim."

"Ne?" Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor. "O da ne demek?"

"*Pretty Woman*. Julia Roberts ve Richard Gere'nin oynadığı bir film."

"Tamam. Bunun sana yeni kıyafetler almakla ne ilgisi olduğunu hala anlamadım."

Isabel sinirli bir şekilde yüksek sesle nefes verir, ellerini beline koyar. "Ben senin fahişen değilim. Bu işi kabul etmiş olabilirim, ama bu sana hayatım üzerinde hakimiyet hakkı vermez. Sana borçlu olmak istemiyorum."

Vay canına. Bu kızın içinde zerre kadar güven yok. Neden olsun ki? Ben ona dokunmak, gülümsemek ve flört etmekten başka bir şey yapmadım. Karşılaştığı diğer tüm pislikler gibi. Ve buraya nasıl geldiğini düşünürsek, Conti'nin kontrolü altında olduğunu biliyorum. O zaten onun malı. Ya da öyleydi. Bana kendisi söyledi. Onu hayatından çıkarmak istediğini söyleyebilir. Ama bunu zaman gösterecek.

"Isabel, Turner Otelleri'nde çalışan hemen hemen her çalışan, ister Vegas'ta ister ülkenin başka bir yerinde olsun, bir tür üniforma giyer. Temizlik personelinin krupiyelere, barmenlere ve havuz personelinin herkese kadar. Ben mi?" Gömleğimi ve pantolonumu işaret ediyorum. "Bu bir üniforma. Böyle giyinmekten nefret ediyorum. Havuzda çalışsaydın, sana bir üniforma verirdik. Ama sen havuzda çalışmıyorsun. Şirket ofisinde çalışıyorsun ve bu da farklı bir üniforma gerektiriyor. Anlıyor musun?"

Söylediklerimi sindirirken bir an beni düşünür. "Yani, bu çok pahalı mağazadan bana kıyafet almak, bana iş üniforması sağlamak için kullandığın yöntem mi?"

"Aynen öyle. Ve burada indirimim var, bu yüzden düşündüğün kadar pahalı olmayacak."

"Tamam," diye sonunda razı olur, ama bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Conti ile ilişkisini sormak için can atıyorum. Bu önemli bir şey, tamam mı? "Bana üniformamı almana izin vereceğim."

O bu konuda daha fazla tartışmadığı için rahatlayarak başımı salladım. Ama önce... Ona doğru kararlı bir adım attım ve bakışlarını bir kez daha benimkilere çevirdim. "Bir daha kendini benim fahişem olarak adlandırmanı istemiyorum. Sen fahişe değilsin ve ben kadınları sahiplenmem. Bana hiçbir şekilde borçlu değilsin ve ne satın alırsam alayım, asla borçlu olmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Güzel. Hadi gidelim."

Elini tutup onu içeri götürmek istiyorum. Onu bu dükkânın içindeki herkese tanıtmak ve ona iyi davranmalarını söylemek istiyorum, çünkü bahse girerim kimse ona iyi davranmamıştır. Ama bunun sırası değil. O benim kız arkadaşım değil. Sevgilim ya da arkadaşım bile değil. O benim asistanım.

Bir bakıma satranç taşım. Ama bu oyunda onu kullanan tek kişi ben değilim.

"Kaç yaşındasın Isabel?"

O, içinden homurdanıyor. "On dokuz." Kahretsin. Çok genç. *Fazla* genç.

"On dokuz yaşındaki kızlar 'hakimiyet' ve 'borçlu' gibi kelimeleri kullanmazlar." Matematik, kimya, tarih ve işletme ders kitaplarını da okumazlar. İspanyolca, Fransızca, Almanca ve İtalyanca öğrenmek için kitapları da yoktur. Bu kız bir muamma. Büyüleyici bir muamma.

"Maddox, henüz anlamadıysan, ben çoğu 19 yaşındaki kız gibi değilim."

Buna gülümsüyorum. Kesinlikle öyle değil. Onu mağazaya götürüyorum ve Paula'ya Isabel'in neye ihtiyacı olduğunu söylüyorum. Onu benim hesabımdan yazmasını rica ediyorum ve sonra ayrılıyorum. Kıyafet denemek için kalmıyorum. Çekicilik eşsiz bir silahtır. Size karşı çok kolay kullanılabilir, duyuları manipüle etme gücüne sahiptir. Odaklanmam gerekiyor. Ve bu andan itibaren aramızda bir ayrım olacak.

Patron ve çalışan.

Jake'e mesaj atıp güvenlik kulesinde buluşmamızı söylerim. Bütün hafta sonu Conti'nin iyiliğini düşündüm. Starshine'in dans ettikten sonra kulüpte onun yanına oturduğu o gecenin her ayrıntısını hatırladım. Onun ofisinde yaptığımız konuşmayı ve kulüpteki şampanya odasında geçirdiğimiz o saati düşündüm. Düşünülmesi gereken çok şey vardı. Ayrıntıları çözülmesi gereken çok şey vardı.

Kuleye ilk ben varırım, Cash'e -bizim güvenlik uzmanı- başımı sallarım, kullanılmamış bir tableti alıp arka odaya yönelirim. Niklas Vaughn ile her şeyin bittiği gün Gavin'in Jake ve beni beklediği oda burasıdır. Düşünmek istemediğim kadar çok sırrı duymuş olan oda burasıdır. Büyük deri koltuğa oturur, ses geçirmez cam duvara dönerek tablette oturum açarım. Tam güvenlik erişimi için parmak izi veya yüz tanıma ve şifre gerekiyor. Yanlış şifreyi iki kez girersem, yirmi dört saat boyunca erişimim engelleniyor. Ayrıca polisi anında uyaran bir panik şifresi de var. Bir diğeri ise Turner Hotels'in tüm çalışanlarının erişimini tamamen kapatabiliyor. Jake biyometrik sistemlerin yeterli olduğuna inanmıyor. Herkes silah zoruyla durdurulabilir.

Sanırım haklı.

Her halükarda, bu sektörde bizimki gibi bir güvenlik sistemi kuran başka kimse yok. Sistem, Jake'in eski arkadaşları Ryan Grant ve Luke Walker tarafından tasarlandı. İkisi de eski siyah şapkalı hacker'lardı, dünyanın gördüğü en iyileriydi, sonra taraf değiştirip bir bilgi güvenliği şirketi kurdular. Diğer projelerde de yardımcı oldular ve içimden bir ses, tüm bunlar bitmeden onların pek de yasal sayılmayacak hizmetlerine ihtiyaç duyup duymayacağımızı merak ediyor.

Sistemi tarayarak, Starshine'in şu anda alışveriş yaptığı mağazayı buluyorum. Bakmamam gerek. Ama bakıyorum. Kamera tavanda olduğu için onu en iyi şekilde göremiyorum. Ama arkasına döndüğünde, elleri giysilerle dolu askılarla dolu olarak soyunma odasına doğru giderken gülümsemesini yakalıyorum.

O gülümseme... Onun yüzünde hiç görmediğim bir gülümseme. Yaramaz, cilveli ya da açıkça cinsel bir gülümseme değil. O... mutlu. Gerçekten mutlu. Paula ile konuşurken onu izlemeye devam ediyorum. Isabel birbiri ardına kıyafetleri denerken, ikisi gülüyor ve eğleniyor gibi görünüyor. Ayakkabılar, çantalar ve hatta küpeler gibi şeyler yığına atılıyor. *Güzel*. Paula işini iyi biliyor ve Isabel'in her şeyi almasını istiyorum. O gülümseme için ödenecek küçük bir bedel.

Bu kız benim tipim değil. Genelde daha uzun, daha sarışın, daha tatlı kızları severim. Dürüst olmak gerekirse, daha çok Fiona gibi. Dikkatimi çeken dansıydı, ama beni tutan, gözlerindeki meydan okuyan ışıltıydı. Onu bu kadar dayanılmaz kılan da bu.

Beş dakika sonra Jake içeri girer ve bana "naber" diye başını sallar. Sistemden çıkış yapar ve tableti masanın üzerine bırakırım. Kapı ağır bir tıklama sesiyle kapanır, ama o oturmaz. Bunun yerine, bana dönerek kollarını göğsünde kavuşturur ve camın önüne yaslanarak beni bekler. Benimki gibi bir takım elbise giymiş, ama onunki daha koyu renkli ve beyaz gömlek ve pembe paisley kravatla tamamlanmış. Bir de ceket var. O lanet şeyleri giymekten nefret ederim. "Kravatı Fiona mı seçti? Bankacı gibi görünüyorsun."

Kravata bir göz attı, sonra tekrar bana baktı. "Fi, normal kravatlarımın çok sıkıcı olduğunu düşünüyor. Çok sokak serserisi gibi, CEO olmaya çalışan biri gibi."

"Sen CEO olmaya çalışan bir sokak serserisisin."

Omuzlarını silkiyor. "Ben de ona öyle söyledim, ama yine de bana bu kravatı aldı. Yeni bir çalışanımız olduğunu duydum."

"Evet."

"Şu anda nerede?"

"*Pretty Womanned* ya da her neyse onu yapıyor." "Ha?"

Elimi sallayarak onu uzaklaştırırım. "Boş ver. Ben de ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Derin bir nefes alır. Bundan hoşlanmamıştır. Ama daha da önemlisi, bunun için kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Yaklaşan şey için. "Maddox..." diye başlar ve sonra durur. Daha önce söylemediği ne söyleyebilir ki?

"Senin yerine benim başıma geldiği için mutluyum," diyorum ona, ve bunu içtenlikle söylüyorum. Sadece Isabel olduğu için değil - aslında benim başıma gelmemesini istememin bir nedeni de bu - ama Fiona'nın yanında olduğu ve ona ihtiyacı olduğu için. O CEO ve Turner Hotels'in ona ihtiyacı var. Ben yalnız avcıyım. Asla affedilemeyecek olan adam.

"Sen hep böyle saçma şeyler söylüyorsun. Ve sana tekrar söyleyeceğim, keşke tersi olsaydı. Ama olan oldu ve ben seninleyim dostum. Bu sadece seninle ilgili değil. Ben de bu işin içindeyim, sadece kenardan da olsa. Neye ihtiyacın varsa. Bunu biliyorsun. Hadi, konuş benimle. Ne düşünüyorsun?"

"Seninle konuşmamam gerektiğini."

O gülümser, kahverengi saçlarını eliyle tarar ve beklerken boynunun arkasına elini koyar. Biz böyle çalışırız. Makinemiz böyle çalışır. Conti milyonlarca tehditte bulunabilir, ama Jake'in konuşacağından endişelenmiyorum. Ve gerçekten, Conti Jake Turner'ın peşine düşecek kadar aptal olamaz. Bunu biliyoruz. Kısım bu yüzden buradayız.

"Bana söyleyecek misin, yoksa burada bir aptal gibi durmaya devam mı edeyim?" Kahverengi gözleri benimkilere bakıyor. Sert değil. Sorgulayıcı ya da araştırmacı da değil. Sadece odaklanmış. Kararlı. Bu yüzden bu kadar iyi bir takım oluşturunuz ve bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başardık. Önce Afganistan'da, sonra burada. Niklas Vaughn bizim ilk rodeomuz değildi, ama genelde dışarı çıkıp adam öldürmeyiz. Artık siviliz.

"Neden onu kullanarak iyiliğini istesin ki? Beni ofisine çağırıp pahalı burbonunu ikram edebilir ve basitçe onu işe almamı isteyebilirdi. Erkek erkeğe. Muhtemelen yapardım. O da bunu biliyor olmalı."

"O bir kukla."

Başımı sallıyorum. "Ama neden şimdi *bu* iyiliği istiyor? Ve bunu bu şekilde yapıyor? Neden bana onun farklı olduğunu söyleyip, ardından onu hayatından çıkarmak istediğini söyleyerek bunu destekliyor? Bu gereksiz bir bilgi, değil mi? Göstermelik."

"Neden onu potansiyel bir zayıflık olarak ortaya koyup, öyle değilmiş gibi davranıyor demek istiyorsun?"

Parmağımla ona işaret ediyorum. "Aynen öyle." "Seninle oynuyor. Bizimle oynuyor."

"Bu kesin. Ama neden o? Beni öldürmek için bir bahane mi arıyor? İlk fırsatta onu becerecek kadar aptal olacağımı mı düşünüyor?" *Peki*.

"Conti, insanları öldürmek için bahaneye ihtiyaç duyan türden bir adam değil. O Aşırı derecede kibirli ve daha önce de bu davranışıyla paçayı kurtarmıştı. Bununla birlikte, çok özel bir şeyin peşinde ve denerse kazanamayacağı bir savaşa girmiş olacağını biliyor. Ve gerçekten, seni öldürmek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Senin hayatta kalman, ölmenden çok daha değerli onun için. En azından şimdilik. Onu buraya bir nedenden dolayı yerleştirdi. Benim tahminim, dikkatini dağıtmak için. Onu takip ettirmeli miyiz?"

Kafamı sallıyorum. "Zaten bunu yaptığını düşünüyorum ve onun niyetinden şüphelendiğimi bilmesini istemiyorum."

"Peki ya erişim imkânları?"

"Sınırlı ve izlenebilir, ama o ya da o," diye ekliyorum, "bundan şüphelenmeyecek kadar sınırlı değil."

"Katılıyorum." Ellerini indirip, rahatlamak istercesine ceplerine soktu. Ama bu durumda rahat olacak hiçbir şey yoktu. Bu, bir şeyin başlangıcıydı. Eninde sonunda olacağını bildiğimiz bir şey, ama yine de. Jake bir konuda haklıydı: Conti aşırı derecede kibirliydi. Daha da iyisi, adam beni aptal ve kör sanıyordu. "Ama yine de rozetinin ve erişim kodunun kısıtlanmasını istiyorum. Olmaması gereken yerlere gittiğini sonradan öğrenmek istemem."

"Eğer o bir köstebekse, henüz bunun farkında değil bence."

"Muhtemelen bilmiyor, ama bu sadece zaman meselesi. Bununla başa çıkabilir misin?"

İyi soru. Dirseklerim ayrılmış uyluklarımın üzerine düşüyor, yüzüm ellerimin arasına gömülüyor. Bunu düşünürken parmaklarımın arasından nefes veriyorum. "Bir kadın. Neden bir kadın olmak zorundaydı?"

Jake, *Indiana Jones* referansıma gülüyor. "Yılanlardan iyidir."

"Muhtemelen aynı kişidir. Ve ikimiz de onun planındaki bir sonraki adım olduğunu biliyoruz."

biliyoruz."

"O zaman onu yakından izlemeliyiz. Peki ya Maddox?" Devam etmediğinde başımı kaldırıyorum.

"Hayatı mahvolmuş güzel kız bir yana, Conti bir nedenden dolayı ondan iyilik istedi."

O haklı ve ben de bunu biliyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Şimdi onun bununla ne yapacağını bulmamız gerekiyor."

SEKİZ

ISABEL

BEŞ ALIŞVERİŞ ÇANTASI. Sonunda o mağazadan bunlarla çıktım. Satış elemanı Paula'ya bu kadar çok şeye ihtiyacım olmadığını söyledim. Bay Sinclair'in benim için tüm bunları satın almasından rahatsız olduğumu söyledim. O ise eliyle beni uğurladı ve biraz eğlenmemi söyledi.

"Sana tam bir gardırop hazırlamamı söyledi. Ben de öyle yapacağım. Keyfine bak tatlım."

Fiyat etiketlerinin ilk şokunu atlattıktan sonra, gerçekten eğlendim. Çünkü hayatımda hiç giymediğim türden şeyler giyiyordum. Tabii ki siyah, uzun kollu, dizimin hemen üstünde biten ve dar olmadan vücuda oturan bir kazak elbise. Yakası büzgülü olduğu için cildimi biraz gösteriyor ama dekolte yok. Kaşmir ve yünden yapılmış ve giydiğim en yumuşak şey.

Ben de ipek çoraplar giyiyorum — sanırım gerçek ipek — ve 9 cm topuklu ayakkabılar, güzel ve biraz seksi ama iş ortamına tamamen uygun. En azından Paula bunları seçerken bana öyle söyledi. Kendimi güzel hissediyorum. Ucuz, aşırı seksi veya sürtük gibi değil. Bir hanımefendi gibi hissediyorum. Ait olduğum yerdeymişim gibi. Biri beni bu kıyafetle gördüğünde, sahnede çıplak dans ettiğimi ve annemin uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olduğunu, ben gençken aşırı dozdan öldüğünü bilmeyecek. Ait olduğum ahlaksız, hasta adamı da bilmeyecek.

Şirket katına geri dönüyorum ve Mallory adlı kadın beni Maddox'un ofisinin karşısındaki küçük ofisime yönlendiriyor. Aslında sadece üç duvar ve kapısı olmayan, koridora açılan bir camdan ibaret. Ama benim, aydınlık ve harika. Masamda yeni bir iPhone, bir dizüstü bilgisayar ve bir masa telefonu var. Yeni kıyafetlerimi nereye koyacağımı ve bilgisayarıma nasıl giriş yapacağımı gösterip, beni yalnız bırakıyor.

Bilgisayarlardan pek anlamam. Şimdiye kadar kullandıklarım sadece kütüphanedeki halka açık bilgisayarlar ve onlar da sınırlı. Ve eski. Görünüşe göre bu yeni bir dizüstü bilgisayar. Bir Mac. Onlara hiç aşına değilim. Maddox'un programının zaten girilmiş olduğu takvimi ve Turner Hotels'e hoş geldiniz mesajlarıyla dolu e-posta hesabımı bulmayı başardım, bu yüzden başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündüm.

Bir iş. Gerçek bir işim var.

Bu kadar korkmasaydım, çok heyecanlanırdım.

Maddox, ben yeni bilgisayarımı incelerken ofisime giriyor. Oturuyorum, bu yüzden kıyafetimin tamamını göremiyor, ama belden yukarısını anlaşılmaz bir ifadeyle inceliyor. Sanatsal bir şekilde oluşturduğum alaycı tavırlarım ve cesaretim yavaş yavaş azalıyor. Bu adamı görmek doğal olarak sinirlerimi bozuyor, ama şimdi yorgun ve duygusal olarak bitkinim ve şey, minnettarım. Evet, itiraf ediyorum. Onun beni izlemesini izliyorum ve bunu umursadığım için kendimden nefret ediyorum, ama gördüklerini beğenip beğenmediğini bilmek için can atıyorum.

Kafasını hafifçe sallıyor.

Hepsi bu mu?

Peki.

Her neyse.

Onun görüşü benim için önemli olmamalı zaten.

"Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum, Starshine."

Kaşlarımı çattım. Hâlâ bana öyle seslenmesinden nefret ediyorum. Isabel demesini çok daha fazla seviyordum.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Hiç asistanım olmadı. Sanırım daha önce hiç istememiştim."

Bunun üzerine ayağa kalktım. Neredeyse koltuğumdan fırladım ve kendimi durduramadan yeni parlak masamın köşesini dönüp onun yüzüne yaklaştım. O hiç irkilmedi ve geri adım atmadı. Şaşırmış gibi bile görünmüyordu, bu da beni daha da kızdırdı.

"O zaman neden beni işe aldın?" Cevap vermedi. "Burada ne yapıyorum Maddox, Barbie'yi giydirmekten başka? Bana gerçeği söyle."

Bu adam hakkında, iş unvanı, adı ve Anthony Conti ile o kadar yakın olduğu için Conti'nin ona içkilerini ısmarladığı ve kulüpte istediği her şeyi bedavaya sunduğu dışında hiçbir şey bilmiyorum. Bu durum büyük, çirkin bir tehlike sinyali vermiyorsa, neyin vereceğini bilmiyorum.

Yine sessizlik.

Tanrım, bunun gerçekmiş gibi davranmakla ne kadar aptalım.

"Siktir et. Ben gidiyorum." Ondan uzaklaşıp arkana dönerek, elbisenin bulunduğu dolabıma doğru gittim. Çantaları tek tek çıkardım ve hangisine koyduğumu hatırlayamadığım için aptalca içlerini karıştırmaya başladım. Maddox hala orada durmuş, benim çöküşümü izliyordu.

. Buna dayanamıyorum. Kendimi gülünç hissetmek benim için yeni bir şey değil. Ama bu an en kötülerinden biri olabilir.

Sonunda elbiseyi buluyorum, siyah spandeks kumaşı çantadan çıkarıp ayağa kalkıyorum. O piç hala orada, ama şimdi kollarını kavuşturmuş, beni tam olarak anlayamadığı ilginç bir manzara gibi inceliyor. "Neden gidiyorsun?"

"Çünkü insanların benimle oyun oynamasından hoşlanmıyorum."

Gözlerini devirir ve ben onu öldürmek üzereyim. "Seni işe aldım çünkü bir asistana ihtiyacım var. *Daha önce* istememiş olabilirim," diye vurgular, "ama şimdi istiyorum. Oteller için yapmam gereken çok iş var ve bunu yapmak için yeterli zamanım ya da yardımcım yok. Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Dediğim gibi, hiç asistanım olmadı." Her kelimeyi sert bir staccato ile vurgular, sanki ben onun sabrının son kırıntısını da yemişim gibi kelimeleri adeta ısırdığına söyler.

Duraklıyorum, ona bakarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Oh." Yüzüm, öfkeli arılar sürüsü gibi kızarıyor. "Bunu biraz daha çabuk söyleyebilirdin. Bilirsin, ben büyük bir drama yaratmadan *önce*."

"Muhtemelen." Elimde tuttuğum buruşuk elbiseye bakıyor. "Ama artık kendi başına yürüyebileceğini bildiğime göre, başlayabiliriz."

Ha?

"Değişecek misin?"

Elbiseme bakıp sonra tekrar ona bakıyorum. Seçim şansım olsaydı, giydiğim yeni elbiseyi asla çıkarmazdım. Aylık kiramdan daha pahalı olmasaydı, muhtemelen onunla uyurdum. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tavrım mı, kıyafetim mi?"

Dudakları seğirdi. "İkisi de."

"Bunu planlamıyordum. Her iki durumda da."

"İyi. Çünkü yeni elbisenle hoşuma gidiyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, seni kızdırmak eğlenceli oluyor."

Ona orta parmağını gösteririm ve o güler.

"Bana huysuz bir ergen gibi davranmadan önce, dizüstü bilgisayarını ofisime getirmeni önerecektim. Oturup bu asistanlık işini çözmeye çalışmalıyız."

Topuklarını döndürerek beni peşinden koşturmaya zorladı. Masamdan dizüstü bilgisayarımı alıp, yarı açık kapısından içeri girdim. Ofisi büyüktü. Conti'ninki kadar büyük değildi ama yine de büyüktü. Üzerinde üç monitör bulunan büyük bir L şeklinde masa, az sayıda kitap bulunan bir kitaplık, kahverengi deri bir kanepe, etrafına sıkıca yerleştirilmiş dört adet koyu renkli sandalye bulunan yuvarlak bir cam masa ve

Uzak köşede, görünüşe göre özel bir banyo var. Karşı duvar tamamen camdan yapılmış, Strip ve uzaktaki dağları görüyor. Hiçbir tür resim yok. Hiçbir kişisel eşya yok. Buradaki tek sıcaklık, renkli camdan içeri giren güneş ışığı.

"Otur." Masa ve sandalyeleri değil, kanepeyi işaret ediyor, bu bana biraz garip geliyor ama yine de oturuyorum. Kanepe yumuşak ve şık, deriye biraz fazla batıyorum. Dizüstü bilgisayarımı yanıma, kanepenin üzerine koyuyorum ve bir kez olsun ağzımı kapalı tutarak daha fazla talimat bekliyorum.

Maddox kapıyı kapatır ve bana döner, uzun bacaklarıyla odayı geçer, tam önümde yere diz çöker, böylece sadece otuz santim uzaklıkta göz göze geliriz. Ani yakınlığımdan şaşkına dönerek nefesimi tutarım. Kolonyasının baştan çıkarıcı kokusu her yeri kaplar. Güzel gözlerinin açık mavisini, ateşli bir kararlılıkla daha koyu bir renge bürünmüştür. Güçlü, keskin çenesi -şimdi yeni traşlanmış- sıkıca kilitlenmiştir. Dudakları. Tanrım, tam orada. Dolgun. Otoriter. Yutan. O tam bir paket. Kızların hayalini kurduğu türden. Film yıldızlarını ve rock yıldızlarını unutun, Maddox Sinclair, basit bir bakışıyla bir kızın iç çamaşırını eritebilecek türden bir yakışıklı.

Her ne kadar etkilenmemek için elimden geleni yapsam da kalbim çarpmaya başlıyor. Bu adamı istemiyorum. O, bu gezegende istemem gereken son adam. Aslında, ikisinden biri. Bu sadece bir çekim, diyorum kendime. Yakışıklı bir adama karşı doğal bir fiziksel tepki, daha fazlası değil.

Neyse ki bana dokunmuyor. Neredeyse hiç kıpırdamıyor. Beni incelerken sadece nefes alıp veriyor. "Çok güzelsin Isabel. Buna şüphe yok." Gözleri yüzümdeki her bir özelliği tek tek taradıktan sonra tekrar gözlerime odaklanıyor. "O kadar güzelsin ki, bir erkeği dizlerinin üzerine çökertme gücün var."

Yaklaşıyor, artık sadece birkaç santim uzaklıkta. Gözlerimin dudaklarına kaymasını engelleyemiyorum. Maddox gibi bir adamı öpmek nasıl bir his olur acaba? Dudaklarının nazik dokunuşuyla beni güvende, arzu edilen ve sevilen hissettirir mi? Yoksa dalıp istediğini alırken vahşi, tutkulu ve kontrolsüz hissettirir mi? Dairemde bana tüm bunları hissettirdi ve bu sadece boynumu öperek oldu.

"Ama geçen gece dairenizde ve sonra kulüpte olanlar bir daha asla olmayacak. Bundan sonra ilişkimiz, etkileşimlerimiz yüzde yüz profesyonel olacak."

Yutkunuyorum. Kafamı sallarken boğazımın hareketini izliyor ve beni kirli düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Kabul ediyorum." Ve şükürler olsun ki sesim sakin ve kararlı.

Boyuna göre hızlı ve zarif bir şekilde ayağa kalkıyor ve masasının arkasına oturarak bana ihtiyacım olan mesafeyi sağlıyor. "Şimdi bunu hallettiğimize göre, işimize bakalım."

BİR SAAT SONRA, birlikte ofisinden çıkıyoruz. Maddox sonunda bir asistandan ne beklediğini anladı ve ben de onu sonunda patronum olarak görmeye başladım. "Peki, bu iş hallolduğuna göre, öğle yemeği zamanı."

"Öğle yemeği mi?" Bu kelimeye gülüyorum. "Güne daha yeni başlamadık mı?"

"Hayır," diyor, telefonuna bir şeyler yazarken. "*Sen* güne yeni başladın. Sen alışveriş yaparken ben çalışıyordum."

"Tamam," omuz silkerek kabul ettim. "Öğle yemeği. Sanırım sonra görüşürüz."

"Yine yanıldın. Mallory, seni dışarı çıkarmam gerektiğini söyledi. Yönetici yardımcılarının ilk günlerinde yardımcılara böyle davrandıklarıyla ilgili bir şeydi. Açıkçası, bence seni mutlu etmek için böyle söylüyor. Senin burada olmandan çok memnun. Diğer yardımcılar da öyle. Bu, onların iş yükünün azalması anlamına geliyor."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Beni bir restorana mı götüreceksin?"

Bakışları telefonundan bana kayıyor ve ifadesinden anladığım kadarıyla restoranlar hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor. "Evet. Seni bir restorana götüreceğim." Ve lanet olsun, savaştan dönen zafer kazanmış bir kral gibi gülümsüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, pürüzsüz çenesini ovuşturarak. "Şimdi seni gerçekten iyi bir yere götürmem lazım. Bu sıradan bir restoran olamaz. Bir lokanta olmaz."

Göz teması kurmaya çalışıyorum ama zor. Bana öyle baktığında, bu neredeyse imkansız. Çünkü bu adam? Tam önümdeki bu adam? Marketten eve beni götürmesine izin verdiğim adam. Daireme girmesine izin verdiğim adam. Bana akşam yemeği ısmarlamasına ve mutfak tezgahında otururken boynumu öpmesine izin verdiğim adam, her şeyi çok iyi bilirken. "Bir lokanta mükemmel. Açıkçası nerede yediğimiz umurunda değil."

"Sen umursamıyor olabilirsin, ama ben umursuyorum. Bir fikrim var, gidelim."

O çıkışa doğru yürürken ben de onu takip ediyorum. Bu bizim yeni alışkanlığımız olabilir. Strip'te The Venetian'a doğru yürüyoruz. Dürüst olacağım, hayatım boyunca bu şehirde yaşadım ama Strip'in tamamını hiç yürümemiştim. Dört milden fazla bir mesafe ve çok az parası olan fakir bir kızsan

Arkadaşlar, burada sizin için pek bir şey yok. Ama Maddox, The Venetian'a hiç girmediğimi söylediğimde, sanki bir kertenkelenin vücudunda iki kafam varmış gibi bana bakıyor.

"Eğer daha fazla vaktimiz olsaydı ve romantik sayılmasaydı, seni gondola bindirirdim." Maddox'un o uzun, dar teknelerden birine binmesi fikri beni güldürüyor. O kadar iri ki, muhtemelen tekneyi batırırdı. "Sana güneyli bir ocuk olduğumu söylemiştim," diyor ve beni bu dünyadan olmayan bir kokuya sahip bir restorana götürüyor. Tereyağı, yağ ve baharat kokusu gibi. Daha oturmadık ama ağzım şimdiden sulanıyor. "Ama sana Georgia'lı olduğumu söylememiştim. Artık gerçek adını bildiğime göre, sana sırrımı açığa çıkarabilirim." Bana göz kırıyor. "Burası muhtemelen bu civarda bulabileceğim en iyi güney yemeği. Annemin kurabiyeleri ya da ablamın tavuk ve waffle'ları kadar iyi değil, ama çok yakın."

Bir restoranda yemek yemekten çok heyecanlı olsam da ve yemekler ne kadar lezzetli ve kokulu görünse de, keşke beni başka bir yere gtrseydi. Daha az kişisel bir yere. Onu gerçekten sevmeme neden olmayacak bir yere. Ailesi hakkında daha fazla şey sormak için can atıyorum. Annesi hakkında -o ona böyle diyor- ve kız kardeşleri hakkında. Onu tanımak istiyorum, ama bu tür bir istek iyi sonuçlar doğurmaz.

Diğer müşterilerden uzak, en köşedeki masaya oturduk ve garson Maddox'a menü uzatmaya çalıştığında, o başını sallayıp menüyü itti. "Hayır. Men istemiyoruz. Ögle menüsündeki her şeyi ve tatlı menüsündeki her şeyi sipariş ediyoruz."

"Ne?" Hostes ve ben aynı anda haykırıyoruz. şaka yapıyor olmalı. Kim menüdeki her şeyi sipariş eder ki?

Bana imkansız bir gülümsemeyle bakar. "Bu yüzden ikimiz için bu kadar büyük bir masa istedim."

"Maddox, o kadar yemeği yiyemeyiz," diye fısıldayarak, kaba veya nankör görünmemeye çalışarak aceleyle söylüyorum.

O, hiç aldırmadan omuz silkiyor. "Bitiremediğimiz ne varsa, ofisteki mutfağa koyabiliriz ya da sen eve gtrebilirsin. Her halükarda, her şeyi denemek istiyorum."

"Garsona söylerim," dedi hostes, benden daha çabuk toparlanarak.

"Sen delisin," diye suçladım onu, o ayrıldıktan sonra.

"Bu zel bir gün, Isabel. Kutlanacak bir şey ve tüm bunlar. şimdi, söyle bana, kaç dil konuşuyorsun?" O, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi sandalyesine yaslanıyor.

sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi. Bu adam da kim?

"Ne?" Sonunda koltuğumda rahatlayıp suyumdan bir yudum alırken, dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor.

"Rafında yabancı dil öğrenmeyi öğreten kitaplar gördüm. Bana o kitapların hepsini okuduğunu söylemiştin, bu yüzden merak ettim."

Ondan gözlerimi ayırıp, peçeteyi kucağıma koyarken restoranın içine bakıyorum. Burası eğlenceli. Maddox ve benim gibi öğle yemeğinin tadını çıkaran turistler ve insanlarla gürültülü ve kalabalık. "İngilizce dışında hiçbir dili akıcı bir şekilde konuşamıyorum. Bir dili ustalaşmak için, düzenli olarak biriyle konuşmak ya da o dilin içinde yaşamak gerekir. İtalyanca, Fransızca ve İspanyolca'yı oldukça iyi okuyup anlayabiliyorum ve belki temel kelimeleri konuşarak idare edebilirim." Ona dönüp gülümsüyorum. "İşaret dilinde oldukça iyiyim."

"Neden tüm bu dilleri öğrenmek istedin?"

"Bilmiyorum. Diller ilgimi çekiyor. Eskiden dünyayı gezip ziyaret ettiğim her ülkenin dilini konuşmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. Ne oldu?" diye soruyorum, başımı eğerek. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Hangi dilleri konuştuğum ve neden öğrenmek istediğimden daha kişisel mi?" Kaşlarımı kaldırarak meydan okurum.

"Bu soruya karşı savunmacı bir tavır sergileyebilirsin ve bu, tartışmadan geçirdiğimiz en uzun süre olduğu için, bu seriyi bozmak istemiyorum."

"*Ben mi?*" Alaycı bir öfkeyle göğsümü işaret ediyorum. "*Savunmaya geçmek mi? Bu imkansız.*" Dudakları seğiriyor, ama bunun ciddi olduğunu ve benim tepkimden gerçekten korktuğunu görebiliyorum. "Tamam," diyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Şimdi bana sormalısın."

"Neden üniversiteye gitmiyorsun?"

Bu görünüşte zararsız soru, sanki bir av tüfeği ile göğsüme yakın mesafeden kurşun yağdırmış gibiydi. Nefesim kesildi ve kendimi rezil etmeden ve bu güzel restoranda ağlamaya başlamadan önce Maddox'un delici bakışlarından gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Derin bir nefes alıyorum, boğazımda düğümlenen yumruyu yutuyorum ve ses tellerimi kontrol edebildiğimi ve düzgün bir ses tonuyla konuşabileceğimi düşündüğümde, "Üniversite benim için bir seçenek değil," diyorum.

"Para yüzünden mi?" diye hemen sordu, sanki heyecan verici bir motivasyon konuşması yapmaya hazırlanmış gibi. *Rudy* kalitesinden bahsediyorum — binlerce hayran ayağa kalkıp tezahürat yapıyor ve beni üniversiteye gidip dünyayı fethetmemi bekleyen heyecanlı müşterilerin omuzlarında

sadece benim hayatım öyle değil.

"Hayır. Para yüzünden değil. Üniversite benim için bir seçenek değil," diyorum, bu sefer biraz daha sert bir ses tonuyla, umarım ipucunu anlar ve şimdi durur. Tabii ki durmuyor. Bu Maddox'un tarzı değil.

"Neden değil?"

Kafamı sallıyorum, gözlerimle bu konuyu daha fazla zorlamamasını istiyorum.

Yüzünde bir anlama varır, sonra taş gibi sertleşir ve tek bir kelime fısıldar. "Conti."

"Evet" diyebilirim sadece, çünkü lisedeki herkes üniversitelere başvurup kabul edilirken, onun benim kabul mektuplarımı yırttığını söyleyemem. NYU'ya kabul edilmişim, Justin'den sadece iki saat uzaklıkta ve o, benim asla evden ayrılmayacağımı açıkça belirtti. Asla üniversiteye gitmeyecektim. Ve bir daha onun arkasından böyle bir şey yaparsam, o anda aldığım cezadan daha fazla pişman olacağımı söyledi. Sadece bu da değil, Justin de acı çekecekti. Anthony Conti, yerine getirmeye niyeti olmayan tehditlerde bulunmaz. O gün bana hafif bir ceza aldığımı söyledi.

Bana öyle gelmedi.

Ondan sonra hemen hemen her şeyden vazgeçtim. Kitaplar, dil öğrenmek ve duvarlarımdaki uzak yerlerin resimleri, dileklerimle gerçekler arasındaki uzlaşma noktası. Ama belki bu yeni işimle birlikte işler değişmeye başlayacaktır.

Ya da belki daha da kötüye gider.

DOKUZ

ISABEL

MADDOX VE BEN YİYORUZ. Ve yiyoruz. Ve hareket etmek acı verecek kadar doymuş olana kadar yiyoruz. Maddox elinden geleni yaptı ama neredeyse hiç bir şey yiyemedik. Bana her şeyi denememi sağladı. En sevdiği şeyler barbekü ve karides ve mısır lapasıydı. Kendim için eve götürmek istediğim birkaç şey seçtim, geri kalanını da herkesin yemesi için paketledik. Yemekler çok lezzetliydi, israf etmek ve paylaşmamak olmazdı. Daha önce hiç denemediğim şeyler denedim. Pancetta ile Brüksel lahanası. Lahana. Kızarmış yeşil domates. Peki ya tatlılar? Aman Tanrım, şeftali turtası beni masada orgazm etti.

Maddox ve ben şirket katına vardığımızda, kollarımız paketlerle dolu, onu durdurdum. "Teşekkür ederim," dedim. "Çok eğlenceliydi, lezzetli olduğunu söylemeye gerek bile yok. Bugüne kadar oldukça güzel bir gün oldu."

Son cümleye gülümser. "Rica ederim. Tekrar yaparız."

Soluk mavi gözleri benimkilere bakarken dudaklarında bir gülümseme belirir. Bu bir saniyeden fazla sürmez. Bunun basit ve masum bir şey olduğunu ve gözlerinin kenarındaki kırışıklığın hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Bu sabah bana öyle söyledi. Ama yine de. Garip, tanıdık olmayan bir his karnımın derinliklerinde filizlenir ve ben bu his kendi başına hareket etmeye başlamadan önce onu hızla uzaklaştırırım. "Bu hoşuma gider." *Biraz fazla hoşuma gider.*

Dairemin tamamından daha büyük olan mutfakta, üç kadın masalardan birinde kahve içerken sohbet ediyor.

"İyi günler hanımlar," diyor Maddox, ve yemin ederim, hepsi birden başlarını kaldırıp kirpiklerini aynı anda kırıyor. "Isabel ve ben size ikramlar getirdik." Çantaları tezgahın üzerine bırakıp, işi bitmiş gibi geri çekiliyor. "Isabel'le tanıştınız mı hanımlar?"

İyi eğitilmiş kuklalar gibi başlarını sallayarak, onun her sözünü dinliyorlar.

"Isabel, bu Sarah." Sağdaki kadını işaret ediyor. "Finans departmanında çalışıyor. Bu Olivia, Morgan Fair'in yönetici asistanı. Onunla gelecek hafta tanışacaksın, çünkü şu anda seyahatte. Ve bu da Carmen, pazarlama müdürü. Hanımlar, bu benim yeni asistanım Isabel."

Sırayla ellerini sıkarken nezaket sözleri alışverişinde bulunuruz ve Turner Hotels'e hoş geldin derler. Son derece tatlı, sıcak, samimi gülümsemeleri ve meraklı bakışları vardır. Turner'dan önce nerede çalıştığım ile ilgili sorularını geçiriririm, ama bunun dışında ustaca birbiri ardına detayları benden öğrenirler. Birkaç dakika içinde, Las Vegas'ta büyüdüğümü, liseye gittiğim yeri, sınıfımın en iyileri arasında mezun olduğumu, yaşıma ve bunun yönetici asistanı olarak ilk işim olduğunu öğreniyorlar. Olivia, Morgan'ın ve Maddox'un işlerini aynı anda yapmak zorunda kalmayacağı için benim burada olduğumdan çok mutlu olduğunu söylüyor.

"Ha, ha," diye kuru bir şekilde cevap veriyor, tam o sırada telefonu çalıyor. Cebinden telefonu çıkarırken, yüzü Noel sabahındaki bir çocuk gibi aydınlanıyor. "Affedersiniz bayanlar. Bu telefonu açmam lazım. Merhaba bebeğim," diye cevap veriyor. "Hayır. Senin için asla çok meşgul değilim. Ne haber?" Hepimize el sallıyor ve mutfaktan çıkıyor, arkasında kahkahalarının sesi yankılanıyor.

"Fiona olmalı," Carmen, bilmiş bir gülümsemeyle dilini şaklatır ve bana göz kırpar.

Fiona mı? Fiona'nın kim olduğunu sormak için can atıyorum, ama meraklı, dedikoducu ya da ilgileniyormuş gibi görünmek istemiyorum - ki ilgileniyorum. Deli gibi. Hastalıklı, patolojik bir şekilde.

Bunun yerine, farklı bir yol izliyorum. "Maddox nasıl biri? Onunla çalışmak kolay mı? Onu çok iyi tanımıyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldar Sarah. Diğer ikisinden daha genç —tahminimce otuzlu yaşların başında—sarışın saçları başının üstünde mükemmel bir balerin topuzu şeklinde toplanmış, çok büyük ve güzel bir bebek karnı var.

—biraz zorlanarak—çantalara doğru yürür ve onları zar zor bastırdığı şehvetle inceler. "Bunların hepsi bizim için mi?" Parmakları plastiğin üzerinde gezer, sonra soğukkanlı davranma çabasını bırakır ve birini açar, içine dalar. "Kızarmış tavuk. Oh, ve makarna ve peynir."

Carmen de ayağa kalkar ve hoşgörülü bir şekilde gözlerini devirir. "Harika. Şimdi geri kalanlar için hiçbir şey kalmayacak."

"Hey," Sarah sahte bir sinirle patlar. "İkiz erkek çocuklarım var. İkiz erkek çocukların kaç kalori yaktığını biliyor musun? Bu çocukların da babaları gibi evdeki her şeyi yiyeceğini şimdiden söyleyebilirim."

"Neyse. Bana bir bisküvi ayır," diyor Olivia, sırtını bana dönerek çantaları karıştırıyor. "Maddox iyi bir adam. Çok iyi bir patron. Her zaman düşünceli ve buradaki çalışanlar için elinden geleni yapıyor."

Getirdiğimiz yiyeceklerin bulunduğu büfeyi işaret ederek elini sallar. "Örnek olarak. Ama gerçekten, onu kişisel olarak çok iyi tanımıyorum."

"Jake ve Fiona dışında kimse tanıyor mu acaba?" diye Sarah, makarna ve peyniri çatalla ağzına tıktırırken araya giriyor. "Tanrım, bu çok lezzetli." Çiğniyor, yutuyor, çataldaki kalan peyniri emiyor ve ekliyor. "Çok gizli biridir. Kendisi hakkında fazla konuşmayı sevmez. Özellikle de birkaç yıl önce olanlardan sonra."

"Birkaç yıl önce ne oldu?" diye soruyorum kendimi durduramadan.

Üçü birbirlerine bakışır ve sonra Carmen, "Aslında önemli değil. Sen burada olduğun için mutluyuz," der.

Garip bir sessizlik çöker ve ben, kızarmış turşuları ağzına tıktırıp zevkle inleyen Sarah'ya dönerim. "Biliyorum. Çok lezzetliler." Karnına doğru başımı sallarım. "İkiz erkekler. Çok heyecan verici. Ne zaman doğuracaksın?"

Sorumla yüzü aydınlanır. "Teknik olarak Mayıs başında, ama Nisan sonu için planlı sezaryenim var. Bu çocuklar benim üçüncü ve dördüncü çocuklarım."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Cidden mi? Vay canına. Dört çocuk annesi için inanılmaz görünüyorsun. Diğer ikisi ne durumda?"

Sarah şimdi kızarıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Bu kadınlarla konuşmayı seviyorum. Kulüpteki kızlar farklıydı. Kinciydiler. Sürekli dedikodu yapıp kavga ediyorlardı. Yani, hepsi değil, ama dansçılar arasında çok rekabet vardı. Genelde olabildiğince uzak durmaya çalışırdım. Ama bu kadınlar sıcak ve samimi, ve benim hayatımda konuşabileceğim, hatta sıradan bir sohbet bile yapabileceğim hiçbir kadın yok.

"Sürekli baş ağrısı."

Ben gülüyorum, diğer kadınlar da gülüyor.

"İki kızım var, bu yüzden bu erkekler benim için bir macera olacak."

"Eminim harika bir annesin," diyorum, o sevgiyle karnını okşarken. Bazen bazı insanlarda bunu hemen anlayabilirsin ve Sarah'da o şefkatli annelik özelliği var. Bunu hiç görmedim ya da kendim deneyimlemedim ama yine de.

"Sen gördüğüm en güzel şeysin," diyor Sarah. "Cidden kıskanıyorum. O ince belinle ayaklarını bile görebiliyorsundur herhalde."

Gülerek, konuyu geçiştirmeye çalışıyorum, ama pek başarılı olamıyorum.

"O haklı," diye Carmen de katılır. "Senin saçların için cinayet bile işlerdim. Çok güzeller, ve cildin... " Başını sallar, yüzünde hafif bir gülümseme belirir. "Ah, genç ve güzel olmak."

"Katılıyorum," diye Oliva da söze karışıyor ve yüzüm utanç verici olmayan, mükemmel bir ateş topu rengini alıyor. "Seni Maddox dışında başka biri işe almış olsaydı, senin için endişelenirdim."

Gözlerim kendiliğinden büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh, bilirsin." Carmen omuz silkiyor. "Erkekler güzel bir yüze asla karşı koyamazlar. Ama merak etme. Maddox çoğu erkekten biraz farklıdır. Şimdi işimize bakalım. Biriyle görüşüyor musun?"

"Anlamadım?" Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir ve konuşmanın ani değişimi karşısında kesinlikle şok olmuşumdur. Carmen açıkça bir ustadır, çünkü Maddox'la birkaç yıl önce ne olduysa, bu konu resmi olarak kapanmıştır ve Maddox'un çoğu erkekten farklı olmasının nedeni de kesinlikle bitmiştir.

"Hayır, olmaz." Bu Olivia ve bize doğru yürüyerek geliyor, ateşli bir kararlılıkla nefes alıyor ve Carmen'e parmağını sallıyor. "O benim Chris'ime çok yakışır." Bana dönüyor. "Çünkü senin gibi akıllı, genç bir bayanın uzun boylu, yakışıklı ve çekici erkeklerle çıktığından eminim. Haksız mıyım?"

Aman Tanrım. Bu kadınlar beni beş dakikadır tanıyorlar ve şimdiden beni oğullarıyla tanıştırmaya çalışıyorlar.

"İşte bu yüzden benim Mateo'mu sevecektir." Carmen bana bakar, başını eğerek, yüz hatları yumuşar. "Brown'dan onur derecesiyle mezun oldu ve şimdi Caesars'ta pazarlama departmanında çalışıyor. Tam bir av. Al. Bana numaranı ver, seni arasın."

Sarah ağzı yemekle dolu bir şekilde orada duruyor ve bizim konuşmamızı gündüz kuşağı dizisi izler gibi izliyor.

Vay canına. Bundan nasıl zarif bir şekilde kurtulabilirim? Bu kadınları üzme, dünyada yapmak istediğim en son şey. "Çok üzgünüm. İkisi de harika erkekler gibi görünüyor, ama şu anda çıkacak vaktim yok." Bu da yalan değil, bu yüzden içtenlikle söylüyorum. Konuyu zorlamak için can attıklarını görebiliyorum, ama yapmıyorlar. "Sizinle tanışmak harikaydı, ama gerçekten işime dönmeliyim." Daha iyi görünmesi için zorla gülümsüyorum. "Bugün ilk günüm ve sanki hiçbir şey yapmamışım gibi hissediyorum."

Neyse ki, hepsi benimle birlikte gülüyor ve beni uğurluyorlar.

Günün geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Mallory bana rehberlik eder ve Maddox bana birkaç belgeyi daktilo etmek gibi basit bir görev verir, çünkü açıkça, ve burada alıntı yapıyorum, "Gerçek kalem ve kağıt kullandığımda daha iyi düşünebiliyorum." En azından el yazısı okunaklı.

Her ne kadar çok yeni ve deneyimsiz olsam da, dünyadaki en iyi daktilo yazarı olmasam da, işimi büyük bir şevkle yapıyorum. Maddox öğle yemeğinden beri bana karşı mesafeli, hatta biraz soğuk ve ilgisiz davranırsa da. Ama ben buna çok fazla odaklanmıyorum. O önemli bir işi olan meşgul bir adam ve bana elimi tutacak ya da emir vermek dışında benimle konuşacak zamanı yok. Anlıyorum. Çünkü şu anda, hayali düşüncelerin üstün gücüne inanıyorum. Mantık ve akıl kendilerine yeni bir oyuncak bulabilirler. Bu işi gerçekten iyi yaparsam ve bir şekilde ağzımı kapalı tutmayı başarırsam, Maddox'un beni burada tutacağını umuyorum. Ve önceki işverenim, hayatında ilk kez, çıplak soyunmadığım için mutlu olacak ve beni rahat bırakacaktır.

Belki, cesaretimi toplayıp, beni unuttur? Çok mu abartıyorum? Muhtemelen.

Ama Perşembe sabahı, hayatımı kontrol eden ruhsuz canavardan hiçbir haber almadığım için kendimi oldukça iyi hissediyorum. İşe ilk gelen ben oluyorum ve gerek olmasa da Maddox'a bir fincan kahve yapıyorum. Son zamanlarda sergilediği huysuz tavrını yumuşatacağını umuyorum. Kahveyi elime alıp, onların çılgın makinesini güvenli bir şekilde geçmeyi başardığım için gülümsüyorum - bunu başarmak için sadece üç deneme yaptım. Gururla kahveyi masasına koyuyorum ve gülümsüyorum. Maddox bana bakıyor, sonra kahvesine bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor, kaşları çatık. "Fare zehiri mi, strychnine mi?"

Gözlerimi devirdim. "Ha ha. Belki bir yudum alırsan neşelenirsin. Bu kadar sert davranmazsın." Ama onun kötü tavırları bile gülümsememi bozmadı.

Maddox bana hem şüpheyile hem de endişeyle bakar. "Sen... Bu sabah farklısın." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi başını eğdi.

"Bu bir iltifat mı? Bu sabah farklı olduğumu fark etmen ne kadar nazik. Her zaman böyle çağrılmayı hayal etmiştim."

Koltuğuna yaslanarak, açık gri düğmeli gömleğinin manşetlerini sıvadı ve bakışlarım istemeden onun kaslı ön kollarını süzdü.

Görevi bittiğinde, ona getirdiğim buharlı sıcak kahve fincanını alır ve dudaklarına götürür. O bir yudum alıp fincanı geri koyarken, ben burada aptalca durmuş, büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Güzel."

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum, ama içimden sevinçle yumruğumu havaya kaldırıyorum.

Elini pürüzsüz çenesinden kaydırırken, beni baştan aşağı yavaşça süzer. "Söylesene Isabel Starshine Bogart, neden cehennemın yerel gençlik kulübünde düzenlenecek bir dondurma partisi için giyinmişsin ve sabahın sekizinde bile bu kadar neşeli olabiliyorsun? Benim alıştığım o kötü, asi kedi yavrusu nerede?"

Kıyafetime bakarken yanaklarım kızardı. Topuklarında gümüş çiviler olan siyah deri botlar, siyah deri pantolon ve botlarımla uyumlu gümüş çivili düğmeleri olan siyah dar bluz. Saçlarım başımın üstünde düzgün, yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve gözlerim hafifçe siyah kalemle çizilmiş. Bu sabah bu kıyafeti giydiğimde kendimi biraz sert hissettim, ama şimdi sadece aptalca hissediyorum. İyi bir ruh hali içinde olduğum, umutlu olduğum, buraya erken geldiğim ve ona aptalca bir fincan kahve yaptığım için aptalca hissediyorum. Gözlerimi kısarak, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çenemi ona doğru uzatıyorum.

"Ne oldu Maddox? Bu sabah şişirilmiş egonu tatmin etmek için azarlayacağın başka devler yok mu? Yoksa dün gece eve götüreceksin, senden daha akıllı bir kadın bulamadığın için mi bu kadar sinirlisin?"

O, bizim inanılmaz boy farkımızla heybetli görünmek için ayağa kalkarak kıkırdar. Piç kurusu kahvesinden bir yudum daha alır, gözleri benimkilere sabitlenmiştir. Bu oyunu seviyor. Gerilim yaratıp Isabel'e kalp krizi geçirten bu oyunu. Bu konuda çok başarılı. Hakkını vereceğim. Bana kızgın kedi yavrusu dedi. Sanırım bu tanımlamayı sevdim çünkü kediler vahşi, güzel, zarif, öngörülemmez ve dikkatli olmazsan gözlerini oyacak pençeleri var.

"Efendinle de böyle mi konuşuyorsun, yoksa bunu bana mı saklıyorsun? İçimden bir ses, onunla yastık sohbetlerinin biraz farklı olduğunu söylüyor."

Sıcak yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Vay canına, bu sabah gerçekten kendini tutmuyor. Belki de yorumumla çok ileri gittim. Kızgındım ve savunmacıydım, ve muhtemelen yapmamam gerektiğini bilerek sertçe cevap verdim. Özellikle de patronuma. Ama... "Ben... Yani, o benim..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun acımasız suçlaması kalbimi sarıyor, pençelerini o kadar derine batırıyor ki içim kanıyor gibi hissediyorum.

Anthony Conti ile yattığımı mı düşünüyor? Onun metresi olduğumu mu?

Beni bir tiksinti dalgası kapladı. Ona gerçeği söylemeliyim. Kırık striptizcilerin bile sınırları olduğunu söylemeliyim. Geçen hafta dudakları boynuma değdiğinde, ilk kez biri bana tehditkar olmayan bir şekilde dokunmuştu. O, benim bir fahişe olduğumu düşünüyor olsa da, bir kadının olabileceği kadar el değmemiş biriyim. Conti hayatımın sahibi olabilir, ama bedenimin sahibi değil. Henüz değil. Sonunda beni bir kez ve sonsuza kadar mahvetmeye ve itaatkar bir seks oyuncağı yapmaya karar verdiğinde, o gün hayatıma son vereceğim ya da o kadar uzağa kaçacağım ki beni asla bulamayacak.

Maddox daha yakın olsaydı, muhtemelen ona yumruk atar ve kartların nereye düşeceğini bırakırdım. O kadar öfkeliyim. Çünkü bu piç kurusu sadece mutluluk balonumu patlatmakla kalmadı, onu tanınmaz parçalara ayırdı. Peki ne amaçla? Beni kasten incitmek için mi? Ustaca parmaklarıyla manipüle etmeyi bildiği o tüyleri diken diken etmek için mi? Hayatımda buna yeterince katlandım, artık boş boş oturup onun yaptıklarını kabullenmeyeceğim.

Ona her şeyi anlatmak için ağzımı açıyorum. Göğsümdeki kanamalı kan gibi her şeyi dudaklarımdan dökmek için, ama duygularımın kabarıklığı beni boğuyor ve konuşur konuşmaz ağlayacağımı biliyorum. Tek yapabileceğim ona başımı sallamak, kemiklerim gıcırdayana kadar yumruklarımı sıkmak ve topuklarımı dönüp gitmek. *Ağlama. Ağlama. Ağlamıyorum.* Ona bu zevki yaşatmayacağım.

"Siktir," diye homurdandığını duyuyorum arkamda. "Isabel, bekle."

Kafamı sallayıp daha hızlı yürüyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum ve ondan uzak olduğum sürece umurumda da değil.

"Özür dilerim. Kahretsin, çok özür dilerim. Lanet olsun. Bekle!" diye bağıyor, ben adımlarımı hızlandırıp koşmaya başlıyorum. Beni hemen yakalıyor, bir adımında benim iki adımımı atıyor ve sonra neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor, kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çeviriyor.

Etrafa bakınıyor, kimse bizim küçük karşılaşmamızı izliyor mu diye kontrol ediyor, ama kimse yok. Saat erken ve sadece Mallory burada, ama o da katın diğer ucundaki ofisinde. Maddox beni boş bir ofise taşıyor, kapıyı arkasında kapatıyor ve beni tekrar ayaklarımın üzerine indiriyor. Kızgın bir çocuk gibi pencereye doğru koşuyorum, ona sırtımı dönerek pencereden dışarı bakarken ayağımı yere vuruyorum.

"Özür dilerim."

"Siktir git." Yeni patronuma böyle konuşmamam gerektiğini biliyorum. Kovulma sınırında dans ettiğimi biliyorum, ama gururum beni yiyip bitiriyor. Onu hayalarından vurmak istiyorum, ama yapamıyorum ve bu beni sonsuz bir şekilde sinirlendiriyor.

O sert bir nefes alır ve ben, onun kapıdan uzaklaşıp bana yaklaşmasını dinlemekten kendimi alamam. Bana dokunursa, parçalanırım, bu yüzden duruşumu sertleştirir, bana ne yapmaya kalkışırsa yapmaya hazır olurum. Onun sözlerinin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Kesinlikle ilk kez biri benim hakkımda en kötüsünü varsaymıyor. Belki de ilk kez biri beni gerçekten gördüğünü hissettiğim içindir. Beni yeterince önemseydiği için kişisel sorular sordu ve yüzeyin biraz daha altına indi.

"Isabel," diye başlıyor, sesi yumuşak ve pişmanlıkla dolu. Bana ulaştığında elleri omuzlarıma düşüyor ve ben titriyorum, onu itmekle dokunuşunu sürdürmek arasında kalmışım. "Öyle demek istemedim. Berbat bir gece geçirdim ve sonra sen o kahveyle, o gülümsemeyle geldin ve..." Nasıl bitireceğini bilmiyormuş gibi sözünü kesiyor.

"Ve ne?" diye ısrar ettim. "Onu dudaklarımdan sileceğini mi sandın? Görev tamamlandı."

"Hayır." Omuzlarımı sıkarak içini çeker. "Ve evet. Ama senin düşündüğün gibi değil. Seni izliyordum. Diğer asistanlarla ve kadınlarla, sen içecek almaya gittiğinde dinlenme odasında seni izledim. Sana yardım ettiklerinde seni izledim. Onlarla gülümsüyor ve sohbet ediyorsun. Onlara hayatlarını soruyorsun. Sen dinliyorsun, onlar da sana bir şeyler anlatıyor. Carmen, Sarah ve Olivia senin hakkında konuşup duruyorlar. Ne kadar akıllı, tatlı ve güzel olduğunu anlatıyorlar. Sarah sana kız olarak aşık olduğunu bile söyledi. Seni iki dakikadır tanıyorlar, Olivia ve Carmen seni oğullarıyla tanıştırmaya çalışıyorlardı. Bunlar benim tanıdığım kızdan çok farklı. Ben sadece..."

Bir kez daha sözünü keser, sıcak nefesi başımın üstüne dokunur. Elleri omuzlarımdan kayar ve göğsümün üstüne gelir, boynumun hemen altında kesişir ve beni geriye doğru kucaklayarak göğsüne çeker. Gözlerimi kapatırım. Tanrım. Hiçbir şey böyle kucaklanmak kadar iyi hissettirmemişti.

"Seni anlamakta zorlanıyorum, oysa insanları iyi anlamak benim işimdir. Bir an kızgın ve kavgacısın. Bir sonraki an kırılmış ve umutsuzsun. Sonra da yüzün ıslıl ıslıl parlayan bir gülümsemeyle adeta zıplıyorsun. Seninle ilgili neyin gerçek olduğuna inanacağımı bilmiyorum. Bana gerçeği söyle."

ON

MADDOX

ISABEL göğsüme yaslanıyor, vücudu daha az gergin. Bana çok iyi uyuyor, başı çenemin altına mükemmel bir şekilde giriyor. Vücudu kollarımın arasında çok rahat. Şu anda yaptığım şey yanlış. Her şey yanlış. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onu kızdırmaya çalışıyorum. O da bana karşılık veriyor. Ben onu kovalıyorum. Onu önemli bir şeymiş gibi tutuyorum.

Kendime, ona sadece rahatlık sağladığımı söylüyorum. Bu benim özür dileme şeklim.

Ama ben gerçeği biliyorum, ve eminim o da biliyor.

Sarah ofiste üç kez ağladı ve her seferinde sırtını hafifçe okşayıp uzaklaştım. Bu tür şeylerde iyi değilim. Ama Isabel'le bu o kadar kolay ki, düşünmeme bile gerek yok. Duygusal olarak üstesinden gelmem gereken garip ya da rahatsız edici bir zorluk değil. Sadece orada. Fiona'yla olduğu gibi, ama biraz farklı.

Onu hafifçe çevirip gözlerine bakıyorum. Gözleri küçümsemeyle dolu ve bu beni başka bir düzeye çekiyor. Sesinin beni deli gibi etkileyen tonunu duymak bile yeterli. Beni içten içe nefret eden bu kavgacı, siyah saçlı güzel, bir şekilde tüm duygularımı harekete geçirmeyi başardı. Onun hakkında ne kadar yanıldığımı merak ediyorum. Bu katta, henüz onunla tanışmamış olan Jake dışında, gerçek Isabel'i tanıyan tek kişi benim gibi hissediyorum.

Ama asıl soru şu.

Gerçek Isabel'i tanıyor muyum?

Tanımadığımı düşünmeye başlıyorum. Ön yargılarımın sadece ön yargı olduğunu.

Onu Conti'nin metresi olmakla suçladığımda gördüğüm kadar incinmiş birini daha önce hiç görmemiştim. Sözlerim utanç ya da hor görme duygusu uyandırmadı. Sanki onun gururunun son kırıntısını da parçalayıp bir kenara atmış gibiydiler. O zaman onun hakkındaki varsayımlarımın yanlış olabileceğini fark ettim. Ama bu fikri kafama sokan Conti'ydi. Ondan farklı biri olarak bahsetmişti. Onun hayatında olan biri olduğunu, ama artık onunla işinin bittiğini ima etmişti. Değil mi? Bunu yanlış mı yorumladım? Kafamı gerçekten karıştıran şey, o pislik herifin ona dokunmasından daha da kötüsü, onun sadece on dokuz yaşında olması. O en az onun iki katı yaşında.

Ve eğer o Conti'nin metresi ise, onun gibi zengin ve güçlü bir adama ait olmanın getirdiği tüm aksesuarlar nerede? Giysiler? Hayır, onları ben aldım. Güzel bir daire? Yine yanlış. Mobilyaları kitap yığınları ve kendisinden daha yaşlı bir kanepeler. Ayrıca boktan bir mahallede yaşıyor. Pahalı mücevherler? Kulaklarında küçük gümüş küpeler takıyor, biri eğrilmiş, başka bir şey yok.

Peki, onun üzerinde ne gibi bir etkisi var?

Neden onun hayatına ve seçimlerine hükmeden büyük ve güçlü Oz'u o?

Başını geriye düşer, neredeyse boynumun omuzumla birleştiği köşeye gömülür. Saçları Karayipler'in ortasındaki tropikal bir vaha gibi kokar. "Sana gösterdiğim, anlattığım her şey gerçek. Ve ben bunu yapmam, Maddox. Kimseye açılmam. Ben kapalı, kilitli bir kutuyum." Nefesini bırakır ve sesi çok yorgun, çok yenilmiş gelir. "Burada çalışmaktan mutluyum. Ofisteki diğer kadınları seviyorum, bu yüzden onlara hayatlarını soruyorum, çünkü onların sahip olduklarının mümkün olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Sarah'ın bana çocuklarından ve ikizler için ne kadar endişeli olduğundan bahsetmesini dinlemeyi seviyorum. Carmen ve Olivia'nın beni oğullarıyla tanıştırmaya çalışmasını dinlemeyi seviyorum, onlarla asla çıkmayacağımı bilsem de. Oğullarıyla çıkmamı istiyorlarsa, bu onların gözünde buna layık olduğum anlamına gelir. Anlamıyor musun? Böyle bir şeyin her şey anlamına gelebileceğini göremiyor musun?"

Lanet olsun.

"Beni tanıdığını sanıyorsun, ama tanıımıyorsun. O gece kulüpte sana söylemiştim. Para için erkeklerle yatmam ve hiç yatmadım. Bunun istisnası yok. Bir şey bilmek istiyorsan, bana açıkça sor. Ya sana söylerim ya da söylemem."

"Özür dilerim," diyorum ona, dudaklarımı başının üstüne koymak istiyorum ama direniyorum. "O gece kulüpte bana, zaten sahip olunan bir şeyi satın alamayacağını söylemiştin."

"Yani onun fahişesi olduğumu mu düşündün?"

"Senin onunla yattığını mı düşündüm? Evet. Bir erkek bir kadına sahip olduğunda genellikle bu anlamına gelir. Bana onun yüzünden üniversiteye gidemediğini söyledin. Bana kimseyle çıkamadığını ve daha önce hiç restorana gitmediğini söyledin. Kulüpte dans ettin ve bu onu öfkeli yaptı, seni cezalandırdı. Senin gibi bir kızın, ona aşık değilsen, onun gibi bir adamın hayatını bu şekilde ele geçirmesine neden izin verdiğini anlayamadım. Onun metresi değilsen tabii."

Acı bir şekilde gülüyor, sesi göğsümde yankılanıyor. Onu gerçekten serbest bırakmalıyım, ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Cevap vermiyor. Derin bir nefes, dağınık, kısa, kesik kesik bir nefes, ya da bir gözyaşı bile yok. O gülüş bittikten sonra sessiz kalıyor ve bir kez daha, onu anlayamadığım için kendimden nefret ediyorum. Bu çok sinir bozucu.

"Isabel?"

"Bir erkeğin bir kadına sahip olması her zaman bu anlama gelmez."

Umursamamalıyım. Dün bütün gün onu izlerken kendime böyle söyledim. Ya da önceki gün öğleden sonra. Ya da birlikte öğle yemeği yedikten sonra. Ve onu tanıdığımdan beri her gece, bütün gece boyunca kendime umursamamalıyım dedim. Üniversiteye gitmek isteyen ama gidemeyen birçok akıllı kız var. Flört etmeyen, güzel kıyafetler, mobilyalar veya restoranlar için parası olmayan birçok kız var. Aslında, onun durumundan çok daha zor durumda olan birçok insan var.

Evet, umursamamalıyım.

Ama umursuyorum.

Ona yardım etmek istiyorum ve ona vermek zorunda kaldığım işi vererek bunu yaptığımı kendime inandırabiliyorum. İyi bir maaş alacak. Sosyal hakları olacak. Ona binlerce dolarlık yeni kıyafetler aldım. Ofiste arkadaşlar ediniyor ve hayatının geri kalanında devam edebileceği bir mesleği öğreniyor. Ama hayatında ciddi bir sorun var ve bu sefil merak hızla bir hayranlığa dönüşüyor.

Tıpkı onun gibi.

Ve kim hayatında buna zaman ya da yer ayırabilir ki?

"Bir daha seninle ya da durumunla ilgili varsayımlarda bulunmayacağım. Beni affediyor musun?"

"Sanırım başka seçeneğim yok. Senin için çalışıyorum." Sesinde bir gülümseme var, biliyorum.

"Kabul ediyorum." Her şeyin tekrar kontrol altına girdiğini düşündüğümde, onu bırakıp uzaklaşıyorum. Bana dönüyor, koyu renkli gözleri berrak ve gülümsemesi samimi. Bu rock yıldızı Brunette Barbie havasına rağmen, şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en tatlı yüzlerden birine sahip. "Hatta uzattığım bir zeytin dalı bile var. Bu sabah spa ve havuz alanına inmem gerekiyor. Kış boyunca yeniden tasarladıkları yeni havuz tesislerini gezip yeni spayı görmem istendi. Sen de gelmek ister misin?"

"Tabii. Kulağa eğlenceli geliyor. Ama havuz tesisi nedir?"

Gülerek, kolunu tutup kapattığım kapıya doğru yönlendirdim. "Vegas'taki havuzlarımızın çoğu yıl boyunca açık ve kışın ısıtılıyor, konuklara minimum hizmet sunuluyor. Ama buradaki havuzlar tamamen yenilendi. Tesisin içinde farklı temalara sahip üç büyük havuz var. Ama buna ek olarak, spa merkezi ve gece kulübünün tuhaf bir karışımı olan, on bin metrekarelik Avrupa tarzı, sadece yetişkinlere özel bir havuz alanı ekledik. Ayrıca, spa merkezini de yeniledik çünkü buna ihtiyaç vardı."

Isabel burnunu kırıştırır. "Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım ama hala anlamıyorum. Avrupa tarzı demek üstsüz demek sanırım."

Onaylayarak başımı sallarım. "Bu yeni bir trend. İki farklı tarafı var ve misafirler hangisini tercih ettiklerini seçebiliyorlar. Her iki alanda da kabinler var ve bu alana özel bir menü sunuyoruz."

"Peki bunu neden izlemek zorundasın?"

"Çünkü tesis müdürü benden bunu istedi, çünkü tüm otellerimizin tesisleri bana bağlı."

Isabel beni takip ederek kapıdan çıkıp koridora doğru ilerliyor. İnsanlar gelmeye başlıyor. Aslında, asansöre binmeden önce herkesin asansörden inmesini beklememiz gerekiyor. "Bunun giderek yaygınlaşan bir trend olması beni şaşırtmamalı. Sadece bu kasabanın bir sınırına ulaşmış ulaşmayacağını merak ediyorum."

Buna gülümsüyorum. "Bundan çok şüpheliyim." "Peki bunu seviyor musun? Bu hayatı?"

"Evet. Etrafımdaki tüm çıplak kadınları seviyorum. Hani, minik bikiniler giyen, çok fazla içip bazen güneşin altında bayılan kızlar var ya? Onlar benim favorilerim. Güneş yanıkları ve kusmuk kokulu nefesler beni gerçekten tahrik ediyor."

Bana gözlerini devirdi. "Bil diye söylüyorum, alaycı tavrın hiç çekici değil."

Omuz silkiyorum ve dirseğimle onun yan tarafına dokunuyorum. "Neyse ki yüzüm çekici."

Gülümsemesini saklamak için yüzünü yere çevirir, ama ben her şeyi yakalarım. Aynı. "Kibirin de hiç çekici değil."

"Sanırım bu sabah zaten bir kez benim aşırı şişirilmiş egomdan bahsetmiştin."

"Bir kez söylemek onu normal insan boyutuna indirgemek için yeterli değil." "Bebeğim, bende normal insan boyutunda hiçbir şey yok."

Buna gülüyor. Sesi o kadar sıcak ve zengin ki, beni olduğum yerde durduruyor. Kelimenin tam anlamıyla. Asansörden inerken, aynı şapkaları takan bir grup turist neredeyse bana çarpıyordu. Bana baktığını fark ediyor ve başını çevirip, benim ona yol göstermemi bekliyor. "Duvara dikkat et," diye fısıldıyor ve şimdi gülme sırası bende.

"Masaj yaptırmaya ne dersin?"

"Ne?" Kaşlarını çatarak bana Fransızca konuşuyormuşum gibi bakıyor. Oysa onun Fransızca bildiğini biliyorum, bu yüzden şu anda beni anladığından daha iyi anlayacaktır. "Masaj mı?" Şimdi kelimeleri deniyor. Muhtemelen şakamın sonunu bekliyor. Belki de hala ne demek istediğimi anlamıyor. Her halükarda, kafasının karışması çok sevimli.

"Evet. Masaj. İster misin?"

İşte, gerçek hikaye bir: Spa'mızı yenilemeyi yeni bitirdik. Gerçek hikaye iki: Las Vegas otellerimizin tesis müdürü beni arayarak gelip bir bakmamı istedi. Gerçek hikaye üç: Bana günün geri kalanında ücretsiz spa hizmetleri teklif etti. Ama gerçekten, o saçmalıklar için ne zamanım ne de isteğim var. Ve Isabel'e gerçek bir görev verecek kadar ona güvenmiyorum. Yani, ona masaj ya da yüz bakımı ya da kızların sevdiği her neyse onu sunmak yanlış ya da şirketin suistimali değil. Sadece ana hedef kitlemizde deniyoruz. Değil mi?

Kesinlikle.

"Tabii." Hala şaka yaptığını düşünerek gülüyor. "Kıyafetlerimi çıkarıp, sadece tangamla havuz başında dolaştıktan sonra. Yani, ben buraya Las Vegas tatil köyü deneyimini tam anlamıyla yaşamaya geldim."

Ona gözlerimi kısarak baktım, o da ellerini havaya kaldırdı ve sanki anlamayan benmişim gibi geniş gözlerle başını salladı.

"Roma'da, Maddox."

Yeni asistanının kıcını kızartmak yanlış mı, yoksa yasadışı mı? Yemin ederim, hiçbir kadın beni bu kadar kızdırmamıştı, ve benim dört ablam var.

"Sana manikür ve pedikür de yaptıracam." Onu kolundan tutup, neredeyse spa'ya sürüklerim. Sürüklemek biraz abartılı olabilir. Benim bacaklarım uzun ve onun bacakları da uzun, sıkı ve çok seksi olsa da benimkiler kadar uzun değiller. Bu yüzden, benimle aynı hızda gitmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyor. Spa'ya giriyoruz ve onu ileri itiyorum, doğrudan siyah üniformalı ve Victoria yazılı yaka kartı takan şaşkın bir kızın kollarına.

"Ona tam masaj yapın. Burada ne tür masajlar var bilmiyorum ama bu vahşi kediye mırılayan bir kedi yavrusuna dönüştürecek bir şey yapın. Sonra tırnaklarını ve ayak tırnaklarını manikür yapın. Eminim rengi olarak siyahı seçecektir, ama benim için sorun değil. Bunlar bittikten sonra, öğle yemeğinde spa menüsünden istediği her şeyi yemesini istiyorum. Reşit olmadığı için alkol yok. Bunlar bittiğinde, bana geri dönmesini sağlayın, böylece yeni tasarlanan spamızdaki deneyimini dinleyebileyim."

"Um." Victoria bir an için şaşkın göründü ama çabucak toparlandı. "Elbette, Bay Sinclair. Bayan'ın..."

"Bogart," diye tamamladım.

"Bayan Bogart'ın tam bir spa deneyimi yaşamasını sağlamak bizim için bir zevk olacaktır."

Isabel bana doğru dönüyor. Kızgın olmasını bekliyorum. Kafama doğrultulmuş, ateş etmeye hazır bir roketatar bekliyorum. Kıyameti koparmasını bekliyorum, ama öyle yapmıyor. Bana tatlı tatlı gülümsüyor. Bir an için şaşıyorum, sonra bana yaklaşıyor, parmak uçlarına basarak kulağıma fısıldıyor. "Beni şımarttığında çok seksi bir piç oluyorsun. Beni uysal görmek istiyormuş gibi yapıyorsun, ama şaka sana dönüyor *patron*," diye vurgular. "Bundan çok keyif alacağım ve benden istediğini iddia ettiğin şeyi tam olarak elde edebilirsin. Beni uyarmadığını söyleme."

Yanağıma hafif bir öpücük kondurur, bana göz kırpar, sonra sanki ben yokmuşum gibi Victoria ile birlikte uzaklaşır.

Kahretsin, diye düşünüyorum, Victoria'nın spa'nın yeni olanaklarını anlatmasını dinlerken çenemi ovuşturuyorum. Belki de haklıdır. O zaman ne yapacağım ben?

ON BİR

ISABEL

Şanslıyım ki, apartmanımdan yarım mil uzaklıkta duran ekspres otobüse yetişiyorum. Bu hafta, başladığı gibi bitti. En azından iş açısından. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın en iyi haftasıydı ve Maddox ile atışmam bunun sadece bir parçası. Oldukça büyük bir parçası. Ama şık restoranlarda öğle yemekleri, diğer ofis çalışanlarıyla sohbetler ve kendimi Cinderella gibi hissettiren lanet spa tedavileri? Evet, hayatımın en iyi haftasıydı.

Ama sabah spa'dan ve restoranlarında öğle yemeğinden döndükten sonra, beni ofisine oturttu ve kurallarını tekrar hatırlattı. Aslında çok sevimli, çünkü kuralları çiğneyen kendisi. Kendime kahve almadığım sürece ona kahve getirmeme gerek olmadığına karar verdik. Tüm seyahat düzenlemelerini yapmaya başlayacak, katıldığı toplantılarda notlar alacak, telefonları ve e-postaları yanıtlıyacaktım. Bu tür şeyler. Bütün hafta boyunca bana yapmama izin vermediği şeyler. Bunun bizim için bir deneme süresi gibi olacağını açıkladı. İşler yolunda giderse ve iyi bir iş uyumu yakalarsak, sorumluluklarımı ve sonunda maaşımı artıracamız.

Bunu duyunca neredeyse yere salya akıtacaktım.

Ertesi gün bir anda geçti. Maddox beni Strip'teki üç tatil köyünün her birini gezdirdi. O günden beri işten başka bir şey yapmadım. Geceleri fantezilerimi besleyen yaramaz ofis şakaları olmayan, gerçek profesyonel bir iş gibi. Sanırım resmen çok fazla romantik roman okudum çünkü yemin ederim, kafamda bir rol oyunu oynuyorum ve bunun bir kısmını onunla geçirdiğim normal günlerime de yansıtmış olabilirim.

Oops.

Ama bugün hiçbirisi olmadı.

Dünkü sohbetin tüm iyi yanlarına rağmen, bugün ofiste pek bir şey yapmama izin vermedi. Kibarca söylemek gerekirse, ben çoğunlukla ofisin hizmetçisiyim. Diğer asistanlara kuru temizlemeyi almak, kahve yapmak, mendillere uygun kravat seçmek, telefonda beklemek, fotokopi çekmek ve "Üzgünüm, Bay Sinclair şu anda müsait değil, ama mesajınızı alabilirim" deme sanatını mükemmelleştirmek gibi basit işlerinde yardımcı oluyorum.

Onunla toplantılarına gitmedim. E-postalarını gözden geçirmedim. Seyahat düzenlemelerini bile yapmadım. Israr etmedim. Bu oyunda hala çok yeniyim. Hala öğrenme aşamasındayım ve kendimi ona kanıtladığımda bana daha fazla sorumluluk vereceğini düşünüyorum.

Eve giderken Justin ile mesajlaşıyorum. Telefonda pek konuşmuyoruz — o bir genç ve mesajlaşmak daha kolay — ama içten içe, bunun nedeninin ikimizin de potansiyel dinleyiciler varken sözlü iletişimin gücünü anlamamız olduğunu biliyorum. O iyi, ara sınavlara çalışıyor ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Bu beni rahatlatıyor. Hayatımda işlerin daha iyiye doğru gittiğini hissettiriyor. Bu sakın ve memnun kalple daireme giriyorum ve kanepenin yanındaki lamba yandığında dehşetle çığlık atıyorum.

"Tanrım," diye bağıriyorum, göğsümü tutarak ve titrek bacaklarımla şimdi kapalı olan kapıma yaslanıyorum.

"Hayır. Ama az kalsın."

Ona gözlerimi devirdim ve o da bir kez olsun güldü. "Burada ne işin var?" diye bağırdım, ses tonumu beğenip beğenmediğini umursamadan. Nefes alıp, sarsılan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Gerçekten seni görmeye gelmeyeceğimi mi sandın?"

Hayır. Bir ara bana geleceğini düşünmüştüm. Sadece kilitli dairemde beni bekleyeceğini düşünmemiştim.

"Turner Hotels'teki ilk haftan nasıldı?"

"Harika," diyorum ifadesiz bir yüzle. Anthony Conti'nin yüzünde bir gülümseme yayılıyor. Kanepenin yanındaki koltuğu okşuyor, ama ben ona başımı sallıyorum. "Hayır. Bana nazik davranamazsın. Beni kovdun."

"Seni kurtardım. Seni her zaman kurtarırım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kapıdan bir adım uzaklaşıyorum. Gerçekten de buna inanacağımı düşünemez. Orayı tekrar okşuyor ve ben isteksizce odayı geçip yanına oturuyorum, ama küçük, yıpranmış kanepede aramızda geniş bir boşluk bırakıyorum. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımla sarılmak istiyorum. Mümkün olduğunca küçük bir top haline kıvrılmak istiyorum. Onun gözü önünde bu kadar görünür olmak hoşuma gitmiyor. Bu kadar açıkta olmak. Beni açık bir resimli kitap gibi okuyor ve ne kadar karşılık versem de, alay etsem de düşüncelerimi saklayamıyorum.

"Buraya gel."

Hareket etmiyorum ve bunun onu kızdıracağını biliyorum, ama umurumda değil. Hemen itaat etmemek onun için iyi. Onu insan yapar. Onun

gerçekten evrenin efendisi olduğuna ve benim hayatımdaki konumumun onun her isteğine ve talebine uymak olduğuna inanmasını engelliyor. Başını benim yönüme çevirir ve bacaklarının hemen yanındaki yeri gösterir. O, uzanıp seni kaldırıp yerinden oynatacak türden bir adam değildir. Bunu sessiz bir güç ve korkutucu tehditlerle yapar. Onu ne kadar zorlayabileceğimi ve onu gerçekten kızdırırsam ne yapacağını görmek için canım çekse de, o yere giderim.

"Bekletilmekten hoşlanmam, Isabel. Bir daha yapma." "Evet, efendim."

"Maddox Sinclair seni alışverişe çıkarmış. Ne kadar centilmen bir davranış." "Neden yaptın? Neden beni kovdun?" Kafamı eğip gözlerine bakıyorum

gözlerine bakmak için başımı eğdim ve o bana her zamanki gibi beni sarsan büyük bir sevgiyle gülümsedi. Onun bağlılığı beni tiksindiriyor, heyecanlandırıyor ve kendimden biraz daha nefret etmeme neden oluyor çünkü o sevginin ne olduğunu biliyorum.

"Çünkü sen on altı yaşındayken seni ilk kez yanıma aldığımda, kulüp seni saklamak için kolay bir yerdi. Seni gözümün önünde tutabileceğim kolay bir yer. Sonra *dans etmeye* başladın." Bu kelime dudaklarından tiksinti ile çıkıyor, ifadesi de buna uyuyor, ama ben hala dans ettiğim için pişmanlık duymuyorum. Çıplaklık ve şehvet dolu erkekler hariç, aslında dans etmeyi seviyorum. "Yabancılar için kıyafetlerini çıkardın ve benim için olan bir şeyi yabancıların görmesine izin veremem. Bu son sefer bardağı taşıran son damla oldu."

"Peki şimdi ne olacak?" Son cümleyi bekliyorum. Neden burada olduğunu açıklayan şakanın iğrenç sonunu. Neden birdenbire Turner Hotels'te bir iş bulduğumu. Maddox Sinclair'in hayatıma nasıl girdiğini ve kovulduğum gece bana iş teklifini nasıl yaptığını.

Hayat asla bu kadar tesadüfi değildir.

"Bu işi Maddox ayarladı." Bu bir soru değil. Bunun doğru olduğunu biliyorum, ama bir parçam onun yanıldığımı söylemesini umuyor. Maddox'un gerçekten iyi bir adam olabileceğini, Conti ile işbirliği içinde olmadığını ve bir şekilde yıldızların hizalandığını, benim ihtiyacım olduğu anda beni bulup kurtarmaya geldiğini.

"Maddox Sinclair'in bana bir borcu vardı. Büyük bir borç. Ben de bunu paraya çevirdim."

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi durduramadan. Biliyorum, acıtmaması gerek, ama acıtıyor. Böyle bir şey olacağını tahmin etmiştim, ama Maddox'un Conti'ye borçlu olması, Conti'nin onu işe almasını istemesinden ve Maddox'un kabul etmesinden çok daha kötü geliyor. Maddox beni orada istemiyor. Maddox'un bana ihtiyacı yok. Sadece borcunu ödemek istiyordu ve aptal, çaresiz, hiçbir şeyden haberi olmayan bir striptizciyle uğraşmak zorunda kaldı. Her şeyi feda edip beni kurtaracağına dair tüm o sözler yalandı.

Tüm o öğle yemekleri, spa tedavileri ve iç çamaşırımı ıslatıp kalbimi hızla attıran o kolay, seksi şakalar birer oyundu. Hatta o gün markette bunun planlandığını iddia etmeye bile cüret edebilirim.

Başından beri benimle
oynuyordu. Benim dünyamda
kahramanlar yok.

Ejderhalarımı öldüren beyaz şövalyeler yok.

Güvenebileceğim tek kişi benim. Bunu başından beri biliyordum, ama ara sıra unutuyorum. Ya da belki sadece umut ve yalnızlıkla oyalanıyorum.

"Memnun olacağını düşünmüştüm."

"Memnunum," diye yalan söylüyorum. Striptizci ya da garson olmayı tercih ederim, çünkü en azından o işler dürüsttü.

"Maddox sana iyi davranmıyor mu?"

Ağırlığımı kaydırarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama kolunu omzuma dolayarak beni sıkıca tutuyor. Bir uyarı. "Cevap ver Isabel."

"O iyi. Onu pek tanımıyorum. Başka herhangi bir işte düzenli bir iş bulabilirdim. Neden aptal bir iş için sana olan borcunu hatırlattın?"

"Çünkü bunda aptalca bir şey yok. Sen Turner Hotels'in Operasyon Direktörü'nün yönetici asistanısın. Jake Turner'a ulaşamıyorum. En azından gerçek anlamda. Ama Maddox Sinclair... Ona ulaşabilirim. Bana borcu var ve ben bunu sonuna kadar kullanacağım. Sen" —burnumun ucuna dokunur— "benim güzel Isabel'im, bana bu konuda yardım edeceksin."

Ah. İşte başlıyor.

"Bunu nasıl yapacağım?" O devam etmediğinde, ben sertçe soruyorum.

"Turner Hotels hakkında kamuya açık olmayan bilgiler istiyorum. Her şeyi

. Seni buraya bu yüzden koydum. Benim küçük baştan çıkarıcım, onun çoktan senin avucunun içinde olduğuna hiç şüphem yok."

Omurgamdan bir ürperti geçince buz gibi soğudum. Anthony Conti kasıtlı bir adamdır ve yaptığı hiçbir şey bedava değildir. Her zaman bir bedeli vardır. Ve ben de kurbanlık koyun oldum.

"Turner Hotels hakkında bu tür bilgileri sana nasıl bulmamı bekliyorsun?" İnanmaz gibi davranmaya çalışıyorum. Sinirli, alaycı ve kavgacı bir genç gibi görünmeye çalışıyorum. Ama hedefime hiç yaklaşamıyorum.

"Bunu yapmak zorundasın, Isabel. Jake Turner ve Maddox Sinclair hakkında bulabileceğin her şeyi bana getirmeni bekliyorum. Operasyonlarının nasıl yürüdüğünü. Her şeyin nasıl işlediğini. Gerisini ben hallederim."

Çeviri, benim bilmemem için. En azından bu bir lütuf.

Kafamı sallıyorum, gözlerim dökmeye cesaret edemediğim gözyaşlarıyla yanıyor. Lanet olsun ona! Bana bunu yaptığı için lanet olsun. Milyarları yetmediği için bu kadar hasta, açgözlü bir piç olduğu için. Bana şantaj yapmaya çalıştığı için.

"Bunu yapmayacağım. Yapamam. Kötü emirlerini yerine getirecek başka birini bul."

O sırtıyor ve kalbim sıkışıyor. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Bu konuda başka seçeneğin yok. Bunu şimdi kabul etsen iyi olur."

Kafamı ileri geri sallıyorum. "Neden Turner?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Hâlâ hayır diyorum."

"O zaman Justin her şeyi kaybeder. Aşırı pahalı eğitimi. Connecticut. Sahte vasisi. Kaç yaşında, on beş mi?" Başını eğdi ve ben onun yüzüne yumruk atmak istedim. "Yasal olarak yetişkin olmaya üç yıl kaldı. Nevada Eyaleti'nin vesayeti altına girecek. Bir koruyucu aileden diğerine geçecek. Onun için istediğin bu mu?"

Ben sormadan önce bunu söyleyeceğini biliyordum. "Ben on dokuz yaşındayım ve senin sayende artık gerçek bir işim var. Eyalete onun vesayeti için dilekçe verebilirim. O benim kardeşim. Kabul edecekler ve yeni maaşımla iyi bir okul bölgesine taşınabilirim."

Conti gülüyor. Gerçekten gülüyor. Bu adamın bunu yapabileceğini hiç fark etmemiştim. Dünyadan nefret ediyorum. Bu kötü, çirkin, yozlaşmış dünyadan nefret ediyorum. Ve tüm bunları temsil ettiği için yanımda oturan adamı öldürmek istiyorum.

Kanepeden fırlayıp, onu çıplak ellerimle boğmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşıyorum. Mutfığa doğru geri çekiliyorum. Dairem büyük değil. Hareket edecek fazla yer yok, ama mutfak bana en iyi avantajı sağlıyor. O da ayağa kalkıyor, uzun boylu ve heybetli bir yakışıklılıkla. Koyu saçlı, koyu gözlü, zeytin tenli. Şeytanın vücut bulmuş hali olmasaydı, bir kız ona neredeyse ilgi duyabilirdi.

O, onu öldürmek istediğimi bilerek ve benim bunu denemeyeceğime emin olarak hareketlerimi takip ediyor. "Kasabamdaki herhangi bir yargıcın sana kardeşinin velayetini vereceğine inanıyor musun? On altı yaşına bastıktan sonra başına gelenleri nasıl açıklayacaksın? Bunca yıldır ne iş yaptığını? Kardeşinin hayali bir veli ile nasıl geçindiğini? Bu

Kesinlikle benimle bağlantı kurmayacaklar. Bunu denemek için yeterince akıllı olduğunu biliyorum." Bana doğru bir adım atıyor. "Buradaki devlet okullarının, onun gittiği özel yatılı okul kadar iyi olduğuna eminim. Yabancıların yanında yaşamaya zorlanacağı koruyucu aile evi, arkadaşlarıyla birlikte kaldığı yurt kadar güzel olacak."

Gözlerime dolan, görüşümü bulanıklaştıran o aptal, tatsız gözyaşları yine akmaya başlar. Beni tam da istediği yerde yakaladı. Kör nefret ile zor bir durum arasında sıkışıp kaldım. Şantaj. Bu adam bu konuda bir sanatçı. Beni ilk kez bu duruma düşürmüyor. Sadece geçmişte hiç bu kadar içler acısı olmamıştı.

"Senden nefret ediyorum," diye öfkeyle bağıriyorum, kolumu önümde sallayarak. "Senin berbat dünyana dahil olmak istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim. Senin hastalıklı oyununda yer almayacağım."

"Benden nefret etmiyorsun Isabel. Bana olan sevgin, benim sana olan sevgim kadar koşulsuz. Sadece, ahlaki açıdan sakıncalı olduğunu düşündüğün bir şeyi yapmaya zorladığım için kırgınsın. Ama bunu atlatacaksın. Herkes atlatır." Gözleri yumuşar, söylediği her şeyden çok emindir. Dudakları gülümser ve bana, az önce bahsettiği aşkın gerçekten gerçekmiş gibi bakar. Somut bir şey. Hayatım boyunca aradığım şeyin tam da bu olduğunu biliyor. "Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Bana yardım et, benim tatlı, sevgili kızım. Sonunda her şeye değecek. Yakında, sadece sen ve ben kalacağız ve tüm bu sorunlu işler geride kalacak."

Kafamı sallıyorum, ellerimi koruyucu bir şekilde önüme uzatıyorum. Onun daha fazla yaklaşmasını istemiyorum. Onu sevmek mi? Kafası iyi olmalı. Onu öldürmek ve cesedini herkesin görebileceği şekilde Strip'te bırakmak istiyorum. Kaçmak ve bir daha geriye bakmamak istiyorum. Ve yapardım da. Eğer sadece benimle ilgili olsaydı, bu iki şeyi de yapardım.

"Maddox bana güvenmiyor. Kesinlikle beni istemiyor. Her şeye erişimim sınırlı, bunu bana kendisi söyledi. Deneme sürecindeyim. Seyahat düzenlemelerini bile yapmama izin vermiyor."

Conti bana doğru ilerlerken gülümsemesi genişliyor. Neden keskin bıçaklarım yok? Yok. Lanet olası tereyağı bıçaklarım var ve ondan da sadece iki tane. Hiçbir şeyim yok.

Justin konusunda haklı. Onun velayetini alamam. Mahkeme bunu asla kabul etmez. Hepsini kendi çarpık cebine koydu. Ve sonra Justin koruyucu aileye verilecek. Ona bunu yapamam. Bu karanlıkta tek ışık o.

. Ülkedeki en iyi okullardan birinde okuyor. Buradan çok uzakta.

Conti'den uzak.

"O gece kulüpte dans ettikten sonra Maddox'un sana nasıl baktığını gördüm. Geçen Cuma gecesi şampanya odasında sana nasıl baktığını, seninle nasıl konuştuğunu izledim."

"Bana dokunmayacak. Bana öyle söyledi. İlgisi zorundaydı ve şimdi tamamen kayboldu. Yüzde yüz profesyoneliz ve o bundan bir milim bile sapmadı."

Başını yana eğerek bana alaycı bir gülümseme attı. Büyük, heybetli vücudu şimdi önümde duruyor ve sırtımı laminat tezgahın keskin kenarına bastırıyordu. Ondan hiçbir sıcaklık yayılmıyordu. Siyah gözlerinde hayat yoktu. "Hadi ama Isabel. Utangaçlık yapma. Maddox Sinclair gibi zayıf karakterli erkekler üzerinde güzelliğinin sahip olduğu gücü çok iyi biliyorsun. O sana dokunmayacak, çünkü ben ona yasakladım, ama benim istediğim şeyi elde etmek için buna gerek yok. Senin gücün, ele geçirmekte değil, baştan çıkarmakta yatıyor."

"Bana bunu yaptırma," diye fısıldıyorum, o kadar moralim bozuk ki nefes almaya bile gücüm yok.

"Bunu benim için yap, sevgili kızım, ben de Justin'in tüm eğitim masraflarını karşılayayım. Lisenin dört yılı. Dünyanın neresinde olursa olsun, üniversiteye ve tıp fakültesine gitmek istediği yere gitmesini sağlayacağım."

Gözlerimi kısar, kalbim güm güm atar. "Bunu başımın üstüne koyana kadar."

Bana dikkatle bakar, elini uzatıp yüzümü avuçlar. Titriyorum, fark ediyorum. Zayıf hissetmekten, korkmaktan ve yalnız olmaktan çok yoruldum. Güçlü olmak, kontrolü ele almak istiyorum, ama bunu başarmaya başladığımı hissettiğim anda, ayaklarımın altından halı çekiliyor.

"Seni seviyorum, Isabel."

Ölmek istiyorum.

"Ve senin güvenine ihtiyacım var."

Senden nefret ediyorum.

"Saygına."

Asla kazanamayacaksın.

"Artık on dokuz yaşındasın. Artık bir kız değilsin, ama henüz tam bir kadın da değilsin."

Yüzyılın en hafif tabiri. "Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

"Hayır." Öyle sert yutkunuyorum ki sesi duyuluyor. O bunu seviyor. Bu gücü. Bu kontrolü.

"Ben otuz dokuz yaşındayım. Senden yirmi yaş büyüğüm. Sen hala çok gençsin. Senin gerçekten benim olabilmen için yapmam gereken çok şey var. Ama yakında, birlikte olmak için bekleyişimiz sona erecek. Benim yapmaya çalıştığım şey bu. *Bizim için*," bunu bir satış argümanıymış gibi vurguluyor. "Böylece sen asla endişelenmek zorunda kalmayacaksın. Böylece Justin de asla endişelenmek zorunda kalmayacak."

Siktir git, seni piç kurusu.

"Bunu benim için yap," diye ısrar ediyor. "Justin için."

Yutkunup başımı sallıyorum, ruhuma karanlığın sızdığını hissediyorum. Bunu Justin için yapmalıyım. O, temiz, potansiyel ve umut dolu bir dünyayı hak ediyor. Başka seçeneğim yok.

"Gözlerini ve kulaklarını açık tut. Maddox'tan güvenlik iznini artırmasını iste. Sana güvenmesini sağla. Onu parmağında oynat. Fotoğraflar, gizli belgeler, tabletler, flash sürücüler, ses kayıtları, güvenlik kulelerinden alabileceğin her şey ve aklına gelen her şeyi istiyorum." Başparmaklarını yanaklarımın üzerinde yukarı aşağı gezdirir.

Kalbim sıkışır ve midem bulanır. Keşke bir cevap verebilseydim. Reddedebilseydim. Hayır demek ve bunu kabul ettirmek için gerçek, sağlam bir yol bulabilseydim.

"Bunu benim için yaparsan, ihtiyacım olanı elde etmeme yardım edersen, Justin'in eğitim masraflarını kendin ödemen için sana para vereceğim. Bir yıl içinde onun yasal vasisi olmanı sağlayacağım. Bunu yaparsan, bir daha asla başına bela açmayacağım."

Tanrım. Lütfen bana bunu yapma.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var. Düşünmek için. Her şeyi kendim çözmek için."

"Sana daha fazla zaman vereceğim çünkü bu şu anda benim için bir avantaj olacak. Ama karar vermek için sonsuza kadar zaman vermeyeceğim, Isabel." Eğilip yüzümü öper. Yanaklarımı. Şakaklarımı. Dudaklarımı asla. En azından şimdilik. Bunun için planları var. "İyi geceler, *Starshine*." Maddox'un bana taktığı takma adı kullanarak gülümsüyor. Her yerde olduğunu, her şeyi izlediğini hatırlatmak için. "Ağzını kapalı tut ve gözlerini oyundan ayırma. Zaten kaybettiğinden daha fazlasını kaybetmeni istemem." En büyük tehdit. "Doğru seçimi yapacağını biliyorum. Her zaman yaparsın."

Sonra beni bırakıp kapıyı kapatıyor ve huzur içinde dağılmama izin veriyor. Şimdi ne yapacağım ben?

ON İKİ

ISABEL

Hafta sonunun çoğunda uyuyamadım. Conti gittikten sonra bir süre mutfak zemininde oturdum. Sonunda yatağıma gittim ama gözlerimi kapatamadım. Su lekeli tavana bakarak her açıdan zihnimde araştırma yaptım. Cuma gecesinden Pazar gecesine kadar neredeyse böyle geçirdim. Dışarı çıkmadım. Kimseyle konuşmadım. Ramen noodle ve tereyağlı makarna yedim ve bunu yaparken kendimi fakir kız klişesi gibi hissettim, ama kendimi dışarı çıkıp market alışverişi yapmaya zorlayamadım.

Ya tüm bunlar başıma geldiğinde işim, herhangi bir işim olmazsa ne yaparım?

Birinci seçenek: Doğrudan Maddox'a gidip durumu anlatırım. Beni kovar ya da Conti'den intikam almak için beni kullanır, Conti de Justin'in okul parasını keser, sonra Justin kim bilir nerede bir koruyucu aileye verilir.

İkinci seçenek: Hiç tanışmadığım Jake Turner'a gidip Conti'nin planlarını anlatırım. Sonuç birinci seçenekle aynı olur diye tahmin ediyorum.

Üçüncü seçenek: Conti'ye uyum sağlarım. Fotoğraflar çekerim, belki önemsiz bir iki toplantıyı kaydedirim ve kendimi riske atmadan, gizli belgeleri çalmadan veya ona bilgi vermeden öğrenebileceğim her şeyi öğrenirim. Maddox'un benden nefret etmesini sağlarım, çünkü onun beni sevmesini sağlayabileceğimi sanmıyorum, orada çalışmamın gerçek nedenini öğrendikten sonra.

Sırf bu nedenle, Conti'nin takımında olmayı umursamamalıyım. Sonuçta, ona yardım etmek bir amaç için bir araç. Justin'in geleceği için bir güvenlik önlemi. Muhtemelen benim için de, eğer izin verirsem. Öyleyse neden ona yardım etmeyeyim? Maddox'a ne kadar sadakat ve dürüstlük borçluyum? Hiç. O bana karşı pek açık davranmadı. Güneş gibi görünen bir kara delik.

Dördüncü seçenek: Her şeyi riske atarım. Maddox'u benim isteğime boyun eğdirmek için elimdeki her şeyi kullanırım ve Conti'nin Turner Hotels'te istediği her şeyi elde etmesine yardım ederim.

Ancak bu seçeneği her düşündüğümde, kusmak istiyorum. Bunu yapmak beni Anthony Conti'den daha iyi yapmaz. Beni bir hırsız yapar. Bir korsan. Aşağılık bir insan. Uzun zaman önce kendime söz verdim, hayatımda ne kadar taviz verirsem vereyim — striptiz yapmak, Conti'nin sürekli üstünlük kurmasına izin vermek — aynada kendimle yüzleşmemi engelleyecek bir şey yapmayacaktım.

. Neredeyse her şeyi haklı gösterebilirim. Justin buna değer. Ama Conti, peşinde olduğu her neyse, onu hak etmiyor.

Sanırım resmi olarak sınırimi buldum.

Yani, başlangıç noktasına geri döndüm. Ya da belki birinci seçeneğe. Artık bilmiyorum. Maddox'u biraz daha tanımak istiyorum. Şu anda onu Conti'den daha fazla sevmiyorum. Onun satın aldığı borcun ne olduğunu bilmiyorum, ama oldukça kötü bir şey olduğunu varsayıyorum. Öyle olmasa Conti'ye gitmezsın.

Saat tam sekiz otuz beşte ofise varıyorum. Maddox henüz gelmemiş ve Mallory dışında ofis katı hala oldukça sessiz. O kadın bana geç saatlere kadar kalan, erken gelen ve her şeyi bilen tiplerden biri gibi geliyor. Ofisin arkasındaki mutfığa gidip kendime bir fincan kahve yapıyorum, sonra espresso makinesiyle oynayarak kahveme birkaç shot eklemeye karar veriyorum.

Annemin dairemizde ölü bulduğum gün, dirseğinin kıvrımından bir iğne çıkmış ve üzerinde bir lastik bant derisini sıkıyordu, Conti'nin hayatımıza girdiği gündü. Belki daha önce de oradaydı, ama ben hatırlamıyorum. Banyo zemininde oturmuş, anneme dehşetle bakıyor, hayatımızı yine mahvettiği için ondan nefret ediyordum. Çok korkmuştum. Onun ölümünün benim ve Justin için ne anlama geldiğini biliyordum. Ben on altı, o on iki yaşındaydı ve bir yanım, polisi aradığım anın kardeşimle son görüşmem olacağını düşünüyordu.

Yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Yetersiz beslenmişim. İhmal edilmişim. Yıllarca başımızı sokacak bir ev ve karnımızı doyuracak az miktarda yiyecek bulabilmek için çabalarken, sınırlarımın sonuna gelmişim. Annemin sahip olduğu her şey koluna, burnuna ya da ağzına gidiyordu. Pezevenkleri ona kötü davranıyor, uyuşturucu satıcıları ise bana biraz fazla ilgi gösteriyordu. Ve durumumuzun daha da kötüye gideceği aklıma geldi.

Ağlıyordum, kendime acıyarak çukurda debeleniyordum ki Anthony Conti orası onunmuş gibi içeri girdi. Kim olduğunu bilmiyordum, ama bana gülümseyerek kendini tanıttı ve bana ve kardeşime daha iyi bir durum vaat etti. Elini uzattığında tuttum ve beni banyo zemininden kaldırdı. O daireyi birlikte terk ettik.

Bir daha geri dönmedim ve annemin ölümünü polise bildirmek için hiç aramadım.

Conti bana her şeyi hallettiğini söyledi ve ben ona inandım.

Justin ve ben yeni bir daireye götürüldük, bize yiyecek ve giyecek verildi. Bir şoför tam üç hafta boyunca bizi okula götürdü. Hayatımın en mutlu üç haftasıydı. Sonra Anthony Conti bize Justin'in ülkenin diğer ucundaki özel bir yatılı okula gideceğini açıkladı.

"Gitmek istemiyorum," demişti Justin, kollarını göğsüne dolayarak. Anthony Conti'nin sert yüzüne çaresizce bakarken içim parçalanmıştı. Tartışacak bir şey yoktu. Karar verilmişti.

Ama yine de denemeliydim. "Gitmesi şart mı? Çok uslu olacağız. Söz veriyorum. Kimseyi rahatsız etmeyeceğiz. Bir iş bulacağım. İhtiyacı olan her şeyin parasını ödemesine yardım edeceğim. Lütfen kalmasına izin verin."

Anthony gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi, büyük eliyle çenemi kavradı. "Bu, kardeşin için en iyi fırsat. Onun için bunu istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," diye otomatik olarak cevap verdim. Hep istediğim tek şey buydu. Hayatım boyunca tek yaptığım Justin'e bakmak ve ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlamaktı. Peki ya ben? Justin gidiyor, ben kalıyorum, o zaman bana ne olacak? Boğazım düğümlendi, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken cildim çatırdadı. Ayrılacaktık. Justin'i kaybedemezdim. O benim her şeyimdi.

"Lütfen," diye ağladı Justin. "Isabel benimle gelmeli." Elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırarak titremeye başladı. Kollarımı onun dar omuzlarına doladım. Hâlâ benden birkaç santim kısaydı, elleri sırtıma değdiğinde çenemi kafasına dayayabileceğim kadar. Mükemmel uyum.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdim, ona yalan söylemediğimi umarak. Beni nefret etmeye başlamamasını ya da onu uzaklaştırdığımı düşünmemesini umarak. "Buradan uzaklaşacaksın. Harika bir okula gideceksin. Yeni arkadaşlar edineceksin. Harika olacak."

"Ama sen orada olmayacaksın," diye gömleğime burnunu sürterek, sanki benim tılsımımışım gibi bana sarıldı.

"Sürekli konuşacağız. Söz veriyorum. Cep telefonları alacağız ve ne zaman olursa olsun arayıp mesajlaşacağız. Sen benim kardeşim ve seni seviyorum. Bu asla değişmeyecek." Onu kaybedeceğimden korkmama rağmen. O benim her şeyim.

"Ben de seni seviyorum. Ben de korkuyorum, Is."

Sözleri beni mahvetti. Ben de korkuyordum. Pek çok şeyden. Sonunda, geride kalıp akşamları kulüpte çalışarak kızların performanslarına hazırlanmalarına yardım etmeye karar verdim. Kendini kurtarıcı olarak gören adamın yanında kalacaktım.

Justin ağlayarak bana sarıldı ve Conti'ye birlikte kalmamıza izin vermesi için yalvardı. Orada oturup, ağlamamı bastırarak onu teselli ettim ve yatılı okulda hayatının ne kadar harika olacağını anlattım. Dünyada sahip olduğum tek kişiyi kaybetme ihtimali beni mahvetti. Umursadığım tek kişi. Ama Justin'e bu taşınmanın sunacağı fırsatları anlayacak kadar büyümüştüm. O tatlı çocuk, her zaman benim ondan önce yemek yediğimden emin olurdu, böylece aç kalmazdım. Annemin pezevengi bana vurmaya çalıştığında önüne atlayan ve darbeyi kendi üzerine alan çocuktur.

Ben Conti'nin kızı değildim ve onun kız arkadaşı da değildim. Ben, özel olarak sevdiğini iddia ettiği, ama kamuoyunda neredeyse hiç varlığı olmayan tuhaf bir oyuncak bebek gibiydim. Cezaları acımasızdı. Sahipliği mutlak. Özgürlüğüm yoktu. Bir şey bana çok net bir şekilde anlaşılmıştı. Her zaman onun gözetimi altındaydım. *Starshine*.

Eğer onun her isteğini tartışmadan ve tereddüt etmeden yerine getirirsem, Justin gerçek bir hayata kavuşabilirdi. Bize seçenek sunulmamıştı; işler böyle yürüyordu.

Yıllar geçtikçe, ben büyüdüm ve biraz daha sokakları tanıdım, onun gerçekte ne tür bir canavar olduğunu anladım. Bana yaptıklarının ötesinde. Beklediğimden fazlasını gördüm, onun tahmin ettiğinden fazlasını duydum. Ve onun annemi öldüren adam olduğunu öğrendim. Conti, annemin damarlarına enjekte ettiği her ne boks, ölümcül dozu almasını sağlamıştı. Annemin ona haksızlık mı yaptığı, ona borcu mu vardı, yoksa onun hayatını almayı ve bu süreçte bizim hayatımızı mahvetmeyi gerektirecek başka bir neden mi vardı, emin değildim.

Her ne olursa olsun, annemi öldürdüğü için ondan nefret etmiyordum — bana kalırsa, o da Conti kadar kötüydü. Seçimlerimi elimden aldığı için ondan nefret ediyordum. Fırsatlarımı yok ettiği için. Üniversiteye gitmeme izin verilmiyordu. Çıkmama izin verilmiyordu. Arkadaşlarım olmasına izin verilmiyordu.

O benim lanetimdi. Kurtarıcımdı. En karanlık kabusumdu.

Dans etmeyi öğrendim çünkü bu benim yapabileceğim bir seçimdi. O sahneye isyan etmek için çıktım, asla elde edemeyeceğimi bildiğim bir özgürlüğü arıyordum. Bu, onun kontrolcü tavırlarına bir darbeydi. Sahip olmaktan hoşlandığım bir sırdı.

Günlerim boş ve yalnızdı, kendimi öldüremeyeceğim için zaman öldürerek geçiriyordum. Gündüzleri kütüphanedeydim, internette sörf yapıyordum ya da sayfalarında dolaylı olarak yaşamamı sağlayan kitaplara dalmıştım. Gecelerimi, beni bir fahişe gibi gören ve davranan erkeklerle çevrili bir striptiz kulübünde geçiriyordum.

fahişе gibi gören ve davranan erkeklerle çevrili bir striptiz kulübünde geçiriyordum. Ama ben çürürken, Justin başarılı oluyordu. Sınıfının en iyisiydi, arkadaşları vardı ve sporda başarılıydı.

Bu bilgi hayatımı katlanılabilir kılıyordu. Meşru kılıyordu.

Turner Hotels'teki işi kabul etmenin bir bedeli olduğunu bilsem de, bunu görmezden geldim. O gece kulüpte Maddox'un bana verdiği sözü inandım. Bana kıyafetler almasına izin verdim. Pozisyonumun sorumluluklarını açıklamasına izin verdim. Ona biraz fazla aşık olmama izin verdim.

Anthony Conti'nin banyoda yüzümü ellerine alıp gözyaşlarımı sildiği o günden bu yana uzun zaman geçti, ama artık ondan asla kurtulamayacağımı biliyorum. Onunla olan ilişkim asla gerçekten bitmeyecek. Ben onun tutsağım. Onun kölesiyim. Beni kendi iradesine boyun eğdirebilir, tersi olmaz. Ama bunu bir şekilde atlatabilir, mükemmel bir plan yapabilirim...

"Seni merak etmeye başlamıştım."

Gözümü bile kırpmadım. Kalbim bile atlamadı. *Pes etme Isabel.*

Bununla mücadele et ve hepsini yen. Yapacağım. Ya da denerken öleceğim.

Ne kadar süredir burada durup espresso makinesine boş boş baktığımı bilmiyorum, ama Maddox rahat davranmaya çalışırken çok rahatsız görünüyor. Sanki beni tesadüfen görmüş ve izlemiyormuş gibi davranıyor. Ama izliyordu. Bu konuda Conti'ye benziyor.

Duvara yaslanmış, iki başparmağıyla telefonunu kullanıyor, duruşu sert. Buna gülümsüyorum. Onun rahatsız olmasını seviyorum. Rahat olsaydı, bu durumu hafife alırdı.

"Ne düşünüyordun?"

Aptal bir kız öğrenci gülüşü, kendimi içinde bulduğum yeni durumdan kaçmak için can atıyor ve burada kesinlikle işimden bahsetmiyorum. Onun bacaklarının üzerine oturup kot pantolonunun üzerinden sert sikini kuru siktiğim zamanlardaki güç dengesini çok daha fazla seviyordum. Conti o videoyu kaç kez izlemiştir acaba?

Bu düşünceyle şeytani bir gülümseme takındım.

"Kahve makinesine, sanki sana şarbon bulaştırıyormuş gibi bakarak ne kadar süre ayakta duracaktın?"

Şakalar. Bu adam burada tamamen şakalarla ilgileniyor. Ama şu anda benimle birlikteyken, bir avcı gibi bana doğru ilerlerken çok ciddi. Zorlukla yutkunuyorum, içimden gergin bir enerji kabarcığı yükseliyor. *Hangi yöne gitmeliyim, Maddox? Sen bana yol göster.* Geçen hafta kedi ve fare gibiydik,

flört ve profesyonellik arasındaki o lezzetli çizgide yürüyorduk. Bayıldım. Her saniyesini yudumladım ve bir saniye bile bekleyemedim.

Ama şimdi?

Şimdi, onun yönüne bakmaya cesaret edemiyorum, ama bu onu izlemediğim anlamına gelmez. Bu adamla ilgili kafamda bir sürü soru var. Neden dünyadaki onca erkek arasından tam da o olmak zorundaydı? Bu kasaba gerçekten bu kadar küçük mü? Maddox kocaman kollarını daha da büyük göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Paula'nın seçtiği elbisem üzerinde, onun ateşli bakışlarının ağırlığını hissediyorum. İş kıyafeti ile striptizci kıyafeti arasında bir şey olmasına rağmen, onunla bu konuda tartışmadım.

Siyah. Diz ortası. Dar. Yüksek yakalı - bu yüzden iş yerinde giyebileceğimi düşündüm - ve uzun kollu. Arkasında elbisenin uzunluğunu uzatan çılgın, altın rengi bir fermuar var. Şu anda, onun kocaman parmaklarının küçük tokayı kavramasını hissetmek için her şeyi verirdim. Yavaşça fermuarı açarken, dokunuşuna tepki vermemi izleyerek gözlerime bakarken, cildime çarpan serin hava akımını hissetmek için. Bir erkeğin beni ilk kez soymasına izin verdiğimde kızarmak mıyım? Ellerin cildime ilk kez bu kadar samimi bir şekilde dokunduğunu hissettiğimde?

Meydan okumak istiyorum. Çenemi kaldırıp ona bakmak istiyorum, ama bu adam ve mükemmel yüzü bunu neredeyse imkansız kılıyor. İçimi titretip bacaklarımı sıkıştırıyor, kalbimi hızlandırıp külotumu ıslatıyor... ve bana dokunmuyor bile. Conti'nin bana anlattığı onca şeyden sonra hala ona bu şekilde tepki vermemden nefret ediyorum. *Sana dokunmayacak çünkü ona yasakladım.*

"Neden sadece siyah giyiniyorsun?"

Bu oyuna ilginç bir başlangıç. Ona gerçeği söyleyebilirdim - gençken ortama uyum sağlamak için başladığını, ama sonra her şey siyah olduğunda her şeyle uyumlu olduğu için maliyet tasarrufu mekanizmasına dönüştüğünü. Sonunda siyah, bir onur nişanesi ve bir "siktir git" haline geldi. "Bana yakıştığını seviyorum." Bu tamamen yanlış değil.

Bakışları üzerimde dolaşıyor ve bu da onun da bana yakıştığını düşündüğünü gösteriyor. Maddox yaklaşıyor, dudaklarında küçük bir sırıtış beliriyor. Eğiliyor ve beni kapana kısılmış bir hayvan gibi köşeye sıkıştırıyor. Birisi boğazını temizlerken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Hey," diyor tanıdık olmayan bir erkek sesi ve Maddox, sanki hiç umursamıyormuş ve yeni asistanını köşeye sıkıştırırken yakalandığını umursamıyormuş gibi, yavaşça benden uzaklaşıyor. "Günaydın, Maddox. Web sitesine yeni banner'ı eklemekte yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

Maddox adama eliyle veda eder, gözleri hala benimkilerde, sanki odada bir yabancı yokmuş gibi. Gözleri, işimizin bitmediğini söylüyor. Benimkilerle ise, asla başlayamayacağımızı anlatmaya çalışıyorum.

"Seni tanıyorum." Duraklama. "Beni hatırlıyor musun?" ses, yılmadan devam ediyor. İlk kez, onun benimle konuştuğu aklıma geliyor. Onun yönüne dönerim ve sarışın saçlı, parlak mavi gözlü ve kesinlikle bana yönelik olan çekici bir gülümsemeye sahip genç bir adam görürüm. Maddox'u açıkça görmezden gelerek öne çıkar. "Birkaç hafta önce Infinity'de tanıştık. Arkadaşımın doğum günü için bir grup arkadaşım ile oradaydım. Sen bizim garsonumuzdun."

"Ne kadar orijinal," diyor Maddox sıkılmış bir ses tonuyla. "Bir garsona seni hatırlayıp hatırlamadığını sormak."

Ama ben onu hatırlıyorum. Ben kovulmadan önceki gece gelmişti. O ve arkadaşları büyük şampanya odasının parasını ödemişlerdi ve sanki yarın dünyanın sonu gelecekmiş gibi para saçıyordu. Arkadaşları arasında en kibar ve en ayık olanıydı. Ayrıca bana muhteşem bir bahşiş bırakmıştı. Garsonlar bunları unutmaz.

"Sen Morgan'sın, değil mi?" Bakın, adını bile hatırlıyorum. Aferin bana.

Yüzü Noel sabahı zengin bir çocuk gibi parlıyor. "Evet," diyor, belki biraz şaşkın bir şekilde. "Hatırlıyorsun. Kulüpteki adını biliyorum, ama bunun gerçek adın olduğunu sanmıyorum." Daha geniş gülümsüyor, iyi huylu bir şekilde kıkırdıyor.

Sanırım bu adamı sevdim. Yani, ne kadar sevimli değil mi?

Eğlencemi gizlemeye çalışarak başımı sallıyorum. Maddox, Morgan'a tehlikeli bir bakış atıyor. Eğer benimle konuşmaya devam ederse, onu öldürüp parçalayacağına dair bir bakış. Belki Conti haklıydı. Belki Maddox'un beni etkilemek için bana dokunmasına gerek yoktur.

"Ben Isabel."

Morgan elini uzatıp elimi sıkıyor. Gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmıyor. Eşcinsel mi, centilmen mi, yoksa sadece ilgilenmiyor mu bilmiyorum, ama genellikle bir erkek striptiz kulübünde tanıştığı bir kadını kolay lokma olarak görür. Bu adam öyle değil. En azından şimdilik.

"Isabel. Güzel bir kız için güzel bir isim."

Maddox alaycı bir şekilde alaycı bir ses çıkarır ve bana biraz daha yaklaşır. "Tabii, ona adını öylece verirsin," diye fısıldar, sadece benim duyabileceğim şekilde. Maddox'un kıskanç olduğunu sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bu, benim berbat günümü biraz

parlak ve ışıltılı hale getiriyor. Conti ve casusluk meselesi hakkında ne yapacağım konusunda hâlâ bir fikrim yok, ama Maddox kirli eğlencenin tanımı ve onun pisliğiyle kaplanana kadar onun içinde yuvarlanmak istiyorum.

"Artık burada mı çalışıyorsun yoksa sadece... ziyaret mi ediyorsun?" Morgan, hala ona ölümcül bakışlar atan Maddox'a göz atar. "Seni daha önce buralarda görmedim, ama geçen hafta boyunca seyahatleydim."

"Artık burada çalışıyorum. Geçen hafta başladım."

"Evet. O benim asistanım. Ve gitmemiz gerekiyor." Maddox elini belime koydu, bana sorarsan tamamen sahiplenici bir hareket, ve beni güçlü bir itmeyle uzaklaştırdı.

"Seni tekrar görmek güzeldi, Morgan," diye omzumun üzerinden sesleniyorum, ona flörtöz bir şekilde el sallayıp gülümsüyorum, çünkü yapabilirim ve bunun Maddox'u çılgına çevireceğini biliyorum.

"Ben de," diye cevapladı Morgan. "Ve artık burada çalıştığına göre seni daha sık göreceğime eminim."

"Cesedimi çiğnemedi olamaz," diye homurdanır Maddox, beni Morgan'dan uzaklaştırmaya devam ederken, ama beni ofisime götürmek yerine asansöre doğru ilerliyoruz. "O adamdan uzak dur. O kötü haber getirir."

"Çömlek, tencereye laf atıyor."

"Kesinlikle. Şimdi kışını kaldır. Geç kaldım ve sen de benimle geliyorsun."

Gülümsüyorum. Ah, Maddox, beni yoluna çıkarmak için ne yaramazlık yaptın?

Ve neden orada olmaktan bu kadar hoşlanıyorum?

ON ÜÇ

MADDOX

"NEREYE GİDİYORUZ?" Isabel defalarca soruyor. Bir şehir arabasının arka koltuğundayız. Bölmeyi indirmiş durumdayım, ama asıl yapmak istediğim onu kaldırıp vücudunu deri koltuğa yapıştırmak. Yemin ederim, bu kız benim sonum olacak.

Ona çok yaklaştım. Yüzüne çok yaklaştım, ama onun dolgun, kırmızı dudaklarını öpmedim. Onun muhteşem vücudundan o minicik, saçma sapan elbiseyi yırtıp atmadım. Onun mükemmel kıvrımlarının her santimini yalamadım. Bana, benim sikimin onun vücudunun içinde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istermiş gibi baktığında bile. "Bu kadını sikmek istiyorum ama yapmadım" testini geçtim. Ve bunun için kendimle oldukça gurur duyuyorum.

O spa olayından beri profesyonel sınırlarımızı koruduk. Dokunmak yok.

Dokunmak yok. Flört etmek yok. Kıyafetlerini çıkarıp benim için dans etmek yok. —ama bu hala benim fantezi listemin en başında yer alıyor.

Keşke şimdi profesyonel kıyafetler giyip kulüp makyajını bıraktığı için çirkinleştiğini veya çekiciliğini yitirdiğini söyleyebilseydim. Artık daha az düşmanca ve daha profesyonelce dostane olduğumuz için sıkıcı hale geldiğini söyleyebilseydim. Ama o bunların hiçbirisi değil. Bunların hepsi, soyup keşfetmek için can attığım ek katmanlar.

Sonra bu lanet elbiseyi giymeye karar verdi. Yemin ederim, sırf benimle uğraşmak için bilerek yaptı. Bu kız mideye yumruk gibi geliyor. İçgüdüsel bir tepki. Hissettiğiniz ve gördüğünüz biri. Kulüpteki ilk gecede onu izlememi sağlayan şey buydu. Ayrılırken ona bakmamı ve süpermarkette ona yaklaşmamı sağlayan şey buydu. Daha iyi bildiğim halde, düşünmeden onun dans etmesine ve bana sürtünmesine izin vermemi sağlayan şey buydu. Şimdi bile, o benim çalışanım ve Conti sessizce gölgelerde gizlenmişken, pişmanlık duymuyorum.

Kimsin sen, Isabel? Kaybolmuş ve kendini bulmaya mı ihtiyacın var? Yoksa koyun kılığına girmiş bir kurt musun?

"Toplantıya gidiyoruz," diye cevap veriyorum, telefonuma yazarken.

Gözleri, sanki pencereden dışarı bakmaya bile korkuyormuş gibi, dümdüz ileriye bakıyor. Gergin bir kahkaha atıyor.

, en azından içtenlikle. Dudaklarından çıkan bu tuhaf ses de bir istisna değil. "Oh. Sonunda bana güvenmeye başladın mı?"

Hiç de bile, ama onun ofiste dolaşmasını istemedim, böylece pislik McMorgan, onu, kaypak, nepotist, zengin stajyer eline geçiremesin diye. Morgan Fair Senior, Jake'in babası ölmeden ve ona şirketi bırakmadan çok önce, Turner Hotels'te çalışıyordu. Her şeyi göz önünde bulundurursak, kötü bir adam değil. Benim unvanım artık COO olsa da, şirketin operasyonlarını gerçekten o yönetiyor. Bu yönünü hiç sevmiyorum, bu yüzden Jake'in beni terfi ettirdiğini düşünüyorum. Sırf beni kızdırmak için.

Teknolojiyi severim. Güvenliği severim. Gözetlemeyi severim. Ve oteller ve kumarhaneler için tüm bunları yürütmenin getirdiği pisliği kesinlikle severim. Sanırım bu yüzden Morgan Fair Senior ve ben hala bu kadar iyi anlaşıyoruz. Ama oğlu canı cehenneme. Özellikle de asistanımla çocuk yapmaya çalışıyorsa.

"Bakalım nasıl gidecek," diyorum ona, gözlerim hala telefonuma kilitli. "Madem bu konuyu konuşuyoruz, Morgan Fair Junior Dick kulübe geldiğinde onun için dans ettin mi?"

Isabel benden uzaklaşıp pencereden dışarı bakıyor, ama yemin ederim ki bunu yapmadan önce yüzünde hafif bir gülümseme gördüm. "Evet dersem rahatsız olur musun?"

Siktiğimin herifi gibi.

"Neden beni rahatsız etsin ki?"

"Neden sordun?"

Çünkü deli gibi kıskanıyorum. Tabii ki.

Gerçekten dikkatimi vermediğim e-postayı bitirirken kayıtsızca omuz silkiyorum, sonra telefonumu cebime geri koyuyorum. "Sadece onu öldürmek zorunda kalıp babasıyla ilişkiyi mahvetmek zorunda kalacak mıyım diye merak ediyorum, hepsi bu. Stajyerlerinin çalışanlarını çıplak görmesi iş için iyi değil."

"Sen beni çıplak gördün."

"Çoğunlukla çıplak," diye düzeltiyorum, kaşımı kaldırarak. "Ve ben stajyer değilim. Ben patronum."

Bir tür burun kıvrırma sesi çıkarır, dizlerini çaprazlar ve koltuğunda bir kez daha yer değiştirir. Bunu her yaptığında, kokusu burnuma çarpar. Tatlı, çiçeksi ve baharatlı, o kadar güzel ki, her nefes alışımında aptal sikim dikleşiyor. Sadece bu da değil, deli gibi kısa eteği sanki "evet, bacaklarım çok lezzetli" der gibi yukarı kalkıyor. *İç uyluklarımdan bir ısırık ister misin?*

"Bu daha kötü, farkında mısın?"

"Muhtemelen."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor *yine*, ama şimdi pencereden dışarı bakarken, Strip'ten çıktığımızı ve Las Vegas merkezinden uzaklaştığımızı fark ediyor.

"Söyledim ya. Bir toplantıya." Omzunun üzerinden bana sert bir bakış atıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Şehrin kuzeybatısında, Red Rock Canyon milli parkına yakın bir beş yıldızlı tatil köyü var. Spa-vahadinlenme merkezi gibi bir yer ve Strip'e yeterince yakın, böylece insanlar doğanın tadını çıkarabilir ve Vegas'ın sıcaklığında kalmadan Vegas'ın keyfini çıkarabilirler. Jake, satın almaya değer mi diye bakmamı istiyor. Sahipleri satmak istiyorlar."

"Kulağa hoş geliyor. Bundan başka bir spa tedavisi daha alabilir miyim? Bilirsin, denemek için?"

"Bugün olmaz, Starshine. Belki bu anlaşma ilerlerse olur."

"Bana bir iyilik yap, Maddox," sesi acı dolu bir fısıltı gibi üzerimde yankılanıyor. "Bana Starshine deme. Artık Star değilim ve kesinlikle bir yıldız gibi parlamıyorum."

Bu konuda yanılıyor, ama onunla tartışmayacağım. Sahne adıyla çağrılmak istememesini anlıyorum.

"Sana Izzy diyebilir miyim? Isabel bana çok resmi geliyor."

Isabel ön koltuktaki şoföre bir bakış attı, sonra kapı kolunun yanındaki düğme paneline baktı. Parmağıyla mahremiyet bölmesini kontrol eden düğmeye bastı ve bölme yavaşça yükselmeye başladı, ta ki arabanın arkasında sadece ikimiz kalana kadar. Aniden, içerisi çok daha küçük hale geldi.

"Sadece bir öneriydi. Gizli bir jartiyerden bıçak çıkarmayacaksın, değil mi?" Isabel kaşlarını kaldırır ve ben omuz silkerim. "Bir erkek hayal kurabilir."

O güzel gözlerini bana çevirir, mükemmel dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. Şu anda ölüyorum. Bu özellikle uzun bir yolculuk değil ve o sadece bölmeyi kaldırdı. Ona bir hafta önce ona dokunmayacağıma söz verdim ve şimdi tek istediğim ona dokunmak. Hem de çok.

Dizlerinin üzerine çökerek bana doğru emekliyor. *Tanrım*. Kalbim göğsümde atmaya başlıyor, ensemde ince bir ter tabakası oluşuyor. Tanrım, o kadar seksi ki. Şu anda sikim bir elmas bile kesebilir, o kadar sert. Bu sabah mutfığa girdiğimde onu o elbiseyle kahve makinesine bakarken gördüğümünden beri böyle. Lanet olsun,

onu ilk gördüğümünden beri böyleydi. Ne kadar mastürbasyon yapsam da bu durum değişmedi. O bir siren.

"Isabel," diye uyarıyorum. Beni görmezden geliyor. Bu baştan çıkarıcı kadının bir planı var ve birdenbire ben de bu planın ne olduğunu öğrenmek için çok meraklanıyorum. Dizleri uyluklarımın yanına bastırıyor, göğüsleri ağzımın tam üzerinde sallanıyor. Bir bacağını uyluklarımın üzerine atarak üzerime oturuyor, bu sırada zaten deli gibi kısa olan elbisesini yukarı çekiyor ve altındaki siyah saten külotu birazcık gösteriyor. *Amazing Grace. Ne kadar tatlı bir ses. Benim gibi bir zavallıyı kurtardı.* Kahretsin, bu normalde olduğu gibi yardımcı olmuyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim kalınlaşmış.

"Gözlerine bakıyorum, Bay Sinclair. Ne tür bir adam olduğunu görmek için."

Ona dokunmuyorum. Belini kavrayıp, amını benim sikime değene kadar ayarlamıyorum. İstiyorum. Çok istiyorum. Ama yapmıyorum. "Kararın ne?"

Gözlerimin içine bakar ve yumuşak bir gülümsemeyle yüz yüze gelene kadar yavaşça yaklaşır ve uyluklarının üst kısmı benim sikimin ucuna değir. Bu bir alay. Bu bir tat. Ve o kadar iyi hissettiriyor ki, inlemekten kendimi alıkoymak için yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Sen karanlık bir adamsın. Derin sırları olan bir adamsın." Parmakları yukarı kalkar, kısa saçlarımı tarar, kafa derimi okşar ve şimdi inlemem kaçınılmazdır çünkü bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktur. "Ama iyi bir adam mısın? Dürüst ve namuslu bir adam mısın?"

"Olmaya çalışıyorum," diyorum ona tüm samimiyetimle. "Ama bu, benim eskisi gibi olmadığım anlamına gelmez, çünkü öyleyim. Herkesin sırları vardır, Isabel. Eminim sen bunu çoğu kişiden daha iyi anlayabilirsin."

"Seni öpmek istiyorum."

Tanrım. "Ben de seni öpmek istiyorum." "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Kesinlikle öyle."

"Bu benim dünyamı parçalayabilir ya da kurtarabilir." Ne demek istediğini anlamıyorum, ama söyleme şekli bir uyarı gibi. Anlayış için bir yalvarış.

Elimi uzatıp, uzun, simsiyah saçlarını geriye doğru çekip omuzlarının üzerine attım. Sonra yüzünü ellerimle kavradım. Hareketsiz kaldı, gözleri dondu ve onun yerinde olmanın ne kadar imkansız olduğunu düşündüm. Hayatındaki her şey, ağsız olarak 15 metreden yüksekten ip üzerinde yürümekle eşdeğer miydi? "Bana güvenebilirsin."

O, ellerimin arasında başını sallıyor. "Sana güvenmiyorum." "Ben de, bebeğim. Ama bu hak edilmiş bir şey, değil mi?"

"Anlamıyorsun. Ben kimseye güvenmiyorum, Maddox. Bu benim için zamanla kazanılmış ya da oluşmuş bir şey bile değil. Herkesin kendi gündemi var. Herkes gerektiğinde sana arkadan bıçak saplar."

Bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey. Fiona'nın ilk tanıştığımdaki haliyle çok benziyor. Parçalanmış vaatler ve yıkılan dünyalardan bahsediyor. Isabel'e benziyor, ama farklı. Jake'in Fiona'ya karşı böyle hissettiği aklıma geliyor. Onun güvendiği adam olmak istediği. Bunu hak etmek için her şeyi yapacağı. Onun yoluna çıkan her lanet ejderhayı öldürmek istediği. Ama ben o adam değilim. Ben Jake değilim. Kızı kurtarmam gerekiyor, ama onunla birlikte olması gereken kişi ben değilim. Bu yüzden Jake ve Fiona'yı bir araya getirdim, onu kendime saklamadım.

Olması gereken bu. Ama birdenbire, Isabel'in karanlık gözlerine bakarken, artık o kadar emin değilim.

"Haklı olabilirsin, ama senin yanıldığını kanıtlamak için elimden geleni yapacağım." "Tutamayacağın sözler verme, Maddox. Bu sadece seni daha çok nefret etmeme neden olur."

Her şey bittiğinde. Ne kadar kasıtlı ve anlamlı bir kelime seçimi.

Araba durur ve şoförümüz dışarı çıkar. Camı çalmaz ve bizi acele ettirmez. Sadece kapının yanında durur ve sabırla bekler. Ellerimi saçlarından sırtına doğru kaydırır, beline kadar inerim, sonra onu benden kaldırıp yanımdaki koltuğa oturturum, sonra ona doğru eğilip kapısını açarım. Ilık bir hava dalgası bizi vurur, ne tam olarak sıcak ne de tam olarak soğuk. Bazen çölde kışın da avantajları vardır.

O arabadan iner, ben de onu takip ederim, şoför arkamızdan kapıyı kapatır. Ona yaklaşık iki saat süreceğini söylerim, sonra Isabel ve ben duyulmayacak kadar uzaklaştığımızda, lüks ve ferah mermer lobinin girişindeki çıkıntının altında dururum, ona eğilip fısıldarım, "Sadece biz izin verirsek bitecek. Ve sana asla tutamayacağım sözler vermeyeceğim."

Geri çekilip gözlerine bakıyorum, tam da bir grup otel çalışanı ve sahipleri bizi karşılamaya çıkarken. Isabel burada kaldığımız süre boyunca tamamen profesyonel davranıyor ve bunun için minnettarım. Aramızdaki bu şey... her iki yönde de sonuçlanabilir. Zaten tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarında sallanıyor. Ve bu kez karanlığa düşmek

karanlığa düşmek bu sefer aynı hissi vermiyor. Bu bir kasırgada bir sandal gibi. O da biliyor, ben de biliyorum.

ON DÖRT

ISABEL

OYUN OYNAMAYI HİÇ SEVMEMİŞİM. Her zaman daha iyi şeyler yapabileceğimi düşünmüşümdür. Ama şimdi, tek yaptığım şey bu gibi geliyor. Oyunlar. Benim sorunum ne mi? Maddox'u seviyorum, sevmem gerekenden daha fazla. Onun sorunu ne mi? Hayatta bazı şeyler sevmekten daha önemlidir. Maddox'u seviyorum. Ama küçük kardeşimi de seviyorum. Bu dünyada gerçek bir şansa sahip olmasını seviyorum. Kendisi için bir şansa. Üniversiteye ve tıp fakültesine gidebilmesini seviyorum, bu onun nihai hedefi.

Benim durumumun muhtemelen hiç bu kadar kolay olmayacağını anlıyorum.

Fiziksel yükümlülüğü olmayan, bakılan bir kadını. En azından şimdilik. O günler henüz gelmedi. Bu yüzden mantıklı açıklamalar benim için ekmek gibidir. Onlar benim tonikimdir. Maraton koşuttuktan sonra su gibi içtiğim iksirdir.

Ben özverili değilim. Ben fedakar değilim. Ben iyi bir insan değilim.

Ben gerçekçiyim, talepler ve berbat seçimler ile dolu boktan bir dünyada yaşıyorum.

Ve bununla birlikte kendine yalan söyleyememe durumu da geliyor. Bu yüzden rasyonalizasyonlar, çünkü bunlar yalan değil. Hayatı sürdürmek için zorla yedirilen tahıl taneleri gibiler.

Justin'i ben büyüttüm. Aşılarını yaptırmayı ihmal etmedim. Hastalandığında onu doktora götürdüm. Okul formlarını imzaladım, bize yetecek kadar yiyecek ve giyecek aldım. Ve bundan pişman değilim. Bunu annemiz değil de ben yaptığım için mutluyum. O her şeyi mahvederdi.

Annemiz öldüğünde Justin daha çocuktu.

Conti ona diş teli aldı. Conti onu okula gönderdi. Conti ona dünyayı tanıma ve bir gün onu eline alma şansı verdi. Bunun için ona minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ve yarın birdenbire ölse, bir parçam onun kaybını yas tutardı.

Ama aynı zamanda ondan nefret ediyorum.

Kötü bir adam olmasının yanı sıra, onun "iyiliğinin" sebebi benim. Ben. Vücudum. Dudaklarım. Saçlarım. Gözlerim. Yüzüm. Kişiliğim? Gereksiz.

Ben bir oyuncak bebeğim. Ve o benim yeterince büyüdüğümü ve kendisinin de hazır olduğunu düşündüğünde, sonsuza kadar onun kölesi olacağım. Geçen hafta dairemde bana bunu söyledi. Bir zamanlar kendi hayallerim olabileceğini umursamıyor

kendi hayallerim olabileceğini umursamıyor. Annemin uyuşturucu evinde yaşamaktan öteye geçme arzularım. Bu kasabadan öteye geçme arzularım. Justin'i gönderdi, beni burada, yalnız, reşit olmayan ve muhtaç durumda bıraktı. Beni kendisine bağımlı hale getirdi ve şimdi bu bağımlılık bir silah.

Evet, Maddox'u sevmek oldukça önemsiz bir şey.

Ama aynı zamanda... Maddox'un bana asla tutamayacağı sözler vermeyeceğine inanmak istiyorum. Her şeyi riske atmaya çalışacağına inanmak istiyorum, her ne kadar o da benim gibi Conti'ye borçlu olsa da.

Bana dokunma şekli... Sanki benim için önemliymişim gibi.

Bana bakışları... Sanki başka kimseyi görmüyor gibi. Bana hissettirdikleri... Sanki buna değermişim gibi.

Bu sabah her zamankinden daha erken masama oturdum. Hala sessiz ve iş yerinde en çok bu saatleri seviyorum. Burada kimse beni rahatsız etmiyor. Sanırım Maddox'un bir asistanı olmasına hala alışamadılar ve ben ofiste dolaşmadığım veya bir iş yapmadığım sürece beni unutuyorlar. Mutfaktaki veya masalarında oturan bayanlarla sohbet ediyorum ama benim masam sanki yasak bölge gibi.

"Saklanıyor musun?" Belki de yasak bölge konusunda yanılmışım.

Yukarı bakınca Sarah'nın bana gülümsediğini görüyorum, karnı önceki günden daha da büyümüş. "Kesinlikle," diye alay ediyorum ve gülümsemesi genişliyor. "Maddox'un e-postalarına bakmak üzereydin."

"Oh, o zaman seni alıkoymayayım. Sadece bebek partime geleceğinden emin olmak istedim."

Koltuğuma yaslanıp gözlerimi biraz genişletiyorum. İnsanların bundan bahsettiğini duymuştum ama davet edileceğimi hiç düşünmemiştim. "Gelmeni mi istiyorsun?"

"Tabii ki!" diye bağırır ve ben de onun duygularına karşılık vermekten kendimi alamam. "Yarın sabah C etkinlik salonunda. Sakın bana hediye getirme." *Kahretsin. Hediye.* "Ciddiyim. Sadece orada olmanı istiyorum. Eğlenceli olacak."

"Tamam. Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim."

Bana el sallayarak veda etti ve işime dönmeme izin verdi. Bebek partisi eğlenceli olur. Aslında sabırsızlanıyorum. Ona ne alacağımı mutlaka bulurum.

Bilgisayarıma giriş yaparken, birdenbire keyfim yerine gelir ve küçük bir şarkı mırıldanırım. Maddox'un e-postalarını, yani onun saçma sapan e-postalarını gözden geçiririm. Çoğu, bir şekilde talep içeren e-postalardır. Gerçek olanları aldığımı sanmıyorum. Onlar, benim erişemediğim başka bir gelen kutusuna gidiyor. Bu işim çok uzun sürüyor, ama sonunda onun belki bakması gereken e-postaları işaretlemeyi bitiriyorum.

muhtemelen gerekenden fazlasını, ama bu benim için bir öğrenme süreci olacak —telefonum masamın yanında titremeye başlıyor. Ekranı bakınca nefesim kesiliyor ve kalbim de onu takip ediyor. **24 saat içinde ödenmesi gereken öğrenim ücreti. Tik. Tak.**

İyi bir ruh halini mahvetmenin yolu. Mesaja bakıp cevap vermeli miyim diye düşünüyorum. Ama buna cevap yok. Bu bir ipucu değil. Bu zorlama. Beni doğal olarak eğilmek istemediğim bir pozisyona zorluyor. Bu yüzden bu piçten nefret ediyorum. Kararımı vermek için bir haftadan daha uzun bir süre umuyordum.

Bana daha önce hiç mesaj atmamıştı ve nadiren doğrudan arardı. Bir şeyler yapmam gerekiyor, yoksa Justin her şeyi kaybedecek. Endişe, ısırarak üzere olan bir örümcek gibi omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor. Telefonumu masama vurarak kenara itiyorum, sanki benden ne kadar uzak olursa, o mesajı o kadar az düşünmem gerekmiş gibi. Ama onu silmek mümkün değil. Ya yap ya da öl zamanı ve resmi olarak zamanım doluyor.

Maddox hala gelmedi ve bu durum midemi rahatsız ediyor. Dün gece ayrılırken bana sabah görüşeceğimizi ve birlikte bir toplantıya katılacağımızı söyledi. Bu benim ilk resmi toplantım olacak. Pazartesi günü çölün yakınındaki oteldeki toplantı sayılmaz.

Onun programını kontrol ediyorum ve toplantıyı buluyorum. Ama ben onunla birlikte değilim. Telefonumda ondan bir mesaj yok, sistemimde de ondan bir e-posta yok. Saat neredeyse on ve toplantı şimdi başlamak üzere. Onsuz tek başıma oraya gideyim mi? Bunların nasıl işlediğini hiç bilmiyorum.

"Merhaba," neşeli bir ses beni küçük çöküntümden uyandırır. Kafamı kaldırıp baktığımda, uzun sarı saçları başının üstünde toplanmış, soluk yeşil gözlü, uzun boylu, ince ve kesinlikle çarpıcı bir kadın görürüm. Kısa, pembe yoga pantolonu, aynı renkte pembe çizgili açık mavi spor tişörtü ve parlak bir gülümsemesi vardır.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, onun gülümsemesine ayak uydurmaya çalışarak, ama başaramadan. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sizi korkuttuysam özür dilerim. Ben Fiona."

Oh! Ayağa kalktım. "Isabel."

Elimi, bir el sıkışmada mümkün olduğunu bilmediğim bir sıcaklık ve sevgiyle sıkıyor. Fiona. İlk kez bahsedildiğinden beri onu tamamen unutmuştum.

"Maddox, bu sabahki toplantın için seni almaya beni gönderdi. Spor salonunda onu çok çalıştırdığım ve sonra da bana kahvaltı ısmarlamasını istediğim için geç kalıyor." Gözlerinde gururlu, yaramaz bir ışıltı var

ama bunun dışında, bu kadından sadece şeker, güneş ışığı ve gökkuşağı yayılıyor.

"Oh," diyorum, çünkü tek yapabildiğim bu gibi görünüyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, onun Maddox'un kız arkadaşı olduğunu düşünüyorum. Çok güzel, zeki, neşeli bir kız arkadaş. Her açıdan benim tam tersim olan bir kız arkadaş. Geçen hafta Maddox telefonu açtığında onu kıskanmıştım, ama aralarında gerçek bir şey olabileceğı hiç aklıma gelmemişti. Ciddi bir şey. Pozisyonunu değiştirir ve gözlerimi kamaştıran bir şey görürüm. Bakışlarım eline düşer ve bir alyansın üzerinde sıralanmış güzel elmasların üzerinde parıldayan kocaman bir nişan yüzüğü görürüm.

Vay canına. Bu... beklenmedik bir şey. Ve o kadar berbat bir durum ki, yutkunma, nefes alma ve konuşma yeteneğimi resmen kaybetmişim gibi hissediyorum. O alyans takmıyor, ama pek çok erkek takmaz. Özellikle de saklayacak bir şeyleri varsa. Mesela bir eş. Ya da benim gibi kirli bir sır.

Bana karşı hiçbir zaman yanlış bir şey yapmadı. Yani, benimle çıkmak istedi ve dairemde boynumu öptü. Durum bu. Ben soyundum ve biraz dans ettim, o da oturup izledi ve durmamı istedi. Flört ediyorduk. Ya da belki de sadece birbirimizin peşindeydik ve aslında flört etmiyorduk? Sonra beni köşeye sıkıştırıp, gözlerinde arzuyla benim alanıma giren zamanlar da oldu. En azından, bence öyle idi. Dürüst olmak gerekirse, şimdi o kadar emin değilim. O istemediğini söylediğinde onun için dans eden bendim. Geçen gün arabada kucağına oturan bendim. Ama aramızda hiçbir şey olmadı ve o, ilk günden itibaren ilişkimiz hakkında tutumunu açıkça ortaya koydu, bize aramızın tamamen profesyonel olduğunu söyledi.

Aşık olduğum kişi evli. Ne kadar talihsiz bir tesadüf.

Çirkin ve istenmeyen bir kıskançlık duygusu içimi parçalıyor. Bir eşi var. Tanrım. Bu... berbat.

"Beni beklemiyordun," diye gülerek tahmin ediyor, çünkü ben burada donmuş bir geyik gibi ona bakarken, onun hayatının ne kadar mükemmel ve mutluluk dolu olduğunu hayal ediyorum. "Üzgünüm. Ona sana mesaj atmasını söyledim, ama belli ki atmamış."

İyi niyetli bir şekilde gözlerini deviriyor. Sanki "kocam, ona borçlarını ödemekten başka bir anlamı olmayan yeni asistanına mesaj atmayı unuttuğunda ne kadar sevimli oluyor" der gibi. Açıkçası, kıskançlığın acı aşamasına geldim.

"Hadi. Sorun olmazsa seninle yürüyeceğim." Elini sallayarak bana katılmamı işaret ediyor. Keşke bu kadar sevimli olmasaydı. Maddox'tan mesaj gelmeyen iş telefonumu ve Conti'den tehditkar bir mesaj gelen kişisel telefonumu alıp onu takip ediyorum. "Maddox seni yeni işe aldığını söyledi. Sonunda bir asistanı olması harika bence. Çok uzun saatler çalışıyordu."

Onun yanında mutsuz bir şekilde yürürken, onaylar gibi bir şey mırıldanıyorum. Ne zamandır evli olduklarını, çocukları olup olmadığını sormak için can atıyorum. *Tanrım, çocuklar!* Birlikte hayatları nasıl? Ama çenemi kapalı tutuyorum. Beni ilgilendirmez. Buraya iş yapmaya geldim. Aslında, artık iki iş, değil mi? Elimdeki elektronik aletlere, kişisel telefonuma bakıyorum. Conti bu telefonu takip ediyor. Bunu biliyorum, çünkü onun bunu yapmaması için çok fazla tesadüf var — Just'a gönderdiğim belirli bir mesajı, Google'da aradıklarımı, aradığım kişileri ve gittiğim yerleri biliyor.

Bu yüzden kütüphaneye gidip onların internetini kullanarak araştırma yapıyorum. Bu yüzden Justin'e sadece en temel şeyleri mesajlaşıyorum.

Bu yüzden, onun bilmesini istemediğim hiçbir yere gitmiyorum ve telefonumla hiçbir şey yapmıyorum. Ve onu yanımda getirdim. Tek yapmam gereken, bu toplantı sırasında kayıt düğmesine basmak. Bu kadar basit ve sorunsuz. Çektiğim tüm fotoğraflar, yaptığım tüm telefon görüşmeleri ve kayıtlar Conti'nin görmesi için orada.

"Bundan önce ne yapıyordun?" diye soruyor, kocası ona zorla tuttuğu striptizciyi hiç anlatmadığı için tamamen saf ve masum bir şekilde.

"Bir kulüpte kokteyl garsonuydum." Bu bir yalan değil, ama nedense, benim çirkinliğimi bilmesini istemiyorum. Mantıksız ve yanlış yönlendirilmiş incinmişliğim, o çirkin, çirkin kıskançlıkla birleşince, ayrıntıları sır olarak saklıyorum. Gururum birdenbire üstün geliyor.

"Buraya ilk taşındığımda bir süre barmenlik yaptım. Hala ara sıra eğlence için birkaç vardiya alıyorum."

"Kulağa hoş geliyor." Öyle de. Eğlenmek için çalışmak.

Kapalı, yüksek meşe kapılara vardığımızda, "Burası bizim yerimiz" diyor. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Isabel. Artık Maddox ile bu kadar yakın çalışacağına göre, seni daha sık görmeyi umuyorum." Gözlerine bakarak, bir parça bile olsa kin, kıskançlık, alaycılık gibi, onu biraz olsun nefret etmemi sağlayacak bir şey arıyorum. Ama hiçbir şey yok. O samimi ve mükemmel

ve ben kendimle yaşamayı neredeyse imkansız hale getirecek bir şey yapmak üzereyim.

"Sen de, Fiona. Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. İyi günler." Bana dostça el salladı ve koridorun diğer ucundaki asansöre doğru yöneldi, geçerken insanlara gülümseyerek ve kibarca selam verdi. Onu gereğinden fazla uzun süre izledim. Konferans odasına girdiğimde, kayıt düğmesine basacak kadar zihinsel olarak kendimi koparabileceğimi umacak kadar uzun süre.

Başka seçeneğin yok. Bunu Justin için yapıyorsun.

Uzun zamandır çektiğim sıkıntıyı içimden atarak konferans odasının kapısını açıyorum. Toplantı henüz başlamamış. En azından, herkes büyük oval masanın ortasındaki meyve ve pasta tepsisinden bir şeyler alıp kahve yaparken küçük, özel sohbetler ediyor gibi görüldüğü için başlamadığını düşünüyorum. Maddox, odaya girdiğimde başını kaldırıp yanındaki koltuğu işaret ediyor. Koyu gri bir takım elbise, gözlerine uyan açık mavi bir gömlek giymiş ve kravatı yok. O kadar yakışıklı ki, bu acı veriyor ve sanırım onunla ilgili her şeyi nefret ediyorum. Kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor ve bunun nedeni, aniden sırtımda yanıyormuş gibi hissettiğim bakışlar değil.

Yutkunup oturdum ve her şeyi önümdeki masaya, sanki cerrahi aletleri yerleştirir gibi titizlikle yerleştirdim. Nefes al. Nefes ver. Maddox yanımda kıpırdadığını hissettiğimde gözlerim cep telefonuma yapıştı. Onun sıcaklığının çıplak koluma değdiğini hissettim. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallarım.

"Seni Fi mi getirdi?" *Fi*. Fiona'ya böyle sesleniyor olmalı. Karısı.

"Evet."

"Güzel. Seninle tanışacağı için çok heyecanlıydı."

"Çünkü ona benim hakkımda hiçbir şey anlatmadın," diye sert bir fısıltıyla söylüyorum. Neden tüm bunlar beni bu kadar üzdüğünü bilmiyorum. Durumu biliyorum. Skoru biliyorum. Her şeyi biliyorum. Onu sevmeye başladığım için, içimdeki cadaloz bana hatırlatıyor.

Kolumu tutar, fark etmem için yeterince sertçe sıkar ama acıtmayacak kadar. "Ona ne söylememi isterdin?" diye kulağıma bağırır.

"Gerçeği değil, elbette. Hepimiz gerçekten çok utanmalıyız." Sesim boğuk çıkıyor. Kısık.

Yıllar boyunca kendimden çok Şey feda ettim. Annem öldükten sonra, on altı yaşımda bir vasım olmaması veya sistemde olmamın doğru yol olduğuna Conti'nin beni ikna etmesine izin verdim. Onun, tek kalan ailem olan Justin'i ülkenin diğer ucundaki özel bir okula göndermesine izin vermenin en iyisi olduğuna inandırdı beni. Striptiz kulübünde çalışmanın, sorgulanmadan gerçek para kazanabilmemin tek yolu olduğuna inandırdı beni. Onun beni sahiplenmesine, kontrol etmesine, her gün mahvetmesine izin vermenin, hayatta kalmanın ve Justin'i güvende tutmanın tek yolu olduğuna inandırdı beni.

Ve Şimdi de bu.

Telefonuma bakmaya devam ediyorum. Bunu yapmalıyım. Kayda basmalıyım. Etrafımdakilerin deli olduğumu düşünmelerini umursamadan başımı sallıyorum. Bunu yaparsam, tehlikeli bir yola girmiş olurum. Conti'ye istediğini vermek, canlı bir el bombasıyla oynamak gibidir.

Maddox hala koluma tutunuyor. Hala bana doğru eğilmiş durumda. "Gerçekten utanmıyorum. Kim olduğundan utanmıyorum."

Yine başımı sallıyorum. Çünkü kastettiğim gerçek bu değil. Bunu biliyor ve oyun mu oynuyor, yoksa gerçekten habersiz mi, merak ediyorum.

"Önemli değil. O iyiydi. Seni sevmiyorum. Her Şey olması gerektiği gibi."

Morgan Fair Senior boğazını temizliyor. O, saçları daha çok tuzlu biber rengine olan, oğlu gibi parlak mavi gözlü, tüm güç takımlarını gölgede bırakan bir güç takımı giymiş yaşıld bir adam. Dizüstü bilgisayarımı açıp e-postayla gönderilen slaytları açıyorum. İlk birkaçını okuyorum ve sonra telefonumda kayıt düğmesine basıyorum.

ON BEŞ

ISABEL

NEFESİM, nefes alamıyorum. *Ben bu iş için uygun değilim, Anthony Conti!* Şeytanla uğraşmak gibi bir şey bu. Her şeyimi dengesizleştiriyor. Bana lanet olası bir panik atak geçiriyor, işte yaptığı bu. Bir insan yirmi yaşından önce ülser olabilir mi?

Delirmenin eşiğindeyim. Bu devasa yerin duvarları üzerime çöküyor gibi hissediyorum. Herkes bana bakıyor, beni izliyor. Bu bok herif beni çılgın bir deliye çevirdi ve bu beni o kadar öfkeliendiriyor ki cehennem ateşleri bile bana yetmez. Zayıflık gösteremem. Ben en büyük savaşçıyım. Kötü ve kavgacı biriyim ve kurallara uymam.

Az önce tüm konferansı kaydettim ve Conti'ye gönderdim. Ne hale geldim ben?

Sandalyeyimden fırlayarak, Maddox'a ikinci bir bakış bile atmadan konferans odasından koşarak çıkıyorum. Hava. Havaya ihtiyacım var. Konferans odasının kapısından çıkar çıkmaz sağa dönüyorum, ama birine çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle bir adım geriye savruluyorum, güçlü eller kollarımı tutarak dengemi sağlamaya çalışıyor.

"Hey, dur bakalım," diyor Morgan Fair Junior. "İyi misin?" Gözlerim hala yere sabitlenmiş halde, uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum.

Elini pazıma koyarak beni döndürür ve ofisime doğru yürür. Oraya gitmek istemiyorum. Buradan çıkmak istiyorum. Kaçmak ve bu insanlara bir daha asla bakmamak istiyorum. Belki Connecticut'a taşınırsam, orada velayet için dilekçe verirsem, bir iş bulur ve maddi yardım için başvurursam, Justin okulda kalabilir mi?

Önümüzdeki yirmi dört saat içinde bunların hiçbirini yapamayacaksın.

Tanrım. Eğer sözlükte "kederli" kelimesinin bir resmi olsaydı, o benim sefil yüzüm olurdu.

"Buradan gitmem lazım," diyorum Morgan'a, sesimin nasıl çıktığını umursamadan sesimin nasıl çıktığını umursamadan.

"Öyle yapacağız. Sadece bu belgeleri Maddox'un ofisine bırakmak istedim."

"Ne?" Ona bakıp gözlerimi kırptım, sonra bakışlarımı elindeki kağıtlara indirdim. Kağıtların üzerinde filigran olarak "Gizli" yazıyordu.

Gizli. "Ben götürebilirim." Dizüstü bilgisayarımı ve telefonlarımı masaya bıraktım. Morgan bana yan gözle bakıp hafifçe sırttı. Sonra bana gizli belgeleri uzattı. "Onlara ulaştığından emin ol."

"Tamam."

Onları okuduktan ve fotoğrafını çektikten sonra. Tanrım, hayatımda berbatım.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin? Biraz hava almak için? O heyecan verici toplantıdan sonra biraz ara vermen iyi olur gibi görünüyor."

Onun alaycı tavrına gülüyorum, ama bunun ne kadar sahte olduğunu onun da farkında olduğundan eminim. "Evet. Ben... şey." Morgan'a bakıyorum, parlak mavi gözlerinin içine. O her zaman gözlerimin içine bakar. Maddox'un yaptığı gibi eğlence için vücudumu yiyip bitirmez. Maddox. Evli Maddox. Sessizce nefes alıp, karanlık kalbimin çarpmasına rağmen gülümsüyorum. "Tabii. Kulağa hoş geliyor. Maddox'a verene kadar bunu masamda saklayayım." *Ve Anthony Conti'nin yanına cehenneme gideyim.*

ASANSÖR KAPILARI açılır ve içeri gireriz. Morgan lobinin düğmesine basar ve aşağı ineriz. Gözlerimi kapatıp derin ve sakin bir nefes alırım. *Kendine gel, Isabel.* Öyle yaparım. Ne de olsa ben büyük bir kıyım.

"Babanla çalışmak nasıl?" Morgan'a soruyorum, aramızdaki boşluğu önemsiz, anlamsız şakalarla doldurmam gerekiyor. Eğer o benim yeni iş arkadaşım olacaksa, onu tanımamda fayda var. Sarah genellikle konuşmayı kesmez. Oliva ve Carmen de öyle. Mallory her zaman sohbet etmek için çok meşgul, bu yüzden onunla pek konuşmaya çalışmıyorum. Ama Morgan genellikle pek konuşkan değildir. Bana gülümser ve el sallar, ama Maddox beni mutfaktan kovmadan önceki Pazartesi gününden beri pek konuşmadık.

"Sen onun için diyorsun. Ben onunla çalışmıyorum." Sesindeki acı tonu fark etmeden edemiyorum. "Babam kayırmacılığa inanmaz, tek oğluna yardım etmeyi bile kabul etmez. Bu dünyada her şeyi kendi başıma kazanmam gerektiğini düşünüyor. İşletme ve finans bölümünden mezun olmam, bu saçma sapan stajyerlik işini almamı sağlamadı, çünkü okuduğum okul Ivy League okullarından biri değildi ve ben onun gibi sınıfımın birincisi değildim."

Vay canına! Buna ne cevap verebilirsin ki? Asansörden inip otelin zemin katına çıktığımızda ona gizlice bakıyorum. "Ama belli ki sonunda pes etmiş. Eminim ne kadar çok çalıştığını görüyordur."

Morgan benden uzaklaşıp kumarhanenin olduğu yöne bakıyor. "Sanırım. Nankör ya da kızgın gibi görünmek istemem. Sadece berbat bir durum.

Sabah. *Bana mı söylüyorsun?* "O toplantıdan önce beni çok kızdırdı. Ama sorun değil. Kulüpte çalışmak yerine burada çalışmak nasıl?" diye soruyor, konuyu hızla değiştirerek. Israr etmiyorum. Onu kişisel konulara girecek kadar iyi tanımıyorum ve aile ilişkileri bilindiği gibi çok hassas bir konudur. "Sen de zor bir sabah geçiriyor gibisin."

Ağzımdan gergin bir kahkaha patladı. "Öyle de denebilir."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

İlk gün kıyafet alışverişi yaptığım atriyumun yönüne doğru yürürken başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece biraz hava almam gerekiyordu. Toplantıların bu kadar uzun süreceğini ve bu kadar sıkıcı olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Telefonunda oyun oynamayı öğrenmelisin, ama bunu belli etmeden. Ben Roblox ve Scrabble arasında geçiş yapıyordum."

Onun sevimli, çocuksu yüzüne gülümsüyorum. Tam bir Amerikan yakışıklılığı ve tatlı bir çekicilik. Evet. Morgan'ı kesinlikle seviyorum.

Otelin lobisi o kadar kalabalık değil. Her zamankinden fazla değil. Morgan'ın beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ve hiç umursamıyorum. Sadece yürüyoruz. Kahve dükkanını, birkaç restorani ve içinden aydınlatılmış gibi görünen tuhaf, camdan bir heykel gibi şeyi geçiyoruz. Bu tür şeyler sadece bu şehirde bulunur. Maddox nerede olduğunu öğrenmek için beni aramadı, ama öğle vakti olduğu için sorun değil. Atriyuma açılan açık bar alanını geçerken nedenini anlıyorum. Dirseklerini bara dayamış, elinde muhtemelen su olan bir bardakla başka bir adamla yoğun bir şekilde konuşuyor. Bana sırtı dönük, ama onu her yerde tanırım. Onu karıştırmak imkansız.

Arkadaşı dik duruyor ve bardağındaki koyu kehribar rengi içki - henüz öğlen bile değil - tamamen siyah gündelik kıyafetleri ve sıkılmış duruşu dudaklarıma küçük bir gülümseme konduruyor. Maddox çok konuşkan, bu adam ise çok az konuşuyor. Doğru anda başını çevirip gözlerimi yakalıyor. Gözleri yeşil, delici ve garip bir şekilde tanıdık geliyor, ama bu adamı daha önce hiç görmediğimden eminim. O, hatırlayacağınız türden bir adam. Adam koyu saçlarını eliyle tarayarak daha da dağınık hale getiriyor. Tehlikeli bir şekilde yakışıklı, belki de bu yüzden bana bu kadar tanıdık geliyor.

Dudakları hareket ediyor, belli ki Maddox'a benim varlığımı haber veriyor, çünkü Maddox bardan kalkıyor ve bana bakıyor, bakışı o kadar acımasızca soğuk ki, titriyorum.

"Isabel, dünyaya dön," diyor Morgan, beni geri gerçekliğe çekiyor, ama hala beni izleyerek konuşan iki adamdan dikkatimi uzaklaştırmaya yetmiyor. Yeşil gözlü adam meraklı. Maddox kızgın. Ve ben burada daha ne kadar çalışacağım merak ediyorum. O biliyor olmalı. O bakış... O biliyor olmalı. "Söylediklerimi duydun mu?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. Maddox'a dürüst bir adam olup olmadığını sordum ve o da öyle olduğunu düşünmekten hoşlandığını söyledi. Bir sonraki adımı atmadan önce bakışlarımı daraltıp ona zehirli sözler söylüyorum.

"Ah," Morgan, beni hem gözlerimi devirip hem de bu kadar bariz olduğu için utanç duymama neden olan, bilgili bir tonla konuşuyor. "Patron sana da sert mi davranıyor? Bu, toplantı başlamadan önce seninle konuşma şeklini açıklıyor." Morgan'ın o toplantıda olduğunu fark etmemiştim bile. Slaytları tek tek okudum, babası ve Maddox'un konuşmalarını dinledim ve söyledikleri her şeyi kaydettim.

"Öyle bir şey," dedim ifadesiz bir yüzle. "Beni pek sevdiğini sanmıyorum. Onunla patronum olarak uzun süre çalışabileceğimi sanmıyorum." Başka bir şey anlamaya fırsat bulamadan, Fiona yanlarına geldi ve kollarını esmer yabancının boynuna doladı. Adam, Fiona'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve herhangi bir kızın kalbini çarpıtacak türden bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Maddox ve Fiona ne zamandır evliler?" Kendimi durduramadan soruyorum. Umursadığım için kendimden nefret ediyorum. Onu onun yanında görmek beni kıskançlıktan deliye çeviriyor, bundan nefret ediyorum.

"Fiona ve Jake'i kastediyorsun, değil mi?"

Gözlerimi Maddox'tan ayırıp Morgan'a çeviriyorum, kaşlarım o kadar sıkı birleşmiş ki muhtemelen tek kaşım var. Kafamı sallıyorum ama tüm bunları düşünürken kelimeleri bir araya getiremiyorum. Fiona ve Jake Turner. *Fiona Turner*. Bu isim kafamın arkasında küçük bir zil sesi çalıyor.

"Fiona ve Jake mi?" diye tekrarlıyorum ve Morgan sanki aptalmışım gibi başını sallıyor. Şaşkın ifademi biraz gülerek, dirseğini yanıma sokuyor ve birkaç kez kolumu yukarı aşağı ovuşturuyor. Bu flörtöz bir hareket. Kolumu omzuma atıp beni kendine çekmesi de öyle, ama şu anda umurumda değil. Bu açıklama beni çok meşgul ediyor.

"Jake ve Fiona yaklaşık bir yıldır evliler, sanırım. Açıkçası, senin gibi Vegaslı bir kızın bunu bilmiyor olmasına şaşırdım. Birkaç yıl önce büyük bir olaydı. Fiona'nın eski kocası

şiddet uyguluyordu, en azından Fiona öyle iddia ediyordu. Fiona ondan kaçtıktan sonra Maddox onu bulmak için Las Vegas'a geldi. Eminim onu geri kazanmaya çalışıyordu. Her neyse, olaylar nasıl geliştirse, Maddox onu öldürdü."

Duruyorum. Lanet olası adımlarımda. Arkamdaki kadın sırtıma çarpıp, dikkatimi çekecek kadar umursamadığım bir şey söylediği noktaya kadar. *Maddox, Fiona'nın kocasını mı öldürdü?* Sonra birdenbire aklıma geliyor.

"Niklas Vaughn," diye fısıldarım. Bir buçuk yıl önce haberlerde çok konuşulmuştu. Kulüpteki kızların bunu konuştuğunu hatırlıyorum. Bilgisayarım ya da kablolu televizyonum yok, televizyonum sadece DVD oynatıyor, eski moda olduğunu biliyorum, ve telefonumdan internet araması yapamadığımı daha önce söylemiştim, bu yüzden haberleri takip etmek benim için o kadar kolay değil. Ama kulüpteki kızlar dedikodu yapmayı severler ve Niklas Vaughn'un vurulması, Fiona Ramsey-Foss ile evli olan milyarder, kendi başına bir mirasçı olan, dedikodu çarkının en üstünde yer aldı.

Bunu yapanın Maddox olduğunu bilmiyordum. Adı hiç geçmedi. Bir kez bile. Neden Jake değil de o? Ya da Fiona? Kalbim ona karşı daha da yumuşuyor. Tanrım, o şiddet uygulayan bir adamdan kaçtı ve adam onun peşine düştü. Maddox da onu öldürdü. Onun kocası ya da sevgilisi bile olmayan bir adamı. Onların ilişkisi nasıl? O, onun için her şeyi riske attı. Benim için yapacağını söylediği gibi.

Morgan parmağıyla beni vurur ve bu hareketin, konunun ciddiyetine rağmen çok komik olduğunu düşünerek kıkırdar. Ama Maddox Sinclair'in bir adamı vurup *öldürmesi* aklımdan çıkmıyor. Kendini savunmak için yapmış olmalı. Yoksa nasıl sokaklarda dolaşabilir ki? Tabii...

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sanki bir şey hatırlamışım gibi parmaklarımı şıklatarak. "Maddox için bir şey yapmam gerektiğini tamamen unuttum. Şimdi yapmazsam, kesin kovulurum."

"Oh. O zaman sen git. Ben sonra yetişirim."

"Kesinlikle." Onu atriyumda bırakıyorum. Açıkçası şirket katına dönmek için acelesi yok, ama ben düşünmek için biraz yalnız kalmam lazım ve etrafımda bu kadar insan varken ve Maddox da yakınlarda bir yerde pusuda beklerken bunu yapamam.

Doğrudan Maddox'un ofisine yöneldim. Sürpriz bir şekilde, kapı kilitli değildi. Katı gözden geçirdim ama onu bulamadım ve kadınlar tuvaleti koridorun sonunda, köşeyi dönünceydi. Çok uzaktı ve çok kalabalıktı. Ama Maddox'un özel bir tuvaleti vardı ve o burada değildi, ben de onun tuvaletine gittim.

Ofisi her zamanki gibi steril bir ortam ve tuvaleti de daha iyi değil. Duş var. Neden birisi ofisinin tuvaletinde duşu ihtiyaç duysun ki?

Bu yeri anlamıyorum. Bunlar benim insanlarım değil.

Musluğu açıp ellerimi kase şeklinde yapıyorum ve yüzüme serpmek için soğuk suyu biriktiriyorum. Bu bir çözüm değil, ama bir başlangıç. Bunu iki kez daha yapıyorum ve bu sırada maskara kalıntılarını da yıkıyorum. Nefesim sakinleşiyor, kalbim yavaşlıyor ve başımı eğip beyaz porselenden akıp giderken suyu izliyorum.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Uzun, yavaş ve yorgun bir nefes vererek başımı kaldırıyorum ve havaya iki adım atlayarak çığlık atıyorum. Tanrım. Bu adamlar bir kez olsun kendilerini haber veremezler mi?

"Neyi yapamazsın?"

"Senin gibi egomanyaklar için çalış. Bu beni şimdiden tansiyonumu yükseltiyor." Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor. Zahmetsizce. Maddox Sinclair'i alay etmek istiyorum. Belki de öncelikle Anthony Conti'ye borçlu olduğum için. Belki de beni bu işe sürüklediği için. Ya da belki de beni kovmasını sağlamak için. Şu anda karar veremiyorum. Çünkü sonunda her şeyi anladığımı düşünüyorum ve bu beni çıldırtıyor. Fiona için her şeyi feda etti ve onun sevgilisi olmadığını bilsem de, ona hala psikopatça kıskançlık duyuyorum. Sahip olduğum her şeye.

"Sen onun için çalışıyorsun." Bu bir suçlama gibi çıkıyor ağızımdan.

"Hayır," diye cevaplar, içinde bulunduğumuz duruma göre beklediğimden daha hızlı ve daha sert bir şekilde. "Ben Turner Hotels'in Operasyon Direktörü'yüm." Burada durur, aynadaki yansımaımdan beni dikkatle inceler. Arkamdan uzanır, musluğu kapatır ve kulaklarımda çınlayan kan sesinden başka aramızdaki tek sesi ortadan kaldırır. "Ona bir borcum vardı."

Başımı sallıyorum çünkü artık hepsini biliyorum. En iyileriyle bir artı bir yapabilirim.

"Ve senin burada çalışman, onun borcunu tahsil etme yöntemi."

Bunun üzerine ondan uzaklaşıyorum. Nedenini bilmiyorum, ama nedense, onun bu basit gerçeği Conti'nin bana söylediğinden daha fazla rahatsız ediyor beni. Sanki, bariz nedenler dışında benim burada olmamla ilgilenmediğini itiraf etmiş gibi. Aramızdaki her şey gibi, çalınan tüm o anlar, tüm

ateşli bakışlar ve uzun dokunuşlar, bir yalandı. Eğer tamamen gururuma bağlı olsaydı, bu işi hemen bırakırdım. Zaten o benim bu işi yapmamı hiç istememişti.

Onu suçlayabilir misin?

"Bu senin için sorun olur mu?" Parmakları çenemi kavradı, yüzümü aynaya doğru çekip gözlerim bir kez daha onun gözlerine kilitlenene kadar yukarı kaldırdı. "Olmak zorunda değil. Benim gerçekten bir asistana ihtiyacım var ve senin de gerçekten bir işe ihtiyacın var. Hiçbir şey değişmek zorunda değil."

Ama her şey değişti.

Suçluluk duygusu beni ele geçiriyor, ciğerlerimdeki havayı kesiyor. *Ben korkunç bir insanım, Maddox. Beni dışarıda bırak ve anahtarı at gitsin.*

"Bu yüzden mi artık beni sevmiyorsun? Seni işe almamın gerçek nedenini öğrendin mi?" Benim büyük üzüntüme rağmen, o gülüyor. Ben hiç de eğlenceli hissetmezken, o beni eğlenceli buluyor. Maddox benim sonum. Gevşek ipliği tutup çeken kişi. Aniden, onun gerçekten evli olmasını diliyorum.

"Sen pek sevimli bir adam değilsin, Maddox."

Gülümsemesi geniş ve çekici, yumruklamak istediğim mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. "Makyajsızken rahatsız edici derecede genç görünüyorsun. Neden benim banyomda makyajını siliyorsun?"

"Sen de o gri saçların ve kaz ayaklarınla korkutucu derecede yaşlı görünüyorsun, ama ben yargılamıyorum, sen de yargılamamalısın. Neden bana borçtan bahsetmedin?"

"Neden sorularıma soru ile cevap veriyorsun? Son baktığımda, patron bendim ve sen çalışandın. Sana hesap vermem ve sana hiçbir açıklama borçlu değilim. Bir dahaki sefere ofisimin kapısını kilitlememi hatırlat. O siyah pisliklerle beyaz havlularımı mahvediyorsun."

Gözlerimi devirirken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Ama gerçek şu ki, aynadaki yansımasında onun yoğun bakışları altında, hayatımda ilk kez korkusuz hissediyorum. Ya da belki de göğsümdeki bu baloncığa daha uygun bir terim, pervasızlık. Onun beni görmesini istiyorum. O berrak mavi gözleri ve çocuksu gülümsemesiyle bana bakmasını ve tüm saçmalıklarımı görmezden gelmesini istiyorum.

Beni çağır, Maddox. Cesaretin varsa. Ya da daha iyisi, bırak da senin Fiona'n olayım. Evet. O noktaya geldim. Bunun için kendimi kötü hissetmiyorum bile. O adamdan nefret ediyorum, hiç kimseyle bu kadar kavga etmemiştim, ama tek düşündüğüm o. Rüyalarımda görüyorum. Bu aşk öldürücü.

Tabii ki o öyle değil. Ne kadar hayal kırıcı. Kim önce göz kırpacak oyununa devam ediyor.

"Senin banyon daha güzel. Ve daha yakın."

"Sana benim alanıma girmen için izin verdiğimi hatırlamıyorum.

ben."

"Ah." Hayır, gerçekten, bu acı veriyor. Haklı olabilir, ama yine de. "Eğer hiçbir şey gibi davranılmak isteseydim, para için kıyafetlerimi çıkarmaya devam ederdim."

Maddox gülmeye cüret ediyor. "Hatırladığım kadarıyla, oradan kovuldun."

Kıçımı geriye doğru çıkardım, onu birkaç adım geriye itmeye çalışarak. Maddox duvar gibi duruyordu. Bu kadar güzel kokmak zorunda mıydı? Bu kadar yakın durmak zorunda mıydı? Beni bu kadar sinirlendirmek zorunda mıydı?

"Doğru. Infinity'nin Las Vegas'taki tek striptiz kulübü olması ne yazık. Senin gibi cinsel açlık çeken bir adam, şampanya odasına giremediğinde ne yapmalı?"

"Bu konu kapandı mı? Sanki çocukça bir oyun oynuyoruz, ördek, ördek, kaz gibi. İşe dönebilir miyiz?"

"Çok komiksin Maddox. Bütün bu çocuk şakaları çok komik. Sence bütün sabah ne yapıyordum?"

"O sikik Morgan'la atriyumda dolaşıyordun. Ondan uzak durmanı söylemiştim sanırım."

Demek bu yüzden aşağıda bana kızgın bakıyordu. "Sen benim patronumsun, bekçim değilsin."

Onun yansımasına şeker gibi tatlı bir gülümseme atıp, arzu ve günah tadı olmayan biraz hava almaya ihtiyacım olduğu için ayrılmak üzere dönüyorum. Aniden, her şey yerinde dönüyor ve ben hiçbir şeyi anlayamadan, havaya kaldırıyorum, ayaklarım sallanıyor, kıçım lavabonun taş tezgahına sertçe çarptığı anda dudaklarımdan bir şaşkınlık cılgılığı çıkıyor.

Maddox bana bakıyor, elleri uyluklarımdan iki yanındaki pürüzsüz mermere kayıyor. Eğilip fısıldıyor, "Yanıyorsun Isabel. Benim için çalıştığın sürece Morgan Fair Junior'dan uzak duracaksın. Aslında, her aptal, serseri, ergen çocuktan, erkekten ya da her ne haltsa onlardan uzak duracaksın. Ayrım yapmıyorum ve umursamıyorum. İstisna yok."

Elleri kalçalarıma dokundu ve neredeyse düşecek kadar tezgahın üzerinde kıçımı öne doğru kaydırды. Bana doğru adım attı, kalçalarıyla bacaklarımı ayırdı ve nefesinin nane kokusunu tadabileceğim kadar yaklaştı. Cildinin sıcaklığını hissettim. Pantolonunun içinde sertleşen uzunluğu fark ettim. Tanrım, bu şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şey gibi tahrik edici

Hiçbir şey beni Maddox ile savaşmaktan daha fazla heyecanlandırmadı. Aşk ve nefret arasındaki bu ince çizgide dengede durmaktan daha fazla.

Ancak bu savaşta aşk yok. Ve benim durumumla ilgili hiçbir şey adil değil.

Ellerimi kaslı göğsüne bastırıyorum, bir saniye durup . Onun soğukkanlı görünüşünün aksine, avucumun altında kalbinin nasıl çarptığını takdir etmek için bir saniye duruyorum. Eğilerek, dudaklarımı yanağından kulağına doğru kaydırıyorum. Kendini kontrolü ipin ucunda. Her kasında, ellerinin tezgahı beyaz parmaklarıyla sıkıca kavramasında onun kendini tuttuğunu hissediyorum. Bu güç verici ve günah kadar seksi ve ben çok daha fazlasına ihtiyacım var. Beklenti dalgaları vücudumu kaplıyor. Sonunda buna teslim olursak birlikte nasıl olurduk?

Patlayıcı.

Tüketen.

Ölümçül

mü?

"Bu, tutmayı düşündüğün sözlerden biri mi? Merak ediyorum Maddox, kurallarını çiğnersem bana ne yapacaksın?"

Geri çekilerek göğsüne itiyorum ve tezgahı kayarak banyoyu ve onu geride bırakıyorum. Az önce fitilimizi ateşlemek için kibriti çaktım.

ON ALTI

ISABEL

" , TANRIM, bunlar çok sevimli tulumlar." Sevimli demek biraz abartılı olur. Tulumların üzerinde "Biz Vegas'ta olanlarız" yazıyor. Yanlarında "Vegas Bebekleri" yazan önlükler var. Bana sorarsan ikisi de biraz klişe, ama kimse sormadığı için, gülümsemek ve diğerleriyle birlikte alkışlamak dışında yorum yapmıyorum. Bebek partileri tam bir gösteri. Bütün bir tulum süsleme istasyonu, albüm sayfası yapma istasyonu var ve biz de en tuhaf oyunu oynadık bile; insanlara bir kağıt dağıtıldı ve herkes kağıtta yazan eşyaya uyan "konuğu bulmak" zorundaydı. İnsanların bana sorduğu sorular beni güldürdü.

Oynamadım. Mutlu bir seyirciydim.

Sarah'ya bebek hediyesi alacak vaktim olmadı ve dürüst olmak gerekirse, bu kızın aldığı türden hediyeleri almaya gücüm yetmezdi. Kim gümüş bebek çingiraklarına ihtiyaç duyar ki? Bebekler Tiffany'den olup olmadıklarını umursar mı? Ama dün gece eve gittiğimde, Evelyn beni apartmanımızın önünde köşeye sıkıştırıp sohbet etmek istedi ve ben de ona bebek partisini anlattım. Sonraki iki saatimizi düzinelerce kurabiye pişirerek geçirdik. Anlaşılan Evelyn'in büyükannesi milyonlarca yıl önce Brooklyn'de bir fırın işletiyormuş, bu yüzden ne yaptığını iyi biliyor. İyi ki de öyle, çünkü ben hiç bilmiyordum.

Sarah kurabiyelere bayıldı, bu yüzden onu seviyorum.

Sıradan çikolatalı kurabiyelerdi, ama sanki gurme kurabiyelermiş gibi hayranlıkla baktı.

Bebek partilerinin sadece kadınlara özgü bir şey olduğunu düşünürdüm, ama bu öyle değil. Jake Turner dahil, tüm katımızdaki erkekler ve kadınlar burada. Partiyi düzenleyen kişi, karısı Fiona, yani benim hayran olduğum kız. Ama bu ikisi ayrılmaz bir çift. Onları göz ucuyla izliyorum. O sürekli ona dokunuyor, o da sürekli ona gülümsüyor ve fırsat buldukça öpüşüyorlar. Jake Turner yakışıklı bir adam. Şimdi de Evelyn gibi konuşuyorum. Harika.

Fiona'nın üniversitede psikoloji okuduğunu ve sonunda sosyal hizmet uzmanı olmak istediğini öğrendim. Maddox'un en iyi arkadaşı ve o, Jake ve Maddox bir tür sıkı sıkıya bağlı gizli bir grup.

Olivia onlara böyle diyor. "Bu şirkette uzun süredir çalışan Morgan Fair Senior bile onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Umursamamalıyım. Kıskanmamalıyım - çok kıskanç bir insan olduğumu fark etmeye başlıyorum - ama kıskanıyorum. Maddox'tan hoşlanamayacağımı kendime defalarca söyledim. O da Conti kadar kötü olabilir.

Ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum.

Bence en iyi arkadaşı için her şeyi riske attı. En iyi arkadaşının kızı için. Ve Conti sayesinde oradan uzaklaşabildi. Onun için, onlar için her şeyi riske attı ve benim için de aynısını yapacağına söz verdi. Evet, onu sevmemekle ilgili mesele mi? Üzerinde çalışıyorum. Çünkü bu durumda açıkça daha iyi olan kişi o. Ben ise kalpsiz bir hırsızım. Sonunda ne yaptığımı öğrendiğinde benden nefret edecek. Fiona, Sarah, Olivia ve Carmen de öyle. Maddox veya Jake'in beni tutuklatıp tutuklatmayacağını ciddi olarak düşündüm. Conti'den bir iyilik istemek zorunda kalacak mıyım?

Hayatım bu noktaya mı geliyor?

Bir insanın hissedebileceği en kötü duyguları yaşarken, Justin'den bir mesaj alıyorum. Mesajda, üst kısmında kırmızı kalemle daire içine alınmış büyük bir A+ notu olan ara sınav kağıdını tutan bir fotoğrafı var. Kardeşimin gülümsemesi durdurulamaz. *Teşekkürler Justin*. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Ona ne kadar gurur duyduğumu, onu ne kadar sevdiğimi anlatan bir mesaj gönderiyorum. Bir sürü çok klişe emoji de ekliyorum.

Ben de seni seviyorum, Is. Seni özledim!

Lanet olsun. Şimdi bu aptal bebek partisinde boğazım düğümleniyor.

"Sakin bana, gözlerini yaşartan şeyin o Diaper Genie şeyi olduğunu söyleme." Maddox'un yumuşak nefesi, açıkta kalan boynuma dokunuyor. Bu bana büyük bir heyecan veriyor ve bugün saçlarımı toplamaya karar verdiğim için Tanrı'ya şükrediyorum.

"Neden bebek bezleri için özel bir çöp kutusu gerekir ki?"

"Yanlış kişiye soruyorsun, Izzy. Bu konulardan hiç anlamam, ama ben beş kardeşin en küçüğüyüm."

Buna gülümsüyorum. Maddox Sinclair hakkında kişisel bilgi mi? Tamam. Ama içimden bir ses, Anthony Conti'nin Maddox'un dört abisi ve ablası olduğunu umursamadığını söylüyor.

"Ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye soruyorum, geçen hafta yirminci kez kendime acımaya başladıktan sonra hala biraz morali bozuk. Kendime bu kadar acımdan mı, yoksa her şey bittiğinde ne olacağından gerçekten korkmaktan mı daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum.

"İşe dönmek için sabırsızlanıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Tabii. Eğer ihtiyaçın
buysa." "Hadi yürüyüşe çıkalım."

Bebek hediyeleri cennetinde olan Sarah'ya bakıp soruyorum, "Bizi
özlemezler mi?"

"Hayır. Ve biri sorarsa, bir işimiz olduğunu söylerim. Ne de olsa bugün
iş günü."

"Doğru. İş." Topuklarımın üzerinde dönüp onun mavi gözlerine
bakıyorum. "Peki, bu yürüyüşte nereye gidiyoruz?"

"Yüzmeye gidelim mi?"

Gülerek, ona aptalca gülümsüyorum. "Bu da Avrupa tarzı bir şey değil,
değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Göğüslerini sergileme günlerin sona erdi."

Ona başımı sallıyorum. "Mayom yok. Ve bilgin olsun, burası Infinity
dahil, çalıştığım en tuhaf yer. Gün ortasında yüzmeye gidebileceğimiz, masaj
ve pedikür yaptırabileceğimiz ne tür bir iş bu?"

"Yüzmeyecek misin? Ayaklarımızı suya sokabiliriz. Hadi." Beni
cezalandırmak için yaramaz bir çocuğu sürükler gibi kolumdan tuttu. "Bugün
hava sıcak ve güneşli. Ben burada olmak istemiyorum, sen de istemiyorsun.
Hadi kaçalım ve okulu asalım."

"Evet, patron. Sizinle kaçıp okulu asacağım." Gözlerimi devirdim ve
abartılı bir şekilde nefes verdim. "Sen tam bir zorbasın. Bana hep en kötü
işleri veriyorsun."

Etkinlik alanından uzaklaşıp ana tesise doğru giden koridorda yürürken
adımlarım sendeliyor. Ona söylemek istiyorum, ama bunu yapmamın imkânı
yok. Etrafımıza bakıyorum ve tamamen yalnız olsak da buna
güvenmiyorum. Güneş ışığına ulaşıyoruz ve birdenbire kendimi terk edilmiş
bir havuz alanının kenarında buluyorum. Farkına varmadan buraya nasıl bu
kadar çabuk geldiğimizi bilmiyorum, ama işte buradayız. Havuz çok güzel ve
büyük. Hafif esintiyle parıldayan mavi dalgalar. Yapay şelaleden aşağı
süzülürken kayalara zarifçe çarpan suyun sesi kulaklarıma ulaşıyor. Sıra sıra
dizilmiş beyaz şezlonglar göz alabildiğince uzanıyor. Burada sadece ikimiz
olduğumuzu düşününce, ortam neredeyse ürkütücü. Maddox, yeniden
tasarlanan tüm havuzların önümüzdeki hafta deneme açılışının, nisan başında
ise büyük açılışının yapılacağını söyledi.

Belki çok fazla film izlemişimdir ya da yanlış insanlarla takılmışımdır, ama sormak zorundayım: "B e n i buraya öldürmek için mi getirdin?"

"Seni öldürecek olsaydım, bunu kesinlikle yeni yenilenmiş havuzumuzda, güpegündüz yapmazdım. Kan taşları lekeler ve sudan çıkarmak çok zor olurdu."

"Bunu söylerken gülmen gerekirdi, Maddox. Bu kadar ciddi konuşma."

"Oturup konuşalım, seni öldürmeyeceğime söz veriyorum. Bu yeterli mi?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum, partide eğlenen Maddox'un nereye gittiğini merak ederek.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, sıcak taşın üzerine çöküyorum, çıplak ayaklarım suya giriyor. Su serin ama soğuk değil, ayaklarımla ileri geri hareketler yapıyorum, hareket ederken suyun cildime ipek gibi dokunduğunu hissederek keyif alıyorum. Bugün rahat giyim günü olduğu için Maddox kot pantolon giymiş, pantolonunu dizlerine kadar sıvamış ve hemen yanıma oturmuş. Uzun bir süre sessiz kalıyoruz, sırtımıza vuran güneşin sıcaklığını ve ayaklarımızdaki serin suyu keyifle hissediyoruz.

"Neredeyse iki haftadır buradasın," diye başlıyor ve sesinde tam olarak anlayamadığım bir şey var. "Şimdiye kadar nasıl buldun?" Evet. Bu zor bir soru.

"Çok beğendim," diyorum ona dürüstçe, mükemmel profiline bakarak. "İnsanları seviyorum. Öğle yemekleri ve pedikür bir yana, yaptığın işler ilginç. En azından, gördüğüm ve parçası olduğum şeyler." Öne eğilip gözlerine bakmaya çalışıyorum, ama o bana değil, boş havuzun ortasındaki taş şelaleye bakıyor. "Daha fazlasını istemiyorum. Bunun zaman alacağını anlıyorum." *Lütfen sesimdeki yalvarışı duy. Bana kullanabileceğim hiçbir şey verme.*

"Onunla nasıl tanıştın?" diye soruyor, sonsuz bir sessizliğin ardından. Değişken ruh hali beni tedirgin ediyor. Yine Conti hakkında konuşmak istiyor, ama Anthony Conti bu dünyada konuşmak istediğim son kişi. Çoğu zaman, onun var olmadığını varsaymayı tercih ediyorum. Ama dün Maddox'u onun için çalıştığını suçladıktan sonra, sanırım bu soruları sormaya hakkı var.

Ve sonra anlıyorum. Conti ile konuştuğumu biliyor.

Onun için çalıştığını iddia ettim. Borcun farkında olduğumu açıkça belirttim. Kartlarımı açtım ve şimdi Maddox şüpheleniyor. Şüphelenmeli de. Çok, çok şüphelenmeli.

"Annem ben on altı yaşındayken aşırı dozdan öldü. O gün annemin yanında o vardı."

"Bu ne demek? Orada mı?"

Lanet olsun, Maddox. Yapma bunu. Alt bacaklarımın etrafında dolaşan berrak mavi suyu izlerken yüzüm düşüyor. "Annemin cesedinin yanında oturduğum apartmanımızın banyosuna girdi. Onunla böyle tanıştım."

"Onunla ilk kez mi tanıştın? Öylece içeri mi girdi?" İnanamıyor gibi, ama sesi nazik bir mırıldanmadan biraz daha yüksek çıkıyor. Şelalenin sesinden neredeyse duyulmuyor. Bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum. Başımı sallıyorum ve bana bakmasa da, gördüğünü biliyorum. "Yani..." diye devam ediyor, sanki tüm bunları anlamaya çalışıyormuş gibi. "O, annemin öldüğünü biliyordu, oysa annem daha yeni ölmüştü."

"Evet." Çünkü ben de öyle anladım. Annemi onun öldürdüğünü. Zamanlama çok mükemmeldi ve tesadüf diye bir şey yoktur. Benim tecrübelerime göre.

"Annen onun için kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok. Sordum, ama o, onun uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olduğundan başka bir şey söylemedi."

Maddox çenesini sıkar, yumruklarını kucağında sıkar. Şimdi anlıyorum ki beni buraya bu yüzden getirmiş. Okulu asıp yüzmeye gitmemi bu yüzden istemiş. Beni tamamen yalnız bırakıp pusuya düşürmek için. Kızmam gerekirdi. Bir parçam biraz kızıyor, ama kalkıp gitmek ya da sorularını cevaplamayı bırakmak için yeterli değil. Maddox'un ben söylemeden her şeyi bilmesini istiyorum.

"Yani, sen... on altı yaşından beri ona mı *aitsin*? O banyoya girip seni kendine ait ilan ettiğinden beri mi?"

Onun ses tonunun ima ettiği kadar iğrenç ve mide bulandırıcı olan bu düşünceyi zorlukla yutuyorum. Her şeyi bu kadar çabuk anlamasını nefret ediyorum. "Evet." Onun tepkisini görmekten çok korktuğum için gözlerimi kapatıyorum. Maddox'un beni küçümsemesini istemiyorum. Kendimi ve Justin'i Anthony Conti'nin kontrolü altına soktuğum için aptal ve zayıf olduğumu düşünmesini istemiyorum. Savunmam gerekirse, genç ve yalnızdım ve Justin'le birlikte koruyucu aileye verileceğimizden korkuyordum. O gün onun karanlık gözlerine baktığımda kötülük görmedim. Korkunç durumumuzdan kurtulmanın bir yolunu gördüm

ve onu değerlendirdim. Yine de, Şimdi pişman olmak zor. Justin'in A+ notunu alırken yüzündeki coşkulu gülümseme aklıma geliyor.

Bir kez daha sessizliğe büründük. Justin'den bahsetmiyorum; bana hiç kardeşlerimden bahsetmedi.

"Ne dersin?" diye sordu sonunda. "Havuzda girelim mi?"

DiŐlerim görünene kadar kocaman gülümsüyorum. "Kıyafetlerimizle mi?"

Sonunda, *nihayet*, bakışları benimkilerle buluştu. "Korkuyor musun?" Gözleri ince siyah bluzuma düştü ve meme uçlarımın ona selam verdiğini hissettim. *Patronum* Maddox ile boş bir havuzda ıslanma fikrini bu kadar sevmemem gerekirdi. Ona düşman için bilgi çaldığımı söylemedim. En kötü şekilde ikiyüzlüyüm ve iş için gerekli olandan fazla onunla etkileşime girmemeliyim. Bu yanlış. Ama o kadar iyi hissettiriyor ki, nasıl duracağımı bilmiyorum.

"Yüzme bilmiyorum."

"Boğulmana izin vermem."

"Kanıtla." Hiç düşünmeden suya atladım ve havuzun ortasına kadar yüzdüm.

"Siktir," diye fısıldadığını duyarım, sonra oturur pozisyondan suya dalar ve hareketlerim yavaşlamaya başlayınca bana doğru yüzer.

Gerçekten yüzme bilmiyorum. Bu yalan değildi. Yüzme dersleri, havuzları olan ya da okyanus kenarında yaşayan zengin çocuklar içindir. Ben ikisi de değildim. Hızla bana doğru yüzer, belimden tutar ve beni suyun üstüne çıkarır. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Belki de sadece beni kurtarmanı istedim."

Bana gülümsüyor ve kalbimin göğsümde çarpması, başımın büyük belada olduğunu söylüyor. Ona olan bu hayranlığım, bu duygu... gerçek bir Şeye dönüşüyor. Beni kaldırırken ıslak saçlarım yüzüne değiyor. Yanaklarından su damlaları akıyor ve ne kadar yakışıklı olduğuna bakınca nefesim kesiliyor. Omuzlarını sıkıca tutuyorum.

"Benim kahramanım."

"Hayır, bebeğim," diyor, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor, ürkütücü bir sakinlikle, dolgun dudaklarında gülümsemenin izi bile yok. "Seni kurtarmam gerekmiyor. Kendi savaşlarını defalarca verdin. Artık bunu kabullenmenin zamanı geldi."

Boğazım düğümleniyor ve hareket etmek, onun kollarından kurtulup kaçmak için çaresizce çabalıyorum. Bunun yerine, felç olmuş gibi ona bakıyorum. Bunca zamandır kendimi mi kurtarıyordum?

mydim? Justin'i mi kurtarıyordum? Midemdeki bu yanma hissi bu mu? Ateş mi? Cesaret mi? Kararlılık mı?

Belki de o haklıdır. Belki de bir kurtarıcıya ihtiyacım yoktur. Belki de sadece kendime ihtiyacım vardır. Ama bu onu istememi engellemez. Değil mi?

ON YEDİ

MADDOX

Nevada'da yaşamanın en kötü yanı ne? Burası denize kıyısı olmayan bir eyalet. Okyanus yok. Kahretsin, burası lanet olası bir çöl iklimi, bu yüzden kumarhanelerin önündeki sahte özellikler dışında pek su yok. Ben Avustralya'da veya Kaliforniya'da büyüdüm. Georgia'da büyüdüm ve doğu kıyısındaki plajlar sörf ile pek tanınmıyor. Ayrıca, boyum 1,98 metre ve geniş yapıyım, bu da ağırlık merkezimin oldukça bozuk olduğu anlamına geliyor. Sörf için pek elverişli değil.

Ama bu beni denemekten alıkoymadı.

Bu, hafta sonları sabah beşte uyanıp Savannah'dan Little Tybee Adası'na yarım saatlik bir yolculuk yapıp dalgalara dalmak için wetsuit'imi ve sörf tahtamı giymekten büyük keyif almamı engellemedi. Orası, düşünemediğim tek yerdi. Temel hayatta kalma içgüdülerinin ötesindeki her şeyi ortadan kaldıran tek yerdi. Suyun uğultusu dışında hiçbir şey duyamazdınız ve boğulmamaya çalışırken dalgaların ötesini göremezdiniz.

O kumsalda bekaretimi kaybettim.

Orada ilk kez sarhoş oldum ve uyuşturucu kullandım.

Orada ilk kez bir kıza onu sevdiğimi söyledim. Ve içtenlikle söyledim.

Sörf yapmayacak olsam da, hayatımın en kötü şekilde değiştiği gece gittiğim yer o sahildi.

Tam olarak on bir yıl önce bugün.

Bu yüzden, saat altı buçuk olmasına rağmen, hala ofisimde iş yapıyormuş gibi davranarak oturuyorum. Eve gidemem. Kendimle ya da düşüncelerimle baş başa kalamam. O gecenin görüntüleri, alaycı bir mazoşist kolaj gibi birbiri ardına zihnimde canlanıyor. Hep oradalar. Hep arka planda gizleniyorlar. Ve ne kadar çok şey yapmış olsam da, kaç kişiyi, kaç kadını kurtarmış olsam da, yaptığım yanlış düzeltemem.

Ve artık düşünme yeteneğimi ortadan kaldıracak bir yerim yok.

Bu yüzden hâlâ buradayım.

Sandalyeimde dönerek pencereye bakıyorum. Huzursuzum, aşırı gerginim ve uzun süre hareketsiz oturamıyorum. Gökyüzü benim

ruh hali — fırtınalı, karanlık, nefret dolu. Ayağa kalkıp kafamı cama vurmak istiyorum. Camın parçalanıp beni kesmesini hissetmek istiyorum. Ona yumruk atmak istiyorum. İçimdeki duygusal depresyon, kontrol edilebilir bir gürültüye dönüşene kadar bir şeye çok sert yumruk atmak istiyorum.

Telefonum cebimden çıkmaya başlıyor ve onu almak için birkaç saniye daha bekliyorum, pencerelerimden akan gözyaşı damlalarını ve gökyüzünde çakan şimşekleri izlemekle meşgulüm.

Jake.

Düşünceli piç kurusu bütün gün benden uzak durdu.

Eve git, bana gel ya da spor salonuna git. Ama şu lanet ofisten çık. Ya da enerjini yakmak için avlanmaya gitmek istersen, ben de seninle gelirim.

Ne istersen.

Dudaklarımın köşesine yarı yürekli bir gülümseme yayılıyor. Benimle olduğunu biliyorum. Birbirimizin arkasını kolladığımızı söylemek yetersiz kalır. Bizimki, savaşta kazanılan ve yanındaki adamın senin için hayatını riske atacağına ve senin de tereddüt etmeden onun için aynısını yapacağına inandığında ortaya çıkan bir güven düzeyidir. Arkadaşlığımız kardeşlik gibidir. Jake omzundan vurulmadan önce sadece iki yıl birlikte görev yapmış olsak da, bu bizim için yeterliydi. Herkese her şeyi anlatmam. Jake, benim karanlık sırrımı bilen tek kişidir ve bunun tek nedeni, bir gece Afganistan'da sarhoş olup ona anlatmış olmamdır.

Avcılık. O da geyiklerden bahsetmiyor. Keşif yapmaktan bahsediyor. İstihbarat toplamaktan. Conti'den bahsediyor. Bu her zamankinden daha fazla bir gereklilik olsa da, bu gece buna odaklanamayacak kadar dikkatim dağınık. Cevap vermiyorum. Vermem gerekmiyor.

Geçen yıl, insan ilişkilerinde beni boğmanın, içkiye düşmemi engellemenin yolu olduğunu yanlış bir şekilde varsaymıştı. Sanırım bu yıl dersini aldı.

COO olmadan önce, krupiyer, fedai, kumarhane güvenlik şefiydim — Brian'ın şu anki işi. Ve şimdi, yönetici ofisimde oturmuş, şirket penceresinden dışarı bakarken, beni bir adamdan çok maymun gibi hissettiren üç bin dolarlık takım elbise giyerken, keşke o günlere geri dönebilsem diyorum. Bu tür takım elbiselerle kendimi güçlü hissetmiyorum. Saygı görmek veya korkutmak için onlara ihtiyacım yok. Bir anlaşma yapmak veya büyüklerle başa çıkabileceğimi kanıtlamak için onlara ihtiyacım yok. Ve kesinlikle benim özel çılgınlığımı gizlemiyorlar. En azından bugün değil.

"Ben şimdi eve gidiyorum," diyor Isabel, kapımın önünde dururken. Bir saat önce gitmiş olması gerekirdi. Açıkçası, hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim, yoksa gitmesini söylerdim.

"İyi geceler."

"Gitmeden önce yapmam gereken bir şey var mı?" "Hayır."

"Kalmamı ister misin?"

Isabel. Senden çok şey istiyorum. "Hayır."

"Tamam o zaman."

"Tamam o zaman."

Ona dönüp bakmıyorum, ama onun derin iç çekişini ve ona özgü tatlı kokusunu fark ediyorum. Bu parfüm kokusu değil. Sadece Isabel'in kokusu. Odanın diğer ucundan bile sıcaklığı sırtıma ulaşıyor. O odadan çıktığı anda, onunla birlikte gelen tüm o harika dikkat dağıtıcı şeyler de ortadan kalkıyor.

Sanırım Isabel'i korkuttum.

Bütün gün sessizce masasında oturup işini yaparken, benimle sadece mesaj veya e-posta yoluyla iletişim kurdu, oysa ben onun tam karşısında oturuyordum.

Isabel. Benim yıldız ışığım. Beni kahramanı olarak nitelendirmişti. Tüm bunlar bittiğinde benden nefret ediyor olabilir, ama bunu söylerken bana bakışları...

O, aşık olamayacağım tek kız ve uzak duramayacağım tek kız.

"Siktir et."

Bu sabah spor salonunda iki saat geçirdim ve dürüst olmak gerekirse, tek istediğim yağlı yiyecekler yiyip, pahalı tekila içip, beyinsiz spor programları izlemek. Tek başıma. Aslında bu bana oldukça iyi bir acıma partisi gibi geliyor.

En sevdiğim barbekü restoranını arayıp, menüdeki neredeyse her şeyi sipariş ediyorum. Siparişin büyüklüğü nedeniyle bu biraz zaman alacak, bu yüzden aşağıdaki en sevdiğim bar Valaria's'a gidiyorum. Jake ve Fiona'nın birlikte çalıştığı yer burası ve yalnız kalmaya bu kadar meraklı olmasaydım, muhtemelen barda oturup işimi burada yapardım. Bugün Çarşamba ya da her neyse, ama yemin ederim, burası her zaman kalabalıktır, Şubat ayında, hafta ortasında çılgın bir fırtına olsa bile.

Barın arkasına geçip, üst raftan dolu bir şişe Gran Patron alıyorum. "Bunu alıyorum," diyorum barmenlerden biri olan Diamond'a. Tezgahın üzerine üç yüz dolar bırakıp çıkıyorum. Üstü ona kalsın. Umurumda bile değil.

Şişeyi yolcu koltuğuna koyup, Jeep'imi çalıştırıyorum, tavanın kapalı olduğundan emin olup garajdan çıkıyorum. Las Vegas Bulvarı'nda trafiğin yoğun olduğu saatlerde güneye gitmek, iyi bir günde bile kabustur. Yağmur fırtınasının ortasında ise on kat daha kötüdür. Sileceklerim zar zor yetişiyor.

Yavaşça ilerlerken, aniden her şey durur.

Arabam. Sabrım. Dünya.

Çünkü orada, gök gürültüsü, şimşek ve yağmur altında otobüs durağında oturan, dövmelerle kaplı ve ölüm arzusu olan bir grup pislik tarafından açıkça taciz edilen Isabel var. Üç kişi var ve Isabel bacak bacak üstüne atmış, kollarını kavuşturmuş, bugün giydiği güzel siyah elbiseyi artık giymiyor. Hayır. Siyah deri pantolon ve siyah botlarla birlikte bir tür siyah bluz giyiyor. Saçları açık, ıslak ve vücuduna yapışmış durumda — giysileri gibi — ve onlara duyamadığım bir şey bağılıyor. Onlardan biri koluna dokunduğu için hepsini öldüreceğim.

Bu pislikler yanlış günde yanlış kızı seçtiler.

Kalbim bir kez daha atmadan arabadan indim. Kornalar çalıyor, sağ şeridin ortasına park ettiğim için arkamda öfkelerini haykırıyorlar. Umurumda değil. Otobüs durağındaki serseriler dışında kimse fark etmiyor. Hepsi birden seslerin geldiği yöne dönüyorlar. O anda beni fark ediyorlar. İçlerinden biri alaycı bir şekilde gülümsüyor, sanki "oyun başlasın" der gibi. Biri bir adım geri çekiliyor, yüzünde tedirginlik dolu bir ifadeyle arkadaşlarına bir sonraki hamlelerini soruyor. Sonuncusu Isabel'in önüne geçiyor, sanki bölgesini işaretleyip, psikopatın onlara doğru geldiğini görünce malını korumaya çalışıyor gibi.

"Arabaya bin, Starshine," diye bağırırım, gerçek adını kullanıp bu serserilere daha fazla yem vermek istemiyorum. Ayağa kalkmaya çalışır, ama önündeki adam onu tekrar oturtur.

Lanet olası aptal.

"Üzgünüm *dostum*," der adam kendini beğenmiş bir şekilde. "Ama onu önce biz gördük."

Ona ulaşana kadar durmam. Ellerimi boynuna dolayarak onu yerden kaldırır ve plastik bariyere çarparak, başını The Mirage'daki Cirque du Soleil reklamına çarptırırım.

Boynunu iyice sıkıyorum ve ayakları yerden sallanırken, beni tekmelemeye çalışırken, son derece tatmin edici bir gırgır sesi çıkarıyor. Bileklerimi kavıyor, kısa tırnakları etime batıyor. Küçük bir acı hissi beni daha da gaza getiriyor. O benden daha küçük. Hepsi öyle. Ama çoğu insan da öyle.

Aptal herif hala üstünlük sağlıyormuş gibi gülümsüyor. Bazı insanlar ne zaman pes edip kaçacaklarını bilmiyorlar. Nefesini verirken, kokuşmuş bira kokusu burnuma geliyor. Sarhoşlar. Harika. Ciddi olduğumu anlaması için tekrar sıkıyorum ve gülümsemesi sönmeye başlıyor. Böcek gibi gözleri, Las Vegas Bulvarı'nın ortasında onu gerçekten boğarak öldürebileceğimden korkarak gerçek bir korkuya dönüşüyor. Yine, lanet olası aptal.

Arkadaşlarından biri yanıma gelip bileğimi tuttu ve arkadaşının boynunu kurtarmaya çalıştı. Gözlerimle ona ölümcül bir bakış attım ve korkak geri çekilip ellerini kaldırarak teslim oldu. Silahları olabilir. Bıçaklar ya da tabancalar. Ama nedense, bundan şüpheliyim. Dövmeleri hapisane dövmesi değil, özel dövmeler. Kıyafetleri ikinci el değil, tasarımcı kıyafetleri. Asmış olduğum pisliğin kulaklarındaki elmaslar gerçek. Ve onlar, mafya üyesi olmak için çok korkak ve aptallar. Fazla zamanı ve parası olan, fazla kibirli ve kötü eylemlerinin hiçbir sonucu olmayan zengin çocuklar. Bahse girerim onlar turistlerdir, burada eğlenmek için bulunurlar ve bu şehirdeki tüm kızların kolay av olduğunu düşünürler.

"Hadi ama dostum!" diye bağıyor adamlardan biri, omuzlarımı geri çekerek beni arkadaşından ayırmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Bırak onu. Zarar yok, sorun yok, değil mi? Sadece eğleniyorduk." Bağıyor çünkü arkadaşı kızarıyor ve daralmış nefes borusundan konuşamıyor ve nefes alamıyor.

"Sana bunu bir kez söyleyeceğim," diye yüzüne tükürdüm. "Hayır diyen kadınlara dokunmazsın. Hayır diyen kadınları taciz etmezsin. Sikişen kadınlara bakmazsın. *Hayır*. Bu şaka değil. Bu eğlence değil. Ve kesinlikle seni daha erkek yapmaz." Bayılmadan önce onu bırakıp geri çekildim. Adam yere yığıldı, boynunu tutarak nefes alırken öksürüyordu. Arkadaşları artık gülüyordu. Geride durup benden uzak duruyorlardı, sıradaki kurbanlarının onlar olacağından korkuyorlardı.

Isabel, yarısı yağmurda, yarısı otobüs durağının koruyucu bariyerinin altında, kollarını göğsüne sararak, anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor

Soğuktan ve ıslaklıktan korunmak istercesine göğsünü kollarının arasına almış. Sırılsıklam, sessiz ve o kadar güzel ki göğsüm ağrıyor.

"Eğer herhangi birinizi bir daha onun yanında görürsem, bu kadar hoşgörülü olmayacağım. Ben bu Strip'te yaşıyorum. Bu lanet Strip benim. Bir daha gelmeyin."

Arkamı dönüp Isabel'in elini tutarak onu Jeep'imın yolcu tarafına götürdüm. Kapıyı açıp pahalı tekila şişemi aldım ve ona binmesine yardım ettim. Kapıyı kapatırken gözleri benimkilere takıldı. Arabayı dolaşıp şişeyi arka koltuğa koyup binince onun beni takip ettiğini hissettim. Emniyet kemerimi takıp Jeep'i tekrar sürmeye başladığımda gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Onun yönüne baktığımda kapıya yaslanmış olduğunu görüyorum ve onu korkutmuş olabileceğimi düşünüyorum.

"İyi misin? Sana zarar verdiler mi?" diye soruyorum, yumuşak ve korkutucu olmayan bir ses tonuyla. Cevap vermediğinde, "Kuruşun olmadığı için üzgünüm" diye devam ediyorum. Isıyı yükseltiyorum ve havalandırmayı ona doğru çeviriyorum çünkü üşümüş olmalı. Sırılsıklam olmuş. Kucağındaki sırt çantası da daha iyi durumda değil. Sert bir homurtu çıkarıyorum. "Neden otobüse bindin? Araban yok mu?" Zaten olmadığını biliyorum ve bunu daha önce düşünmemiş olmam beni deli ediyor.

Gökyüzünde şimşek çakıyor, ardından gürültülü bir gök gürültüsü geliyor. Bu beni daha da sinirlendiriyor. Neden bu havada dışarı çıkmış ki? Strip'te yavaşça ilerliyoruz. Bu gece tek istediğim yemek yiyip, birkaç shot içip, basketbol izlemektir. Şimdi o burada. Ve şimdi öylesine sinirliyim ki nefes bile alamıyorum.

Bana cevap vermiyor. *Lanet olsun, cevap ver!* "Neden araban yok, Isabel?"

"Arabalar pahalı, Maddox."

Benimle alay ediyor. Alaycı sesi beni kızdırıyor ve bir kez daha kışını kırmızıya vurmak istiyorum. Kimse beni bu kadın kadar çıldırtmaz ve bu beni deli ettiği kadar hoşuma da gidiyor. Kafamı sallıyorum. Conti, ona ne ifade ediyorsa etsin, bir milyarder ve ona otobüse binmesine izin mi veriyor? "Sana şirket arabasını kullanma izni vereceğim."

"Hayır, vermeyeceksin. Senin sadakati istemiyorum."

Tanrım. Bu kız. Bu güzel, inatçı kız. Conti'nin ona hiç araba vermemesinin sebebi bu mu acaba? Beni deli ettiği kadar onu da deli ediyor mu acaba? Elimi saçlarımın arasından geçirip, kısa saçlarımın ucunda kalan su damlalarını silkeliyorum.

"Bir dahaki sefere yağmur yağarsa, geç saatte veya hava karardığında, şirket arabasıyla eve gideceksin ya da ben seni kendim eve bırakacağım." Şüphesiz itiraz etmek için ağzını açıyor, ama onu kesiyorum. "Bu konuda benimle tartışma. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Son baktığımda, ben kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadındım. Sen benim patronumsun. Bu sana benim ne yapacağımı dikte etme hakkı vermez."

Yine mi bu saçmalığa döndük? "Isabel, yemin ederim." Ona dönüp bakarım. "Fark etmediysen, bugün kavga edecek biri değilim. Bu senin güvenliğinin ve benim akıl sağlığım için ve bu konunun sonu bu." Nefesini dışarı verir, ama gülümsüyor. "Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü kızdığında çok tatlısın."

"Sevimli mi?" İnanamadan nefesimi veriyorum. "Sanırım daha önce kimse bana sevimli dememişti."

"Çünkü senden korkuyorlar." "Sen korkmuyor musun?"

"Hayır." Bana başını salladı, gülümsemesi tamamen yayıldı, çekingenlikten uzak ve inanılmaz derecede seksi bir gülümsemeydi. "Hiç bile."

"İyi." Şu anda süper beyin gücümün sınırları bu kadar. O gülümseme, dostum. *Tanrım.*

"Bu benim daireme giden yol değil."

Mesele şu: Onu eve götürmek istemiyorum. Götürmem gerektiğini biliyorum. Ona mümkün olduğunca mesafe koymam gerektiğini biliyorum, özellikle de ofis dışında. Onun kışına - ve diğer tüm vücut parçalarına - hayranım ve bunu kendime itiraf edecek kadar erkeğim. Bu acı gerçek, durumu daha kolay hale getirmiyor. Hatta daha da zorlaştırıyor. Ama gerçekten berbat bir gün oldu ve birdenbire eve gidip tüm o yiyecekleri yiyip, tüm o alkolü içip, tüm o basketbol maçını tek başıma izlemek istemiyorum. "Çok lezzetli barbekü sipariş ettim ve arkada pahalı bir tekila şişesi aldım. Bunları benimle paylaşmak ister misin?"

Koltukta bana doğru yaklaştığını hissediyorum. Parmakları uzanıp kulağımdaki bir damla suyu siliyor. İçimdeki her şey canlanıyor. Dokunuşu sıcak, ıslak ve beklenmedik bir şekilde harika.

"Ben içki içmem." "Hiç mi?"

Kafasını salladı.

"Neden?"

"Benim gibi olmak istemediğim uyuşturucu bağımlısı bir anne. Bağımlılık ailelerde genetik. Neden bugün kendini yok etmeye bu kadar kararlısın?"

Ona bir bakış attım ve hemen tekrar yola döndüm, çünkü sonunda Strip'ten çıkmıştık ve hareket etmeye başlamıştık ve bu berbat günü başka bir kazayla bitirmek istemiyordum. "İçki içmiyorsun, ama barbekü yiyorsun, değil mi?"

"Bu gece olmaz. Evelyn için markete gitmem lazım." "Senin araban yok ki."

"Uber'i kullanırım ya da otobüse binerim."

"Gidememenin tek nedeni bu mu?"

"Gidemememin tek nedeni bu." Bir an durup, nefesini vererek içini çekti, benden uzaklaşarak tekrar öne döndü ve ön camdan dışarıya bakmaya başladı. "Ama gitmemem için bir neden değil."

Gülümsedim. Bugün ilk kez gülümsemiştim. Barbekü restoranının otoparkına girdim ve Jeep'i park ettim. Onun koyu renk gözlerine baktım ve gülümsemem biraz daha genişledi. "Haklısın. Bugün kendimi mahvetmeye kararlıydım. Ama şu anda tek istediğim seninle barbekü yemek." Çünkü benimle akşam yemeği yememesi için nedenler var. Çünkü Isabel Bogart'a deli oluyorum ve şu anda diğer saçmalıklar umurumda değil, ona deli olmamam ya da benimle akşam yemeği yememesi için nedenler de umurumda değil. Kızımın bir randevu daha istiyorum. "Ne dersin? Var mısın?"

ON SEKİZ

ISABEL

Maddox'tan korkmam gerek. Anthony Conti'den korktuğum gibi. Maddox iri yarı. Biraz dengesiz. Muhtemelen biraz psikopat. Ama şu anda, ondan deli gibi tahrik oluyorum. Onun koruyucu gücünden. Hiçbir zaman maço alfa erkeklere, kendilerini evrenin efendisi olarak gören erkeklere ilgi duyan bir kız olmadım. Dürüst olmak gerekirse, bunu her zaman biraz anti-feminist bulmuştumdur. Ama sanırım bunun nedeni, bu konuyu yanlış bir şekilde ele almamdı.

Şimdiye kadar tanıştığım tüm erkekler Anthony Conti gibi ya da striptiz kulübündeki sarhoş erkekler gibiydi. Erkek nüfusunu temsil eden en iyi örnekler değillerdi. Ama Maddox beni korumak için o duruma müdahale etti. Tüm kadınları korumak için. Bu şüphesiz erkeksi ve deli gibi seksi bir hareketti. Tamamen hakimiyet kurma şeklinde seksi bir hareketti ve kendimi hiç umursamadan buldum. Eğer bu tür bir paketle geliyorsa, onun hakimiyetini istiyorum. O otobüs durağında, otuz saniye içinde beni hiç kimsenin hissettiremediği kadar güvende hissettirdi.

Hâlâ bana bakıyor, akşam yemeği teklifime cevap vermemi bekliyor, ama birdenbire o kadar da aç değilim. Yani, yemek için değil.

Emniyet kemerimi çözüp, orta konsoldan geçerek kucağına tırmanıyorum, yine bacaklarımı onun üzerine atıyorum, bu onunla ilgili olduğunda benim imza hareketim gibi görünüyor. Giysilerimiz sıırılsıklam, pantolonum ve gömleğim neredeyse onun giysilerine yapışmış durumda.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, elleri kalçalarımaya kayıyor, başını koltuğa yaslayarak beni içine çekiyor.

Onun gözlerine bakıyorum, ki bu arabanın karanlığında pek de kolay değil. Sırtım onu gösterge paneli ve navigasyonun ışığından koruyor ve dışarıda şiddetli bir muson yağmuru var. Ama onu yeterince görebiliyorum ve gördüğüm şey...

"Gözlerinize bakıyorum, Bay Sinclair. Ne tür bir adam olduğunuzu anlamaya çalışıyorum."

Gözlerindeki parıltı, bu sözleri ona ilk kez şehir arabasının arkasında söylediğim zamanı hatırladığını gösteriyor. "Peki kararınız nedir?"

"Kendi savaşlarınızı verecek kadar güçlü ve onları kazanacak kadar akıllısiniz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu savaşı bitirdiğim anlamına geliyor." Parmaklarımla kısa saçlarını okşuyorum ve eğilip dudaklarımı yumuşakça dudaklarına bastırıyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım. Hiçbir zaman öpüşmeyi başlatmadım. Hayatımda sadece iki erkekle öpüştüm ve sonuncusu on altı yaşındayken oldu. O sefer benim için iyi bitmedi. Umarım bu sefer farklı olur. Maddox donar, vücudu gerilir ve elleri kalçalarımı biraz daha sertçe kavrar. "Bana karşılık ver, Maddox. Beni yalvartma." Yapacağım. Bunu çok istiyorum.

"Siktir," diye homurdanır, yüzünü eğerek öpücüğü derinleştirir ve kalçalarımı çekerek beni kendine yaklaştırır. Dudakları benimkilerden ayrılır, dili içeri girer ve ağzımın her santimini yutar.

Teslim oluyorum. Ona tamamen teslim oluyorum. Saçlarımı ve gömleğimin arkasını elleriyle tutarak beni yönlendirmesine ve tüketmesine izin veriyorum. Sert penisi en hassas bölgeye baskı uygulayarak vücudumun her yerine elektrik akımı yayıyor.

Yüzünü avuçlarımla kavrayıp, avuç içlerime değen sakallarının sertliğini severek, ona doğru sürtünürüm. Bu konuda tamamen acemi olabilirim. Bir erkeği öpmekten başka bir şey yapmamış olabilirim, ama vücudumu nasıl hareket ettireceğimi biliyorum. En iyilerden öğrendim. Ve dudaklarından benim dudaklarıma sızan seslere bakılırsa, doğru yapıyorum.

Birbirimize çok yakışıyoruz. Mükemmel bir uyum içindeyiz. İşte bu. Beklediğim şey buydu. Aramızdaki öfkeli tutku, yüzeyin altında kaynayarak patlıyor. Dağınık durumdayız. Vahşi ve çılgınca. Dişler, eller, inlemeler ve diller. Her zaman hayal ettiğim gibi öpüşüyoruz. Sınırsız tutkuyla dolu. Bu şekilde ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum. Saatler ve günler geçiyor ve bunun hiç bitmemesini istiyorum. Ağzımın her santimini öğreniyor. Dilinin benimkine değdiği zaman beni inlettirmesini ezberliyor. Dudaklarının benimkilere bastırması beni daha fazlasına daldırıyor. Maddox benim uyuşturucum. Benim coşkum. Ve hiç bitmesini istemiyorum.

"Isabel," diye inliyor, kolu gömleğimin arkasına dolanıyor, eli yakamdan çıkıp saçımı kavırıyor. Aşağı doğru çekiyor, başımı geriye doğru zorluyor, boynum kıvrılıyor. Dili boynumun ortasından yukarı doğru kayıyor, giderken tenimi ısıyor. Titriyorum ve sallanıyorum, yüzünü bana daha da bastırıyorum. "Ateşle oynuyoruz," diye nefesini bana üflüyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Ne oldu Maddox? Yanmaktan mı korkuyorsun?" diye inledim, saçımı çeken elinin isteği üzerine boynumu daha da geriye doğru uzattım.

Acı verici değil, ama rahat da değil. Bana nazik davranmamasını seviyorum. Beni, doyamayan şehvetli bir yaratığa dönüştürüyor.

Saçımı bırakıyor, ağzını çekince çenem aşağı düşüyor. Protesto etmek için ağlamaya hazırken, parmak eklemleri ince, ıslak gömleğimin kumaşından dışarı çıkan acı verici derecede sert meme uçlarımı okşuyor. Dudaklarımdan bir inilti daha çıkıyor, başım bir kez daha geriye düşüyor. *Tanrım!*

"Hiç kimse sana buradan dokundu mu?"

Cevap vermiyorum. Sadece meme ucumu onun yetenekli eline doğru daha da itiyorum.

"Peki ya burası?" Eli karnımdan aşağı kayıyor, başparmağının ucu, klitorisimin hemen üzerinde, pantolonumun yapışkan ıslak derisini ovuşturuyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum.

"Gözlerini aç ve bana bak, Izzy."

Bunu yapıyorum, ama zorlanıyorum. Hiç bu kadar gergin olmamıştım. "Daha önce bir erkek sana böyle dokundu mu?"

Başımı sallayıp dudağımı ısıriyorum. Utanmıyorum. On dokuz yaşında bakire olmakta yanlış bir şey yok. Ayrıca, hayatım pek de tipik bir seyir izlemedi. Ama aynı zamanda, bunun Maddox'u engelleyen şey olmasını istemiyorum.

"Seni The Pit'in otoparkında mahvetmeyeceğim."

Sinirli bir nefes veriyorum. "Bunu yaparsan beni kurtaracağını hiç düşündün mü?"

O gülüyor, ben de bir nefes daha veriyorum. Bu seferki sinirden öte. Sanırım bu anın bittiğini söyleyebiliriz. Kucağından inip koltuğuma geri dönüyorum, pantolonumu yırtıp onun yüzüne oturarak haklı olduğumu kanıtlamak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce emniyet kemerimi takıyorum.

"Şimdi seni neden sevmediğimi hatırladım."

"Bu hoşnutsuzluk gibi gelmedi, bebeğim. Bu, hızla kontrolden çıkacak bir şey gibi geldi." Elini uzatıp çenemi parmaklarıyla kavradı ve ona bakmak zorunda kalana kadar çenemi kendine doğru çekti. "Seni istemem sorun değil. Sorun olan diğer her şey."

"Anladım, tamam. Ben dokunulmaz biriyim. Benimle yatmak istiyorsun, ama karmaşık sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorsun. Muhtemelen haklısın. Bu bir hataydı. Beni şimdi eve götürürsen sevinirim."

"Seni eve götürmek istemiyorum ve bunun bir hata olduğunu hiç söylemedim. Sadece... Ben... Siktir," diye homurdanır ve elinin tersiyle direksiyona vurur. "Al." Maddox telefonunu çıkarır ve içindeki market teslimat uygulamasını açar. Telefonu bana uzatır ve ben onu daha önce hiç görmediğim yabancı bir nesneymiş gibi bakarım. Maddox az önce bana telefonunu verdi. Hem de bana. Deli mi bu adam, yoksa sadece kafası mı çalışmıyor? "Evelyn'in ihtiyacı olan her şeyi içine koy. Fazladan ne kadar tutarsa öderim. Hatta, tüm siparişi ben öderim, ama bu akşam benimle akşam yemeği yiyeceksin. Burada bekle. Kaçma." Bana göz kırpar ve çok sevdiğim o aptal gülümsemeyi gösterir, sonra arabadan atlayıp yağmurun altına çıkar.

Elimdeki Maddox'un telefonuna bakıyorum ve bir hata mı yapıyorum diye düşünüyorum. Çok cazip. Oh, çok cazip. *O* cazip, bu yüzden tereddüt ediyorum. Az önce arabasında onu öptüm ve o beni reddetti. Yine. Anlamam için kaç kez bu adama atlamam gerekiyor? O. Beni. İstemiyor. Beni. O bir borcunu ödüyor ve diğerleri gibi kolayca tahrik olan bir erkek. Belli ki benim gibilerle bir ilgisi olmak istemiyor. Onu bunun için suçlayabileceğimi sanmıyorum. Uzak durmakta haklı. Ağzımdan alaycı bir kahkaha çıkıyor. Tanrım, artık ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Çaldığın adamla oynaşmaya çalışmak, yapabileceğin en alçakça şey. Ona savunmasız tarafımı göstermek de en az o kadar kötü olabilir. Ona yalvardım. Tanrım. Akşam yemeği yememeliyiz. Eve gidip buzdolabımdaki yenilmez şeyleri yiyip uykuya dalmalıyım.

Evet, akşam yemeği. Onu beni eve bırakmasını ve işleri burada bitirmemi sağlamalıyım. Ama hala Evelyn'in alışveriş listesindeki her şeyi yazıyorum. Yemek yerken yalnız olmaktan çok yoruldum. Geceleri konuşacak kimsem olmamasından yoruldum. Hayatımda başka hiçbir şey bana gerçekten yaşadığımı hissettirmedeği için sürekli kitaplara ve filmlere dalmaktan yoruldum. Maddox'un beni reddetmesi hayatımın en güzel beş dakikasıydı ve bu düşünce beni gerçekten ağlatıyor. Bu iş bittiğinde ve Justin liseyi bitirdiğinde, buradan ayrılacağım ve bir daha geri dönmeyeceğim. Çok uzaklara taşınacağım. Bir iş bulacağım, üniversiteye gideceğim ve *yaşamaya başlayacağım*.

Maddox, sıırıslıklam ve hiç görmediğim kadar çok teslimat çantasıyla arabaya atladı. "Benim bilmediğim bir orduyu beslemeyi mi planlıyordun?"

"Ben büyüyen bir erkeğim." Düz, karın kaslarını okşadı.

"Eğer bu doğruysa, Tanrı yardımcımız olsun. Zaten arka koltukta oturup araba kullanmak zorundasın." O sırtıyor, o lanet olası lezzetli ağzı, saçlarını sallarken eğri büğrü oluyor ve bana su sıçratıyor. "Hey!" diye itiraz ediyorum, ona vurarak. Adam tuğladan yapılmış bir ev gibi. O gülüyor ve daha sert vuruyor. "Beni yine ıslatıyorsun."

Başını sallamayı bırakıp bana doğru dönüyor ve muhtemelen dünya tarihinde ilk kez, ben kızarıyorum. Kolayca utanmam. Sonuçta, az önce sahnede çıplak dans ettim ve onun kucağında kuru seks yaptım. Böyle bir şey yaptığında, bir nevi çekingenliğini kaybediyorsun. Ama az önce olanlardan sonra? Evet. Hayır. Akıllıca değil. "Yaptığım şey bu mu? Seni yine ıslatmak mı?"

Şu pislik şimdi benimle dalga geçiyor. "Kapa çeneni Maddox ve beni eve götür ki senin bedava yemeğini yiyebileyim. Ve artık flört etmek yok. Hayali bir çizgi var ve sen onu geçmeyeceksin." Vücudumun etrafına bir daire çizip onu işaret ediyorum, bu da onu güldürüyor.

"Artık flört etmek ya da seni ıslatmaktan bahsetmek yok. Anladım. Ama bilgin olsun, kuralların berbat."

Kayıtsızca omuz silkiyorum. "Sen başlattın." "Biliyorum. Sadece bitiremediğim için üzgünüm." Şehvet aptalca, çok aptalca bir şey.

Maddox arabasını geri vitese alır ve otoparktan çıkarız. Yağmur biraz azalır, silecekleri çok fazla çalışmak zorunda kalmaz. On beş dakika sonra, apartmanımın önüne park ediyor. Hafif çiseleyen yağmurun içine çıkıyoruz ve ona bir şey sormak için arkamı döndüğümde, simsiyah bir Mercedes-Benz S550 görüyorum. Yolun aşağısında, caddenin karşısında park etmiş ve hava karanlık olsa da onu görebiliyorum. Jantları sokak lambalarının ışığında elmas gibi parlıyor.

O arabaya sahip tek bir kişi tanıyorum.

"Maddox," diye fısıldıyorum, korku boğazımı sıkıyor ve adrenalinle doluyorum. Boğazımı temizleyip daha yüksek sesle konuşuyorum. "Eve bıraktığın için çok teşekkür ederim. Kötü hava ve uzun bir günün ardından bunu çok takdir ediyorum." Maddox, arabasının arka kapısında durup, içindeki yiyecekleri almak üzere. Kaşları çatılıyor, başı bana doğru dönüyor. "Beni kapıma kadar geçirmene gerek yok. Kendi başıma halledebilirim. Yarın görüşürüz," diye ekliyorum kararlı bir sesle, umarım ne demek istediğimi anlar. *Git buradan Maddox. Hemen!*

Beni dikkatle süzer, açıkça beni okumaya çalışır, ama ben gözlerimi büyötmeye ya da herhangi bir hareket yapmaya cesaret edemem. Muhtemelen şu anda izleniyoruz. "Tabii," der, hafif bir güneyli aksanıyla. "Sorun değil. İyi geceler, Isabel. Yarın görüşürüz."

Maddox arabasının arka kapısını kapatır, sürücü kapısını açar ve içeri girer. Onun uzaklaşmasını izlerim ve sessizce rahat bir nefes alırım. Bu rahatlama, ikinci kattaki daireme çıkan merdivenleri tırmanırken iki saniye sürer. Titrek parmaklarla anahtarlarımı çıkarır, kilide sokar ve aptalca sesler duyana kadar çeviririm. Neden bu kadar uğraştığını hiç anlamıyorum.

İçeri girer girmez bir el boğazımı kavrar. Nefes borumu sıkıştırdığı için çığlık bile atamıyorum, ses bile çıkaramıyorum. Beni dairemde sürükleyerek duvara çarpar. Kafamın arkası duvara çarpar ve gözlerimin önünde parlak ışıklar dans eder. "Bu gece eve gelmen neden bir saatten fazla sürdü? Ve neden Maddox seni eve bıraktı?"

Yutkunuyorum, boğazımın onun elinde yuvarlandığını hissediyorum. Ona karşı direniyorum ama o oyun oynamak istemiyor. Conti vücudunu bana bastırıyor, yüzü birkaç santim uzaklıkta, bana bakıyor ve her geçen saniye ruhumu karartıyor. "Otobüs durağına gittim. Yağmur yağıyordu ve otobüs geç kalmıştı." Beni rahatsız eden pisliklerden bahsetmeye zahmet etmiyorum. "Maddox arabayla geçiyordu ve beni orada otururken gördü. Beni eve bırakmayı teklif etti. Fırtına yüzünden trafik kabus gibiydi ve o zaten bir restorandan yemek sipariş etmişti. Yemeği almak için oraya uğradık ama sipariş çok büyüktü ve henüz hazır değildi, bu yüzden biraz beklemek zorunda kaldık. Sonra beni eve bıraktı."

"Sana dokundu mu Isabel?"

Çılgınca başımı sallıyorum, dudaklarımdaki morluğu fark edip etmediğini merak ediyorum. "Bana neredeyse hiç konuşmuyor."

"Ben öyle duymadım."

"Yemin ederim. Hiçbir şey olmadı. İlginizi çekeceğini düşündüğüm toplantıları kaydettim ve size bu gizli belgelerin kopyalarını gönderdim. Sizi mutlu etmek için elimden geleni yapıyorum."

Eli yavaşça boynumdan çekilir, yüzüm iğrenç *bir şaplakla* sola doğru savrulurken, hava göğsüme geri girer. Duvara doğru sendelerim, elinin darbesiyle yere kayarım. Beyaz sıcaklık yüzümü yakar. Yanağımı ellerimle kapatırım, ama

ıslak ve yapışkan bir şey hissediyorum. Kan. Bu sefer o piç kurusu beni kanatmış.

"Bana bir daha yalan söylersen Isabel, sonuçları çok ağır olur." Nefes bile almıyor. Gözleri neredeyse hiç kısılmamış. Beni duvara ittiği için takım elbisesinde bir kırısklık bile yok. İşte o kadar kontrolü elinde tutuyor. Ve bu beni onun hakkında korkutan şey. İstedini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmez. Öngörülemezliği ile sarsılmaz. Sadist ve acımasız. Bu adamın kırılma noktası yok.

"Sana yalan söylemiyorum," diye bağıyorum. Beni tekrar vurması umurunda değil. Bağırmam lazım, yoksa içimde kabaran bu nefretle delireceğim. "Elimde olan her şeyi sana veriyorum, ki çok da fazla değil. Maddox bana güvenmiyor ve hiç güveneceğini de sanmıyorum."

"Bu ayın Justin'in okul parasını ödedim. Hepsi bu kadar. Daha fazla bilgi istiyorum. Bana ihtiyacım olanı getir. Nasıl yapacağın umurunda değil, ama yapmalısın, yoksa söz veriyorum, pişman olursun. Ve Maddox Sinclair bir daha koluna dokunursa, o zaman o bir ölü adamdır."

Anthony Conti bana bir kez daha bakmıyor. İtalyan deri ayakkabılarını giyip dairemnden çıkıyor. Kapıyı arkasında çarpıyor. Düşüncesini kanıtlamak için teatral hareketlere ihtiyacı yok.

Ayağa kalkmam biraz zaman alıyor. Yaralıyım, kızgınım ve geri geleceğinden korkuyorum. Gelmiyor. Gittiğinden emin olduğumda, buz torbası almak için buzdolabına gidiyorum. Yüzüm her geçen saniye daha da sıcak ve kırmızı oluyor. Soğuk buzdu yanağıma bastırırken, içeri girdiğimde düşürdüğüm telefonum yerde titriyor. Onu kapatıyorum. *Siktir git!*

Ama bu benim kişisel telefonum değil. İş telefonum. Kendimi zorlayarak ona doğru sürünerek eğilip telefonu alıyorum.

Maddox.

Kişisel telefonunu dairesinde bırak ve dışarı çık.

Merdivenlerden inin ve binanın sağından dolaşın.

Vay canına. Bu inanılmaz derecede spesifik. Maddox telefonumun takip edildiğini biliyor olmalı.

Onun talimatına uyuyorum ve sessiz bir protesto olarak kişisel telefonumu kapının yanında bırakıyorum. Kapımı olabildiğince sessizce açıp kapatarak sokağa bakıyorum ve Conti'nin Mercedes'inin gitmiş olduğunu görüyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, binanın etrafında dolanıyorum ve köşede Maddox'a neredeyse çarpıyordum.

O "İyi misin?" diye sorarken başımı eğik tutuyorum.

"İyiyim. Gitmelisin."

"Ne gidiyorum da Isabel! Orada ne oldu?" Çenemi tutup yüzümü kendininkine doğru kaldırıyor ve Conti'nin vurduğu yanağımı gördüğünde, yüzündeki endişeli ifade yerini saf, katıksız bir kan dökme arzusuna bırakıyor. "Onu öldüreceğim."

"Hayır, öldürmeyeceksin," diyorum sakın ve kararlı bir şekilde. "Eve gideceksin. Benden uzak duracaksın, ben de senden uzak duracağım. Yarın işe gideceğiz, bugün olduğu gibi. Ben senin asistanın olacağım, sen de benim patronum. Beni duyuyor musun, Maddox?" Ona yalvarırcasına bakıyorum. "Artık dokunmak yok. İşle ilgili olmadıkça konuşmak yok. Senin ödemen gereken bir borcun var, benim de işe ihtiyacım var. Bu anlaşmada olan, olabilecek tek şey bu. Şimdi git. Kendini öldürmeden buradan defol."

O da bana bakar, bakışları yanağımla gözlerim arasında gidip gelir, sanki hangisi onu daha çok heyecanlandıracak karar veremiyormuş gibi. "Kendi savaşlarımı verecek kadar büyük ve onları kazanacak kadar akıllı olduğumu söyleyen sen değil miydin?"

Başımı sallıyorum, boğazımı tıkayan ve beni boğmak üzere olan yumruyu yutuyorum. "Yanılmışım. Çok yanılmışım. O bir savaş değil, bir nükleer bomba. Kirli savaşıyor, pişmanlık ya da tereddüt duymadan. Lütfen. Sana yalvarıyorum." Bir adım öne çıkıp ellerimi göğsüne koyuyorum ve onu itiyorum. "*Git.*"

O küçük bir adım geri atar, delici bakışları benimkinden hiç ayrılmaz. "Seni terk etmek istemiyorum Isabel."

Ben de senin beni terk etmeni istemiyorum.

"Gitmek zorundasın, Maddox."

Yutkunduğunda adem elmasının sallanışını izledim. "Gideceğim. Ama sadece yukarı çıkman gerektiği ve benim seninle gelemeyeceğim için. En azından bu gece değil. Ama şunu bil ki, ben talimatlara uymakta pek iyi değilim. Anthony Conti kirli, pişmanlık duymadan ve tereddüt etmeden savaşabilir, ama benim yeteneklerimi küçümsemekle aptallık ediyor." Maddox eğilir ve yüzümdeki kesikin hemen üzerine en yumuşak, en nazık öpücüğü kondurur, dudaklarımdan aşağıya doğru kayar ve sonra gider, gecenin karanlığına koşar.

Onun yeteneklerini küçümsemek aptallık mı?

Tanrım, umarım haklıdır.

ON DOKUZ

MADDOX

YILLAR ÖNCE, en harika kıza aşık olmuştum. Akıllı, esprili ve güzeldi ve benim saçmalıklarımı hiç kabul etmezdi. Bir dereceye kadar Isabel'e benziyordu. Ama bu kız... Onunla, babasıyla birlikte Savannah'ın dışındaki küçük kasabama taşındığında tanıştım. Sadece ikisi vardı ve küçük bir kasaba olduğu için, bekar baba ve sevimli kızı anında Güney'in misafirperverliği ile kucaklandı.

Onunla böyle tanıştım.

Annem, isteksiz ve somurtkan beni, onlara pasta götürüp komşuluklarını kutlamak için sürükledi. Kim, tatlı bir Güneyli sesle kapıyı açtı, parlak mavi gözleri, sarı, canlı bukleleri vardı ve ben bittim. On beş yaşındaydı ama on sekiz yaşındaki birinin vücuduna ve görünüşüne sahipti ve gülümsemesi kalbimi durdurdu. O zamanlar bile iri bir adamdım, bu yüzden annemin onlara taşınmalarında yardım etmem için beni göndermesi hiç de garip değildi.

Ve bir kez olsun tereddüt etmedim. Hiç şikayet etmedim bile.

Kim ve ben hemen çıkmaya başladık. Hakımı korumak için hiç vakit kaybetmedim, arkadaşlarımın ona yaklaşmasına izin vermeyecektim. Ona ilk görüşte aşık oldum. Sanırım ergenlik çağındaki kalbim o ilk hafta yerle bir oldu. Kim tatlı, harika ve cömert biriydi, ama pek açık sözlü değildi. Onu bizim kasabamıza getiren nedeni, babasının çalışmadığını ya da daha önce nereden geldiğini hiç anlatmadı. Annesi ya da başka kardeşleri olup olmadığıyla ilgili sorularıma hiç cevap vermedi.

Ya da neden okulu bu kadar çok kaçırdığını.

Ya da neden yazın ara sıra uzun kollu giysiler veya pantolonlar giydiği.

Neden diğer kızlar gibi bikini giymediğini.

Neden sadece benim onu soyup dokunmama izin verdiğini, tamamen ve tamamen karanlıkta.

Neden onun yanında içki içmeme veya sigara içmeme izin vermediğini.

O zamanlar ben bir ergenlik çağındaki erkek çocuktum — aşık bir ergenlik çağındaki erkek çocuk, evet, ama yine de bir ergenlik çağındaki erkek çocuk. Beyzbol ve futbol oynuyordum, sörf yapıyordum ve

arkadaşlarımla takılıyordum, hayat izin verdiğiğinde esrar içip sarhoş oluyordum. Okulda başarılıydım çünkü çok zor değildi ve kafayı bulmak ve Kim dışında başka hiçbir şey umurumda değildi. Babam ben küçükken öldüğünde annem tek başına kaldı ve hemşire olarak uzun saatler çalışıyordu. Bana disiplinli davranmaya çalışmak yerine kendi hayatlarına daha çok odaklanan dört ablam vardı, bu yüzden istediğim her şeyi yapabiliyordum.

İki yıl boyunca hayatım böyleydi. Kim, spor ve kafayı bulmak.

Son sınıfta işler değişmeye başladı. Yavaşça. İlk başta o kadar yavaştı ki, değişimi neredeyse fark etmedim. Kim her zamankinden daha içine kapanmıştı. Hepimiz üniversitelere başvururken, o bunu umursamadı. Sonra Noel tatili öncesinde, gözü morarmış ve dudağı patlamış halde, gözyaşları içinde evime geldi. O gece Kim'in neden öyle olduğunu anladım. Babası tipik bir alkolik ve şiddet uygulayan biriydi.

Ama durum bundan daha fazlasıydı.

Yalnızdı ve kötü bir babayla kötü bir durumda sıkışıp kalmıştı. Annesi ya da başka kardeşleri varsa, onların varlığından haberi yoktu. Ayrıca polise gitmekten de çok korkuyordu, sadece babasının tepkisi ve bunun sonuçları nedeniyle değil, aynı zamanda henüz on yedi yaşında olduğu ve mezun olduktan sonra on sekiz yaşına gireceği için de. Beni, okulumuzu ve kasabamızı terk etmek ve on yedi yaşında sisteme girmek zorunda kalacağı düşüncesi, onu daha önce hiç kimsenin ağlamadığını gördüğüm bir şekilde ağlattı.

Saatlerce onu yatağında tutarak, ona sevgimle fısıldayarak ve onu teselli ederek geçirdim. Ona babasını öldüreceğimi, oraya gidip babasını bir daha ona dokunamayacak kadar sert bir şekilde döveceğimi söyledim. O benden daha küçüktü. Çok daha küçüktü. Ama bana ona dokunmayacağıma dair söz verdirdi ve içimdeki her şeye aykırı olsa da, ona bu sözü verdim. Bugüne kadar hala pişman olduğum bir söz.

O gece bir plan yaptık.

Benim gideceğim okula başvuracak, bunun için benim posta adresimi kullanacak ve mezuniyetten sonra birlikte kaçacaktık. İki ay boyunca plan yaptık. Para biriktirdik. Bunu başardık. Benim okula kabul edildi ve her şey doğru yönde gidiyor gibi görünüyordu.

Ama ara sınavların son gününde her şey değişti. Bir arkadaşımın evindeydim, içki içip esrar içiyordum ve genel olarak iyi vakit geçiriyordum. Yani, hayat harika değildi mi? Bir kıza aşkıttım ve birkaç ay sonra kaçmaya karar vermiştik. Sınıfımda ikinci olmaya

ve Georgetown'a gidip basketbol oynamaya başlayacaktım. Bu yüzden, ağlayarak beni arayıp onu almam için yalvardığında tereddüt etmedim.

Tereddüt etmemeliydim.

En azından annemi aramalıydim. Ya da kız kardeşlerimden birini.

Ayık birini. Yetişkin birini.

Ama yapmadım.

Arkadaşımın evinden ayrıldım ve bana beklediğini söylediği yere gittim. Onu aldım ve kimse ve hiçbir şeyin bizi bulamayacağını düşünerek plaja doğru yola çıktım. Berbat bir haldeydi. Giysileri yırtılmış, yüzü kanlı, kolları ve vücudu taze morluklarla doluydu. Sarhoştum. Kafam güzeldi. Öfkeden deli gibiydim. Bana kalırsa, okul hayatımız bitmişti. Mezuniyet falan siktir et, o gece şehirden ayrılacaktık. Ya öyle olacaktı ya da o zavallı orospu çocuğunu kendi ellerimle öldürecektim.

O sırada babası bizi yoldan çıkarmaya çalıştı.

Birdenbire ortaya çıktı ve iki şeritli otoyolda yanımızdan hızla geçti. Avantajını kullanmasına izin vermeyerek hızlandım. Kim ağlıyordu. Çığlık atıyordu. Ama ben kan dökmeye kararlıydim. Onun arabası benimkine çarptı, benim kamyonetim de hemen ona çarptı. Bu şekilde bir milden fazla sürdü. İleri geri. Gözüm kan görmüştü. Hepsi bu kadardı. Dikkatsizdim. Pervasızdım.

Yıkıcı bir aptallık yaptım.

Geri dönüp karakola gitmeliydim. Annemin olduğu hastaneye gitmeliydim. O yolda cesaret oyunu oynamaktansa her şey daha iyi olurdu.

Bull Nehri üzerindeki köprüye hızla yaklaşırken, o açık bir yol buldu ve çok daha hızlı Mustang'iyle benim eski kamyonetimin önünü kesti. Önüme kırdı ve frene bastı. Panikledim. Aşırı tepki verdim. Kamyonetim yol kenarındaki ağaçlara doğru defalarca takla atmadan önce, lastikler kayarak 360 derece döndük.

Ağaca çarpmadan önce hatırladığım son şey, Kim'in adımı haykırmasıydı.

Bu, ondan duyduğum son ses oldu.

Bir hafta sonra hastanede uyandım ve taburcu olur olmaz, beni yıllarca hapis cezasına çarptıracak bir dizi ağır suç ve hafif suçla suçlandım. Davamı doğrudan hakime sundum, annemin avukat tutmasını reddettim. Bu karışıklığı ben yaratmıştım. Onu temizlemek onun işi değildi.

Kim'in babası hapisteydi, ama orada uzun süre kalmayacaktı. Şans ya da kader eseri, yargıç bana inandı.

Bana birkaç seçenek sundu.

Birincisi: Altmış gün

rehabilitasyon. İkincisi: Altmış gün hapis.

Üç: Mezuniyetten sonra orduya katılmak.

Üçüncü seçeneği seçtim. Kim olmadan üniversiteye gidemezdim. Kim olmadan yaşayamazdım. Kendimden nefret ediyordum. Hayattan nefret ediyordum. Lanet olası dünyadan nefret ediyordum. Orduya katıldım, bir şeyler havaya uçurup birkaç hayat kurtarmaya çalıştım. Yıllar sonra, Fiona'yı buldum, evsiz, havuz kenarındaki bir koltukta çömelmiş, bana ona zarar verip vermeyeceğimi soruyordu. Ve bugün, Kim'in ölümünün yıldönümünde, Isabel kırmızı yanakları ve kesikleriyle dairesinden çıkıyor.

Bugün. Kim'in ölümünün yıldönümünde...

Jake'in dairesine vardığımda, Isabel'in böyle bir adama bağlanmış olmasına duyduğum öfke neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. "Bir cinayet planlıyorum."

"Harika," diyor Jake, Turner Grand Hotel'in en üst katındaki penthouse'una çıkan asansör kapısında beni karşılarken, ifadesiz bir yüzle. "Bu The Pit'ten mi?" diye soruyor, Isabel'le paylaşmak istediğim, onunla değil, yiyecek dolu çantalara bakarak. Fiona sorun değil. Onunla paylaşabilirim, ama Jake tüm domuz eti kendine saklıyor, kelime oyunu kasıtlı.

"Öyle. Ama elimde çok fazla yok, o yüzden yerken bunu unutma."

"Fiona bu saatte fazla yemez. Bilirsin, saat dokuz gibi ve çoğu insan gibi iş gecesi bir saat önce akşam yemeğimizi yedik."

Çantaları mutfağındaki mermer tezgahın üzerine koyup ona sert bir bakış attım. "Bugün benimle uğraşmak istediğin gün mü? Sanmıyorum, ama zarları atıp nasıl düşeceklerine bakabiliriz."

Elimden pahalı tekila şişesini aldı ve yerleşik barına doğru yürüdü. "Bunu başka bir yerde mi konuşmak istersin, yoksa burada mı?"

"Fiona bu cinayete senin kadar bile daha fazla ilgi gösterecektir."

Jake, içkileri doldururken başını sallıyor, ama bu cevabı beğenmiyor. Fiona'yı elinden geldiğince korumaya çalışıyor ve onu suçlamıyorum. Ama o gece havuz başında Fiona'yı korkmuş ve yalnız bulduğumda ona yardım etmemin

yüzme havuzunun yanında korkmuş ve yalnız bir şekilde bulduğumda ona yardım etmemin sebebinin Kim olduğunu bilmeli. Bu boku bir daha yapamayacağımı bilmeli.

O Isabel, lanet olası baş belası, eşyalarımızı çalan Isabel, belki de aşık olduğum kadın olabilir.

"Gavin'i aramalıyız."

"Aradım bile, yirmi dakika içinde burada olacak, o yüzden o gelmeden önce yemek yemeliyiz." The Pit'teki yemeği ancak belirli sayıda kişiyle paylaşabilirsin.

"Ah," arkamızdan bir ses duyuldu, "Kaptan Amerika Tony Stark'la oynamaya gelmiş. Hala oyun randevularınız olması çok tatlı." Fiona mutfığa girdi, üzerinde siyah şort, büyük beden pembe tişört (bu kız her zaman pembe giyer) ve üzerinde "Üzgünüm, yapamam, kitaplarımla planlarım var" yazan pembe, diz boyu tüylü çorap gibi terlikler vardı.

"Güzel görünüyorsun, bebeğim. Çok şık."

"Ben buyum." Bana göz kırpar ve bu yüzden bu kızı bu kadar çok seviyorum. Yani, cehennemini yaşadı, değil mi? Jake'le tanışana kadar hayatı boyunca istismara uğradı. *Ve benimle*. Ama şimdi bunu sanki dondurma ve turta gibi servis ediyor. "Görüyorum ki barbekü yapıp tekila içiyoruz. Ben de bugün Çarşamba olduğunu sanıyordum. Limon ve tuz kullanabilir miyiz yoksa bunun için fazla havalı mıyız?"

"Kahretsin," diyorum, çenemi ovuşturarak. Geçirdiğim geceden sonra ona sarılmak istiyorum, ama ben sarılmayı seven biri değilim. Ama o gerçekten güneş ışığı gibi. Jake, ona takma adların tarihindeki en mükemmel takma adı bulmuş olabilir. "Bunun için fazla havalıyız. Büyük çocuklarla oynayacaksan, onlar gibi içmelisin. Belki onlar gibi küfür etmelisin bile." Kaşımı kaldırıyorum.

Bana orta parmak gösterir, ama küfür etmez. İçindeki sosyete hanımefendisi ortaya çıkar.

Gülümsüyorum, ama bu kadar yapmacık geliyor ki zorla gülümsemeye çalışıyorum. Her zaman çok anlayışlı olan Fiona yanıma geliyor ve ellerini göğsüme koyuyor. Gözlerimin içine bakarken, yeşil gözleri biraz daha koyulaşüyor ve "Sık sık içki içmezsin" diyor.

"Sık içmem."

"Ve bu gece içtiğin gecelerden biri." Bu bir soru değil. Ve gerçekten de, en iyi haliyle bir ironi. Kim öldüğü gece sarhoştum. Sarhoş olmasaydım, o hala hayatta olabilirdi. Kim alkolden nefret ederdi. Yine de, bugün, göğsümdeki baskıyı kaldıramadığım için, kendimi gerçekten kaybettiğim ve içtiğim tek gün. Çünkü kendimden yine nefret ediyorum ve içmek bir tür mazoşist ceza.

"Öyle."

"O zaman Gavin gelene kadar bir şeyler içip barbekü yiyelim."

"Çok fazla şey duyuyorsun, Sunshine."

Fiona kocasına bakıp başını sallar. "Ben kırılgan bir oyuncak bebek değilim. Siz erkekler kirli dövüşebilirsiniz, ama biz kızlar kazanmak için ne gerekiyorsa yaparız. Bunu unutma." Son cümleyi bana söyler. "Ve bunun için ondan nefret etme."

"Denesem bile nefret edemem." Ama neyin peşinde olduğumu öğrendiğinde benden nefret edebilir.

Jake bize birer shot verir ve biz de bir dikişte içeriz. Fiona, bu tekila bir bebeğin poposu kadar yumuşak olmasına rağmen yüzünü buruşturur. Jake düşünceli görünür. Peki ya ben? Ben planı olan adamım. Taktiksel adam. Her zaman üç adım önde olmayı seven adam. Bunun olacağını biliyorduk. Sadece ne zaman olacağı meselesiydi. Ve dediğim gibi, ben her zaman üç adım öndeyim.

Gavin, sanki burası onunmuş gibi içeri girerken barbekümüzü bitiriyoruz, ama Jake'in ona anahtar kartı veya şifre vermediğini biliyorum. Nasıl girdiğini sormuyorum, kimse de sormuyor. Gavin, Fiona'nın eski kocası Niklas Vaughn aracılığıyla hayatımıza girdi. Niklas, Fiona'yı bulması için Gavin'i tuttu. Gavin, Fiona'yı buldu, ama Niklas'ın bilmediği şey, Gavin'in onun tarafında olmadığıydı.

"Görüyorum ki galaksiler arası kahramanlar ittifakı burada toplanmış," diyor Fiona, Gavin'i kucaklayarak selamlarken. Gavin de kucaklaşmayı seven biri değildir, ama Fiona'ya hayır diyemezsiniz. Bu imkansız, denedim.

"Sen bir ineksin," diye alay ediyorum, o da omuz silkiyor, hiç aldırış etmiyor.

"Öyleyim. Bu arada, sizleri bırakıp gidiyorum, böylece okuyabilir ve sizin çirkin işler konuşmayacakmışsınız gibi davranabilirim."

Jake'in yüzü asılır ve ona doğru yürür, yüzünü o kadar sevgi ve bağlılıkla okşar ki, izlemesi neredeyse zorlaşır. "Gitmemizi ister misin?" diye sorar Jake. "Başka bir yerde konuşabiliriz."

Fiona başını sallar, yeşil gözleri kocasının gözlerine bakarak. Ona gülümser, yüzünde kararlılık okunur. Bir an daha ona bakar, sonra Gavin'e bakar ve yeşil gözlerini bana diker. "Hayır. Bu yapılmalı ve burası konuşmak için en güvenli yer."

Ona kararlı bir şekilde başımı sallarım. Kızlar kazanmak için ne gerekiyorsa yaparlar derken yalan söylemiyordu. "Seni seviyorum, Fi."

"Seni seviyorum, Maddox."

Jake sevgilisine bir öpücük verir ve onu yatak odasına götürür, beni Gavin'le baş başa bırakır.

"Her şey mahvoldu dostum. O çılgın bakışına bakılırsa her şeyi değiştirmemiz gerekecek."

"Biliyorum." Onun yeşil gözlerine bakıyorum. "Ama bu gece ona vurdu. Ve o sıkışıp kaldı."

Gavin kayıtsızca omuz silkiyor. "Beni tanırsın. Kirli oynamayı severim. Adam bunu hak etmiyor da değil."

Anthony Conti'yi öldürmek ne kadar kolay olurdu. Gerçekten. Gavin'den bunu yapmasını isteyebilirdim ve o da yapardı, çünkü o öyle bir adam. O zaman iş bitmiş olurdu. Ama sonra ne olacaktı? Adalet gerçekten yerini bulmuş olur muydu? Ben bu adamın sadece ölmesini istemiyorum, gömülmesini istiyorum. Ondan sonra ölürse, olsun.

Jake bize katılır ve yüzüme bir bakış attıktan sonra, Strip ve dağları gören balkonuna çıkmamızı işaret eder. Bu şehirde çok fazla balkon görmezsiniz, en azından otellerde.

Bir tarafta sadece cam, diğer tarafta açık hava olan balkonun ucuna kadar yürürken tek kelime etmiyoruz. Üçümüzün dışarıdan duyulmayacak bir yerde buluşması, sanki bir déjà vu gibi.

Jake ve Gavin'e bakıp, sesimde herhangi bir tonlama olmadan, olgusal bir şekilde, "O orospu çocuğunu yere sereceğim" diyorum.

"Katılıyorum," diyor

Jake. "Katılıyorum,"

diyor Gavin.

Bu akşam Isabel'in dairesinden ayrıldığımdan beri bunu düşünüyordum. Anthony Conti'nin ofisine girdiğimden beri. Bir buçuk yıl önce Niklas Vaughn'u öldürdükten sonra o telefonu yaptığımdan beri. Jake, Turner Hotels'in sessiz CEO'su olduğundan ve ben de onun sessiz yardımcısı olduğumdan beri.

"Bunun olacağını biliyorduk. Şimdi zamanı geldi."

"Bu işin anahtarı, işleri basit tutmaktır," diyor Gavin, cam duvara yaslanarak, koyu renkli saçları kuvvetli rüzgarda dalgalanırken. "Onu kendisine karşı kullan. Anthony Conti çok bağlantılı. Çok fazla bağlantısı var. Karmaşık durumlar bizim avantajımıza olmaz."

"Bu adamın da zayıflıkları var," diyorum basitçe.

"Hepsinin var," diye Jake onaylıyor. "Para. Güç. Seks. O da bizim uğraştığımız diğer pisliklerden farklı değil."

"O zaman onun özel zayıflıklarını kullanacağız. Kendi planıyla boğulana kadar bunları kullanacağız." Gavin işte böyle biridir. Onun içinde sadist bir zevk duyduğunu şimdiden görebiliyorum. Profesyonel katillerle uğraşmak ve onlarla arkadaşlık kurmak benim alışkanlığım değildir. Onlar her zaman en güvenilir insanlar olarak bilinmezler, ahlaki profillerinin şüpheli olduğunu söylemeye gerek bile yok. Ama Gavin farklı biridir. Basitçe söylemek gerekirse, ona ihtiyacımız var.

O, bizim grubumuzun bilinmeyen üyesidir.

Çünkü dışarıdan bakıldığında Jake mükemmel, çekici, yakışıklı bir adam gibi görünüyor. İmparatorluğu miras alan ve aile geleneği gereği Turner Hotels'in CEO'su olan zengin, Ivy League mezunu bir çocuk. Güzel Fiona Ramsey-Foss ile evli olan çift, Las Vegas toplumunun en üst tabakasına mensup, her "popüler" çevrede yer alan ve herkes tarafından hayranlık duyulan kişiler.

Dışarıdan bakıldığında, ben CEO'nun iri, rahat, akılsızca sadık en iyi arkadaşım. Kimsenin ciddiye almadığı kişiyim. Muhtemelen odadaki en zeki kişi değilim. Aptal bir sporcu, eski ordu mensubu bir uyumsuz, en iyi arkadaşım işi yönettiği için COO olarak işe alınmış biriyim.

Yanılmayın, bu roller kasıtlıdır ve bize çok iyi hizmet etmiştir.

Ama gerçek şu ki, biz Anthony Conti'den daha zeki, acımasız, kurnaz ve ölümcülüz. Aramızda kalsın, Gavin bizim gizli kozumuz olarak, bir planım var. Aslında, o orospu çocuğunu yere serecek bir plan.

YİRMİ

ISABEL

"GÜNAYDIN GÜZEL," Morgan, çok ihtiyacım olan kahveyi aramak için mutfağa girdiğimde diyor.

"Günaydın," diye homurdanıyorum, ağır makyajlı yanağımı onun görüş alanından uzak tutarak onu olabildiğince görmezden gelmeye çalışıyorum. Dün gece iyi uyuyamadım. Aklımda her şeyi tekrar tekrar canlandırıp durdum. Dün gece Anthony Conti'nin bana vurduğu ilk gece değildi. Daha önce de onun şiddetine, saldırganlığına maruz kalmıştım. İsteddiği zaman acımasız olabiliyor. Bu bir sır değil. Ama bir süredir böyle değildi ve bu beni hazırlıksız yakaladı.

Neden böyle davrandığını bilmiyorum. Neden ortaya çıktı ki?

Bu onun tipik davranış şekli değil. Yani, tabii ki daha önce de benim daireme gelmişti. Hatta birçok kez, ama hiç böyle olmamıştı. Burada neyin peşinde olduğunu bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum. Turner Otellerini istediğini anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok. Jake Turner ve Maddox Sinclair'i kovmak, atasözündeki gibi bayrağını dikip bu toprağı kendine ait ilan etmek istediğini biliyorum.

Ama neden? Ve neden şimdi? Ve neden beni kullanıyor?

"Uzun bir gece mi geçirdin?" diye soruyor Morgan, sesinde alaycı bir tonla. Ona bakınca, yüzünde yaramazlık yaptığımı ima eden bir ifade var. Bütün gece biriyle seviştiğimi sanıyor. Ha! Keşke öyle olsaydı.

"Öyle bir şey yok. Sadece iyi uyuyamadım."

Morgan odayı geçer, yüzümü kendine çevirir. Gözleri kısılr ve ben geri çekilirim, uzaklaşırm, onun zaten gördüğünü bildiğim şeyi saklamaya çalışırım. Eli yüzümden düşer ve yumruklarını sıkar. "Maddox mu yaptı bunu?"

"Ne?" Gözlerim fal taşı gibi açılır, dudaklarımdan şaşkın, gülünç olmayan bir kahkaha çıkar. "Hayır. Tabii ki o değil. Neden onun yaptığını düşündün?"

"Bilmiyorum. O sahiplenici, dengesiz bir tip gibi görünüyor. Ve dün bütün gün bir canavardı."

Gözlerimi devirip kahveme geri döndüm, umarım bu konuyu kapatabiliriz. "O benim erkek arkadaşım değil, Morgan. O benim patronum."

"Öyle görünmüyor."

Dürüst olmak gerekirse, neden bahsettiğini bilmiyorum. Çoğu zaman baş başa vakit geçiriyoruz. Halka açık yerlerde ise birbirimize karşı tamamen profesyonel davranıyoruz. Evet, Morgan o sabah Maddox ve beni mutfakta gördü, ama hiçbir şey olmadı, Maddox bana dokunmadı bile. Bunun dışında mı? Bilmiyorum.

"Eh, durum bu. Maddox ile aramda hiçbir şey yok." Kollarını göğsünde kavuşturarak bana şüpheyle bakıyor. "Yemin ederim," diyorum öfkeyle. "Maddox bana karşı sadece profesyonel davranıyor. O değildi."

"O zaman kimdi?"

"Kimse olduğunu kim söyleyebilir ki? Belki de düştüm."

Morgan yanıma yaklaşır, kolunu koluma dayar. "Bu, herkese söyleyebileceğin bir yalan. Ama ikimiz de birinin sana vurduğunu biliyoruz." Morgan beni kendine doğru çevirir, elini omzuma koyar, gözlerime bakmaya çalışırken hafifçe sıkar. "Ben senin arkadaşını Isabel. Konuşabileceğin biri."

Ama bu konuyu onunla konuşamam.

"Ben iyiyim, Morgan. Bilmen gereken tek şey bu."

Morgan beni kollarına alır ve sarılır. Bu o kadar beklenmedik ve ihtiyacım olan bir şey ki, boğazım düğümlenir. "Her şey yoluna girecek. Sen ve ben, tatlım. Bu işte birlikteyiz."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama tüm gücümle ona sarılırım. "Teşekkürler, Morgan. Bu benim için çok önemli." Onun kollarından çıkarım. Kimsenin bizi sarılırken görmesini ve sonra yüzüme bakıp yanlış bir şey düşünmesini istemiyorum.

"İyi. Çünkü ben ciddiym." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve onlarda ciddi olduğunu görüyorum. Bizim bir takım olmamızı istiyor ve belki de biraz öyle sayılırız. "Stajyer ve yeni asistan, değil mi? En altta olanlar." Sanırım haklı. İkimiz de biraz kaybolmuş durumdayız.

"Isabel?" Maddox, mutfğa girmek için dünyanın tarihindeki en kötü anı seçti. Sözümü geri alıyorum; on saniye önce daha kötü olurdu. "Kahve yapmayı ve sohbet etmeyi bitirdiysen, dizüstü bilgisayarını alıp ofisime gelmeni istiyorum. İncelemem gereken bir sürü iş var ve bunu yapmak için çok fazla zamanım yok. Bugün iş günü, değil mi?"

Tamam o zaman. Sanırım bu sabah Maddox pislik modunda.

"Geliyorum," diyorum ona. Maddox beklemiyor. Topuklarını döndürüp koridordan geri yürüyor. "Gitmem gerek."

"Buna profesyonelce mi diyorsun?"

Kahve fincanımı alırken Morgan'a bakıyorum. "Hayır. Ben buna pislik patronum diyorum, ama durum bu ve bu işe ihtiyacım var."

"Peki. Sonra görüşürüz." Morgan öfkeyle çıkar ve ben sadece başımı sallayabilirim.

"Kadınlara duygusal derler," diye mırıldanıyorum, koridordan Maddox'un ofisine doğru ilerlerken. Bir parçam hastayım diye aramak istiyordu. Yüzümün neye benzediğini biliyorum ve Conti'nin yaptığını kapatmak için makyajın yapabileceği çok fazla bir şey yok. Morgan bunun kanıtı. Ama bundan daha fazlası var. Burada olmak istemiyorum. Maddox'un gözlerine bakarak arkadan iş çevirmek istemiyorum. Onun değişken mizacıyla uğraşmak istemiyorum. Morgan'ın acıma dolu bakışlarını istemiyorum ve yüzüme ne olduğunu sorduklarında herkese yalan söylemek istemiyorum.

Hayat böyle. Katlan ve başa çık.

Tabii. Teşekkürler. Harika bir moral konuşmasıydı.

Maddox'un kapısı açık ama yine de çalışıyorum çünkü bu sabah kapıyı çalmak için uygun bir sabah gibi geliyor. "Girin," diye bağıyor.

Girmeden önce gözlerimi deviriyorum. Masasının arkasında, yüzü monitörlerinden biri tarafından kısmen engellenmiş durumda. "Kapıyı kapat."

Evet, ama oturup dizüstü bilgisayarımı yerleştirme fırsatı bile bulamadan, o koltuğundan kalkıyor. Bir anda Maddox masasının etrafından dolaşip ellerini yüzüme koyuyor. Her şey o kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde oluyor ki, nefesim kesiliyor, küçük bir adım geri atıyorum ve dizüstü bilgisayarımı ve kahvemi neredeyse düşürüyorum. Maddox ikisini de elimden alır, yuvarlak masanın üzerine koyar ve sonra bana geri döner, gözlerimin içine dikkatle bakar. Şu anda kafam karışık. Bu adam. O benim kurtuluşum, ben de onun yıkımıyım. Ne kadar yürek burkan bir durum, değil mi?

"Bu sabah nasılsın? Geri gelmedi, değil mi?"

Omzumun üzerinden kapıya bakıp sonra Maddox'a dönerek gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum.

"Ofisim ses geçirmez." Oh.

Bunu bilmek iyi oldu.

"Hayır. Geri gelmedi. Ben iyiyim."

Maddox, sanki sabrını zorluyormuşum gibi başını salladı. Başparmağı, acıyarak kızaran yanağımı nazikçe okşadı. "Bunda iyi olan hiçbir şey yok."

Sonra ağzı benimkine doğru eğildi.

İlk başta, dudaklarının beklenmedik dokunuşuyla donakalıyorum. Dün geceki gibi açgözlülükle beni yutmak yerine, tatlı ve nazikçe öperler. Bu, dizlerinizi titretip gözlerinize yaşlar getiren türden bir öpücük. Bu, içinden "*mükemmel*" diye düşünerek sessizce iç çekmenize neden olan türden bir öpücük. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım. "Bunun olamayacağını söylediğimi sanıyordum."

"Ben de sana talimatlara uymakta pek iyi olmadığımı söyledim."

O beni kapısına doğru daha da bastırırken, kalçalarıyla beni sıkıca tutarken başımı sallıyorum. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Belki." Kıkırdar, ama dudakları bir kez daha benimkine yapıştığında sesi hızla kesilir. Alt dudağını dişlerimle ısırırım, bunun çok aptalca olduğunu anlaması için yeterince sert ısırırım. "Ama buna değebilirsin."

Lanet olsun. Aşık oluyorum.

"Dün gece arabada reddetme düğmesine basmadın mı? Beni mahvetmek istemediğinle ilgili bir şey miydi?"

"O ben miydim?" Geri çekilir ve başını eğip kaşlarını çatarak bana bakar. "Doğru adam olduğumdan emin misin? Senin reddetme düğmesine basacağımı sanmıyorum. Diğer düğmelere basarım, evet, ama ona basmam."

"Bu gerçekten oldu, değil mi? Hayal etmediğimi biliyorum. Belki de kafa travması yüzündendir. Yoksa deli hapları alıp ibuprofen sanıyor muyum?"

"Olabilir. Reçeteli mi, reçetesiz mi? Etiketini kontrol etmelisin."

Gözlerimi devirdim ve o gülümsedi.

"Seni ilk gördüğüm andan beri seni öpmek istiyordum."

"Çünkü çıplaktım."

"Çoğunlukla çıplaktın. Her şeyi görmedim. Henüz."

Elimi Maddox'un göğsüne o kadar sıkı bastırıyorum ki, tırnaklarımdan yapraklar çıkacak. "Bu bir oyun değil. Şaka da değil. Ofis politikaları ve seksi şeyler bir yana, şampanya odasında sana verdiğim uyarı gerçek. Kanıtı yanağımda. Bana dokunamazsın."

"Gerçekten bilmediğimi mi sanıyorsun?" "O zaman ne yapıyorsun?" "Seni onun değil, benim yapıyorum."

İçimde bir şey çatlıyor. Çatlaklar. Beni ikiye bölüyor. O piç kurusu beni mahvetti. Sürekli yalnızım ve korkuyorum. Ve bundan bıktım. Böyle uyanmaktan çok bıktım. Günlerimi, saniyelerini sayarak geçirmekten bıktım.

saniyeleri sayarak geçirmekten bıktım. Ama birdenbire, artık hayatımın böyle olmadığını hissediyorum. En azından, yalnızlık kısmı.

Göğsüm onun göğsüne değene kadar ona daha da yaklaşıyorum. Sonra onu öpüyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu öpüyorum. Dudaklarım onun dudaklarına kayıyor, yalvarıyor, rica ediyor. *Buna ihtiyacım var.* Dudaklarımı onunkilerden ayırıyor, gözlerime bakıyor, nefeslerimiz düzensiz, kalplerimiz çarpıyor. Ama o hissediyor. Artık bütün olmadığını hissediyor. Çirkin, karanlık ve çarpık bir şey olduğumu hissediyor.

"Ne oldu?"

Titremeye başlıyorum. Vücudum titriyor ve alt dudağım titriyor. Ne olup bittiğini anlamadan, kendimi kaybetmeye başlıyorum. Çirkin gözyaşları, gökten yağan yağmur gibi gözlerimden akmaya başlar. Başımı sallayarak, gözyaşlarım yere düşmeden önce bu saldırıyı durdurmaya çalışırım, ama işe yaramaz. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırım, sakinliğimi geri kazanmak için ne gerekiyorsa yaparım. Saçımı bırakır ve bir kez daha yüzümü avuçlar.

"Isabel?" Bu sefer adımı fısıldıyor, sanki dudaklarından çıkan sesle ne yapacağını bilmiyormuş gibi. Kız ona yalvarırken. Beni çok şefkatle, çok tutkuyla, çok... sevgiyle tutuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ama şimdi ne istediğimi bilmiyorum. Ben bu kız değilim. Bu zayıf, ağlayan, yalvaran kız değilim, ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum!" diye bağıriyorum, onu geri iterek. Ona bana ne yapmasına izin verdim ben? "Bunların hepsi bir oyun mu? Beni kullanıyor musun?" Yemin ederim, bir saniye beni istiyor, bir saniye sonra beni durduruyor. Artık yetişemiyorum.

Maddox bir adım geri çekilir, mavi gözleri içimi delip geçer. "Isabel," diye yavaşça başlar, sanki kendini sakinleştirmek için birkaç saniye ve biraz oksijene ihtiyacı varmış gibi. "Hayatımda pişman olduğum ve gurur duymadığım birçok şey yaptım. Ama *hiçbir zaman* bir kadını kullanmadım."

"Ben bir hırsız ve yalancıyım. Onun emirlerini yerine getiriyorum. Anlamıyor musun?"

Anlamıyor musun?"

"Bunu zaten biliyorum." "Nasıl?"

Kısa kesilmiş saçlarını ve yüzünü elleriyle okşayarak, avuçlarına sert bir nefes verir. "Şey, ben bu oyunu oynuyorum, tamam mı?" diye başlar, küçük bir daire çizerek volta atar. Bu benim her zamanki umursamaz Maddox'um değil. Bu Maddox biraz dengesiz. "Sanki

seni takip etmiyormuşum gibi davranıyorum. Onun hacklediği her şeyi ben de hacklemiyormuşum gibi. Senin dairenizi dinlemiyormuşum gibi."

Nefesimi veriyorum.

"Ve içimden bir ses, çenemi kapalı tutmam gerektiğini söylüyor. Onun istediği her neyse, senin peşinden gitmene izin vermeye devam etmeliyim ki, daha sonra bunu onun başına kakabileyim. Oyunun en zor kısmı bu. Beni kazanan, onu kaybeden yapan kısım. Ama şu anda bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Çünkü yüzünde bir kesik ve yanağında bir çürük var ve o senin başına bela açıyor, bu da benim için kabul edilebilir bir şey değil, kazan ya da kaybet."

Gülüyorum, ama sesim o kadar acı ki, halısına kusmadığım için kendime şaşıyorum. Vay canına. Beni birinci sınıf bir psikopat gibi takip ediyor. En iyi erkeklerle tanışmak konusunda gerçekten yetenekliyim. Ben de ondan çok daha iyi değilim. İkimiz de birbirimize çok yakışıyoruz.

"Başka seçeneğim yok." Bu doğru, ama bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum.

"Biliyorum." Dönüp odayı geçerek beni tekrar yakaladı. "Kardeşin hakkında her şeyi biliyorum. Conti'nin seni neyle şantaj ettiğini biliyorum. Her şeyi biliyorum."

Onu kendimden uzaklaştırıp, durumu düşünmeye çalışıyorum.

Ondan nefret etmeliyim. Conti'nin yaptığı gibi beni takip ediyor. Lanet daireme dinleme cihazı yerleştirmiş. Bunun için ondan *gerçekten* nefret etmeliyim. Belki bu beni aptal yapar, ama nefret etmiyorum. Bildiği için rahatladım. Bütün bu zaman boyunca beni takip etmiş ve istemediği hiçbir şeyin elimde kalmasına izin vermemiş olması beni rahatlatıyor. Anthony Conti'nin kazanmasını istemiyorum, ama Justin'in kaybetmesini de istemiyorum.

"Benden nefret ediyor musun?"

Soruma gülüyor, ben de onunla birlikte gülüyorum. Gülmemek imkansız. Yani, ne oluyor ya? "Hayır, Isabel. Sanırım sana deli oluyorum, bu da muhtemelen beni delirtiyor. *Benden* nefret ediyor *musun*?"

"Senden nefret etmiyorum." Ona bakarak gözlerimi kırıştıyorum. "Çılgınca, değil mi?" İnliyorum. "Bu çok çılgınca."

"Bu durumu tanımlayan tek kelime bu. Arkandan tüm bunları yaptığım için özür dilerim."

"Aynı şekilde. Milyonlarca kez. Ama seni çok seviyorum, senden nefret edemem ve ona sadece önemli olmadığını düşündüğüm şeyleri verdim. Belki de akıl hastanesinde yastıklı bir odayı paylaşırsız. Tabii çölde gömülmezsek, o

. Gözlerin çok güzel, Maddox. Michael Corleone'nin Moe Greene'e yaptığı gibi sana da ateş etmesi çok yazık olur."

O gülerek başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Ne güzel bir çiftiz."

Komik, ben de tam bunu düşünüyordum, değil mi?

"Justin'in güvenliğini veya geleceğini tehlikeye atmayacağım."

"Biliyorum. Senden bunu istemiyorum. Ama geri dönüşü olmayan bir noktadayız."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Kimse yemin altında yalan söylemekten hoşlanmaz ve Anthony Conti oldukça iyi bir çapraz sorgu uzmanıdır.

Başımı kaldırıp Maddox'un okyanus mavisi gözlerine bakıyorum ve kendimi tamamen onlara kaptırıyorum. Konuşmayı bıraktık ve şimdi sadece birbirimize bakıyoruz. Parmak eklemleri cildimi yakıyor, çenemden boynuma doğru kayıyor, sıcak avuç içi beni kaplıyor, nabzımın onun cildine çarptığını hissediyor. Nabzımın hızlandığını hissedince sırtıyor ve sonra devam ediyor, daha aşağıya iniyor. Elleri göğüslerimin yanlarından geçiyor. Meme uçlarım tepki olarak sertleşir, nefesim kısa ve sık aralıklarla çıkar. Ve yine de yüzüme bakar. Basit dokunuşunun bana ne yaptığını izler.

Bana doğru sallanıyor. Çok değil... sadece ne kadar sert olduğunu hissetmeme yetecek kadar. Sanki bana, *hissediyor musun? Beni ne kadar çılgına çevirdiğini* söylüyor gibi. *Ne kadar kontrol edilemez hale getirdiğini.* Bir sonraki nefes almamdan daha çok, ağzının tekrar ağzıma dokunmasına ihtiyacım var. Avuç içim göğsüne, tam kalbinin ve beni ondan ayıran kas duvarının üzerine düzleşiyor. Tıpkı benimki gibi çarpıyor. Onun sırtışına karşılık veriyorum, bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum. Hangimiz önce pes edecek?

Siktir et.

Kollarımı boynuna doluyorum, sonra zıplıyorum ve onu şaşırtıyorum. Hızlı tepki veriyor, bacaklarımı kalçalarına dolarken beni yakalıyor, ayaklarım onun mükemmel kışının hemen üzerinde duruyor. Lanet olsun bu adama. O, açılmayı bekleyen bir ödül. Ve sanırım o benim olabilir. Ben kesinlikle onunum.

Dudakları dudaklarıma çarptı ve bedenlerimiz sırayla kapısının sert ahşabına çarptı. Bana bastırdı, göğüslerimiz bu pozisyonda mükemmel bir şekilde hizalandı, o da dolgun dudakları, etkileyici dili ve tatlı nefesi ile ağzımı talan etti. Tek gördüğüm o. Tek kokladığım o. Tek tatmak istediğim o. Aslında .

..

Bacaklarımı çözerek vücudundan aşağı kayıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor, birdenbire önünde diz çökmüş halimi görünce şok oluyor. "Ne yapıyorsun..."

Elim yumuşak gri pantolonunun üzerinden sertleşmiş penisini okşarken, sşzleri dudaklarında kalır. "Isabel?"

Onun sorusuna, kemerini şzşp dğmesini açarak, ardından fermuarını açarak ve titrek parmaklarımla aşağı kaydırarak cevap veriyorum. şu anda şok gerginim. Acaba bunu gşzlerimden anlayabiliyor mu?

"Gerçekten bunu daha şnce hiç yapmadın mı?" Kafamı sallıyorum.

"Lanet olsun kadın. Bunun ne kadar tahrik edici olduğunu bilemezsin."

"Sanırım tahmin edebiliyorum," diyorum ona cilveli bir şekilde, boxer şortunun işine elimi sokup onu sıkıyorum. Sadece hiç oral seks yapmadım, aslında daha şnce hiç penise dokunmadım bile. Maddox'un penisi şok bğyşk. Yani, şyle olduğunu dğşnşyorum. Uzun, kalın, pğrşzsşz ve sert. Fazla dğşnmeden, onu şne doğru kaydırıp istekli ağzıma alıyorum. O, homurtuyla karışık bir inilti şıkartıyor ve bu ses, bacaklarımla arasında ıslaklık hissi uyandırıyor.

Bunun beni bu kadar seksi ve gğşlş hissettirebileceğini hiç fark etmemiştim, ama vay canına.

Okşamaya devam ederek, onu boğazıma almaya şalışıyorum. "Aynen şyle, bebeğim. Aynen şyle. Dizlerinin şzerinde, Kendini tuttuğunu anlayabiliyorum, hareketsiz duruyor ve tğm işi bana bırakıyor. Ağzımı sıkmek istiyor. Saçımı tutup kendini bırakmak istiyor, ama bunun yerine yanağımı okşuyor ve ne kadar gğzel olduğumu sşylşyor. Tam da istediği gibi yaptığımı sşylşyor. Bana mğkemmeli diyor ve ben de onun işin tam olarak şyle olmak istiyorum. Onun aklını başından almak istiyorum. Onun dğnyasını sarsmak istiyorum, bğylece bir daha başka bir kadını aklına bile getirmesin.

Maddox Sinclair gelene kadar bu kadar sahiplenici ve kıskanç olduğumu fark etmemiştim, ama şimdi bununla mğcadele etmeye bile zahmet etmiyorum. Başı geriye dğşyor, ama uzun sğre şyle kalmıyor. İzlemeyi seviyor, ama uyluklarının gerginliğinden yaklaştığını anlayabiliyorum. Onu daha sert pompalıyorum, daha derinden emiyorum ve onu yutarken ve inerken, son kontrolşnş de kaybediyor. Kalçaları şne doğru sallanıyor, işime daha derine giriyor ve dudaklarında benim adımla bir uyarıyla, ağzımda pathıyor. Onu yutuyorum, boşalırkenki halini zevkle izliyorum.

Elimin tersiyle ağzımı silip, dizlerimin şzerine şşkşyorum, yğzğmde memnuniyet dolu bir gğlğmsemi beliriyor. Bu uzun sğrmğyor. Maddox beni ayağa kaldırıyor. Pantolonuna geri giriyor ve sonra beni şyle bir şpğyor ki, dizlerim titriyor.

"Artık geri dönüş yok," diye fısıldar ve benim tek düşünebildiğim,
umarım ne yaptığını biliyorsundur.

YİRMİ BİR

MADDOX

İYİ BİR GÜNDE, kendimi tam bir aptal olmadığımı ikna edebilirim. Yaptığım her şeyin daha büyük bir amaca hizmet ettiğini. Benim, *bizim* nihai hedefimize ulaşmamıza yardımcı olduğunu. Bu iyi bir günde olur. Normal bir günde, ben en kötü kızla en büyük hatayı yapan en büyük aptalım.

Ve sonra bugün gibi günler var...

Caddenin karşısında dururken, otobüs durağındaki Isabel'i mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Orada oturmuş, bacaklarını dizlerinden çaprazlamış, başını eğmiş, gözleri yıpranmış kitabının satırlarını takip ediyor. Okuduğu bir şeye dalgın dalgın gülümsüyor ve ben hipnotize olmuş, felç olmuş ve aptal durumundayım. Sokağın aşağısında olmam gerekirdi. Burada durmamalıyım, yoksa tüm planı mahvederim, ama yine de hareket edemiyorum.

Pantolonumun sol tarafı titriyor ve cebime uzanıp kullan-at telefonumu çıkarmak için elimi attığımda, onu beklediği otobüs görüşümü engelliyor. Kendimi zorlayarak dönüp gitmem gereken yöne doğru yürüyorum. Strip'teki trafik olmasaydı, geç kalacaktım. "Durumun nedir?" Telefonu açar açmaz Gavin'e soruyorum.

"Alexander Chase adıyla, ofisinin hemen altındaki Diamond süitini ayırttım."

Işıklarda caddeyi geçerken gülümserim ve hazır olmak için birkaç blok koşarım. "Ve?"

"Ve ince tavanları sayesinde dinleme cihazı yok. Bu kibirli herif, binayı ve ofisini sıfırdan inşa ederken gerçekten gerekli özeni göstermeliydi. Cidden. Bu yeri bir arada tutan çelik kirişlerin arasına delikler açtım ve sanki inşaatçı kalitesinde yalıtım varmış gibi. Adam kendi ofisini ses geçirmez hale getirmemiş, hatta kablolamayı bile yapmamış."

"Belli ki Jake Turner'ın paranoya okuluna gitmemiş."

"Hayır. Benim tahminim, gerçekten yenilmez olduğuna inandığı yönünde. Her neyse, her şey yerli yerinde ve hazır. Saat 18:30'da batı girişinin yakınında blackjack oynuyor olacağım."

"Harika. O zaman görüşürüz."

Muhtemelen hala işte olmalı ve orada beklemeliydim. Ama değilim. Bunun yerine, beş dakika boyunca burada bir kaltak gibi duruyorum. Kimse beni takip etmiyor

, bu da beni biraz şaşırttı. Bir çita gazeli kovalarkenki gibi takip edileceğimi sanıyordum, ama hayır. Isabel'i takip eden adamı var. Onu, Isabel'in karşısındaki caddede gördüm. Isabel'in arkasında, solunda duruyordu ve benden daha yoğun bir şekilde ona bakıyordu. Öyle ki, beni fark etmedi bile. Conti, goril eğitim programını gerçekten geliştirmeli, çünkü şu ana kadar hizmetlerinden pek etkilenmedim.

Adam otobüse onunla birlikte binmedi.

Conti, onun telefonunu ve her hareketini takip ettiği için buna pek gerek yok, ama sanırım ara sıra görsel olarak da kontrol etmekten hoşlanıyor. Günün sonunda otobüs durağında yalnız olduğundan emin olmak istiyor. Onu takip ettiğim üç seferde de adamını orada gördüm. Ama asla onunla birlikte otobüse binmiyor.

Bu yüzden, otobüs beklediğim durağın önünde gürültüyle durduğunda, otobüse biniyorum. Bu, daha önce bahsettiğim aptal kategorisine giriyor. Neden mi? Çünkü bu çok aleni bir hareket olmakla kalmıyor, aynı zamanda daha sonra Conti'nin ofisine toplantı için çağırıldım. Hem de cuma akşamı. Bu piç kurusu gerçekten dramatik olaylara yeteneği var. Ve Gavin haklıysa, Conti kendini suda yürüyen biri sanıyor. Öyle olmasını umuyorum.

Otobüs, ben bindikten hemen sonra hareket etmeye başladı. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır toplu taşıma otobüsüne binmemiştim. Kokusu pek de iyi değil. Ve biraz kirli. En azından bu otobüs öyle. Etrafa bakındığımda, herkesin yüzü telefonuna gömülmüş durumda, ama Isabel'i bulmam uzun sürmüyor. Arkada, pencere kenarındaki koltukta oturuyor, arkasında ve önünde kimse yok. Vay canına, ne kadar mükemmel! Ben bile daha iyisini planlayamazdım.

Otobüsün arkasına doğru ilerlerken, kendimi beğenmiş gülümsememi saklamak için elimden geleni yapıyorum. Koltuğun dolu olup olmadığını sormadan, yanına kayıyorum. O şaşıyor, başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmış ve ben zaman kaybetmiyorum, bu fırsat çok mükemmel. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "İyi akşamlar, güzel bayan," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Buraya oturabilir miyim?"

"Maddox," diye fısıldadı, sanki her an biri çıkıp fotoğrafımızı çekecekmiş gibi etrafına bakarak telaşla hareket ediyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Seni öpüyorum. Anlamış olacağını düşünmüştüm."

Kafasını sallayarak beni geri itti. "Ölmek mi istiyorsun? İkimizi de öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Bebeğim, kimse sana zarar vermeyecek. Bu lanet bir söz ve bunu kolayca vermiyorum."

"Peki, ama kendine de aynı sözü verebilir misin?"

İyi soru. "Muhtemelen hayır."

Gözleri buğulanarak bana bakar. "O zaman bir sonraki durakta in."

"Isabel," diye başladım, kucağında duran elini tutup sıktım. "Yaptığım işte çok iyiyim ve sadece Turner Hotels'teki işimden bahsetmiyorum. Bu otobüste kimse bizi izlemiyor. Otobüs durağında seni takip eden adam asla otobüse binmez. Şu anda sadece sen ve ben varız."

Başını koluma yaslayarak bana sıkıca sarılıyor. Ne zaman düşmanlıktan aşka geçtiğimizi tam olarak bilmiyorum. Sanırım o gece arabamda kucağıma tırmanıp beni öptüğü zamandı. O pislik herif son sınırı aşıp ona vurduğu gece. Ondan önce, o adil davranmasa bile ben adil davranmaya hazırdım. Ama şimdi...

"Burada olmaman gerekse de, burada olduğun için mutluyum."

Buna gülümsüyorum. Göğsümdeki sıkışmanın, daha önce düşündüğümünden daha fazla tehlike altında olduğum anlamına gelebileceğini kabul edecek kadar erkek değilim. Onu hak etmediğimi biliyorum. Hiçbir kadını hak etmiyorum. Kim'in hayatını aldım ve bunun için sonsuza kadar yalnız ve mutsuz olmayı hak ediyorum. Bu kadar uzun zaman önce kabul ettim. Ama Isabel'e gelince, kendimi tutmakta çok zorlanıyorum. Kimi kandırıyorum? Onun yanında kendimi hiç tutamadım.

Başının üstüne bir öpücük konduruyorum ve o derin bir nefes alıyor.

"Seni gerçekten götürmek istediğim bir yer var. Yol çok uzun ama oraya vardığında buna degeceğini göreceksin."

"Nerede?" diye sorduğunda gülümsediğini duyabiliyorum. "Grand Canyon."

Kıkırdayarak güldü. Ben de bunu istiyordum. Onun gülüşünü. Onun gülümsemesini. "Grand Canyon, ha? Neden orası?"

"Çünkü duvarlarında asılı olan o resimler senin hayallerin olmamalı, anıların olmalı."

Bana karşı titrediğini hissediyorum ve amacımı tam olarak tutturduğumu biliyorum. Bu kız, asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğü pek çok umut ve hayalle dolu. Ve bu beni öldürüyor.

Boğazındaki duyguyu temizledikten sonra şöyle diyor: "Oraya vardığımızda ne yapacağız?"

"Tabii ki etrafta yürüyüş yapacağız. Tepeden görmek bir şey, içine girmek başka bir şey. Ve seni terletip kirletince..."

"Yürüyüşümüzden mi?" diye küstahça araya girdi.

"Tabii ki. Başka ne olabilir ki?"

"Devam et."

"İzin verdiğin için teşekkürler." Dirsekleriyle yan tarafıma hafifçe vurur ve ben onu kendime daha sıkı çekerim. "Sen kaba davranıp sözümü kesmeden önce söylediğim gibi." Yine yanıma dirsek atıyor ve ben kahrolasınca gülümsüyorum. Aşık aptal bir piç gibi. "Sizi terletip kirletince, bizi otel odamıza götürüp duş alacağız. Sonra yürüyüşten sonra kaslarınızı gevşetmek için yine masaj yaptıracam, çünkü masajı ne kadar sevdiğinizi biliyorum."

Bütün bunları düşünerek bir an sessiz kalıyorum. Bunun sadece bir rüya senaryosu olup olmadığını merak ediyorum. Aramızdaki ilişkiler çok kolay bir şekilde yanlış yöne gidebilir.

"Devam et. Dinliyorum."

"Sonra gün batımında helikopterle kanyonun üzerinde uçacağız." Hüzünlü bir nefes verir. "Sonra güzel bir restoranda akşam yemeği yiyeceğiz, ardından seni yatağa götüreceğim."

"Yatakta ne yapacağız, Bay Sinclair?" diye sorar, sesini bir oktav düşürerek ve kanımı şehvetle kaynatarak. Tanrım, ona gelince çok kolay etkileniyorum.

"Bunu yapacağız." Elimle çenesini kavrayarak yüzünü bana doğru kaldırdım ve onu öptüm. Sert değil. Aceleci değil. Ama niyetimi hissetmesi ve benim kadar arzulaması için yeterliydi. Çenesini bırakarak, elim ipeksi siyah bluzunu okşadı, sertleşen meme uçlarını geçip eteğine kadar indi. Tanrı onu bu kıyafeti giydiği için seviyor, çünkü yeterince kısa ve esnek, bacaklarını benim için mükemmel bir şekilde açabiliyor.

Elimi, kucağında katladığı sırt çantasının altına sokarak, iç uyluklarının kremsi dokusunu arıyorum. Sıcaklar, arzu ya da gerginlik ya da her ikisiyle titriyorlar. Ne yapacağımı tam olarak biliyor ve güzel koyu renkli gözleri, içinde verdiği savaşı ele veriyor. *Bunun yapılmasına izin mi vereyim, yoksa durdurayım mı?* Avucumu yavaşça uyluğundan yukarı, külot çizgisine kadar kaydırırken, bakışları benimkilerle buluşuyor. Uyluklarının tepesindeki ince satenle oynuyorum ve dudakları sessiz bir nefesle açılıyor. Nabzım kulaklarımda atarken zaman yavaşlıyor.

"Sen çok güzelsin Isabel," diye fısıldıyorum. "Sadece yüzün bile aklımdan tüm mantığı silip süpürüyor. Ama sen benim için bundan çok daha fazlasısın. Yeniden bir ergen gibiyim, elde etmek ve elinde tutmak için her şeyi yapacağı kıza bakıyorum." O bana böyle hissettiriyor. Dağları tırmanmam ve ejderhaları öldürmem gerekiyormuş gibi. Sanki o benim ikinci şansım. Yanlışlarımı düzeltme fırsatım. O benim için diğer tarafta bekliyorsa, o lanet ejderhaları öldürecek ve o dağları tırmanacağım.

Orta parmağım külotunun ortasını, am dudaklarının tam ortasını kesiyor ve lanet olsun, benim için çoktan ıslanmış durumda. Boynuna ve yanaklarına kızarıklık yayıldığını izliyorum. Gözleri imkansız bir şekilde siyahlaşıyor ve kapakları kapanıyor, başı geriye doğru eğiliyor, sanki bu basit dokunuşun verdiği zevk onu alt üst edecekmiş gibi.

"Daha fazla mı?"

O, parmağımın onu yukarı aşağı kaydırmasıyla neredeyse hipnotize olmuş gibi başını sallar, ama sonra tam olarak nerede olduğumuzu hatırlar. Gözleri birden açılır, başı etrafta savrulur.

"Kimse izlemiyor," diye söz veriyorum ona. "Kimsenin seni görmesine izin vermem." "O zaman daha fazlasını istiyorum."

Onun güveni beni şaşırtıyor. Bu güven, ellerime çok nazikçe, çok basitçe verilmiş. Bir zamanlar kimseye güvenmediğini ve güvenemeyeceğini söyleyen bir kadın için, nefes almakta zorlanıyorum. Külotunu yana çekip, sabırsız parmaklarımla içine dalıyorum, kendimi tutamıyorum. Şişmiş ve hassas klitorisini buluyorum, dokunuşum dudaklarından isteksiz bir inilti koparıyor.

"Daha fazla mı?"

"Evet," diye nefes nefese, o muhteşem gözleri bir kez daha ağırlaştırıyor. "Durma."

Sikim pantolonumun metal fermuarında geriliyor, orta parmağım onun açıklığını bulup içeri girerken beni ısıtıyor. "Orospu çocuğu," diye bağırıyorum, kendimi durduramadan. O kadar sıkı ki, bunu düşünmek bile zor ve orada sadece parmağım var. Sikimi asla alamayacak. Ama, lanet olsun, onun denemesini izlemek istiyorum. Yavaşça, nazikçe içeri girip çıkıyorum. Dünyada en son yapmak istediğim şey ona zarar vermek, bu yüzden yumuşakça kayıyorum ve benim elim altında nasıl çözüldüğünü izliyorum. Başparmağım klitorisini okşuyor ve kızım bana karşı direniyor, emin olmadığı bir şeyi arıyor, ona ulaşmaya çalışıyor. Kendine dokunduğunu biliyorum. Kendini tatmin ettiğini biliyorum.

Ama hayatında hiç bir erkek onun kontrolünü ele almamıştı.

Hayal ile gerçek arasındaki farkı hızla öğreniyor.

"Maddox?" diye ısrarla soruyor, sesine ve hareketlerine çok dikkat ediyor.

"Kendini bırak, bebeğim. Rahatla ve dokunuşlarımdan tadını çıkar. Seni yanlış yönlendirmeyeceğim." Ve yönlendirmeyeceğim. Asla yapmam. Orgazm olurken yüzünü görmek istiyorum, ama bunu gören tek kişinin ben olduğumdan emin olacağım. "Kızım," dudaklarına fısıldıyorum, gözlerimiz hala açık, izliyoruz. "Çok güzel ve mükemmelsin. Bu, randevumuzdan sonra yapacağımız şeylerin sadece bir anlık görüntüsü. Başlangıcın bir ön izlemesi. Bütün gece sana tapacağım, Isabel."

O inliyor ve ben onu boğazıma çekiyorum, dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor, o bana karşı çılgınca direniyor, nefes nefese ve sessizce inliyor. "Geliyorum," diye fısıldayarak nefes nefese. "Evet. Geliyorum. Lütfen daha fazla."

Ona tam da istediğini veriyorum. Parmağımla onun içine girip çıkarken, vücudunun ritmine göre klitorisini dairesel hareketlerle okşuyorum. Üzerimde patlıyor, ıslaklığı parmağımı ve elimin üstünü kaplıyor. Gözleri kapanıyor, başı geriye düşüyor ve ben vücudumu eğerek onu meraklı gözlerden koruyorum. Onu izliyorum. Dokunuşumun altında parçalanışını izliyorum ve aniden, o dağları tırmanmaya hazırım. O ejderhaları basit bir bakışla yok edebilirim. Peki ya bu adam? Turner Otelleri'ni, benim hayatımı ve Jake'in hayatını yok etmeye kararlı görünen adam? Eh... o da yok olacak. Henüz bunu bilmiyor, o kadar.

Otobüs, Isabel'in apartman kompleksinden bir blok ötede duruyor ve ben isteksizce onu bensiz bırakıyorum. Ona toplantımdan bahsetmedim, ama benim ona katılamayacağımı biliyor. Benden bunu istemiyor bile, ve bu ne kadar berbat bir durum? Bu otobüs bir güzergâh üzerinde çalışıyor ve sonunda Strip'e geri dönüyor, ben de The Conti'nin önündeki havalı çocuk gibi otobüsten iniyorum. Bu bina büyük bir Y şeklinde. Bu, Vegas otelleri arasında alışılmadık bir şey değil, ama Conti'nin ofisi Y'nin sağ üst köşesinde ve Alexander Chase'in şu anda kaldığı Diamond süiti tam altında. Alexander Chase. Gavin'in kaç tane takma adı olduğunu düşününce gülüyorum. Eskiden bilgisayarından Gavin Moore adını çıkardığımızda, bir yalancıyı kandırmaya çalışıyor muydu acaba? Bunun onun gerçek adı bile olmayabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Soğuk, aşırı klimalı binaya girip asansörlerin bulunduğu ana bölüme doğru ilerliyorum. Jake'e hiç benzemediğini fark ediyorum. Conti'yi kastediyorum. Adam normal asansörde takılıyor. Özel bir şifre veya anahtar gerekmiyor. Kendi ofisini ses geçirmez hale getirmiyor veya dinlemiyor. Eskiden Starshine'in

zayıf noktası olduğunu düşünürdüm ve onun tuhaf davranışlarına bakılırsa, hala öyle olabilir, ama onun en büyük zayıflığının kendisi olduğuna inanmaya başlıyorum.

Soluma baktığımda, Gavin'i söylediği gibi blackjack masasında otururken görüyorum. Ancak, normalde olduğundan o kadar farklı görünüyor ki, onun olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Sarı peruk, koyu renk gözler, gözlük ve sakal. Çocuk gerçekten ortama uyum sağlayabiliyor ve bunun onda ne kadar doğal durduğunu görmek korkutucu. Aklıma gerçekten eğitilmiş bir katil geliyor. Bir kişinin kim olduğunu bilmek ve hatta anlamak bir şey, onu gerçekte görmek ise başka bir şey.

Sanki tam o anda orada olacağımı biliyormuş gibi, doğru anda başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri sağa kayıp beni geçip gitmeden önce, çok hafifçe başını sallıyor. O, beni değil, elini düşünüyor, ki tüm kameralar da öyle görecektir. Ben mi? Ona ikinci kez bakmaya zaman harcamıyorum. O, ihtiyacım olursa diye yedek olarak burada. Her şey bir düğmeyle bağlanıyor. Gavin'e göre çok eski usul. Kol düğmelerim kablolu. Sağdaki, çocuklarıma konumumu bildiren bir GPS cihazı var. Conti beni öldürüp Mojave gibi bir yere attığında, cep telefonum yanımda olmadığı için cesedimi bulmaları gerektiğinde kullanmak için. Çünkü ben ölmüş olacağım. Sol kol düğmesi basıldığında, panik mesajı gönderilir ve işler hızla ciddileşir. Amaç, ceset atma aşamasına gelmeden önce o düğmeye basmaktır. Silahsız değilim tabii ki. Elbette silahlıyım. Geçen sefer buraya geldiğimde olduğu gibi. Ama bazen silahlı ve kablolu olmak yeterli olmaz. Bu durumda, yeterli olmayacağını varsayacağım.

Conti'nin ofisi zaten dinleniyor. Gavin bunu daha önce halletti ve onun, muhtemelen Jake'in de, olacağını dinlediğini biliyorum.

Asansör düğmesine basıyorum ve iki goril sessizce yanıma yaklaşıyor. Her şeyin bu kadar koreografik olması neredeyse komik, ama işte böyle. Anthony Conti ile yapacağım dans. Isabel'in lezzetli kokusu hala parmaklarımda, dilimde tadı, parmaklarımı yaladıktan sonra. Neredeyse Conti'nin elini sıkmak istiyorum, ama onun bunu teklif etmeyeceğini biliyorum.

"İyi akşamlar çocuklar." Sessizlik. "Büyük ustayı ara ve ona buzlu burbon istediğimi söyle." *Onun zayıflığını parmağımla orgazma kadar sikmek beni susattı.*

Asansörden inip koridorda vals yapar gibi yürüyorum. Belki bu ani toplantı beni tedirgin etmeliydi, ama etmiyor. Burada bana dokunamaz. Dokunursa aptalın teki olur. Hayır, bu toplantının çok belirgin bir amacı var. Isabel. Benim bildiğimi bilmiyor, ya da bu işin nasıl sonuçlanacağını. Ama ben biliyorum,

Çünkü Isabel onu sevdiğinden daha çok beni seviyor. Ve ben ondan çok daha iyi bir hackerim.

Davet edilmeden ofisinin kapısını açıyorum ve Anthony Conti'yi masasının arkasında otururken buluyorum, geçen sefer geldiğimde olduğu gibi. "Selam dostum," diye selam veriyorum. Cömertmiş gibi elini sallıyor ve geçen sefer oturduğum koltuğa oturmamı işaret ediyor. Kötü bir déjà vu gibi. Oyunu ve skoru bilsem de, hatta bir sayı önde olsam da, önde olduğumu hissetmiyorum.

"Maddox. Seni tekrar görmek güzel."

Gerekli koltuğuma geri çöküyorum ve rahatlayamadan, istediğim burbon neredeyse elime tutuşturuluyor. şunu söylemeliyim ki, ana bölgesindeki adamları iyi eğitilmiş. Diğer adamlar ise başka bir hikaye.

"Teşekkürler." Adama başımı sallayıp Conti'ye dönüyorum. "Ne var ne yok? Neden bu gizemli davet işleri?"

Ve gerçekten gizemli bir adamdı. Bilinmeyen, geri aranamayan bir numaradan "**6:30'da ofisimde**" yazan bir mesaj aldım. Hepsi bu. Gerçekten akıllı olsaydım, gelmeyip aptal rolü yapardım. Ama onu kızdırmak benim yararına olmaz.

Bir yudum alıp, ayak bileğimi karşı dizimin üzerine koyuyorum. Tamamen rahatlamış bir halim var. En son istediğim şey gergin görünmek.

Bir anlığına bana bakar, o sert bakışıyla benim aşağılayıcı özelliklerimin her birini inceler, sonra da benim böyle biri olduğuma karar verir. Bunu fark ederim ve içimden gülümserim. "Yaklaşık bir aydır orada alışıyor." Başımı sallar ve bir yudum daha alırım, ama aslında şu anda içmek istemiyorum. "Nasıl gidiyor?"

Oh, tanrım. Bu zor bir soru. "Umursamadığını sanıyordum," diyorum, aptal gibi. "Onu hayatından çıkarmak istediğini ve artık onun benim sorunum olduğunu söylediğini sanıyordum."

Gözleri daralır ve neredeyse televizyonun uzaktan kumandasına basarak hayatımı 75 inçlik yüksek çözünürlüklü ekranda gözlerimin önüne serdiğini görebilirim. Bu, benim aptal, sadık bir aptal olduğumu düşündüğü kısımdır. Sanırım bu taktiği daha önce de konuşmuştuk.

"Her neyse." Omuz silkiyorum ve biraz daha içiyorum. "O iyi. Sorunlarımızı özdüğümüz için artık sessiz ve uyumlu. Benim uğraşmak istemediğim yoğun işleri yapıyor ve genellikle ofiste diğer çalışanlar tarafından seviliyor.

Ofiste diğer çalışanlar tarafından seviliyor. Başta biraz kavga ettik," diye açıklıyorum, çünkü biliyorum, lanet olsun *biliyorum*, o bunu zaten biliyor ve bunu Isabel'den duymadı. "Ama şimdi karşılıklı saygı ve güven bulduğumuzu düşünüyorum." Güven kelimesinden sonra burada duraklıyorum. "İşe yarıyor. Neden?" Aniden meraklanmış gibi başımı eğiyorum. "Onu geri mi alıyorsun? Borcum kapandı mı?"

"Hayır," diye cevaplar çabucak. *Çok çabucak*. Dudaklarında en ufak bir gülümseme belirir. "Sana sağladığım yardımı bir ayda ödeyebileceğini sanmıyorum."

"Tamam. Anlıyorum." Onun hak ettiğini düşündüğü saygıyı göstererek, onaylayarak başımı sallıyorum. Bu durumda, biraz saygıyı hak ediyor. "O iyi bir çocuk ve dediğim gibi, işimi kolaylaştırıyor. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Rica ederim. İlk başta kavga ettiğinizi söylemişsiniz? Artık bunu geride bıraktığınızı ve şimdi çok daha iyi anlaştığınızı varsayıyorum."

Ah, yem ve değiştirme taktiği. İyi oynadınız Bay Conti.

Omuz silkiyorum ve içkimin geri kalanını içip, kristal bardağı beceriksizce masaya geri koyuyorum. "Bence daha çok, ona başlangıçta verdiğim görevlerden memnun değildi. Daha fazla sorumluluk almak istiyordu. Günlük işlerimde daha büyük bir rol oynamak istiyordu. Beni 'pislik patron' olarak adlandırdığını duydum." Buna güldüm ve benim şakama karşılık onun bebek gibi gülümsemesi bir çocuğunki gibi büyüdü. O kadar kolay olamaz. Olamaz. "Her neyse, onun pozisyonunu yükseltmeye başladığımdan beri, önemli toplantılara katılmasına izin verdiğimden beri, çok daha mutlu."

"Peki onunla ilişkiniz? Tamamen profesyonel miydi?"

Vay canına, bunu yaptığa inanamıyorum. Bu kadar açıkça. Bu kadar cesurca. Bir erkeğe, eskiden birlikte olduğun birinden uzak durmasını söylemek bir şey — o söylemedi, ama neyse — ama bu tür bir soruyu doğrudan sormak tamamen başka bir şey. Gerçekten zayıflık.

"Onunla olan ilişkim mi?" Merakla göğsümü işaret ediyorum. Dramatik bir etki yaratmak için burada bir duraklama yapıyorum. Öne eğilip dirseklerimi uyluklarımın üzerine koyuyorum, yüzüm kanser teşhisi koyacakmışım gibi ciddi. Gözlerinin doğal karanlığı kırmızıya dönüyor, ateş, ölüm ve acı vaatleriyle parlıyor. "Tabii ki öyle dostum. Sana bunu yapmam. Zaten o benim tipimden çok uzak. Ben neşeli ve sarışın kadınları severim. O kesinlikle öyle değil."

Bunu çok, çok uzun bir dakika boyunca düşünür. Sonunda hafifçe başını sallıyor ve "Biriyle görüştüğünü duydum" der.

O şut atar, gol yapar! Onun aşk hayatımla bu kadar ilgilenmesine biraz sinirlenmiş gibi başımı sallayarak gülüyorum. "Evet. Belki. Ama onunla çıktığımı söyleyemem. O sadece birkaç kez çıktığım ve eğlendiğim bir kadın." Gavin'in süper gizli kız arkadaşı Sabrina'dan bahsediyor. O, birkaç kez halka açık yerlerde birlikte çıktığım Fransız-Kanadalı bir sarışın. Bu bir hile. Gerekli bir hile. Her halükarda, bu seksi lezbiyen çok havalı ve birlikte takılmak çok eğlenceli, yani bu kısım hile değil. Bowling oynamayı, video oyunları oynamayı ve yemek yemeyi seviyor, ben de bunların hepsini seviyorum. Ama o çok seksi ve Conti gibi, benim onun çiçeğini bozmadığımdan emin olmak için beni izlettiren biri için Sabrina mükemmel.

Isabel'in bunu öğrenmesi o kadar da mükemmel olmazdı, bu yüzden bu işi doğru yapmalıyım.

Boğazının derinliklerinden bir tür uğultu sesi çıkararak, düşünceli bir şekilde alt dudağını ısıırıyor. "Yani, Isabel ile her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. "Her şey yolunda."

"Mükemmel. O zaman bir ay sonra tekrar görüşürüz." Bana sert bir bakış attı. "Daha erken olmazsa."

Oh, daha erken olacağına dair bir his var içimde.

YİRMİ İKİ

ISABEL

STA Bulutsuz gökyüzüne bakarak, cildime minimum miktarda D vitamini emilmesini sağlıyorum. Hava sıcak değil. En azından Vegas standartlarına göre değil, ama ofisimde veya dinlenme odasında oturup öğle yemeği yemekten çok daha iyi. Binanın arka tarafında, konferans alanının aşağısındayım. Bugün nadir bir gün olduğu için konferans yok, bu yüzden bu bankta huzur içinde oturabilirim.

Kızlar — Sarah, Carmen ve Olivia — öğle yemeği için dışarı çıkmayı seviyorlar. Her istedikleri zaman reddedince kendimi kötü hissediyorum, ama param yetmiyor ve kesinlikle onların benim için ödeme yapmasına izin veremem. Onlarla dışarı çıkmak isterdim. Orada oturup aileleri hakkında sohbetlerini dinlemek isterdim. Aslında bunu yapmayı çok seviyorum, ama durum neyse o.

Fıstık ezmeli ve reçelli sandviçimi ısırıp, bedava diyet kolamla yudumluyorum. Şirket çalışanları hakkında söyleyeceğim bir şey var, o da gazlı içeceklere para harcamaktan çekinmedikleri. Üst kattaki otomat, şirket çalışanları için ücretsiz. Bugün cuma ve nispeten sakın bir hafta geçirdim, ama yine de geçen cuma otobüste eve giderken Maddox'un bana yaptıklarını düşünmeden edemiyorum.

Bunu, onu, gerekenden fazla düşünüyorum. Onun sözlerini sonsuz bir kısır döngü içinde tekrar tekrar oynatıyorum. Onunla Grand Canyon'da geçirdiğimiz randevuyu hayal ediyorum. Bu adama aşık oldum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Aşık olmak böyle hissettirmemeliydi. Bu kadar umutsuz hissettirmemeliydi. Yüzümde durmadan bir gülümsemeyle, hiçbir şey için rastgele kıkırdarak sevinçli olmalıyım. Önceki tüm önemsiz şeyler - şarkılar, kitaplar, filmler - şimdi benim her aptal, aşk sarhoşu düşüncemi uygun şekilde yansıtmalı. Lanet olsun, mutlulukla dolup taşmalıyım!

Ama geçen Cuma'dan beri Maddox'u iş dışında görmedim.

Beni takip etmedi. Biliyorum, çünkü onu arıyordum.

O yüzde yüz on bin profesyoneldi. Gizli dokunmalar yoktu. Kurnaz bakışlar yoktu. Fısıldayan sözler yoktu. Bunun kafamı karıştırdığını söylemek yetersiz kalır. Onun da benimle aynı durumda olduğunu sanıyordum, ama belki de bu sadece oyalanmak içindi ve tüm sözleri sadece

külotumu çıkarmak için söylediği süslü sözlerdi. Güvenimi sarsıyor ve bir parçam ona bunun için çok kızgın.

Her şey için.

Beni içine çektiği için. Bana aşık olduğu için. O gün ofisinde beni öptüğü için. Otobüste bana dokunduğu için. Geri dönüşü olmadığını söylediği için!

Evet, cuma. Yaşasın, yaşasın. Fiziksel ve zihinsel boşluk ve özgürlüğün olduğu bir hafta sonu için heyecanlanmam gerekirken, heyecanlanmıyorum. Eskiden hafta sonlarımı garsonluk yaparak geçirirdim, ama şimdi bu boşluğu dolduracak hiçbir şeyim yok.

Çantamdaki telefonum çalıyor, beni karanlık düşüncelerimden kurtarıyor ve onu çıkardığımda yüzüm aydınlanıyor. "Merhaba," diye cevap veriyorum, sevincimi gizleyemedim. Justin'le bir haftadır telefonda konuşmamıştım. Etkileşimlerimizi sınırlamaya çalışıyoruz, ama bu acı veriyor. O sadece on beş yaşında, gönderildiğinde on iki yaşındaydı ve onu çok nadir görüyorum, bu durum ne kadar uzun sürerse, beni o kadar az hatırlayacağından korkuyorum. Hayatında beni o kadar az isteyecek.

"Buna inanmayacaksın," diyor selam olarak ve sesindeki coşku bulaşıcı.

"Ne? Tahmin etmem mi gerekiyor yoksa sen söyleyecek misin?" Gülererek soruyorum, çünkü küçük kardeşimle konuşmak beni çok mutlu ediyor. Aynı zamanda göğsümü özlem ve yalnızlığın getirdiği o tanıdık acıyla ve hatta hissetmemek istediğim bir parça kıskançlıkla dolduruyor.

"Bu sezon lacrosse takımında üniversite takımına seçildim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. O ikinci sınıf öğrencisi ve takımlarının çok rekabetçi olduğunu biliyorum. "Bu harika! Senin adına çok sevindim."

"İnanamıyorum, Is."

"Ben inanıyorum. Çok çalışıyorsun."

"Üniversite takımında oynamak, takımla seyahat edebileceğim anlamına geliyor. Beni ilk onbirde oynatacaklar mı bilmiyorum, ama umurumda değil. Çok heyecanlıyım."

"Olman gerektiği gibi. Ama bekle." Biraz daha dik oturup Las Vegas'ın yeşilliğine bakıyorum, onun manzarasının benimkinden çok farklı olduğunu biliyorum. "Sizler antrenmanlara başladınız mı? New England'da kış değil mi?"

Telefonda gülüyor, damarlarımdan en bağımlılık yapan uyuşturucu gibi akan bir sıcaklık hissediyorum. Annem uyuşturucu kullandığında her şeyi yanlış anlamıştı. Justin o saçmalıklardan çok daha iyi. "Evet. Aslında bugün kar yağıyor. İçeride antrenman yapıyoruz, ama mümkün olduğunda dışarıda koşuyoruz."

"Kar," diye düşünürüm, hayal etmeye çalışarak. Hayatımda hiç kar görmedim. Sanırım bu kasabada şimdiye kadar toplamda üç veya dört kez kar yağdı. "Vay canına. Ben burada güneşin altında, 18 derecede oturuyorum."

O inliyor. "Şu anda kulağa çok hoş geliyor. Bu sabah derse giderken neredeyse donuyordum."

Bu beni kaşlarımı çatmaya itti ve bankta pozisyonumu değiştirip dik oturdum. "Sana gönderdiğim yeni montu almadın mı?" Eskisi geçen seneden kalmaydı. Eski. Çirkin. Ve çok ikinci eldi. Bu ise yeni. Ve ona bunu almak beni çok mutlu etti, çok pahalı olmasına rağmen. Yeni maaşım oldukça iyi, ama bu işin daha ne kadar süreceği belli değil.

Sinirli bir nefes verir. "Evet, öyle yaptım. Üzgünüm, öyle demek istemedim. Bana onu göndermenin benim için ne kadar önemli olduğunu umarım biliyorsundur. Onu giyiyorum, çok sıcak tutuyor ve çok seviyorum. Ama burası hala sadece yirmi derece civarında, bu yüzden en sıcak mont bile altına çok kat giyinmeden pek işe yaramıyor." Boğazını temizler ve sesinde isteksizliği duyabilirim. "Bunu nasıl karşıladın, Is?"

"Bana kızlardan bahset," diye alay ediyorum, konuyu değiştirerek. Ona bir şeyler almamdan nefret ediyor, ama birinin bunu yapması gerekiyor. O yabani ot gibi büyüyor ve okul için ayakkabı, bot ve kıyafetlere ihtiyacı var — okulda kıyafet kuralları var — ve hafta sonları için kıyafetler, kışlık giysiler, lakros ekipmanları ve bunlar da masrafları artırıyor. Ona bu eşyaları almaktan rahatsız değilim. Almayı seviyorum. Bu, ona hala kendi tarzımla baktığımı hissettiriyor. Bunun için kitapları mobilya olarak kullanmam ya da tereyağlı spagetti yemem gerekiyorsa, öyle olsun.

O gülüyor. "Burada kız yok, unuttun mu? Ama bu hafta sonu yolun aşağısındaki kız okuluyla bir dans var, belki o zaman durum değişir."

"Gözüne çarpan biri var mı?"

"Böyle şeyler söylediğinde Evelyn gibi konuşuyorsun."

Gözlerimi deviriyorum çünkü aslında haklı. Gerçekten öyle.

"Ama bu konuda susma hakkımı kullanacağım. Dans bittikten sonra anlatacak bir şey olursa sana daha fazlasını anlatırım. Yeni işinden bahset bana. Hala iyi gidiyor mu?"

Neredeyse dilim ve tükürüğümle boğuluyordum. Justin'e bu işi nasıl aldığımı veya neden aldığımı söylemedim, onu ve işi devam ettirmek için ne yaptığımı da söylemedim. Patronuma aşık olduğum için kendimi ne kadar naif hissettiğimi söylemedim, o da beni Anthony Conti'ye ulaşmak için kullanıyor olabilir.

Tekrar söylüyorum, Justin sadece on beş yaşında ve onu benim dünyamdan ne kadar uzak tutabilirsem o kadar iyi.

Ama Conti'nin işin içinde olduğunu biliyor, eminim biliyor, çünkü hayatımın her alanında onun parmağı olduğunu biliyor. "İyi," diyorum, neşeli ve kendinden emin görünmeyi umarak. "Hâlâ öğrenme aşamasındayım, ama şu ana kadar hoşuma gitti." Bu tamamen yalan değil. Sadece kısmen yalan. "İlginç, ama patronum bazen biraz pislik olabiliyor." İçimden gülümsüyorum. "Her neyse, kulüpte garsonluk yapmaktan çok daha iyi."

"Mayıs ayında aile hafta sonu için yeterli parayı bir araya getirebilecek misin?" diye tereddütle sorar, sesinde umut dolu bir ton vardır. "Sömestr sonu yaklaşıyor."

Gözlerimi kapatıyorum, çenem göğsüme düşüyor. "Elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum, telefonu kulağıma biraz daha sıkı bastırıyorum. "Okulda ve sporda başarılı olmaya devam et, dans partisinde hoşlandığın ama bana söylemediğin kıza öpücük ver. Ve saygılı ol."

O gülüyor ve bu o kadar acı veriyor ki, ağlamak istiyorum.

Annemiz ölmeden ve Conti hayatımıza girmeden önceki hayatımızı ne kadar hatırladığını bilmiyorum. Mümkün olduğunca onu annemden, yaptıklarından ve hayatımıza soktuğu erkeklerden saklamaya çalıştım. "Yeni üniversite ceketini aldığı anda, onunla çekilmiş bir fotoğrafını istiyorum."

"Söz veriyorum," diyor ve şu anda onu kucaklamak için her şeyi verirdim. "Derse gitmem lazım, ama yakında konuşuruz. Seni seviyorum, Is."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatır ve ben de telefonu parmaklarımdan kaydırırım. Yanımdaki bankta gürültüyle yere düşer ve hemen tekrar çalmaya başlar. İki kez daha çalmasına izin veririm ve sonra isteksizce telefonu kaldırırım, kim olduğunu kontrol etme zahmetine bile girmeden. Kimse beni aramaz. Parmağımı ekranın üzerinde kaydırır ve telefonu kulağıma götürürüm, konuşmam. Konuşmam gerekmez.

"Justin mutlu görünüyor," diyor Anthony Conti.

"Evet." Acımı duyabiliyor mu acaba?

"Yüzün çok daha iyi görünüyor."

Bunu nasıl bilebilir, hiç bilmiyorum. Şu anda beni izliyorsa, onu göremiyorum. Beni işe kadar takip ettiyse, onu tamamen gözden kaçırmışım demektir. Ya da belki beni takip ettirirken, adamı benim fotoğraflarımı çekiyordur. Bilmiyorum ve şu anda bunu ne kadar umursadığımı da bilmiyorum. Artık hiçbir şeyi umursadığımı sanmıyorum — Justin hariç. Son sandviçimi

yeniden kullanılabilir çantama attım. İştahım tamamen kaçtı ve sandviçin geri kalanını tutmak bile midemi bulandırıyor.

"Aile hafta sonuna gitmek ister misin, Isabel?"

"Neden bana bunu soruyorsun, Anthony?" diye tersliyorum. "Sadece bana işkence etmek için mi?" Son kelimeyi söylerken sesim bir oktav yükseliyor. "Uçak bileti, kiralık araba veya otel masraflarını karşılayamayacağımı biliyorsun."

"Kızgınsın."

Kızgın mı? Şu anda benimle dalga mı geçiyor? Kızgınlık, ulaşamadığı ipi kovalayan bir kedi yavrusu gibidir. Ben ise altın kaplı olmayan bir kafese hapsolmuş lanet bir dişi aslanım. "Evet, kızgıyım. Telefonumu takip ediyorsun, beni takip ettiriyorsun, daireme zorla giriyorsun ve bana vuruyorsun. Bana vuruyorsun! *Yine,*" diye tükürdüm. Çünkü açıkça görülüyor ki, dibe vurmak böyle bir şey. "Geçen seferden sonra bir daha yapmayacağını söylemene rağmen. Siktir git. Duydun mu beni? Hiçbir şeyim gibi davranılmaktan bıktım usandım. İşin bittiğinde atılacak kullanışlı bir çöp gibi. *Duydun mu Maddox? Dinliyor musun? Evet, bu da senin için.* "Senden istediğini yapıyorum. Şimdi sözlerini tutma zamanı."

"Ah, Isabel. Benim güzel, sevgili kızım. Sen benim için bir hiç değilsin. Seninle asla işim bitmeyecek. Sinirime hakim olamadım. Hepsi bu. Yüzün iyileşti."

"*Yüzümü* umursadığımı mı sanıyorsun? Justin'i istiyorum. Kardeşimi istiyorum." "Bana ihtiyacım olanı vermiyorsun."

Ben bu kadar sakın değilken o neden bu kadar sakın olmak zorunda?

"Çünkü bana ayrıntıları vermiyorsun." Kırık bir plak gibi hissediyorum. "Sana elimden geleni veriyorum. Erişebildiğim şeyi."

"O zaman belki de erişimin olmayan şeyi elde etmenin zamanı gelmiştir." Duraklıyor ve ben sessizce titrek bir nefes alıyorum. "Bunu yaparsan, sözlerimi tutarım. Sana Justin'in velayetini ve eğitim masraflarını karşılamak için parayı veririm. Sonsuza kadar sana bakarım. Seni kalıcı olarak benim yaparım. Seni mutlu edecekse, Justin'le aile hafta sonu bile yaparım."

Kafamı sallıyorum, alnımı dirseğimin dayandığı avucuma gömüyorum, dirseğim de uyluğuma batıyor. Bu adam nasıl bu kadar acımasız, duygusuz ve benim duygularımla, dünyamla bu kadar umursamaz olabilir?

"Beni seviyor musun, Isabel?"

O deli mi? Ah, doğru, unutmuşum, deliymiş.

"Evet. Tabii ki seni seviyorum." Bu sözler dudaklarımdan dökülürken, boğazıma bir acı yükseldi.

"O zaman bana ihtiyacım olanı getir, ikimiz de hep istediğimiz şeye kavuşalım."

Evet, ama onu elde ettikten sonra kendimle yaşayabilecek miyim? O telefonu kapatıyor ve ben burada oturmuş, boşluğa bakıyorum, düşüncelerim dağınık, kalbim ağır. Maddox telefonumu takip ediyor. Muhtemelen tüm konuşmayı duymuştur. Başta bu beni çok rahatsız etmemişti, ama şimdi rahatsız etmeye başladı. Aniden, Maddox'un yaptığım veya söylediğim her şeyi bilmesini istemiyorum. Anthony Conti bana ihtiyacım olan her şeyi sunuyor. Justin üniversite lakros takımına girdi. Justin bu hafta sonu bir dansa katılacak ve belki de hoşlandığı kızı öpecek. Justin derslere gidiyor ve sonunda üniversiteye gidecek.

Oynamakla kazanmak mümkün değil.

Çünkü Maddox yaptığım her şeyi biliyor. Ve şüphesiz ihtiyacım olan şeyi benden esirgeyecek. Conti ise, ona ulaşamaz olanı getirmediğim sürece Justin'i ya da onun eğitimi için gereken parayı bana vermeyecek. Ve sonunda, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, ben bir parçamı kaybedeceğim.

Şimdi ne yapacağım?

Zaten katıldığım toplantıları kaydetmek bir şey. Bana serbestçe verilen bir belgenin hızlıca fotoğrafını çekmek bir şey. Ama şimdi, benim gerçek bir hırsız olmamı istiyor. Maddox beni yakaladığında, ki yakalayacağını biliyorum, beni kovmak zorunda kalacak. Belki beni tutuklatır bile. Benden nefret edecek. Öfkeme rağmen, bu durum ağzımda acı bir tat bırakıyor. Benden nefret etmesi düşüncesine dayanamıyorum.

Onun benden nefret etmesi tamamen farklı bir şey.

"Hey," diye yumuşak bir ses duyuldu, sanki beni korkutmaktan korkuyormuş gibi. Bunun için çok geç. Kafamı kaldırıp baktığımda, Morgan Fair'in mavi gözleri adeta parıldayan bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. "Sana mesaj attım. Toplantıya geç kalıyorsun." Oh. Ne kadar umursadığımı bilmiyorum. "Maddox seni almam için beni gönderdi."

"Maddox seni almaya mı gönderdi?" İnanamıyorum. "O pislikten uzak dur" ne oldu?

Morgan omuz silkiyor. "Stajyerim, unuttun mu?" Üzgün bir şekilde bankın üstünden kalkıyorum, öğle yemeğimin kalanını atıyorum ve onu takip ederek binaya giriyorum. "Neden burada saklanıyordun?"

Ona yan gözle bakıyorum. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Başım ağrıyor." Yüzyılın en hafif tabiri.

Sanki benim duyamadığım bir ritme göre hareket ediyormuş gibi başını yukarı aşağı sallıyor. Kolunu omzuma dolayarak, bana rahatlık veren bir şekilde okşuyor

"Ne olursa olsun, bence harika bir iş çıkarıyorsun."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak, dudaklarım isteksiz bir gülümsemeye bükülüyor.

"Kesinlikle. Patronun benimkinden daha kötü." Bana göz kırpmıyor ve ben gülüyorum, yanına yaslanıyorum. "Ama sana bir uyarıda bulunuyorum. Maddox toplantıya geç kaldığın için hiç memnun değildi."

"Harika," diyorum, ifadesiz bir yüzle. "Bu toplantı ne hakkında ki?"

Yüzünde kötücül bir parıltı belirir. Hızlıdır. Pis bir parıltıdır. Bana göz kırpar. "Grant Technologies'in yöneticileri, güvenlik kuleleri için yeni güvenlik geliştirmeleri hakkında konuşmak için buradalar."

Yüzüm soluyor, midem bulanıyor.

"Babam gelmedi, bu yüzden ben katılıyorum, ki bu oldukça harika. Jake ve Maddox bekliyor."

"Maddox benim de gelmemi mi istiyor? Güvenlik kuleleri hakkında konuşmak için mi? Jake Turner da orada mı?"

Morgan bana deliymişim gibi bakıyor.

Tanrım. Yıldızların sadece masalarda hizalandığını sanıyordum.

Kabuslarda değil. "Erkek arkadaşın var mı?"

Konunun ani değişmesine şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum. Sonra asıl konuya gelince, istemeden gülümsüyorum.

"Biriyle kavga ettiğini biliyorum, ama merak ediyorum."

Şimdi ben kaşlarımı kaldırıyorum ve o bana sevimli, çocuksu, aptalca bir gülümsemeye karşılık veriyor, yanakları pembe bir parıltıyla canlanıyor.

"Cidden mi? Bunu mu yapacağız?"

Omuz silkiyor. Eğer trajik bir şekilde yanlış adama aşık olmasaydım ya da daha kötüsüne bağlı olmasaydım, bunun cazibesini anlayabilirdim. "Yapabiliriz. Ben önemsiz bir stajyerim ve sen de pislik bir patronu olan bir asistanın. Düşündüğünde mantıklı geliyor."

Öyle. O benim hızıma çok daha uygun. Bir ay önce ona ihtiyacım olduğunda neredeydi?

"Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

"Bunu önce bana sorduğuna çok sevindim. Benim sana bunu doğrudan soracak cesaretim yoktu."

Onun küstah cevabına gülerek omzuna vuruyorum. "Ben öyle demek istemedim."

Omuz silkiyor, umursamıyor ve yemin ederim, daha fazla dayanamayacağım. "Eğlenceli olur."

"Ve bunu benimle mi yapmak istiyorsun?" Göğsümü işaret ettim. Bu kadar şaşırmamam gerektiğini hissettim. O, birazcık dostça davranmaktan öteye geçmişti. Dokunaklıydı. Ama hepsi bu kadardı. Dürüst olmak gerekirse, hiç o kadar ilgilenmiş gibi görünmemiştir.

"Kesinlikle istiyorum. Akıllısın, ironik bir mizahın var, tatlısın ve o kadar güzelsin ki, bu dünyadan değil sanki."

Dünyevi olmayan? Bu benim için yeni bir şey. "Teklifin için çok teşekkür ederim, Morgan. Aslında, gerçekten gururum okşandı. Ama şu anda kimseyle çıkmıyorum."

"Böyle diyeceğini tahmin etmiştim. Yine de denemeye devam edeceğim."

Bana göz kırpar ve konferans odasına birlikte ama ayrı ayrı girerken kolunu omzumdan çeker. Onun tepkisini analiz edecek vaktim yok. Kendimi toparlayamadan, tamamen yanlış bir zamanda yukarı bakma hatasına düşerim.

Maddox bana o kadar sert bakıyor ki içim titriyor.

YİRMİ ÜÇ

ISABEL

MADDOX'UN İFADESİ, bana çok kızgın olduğunu doğruluyor. Geç kaldığım için mi, yoksa başka bir suçumdan dolayı mı, bilmiyorum. Başımı eğip, midem ağzıma gelmiş halde onun yanına sürünerek yaklaşıyorum. Yanındaki koltuğa oturup, sessizce nefes veriyorum ve telefonlarımı masanın üzerine koyuyorum. Slaytların olduğu dizüstü bilgisayarım bile yanımda değil. Kahretsin. Bugün gerçekten tembellik ediyorum.

O anda hissediyorum.

Ayağı. Maddox'un ayağı topuklu ayakkabımın yanına kayıyor. Sadece kaymakla kalmıyor, *bastırıyor*. Ve o bastırmayı hissettiğimde, yapmamam gerekse de topuklu ayakkabımı çıkarıp çıplak ayağımı onun ayakkabılı ayağına kaydırıyorum. Ona kızgın olduğumu ve onu birazcık nefret ettiğimi kendime söylemiş olsam da. Beni aptal yerine koyduğunu biliyorum. Adamın beni otobüste parmaklayarak orgazm olmasına izin verdim ve sonra bir hafta boyunca beni görmezden geldi. Lanet olası bir *hafta*.

Tam dolu bir tabancayla Rus ruleti oynuyorum. Parlak sarı bir uyarı işareti "TEHLİKE ÖNÜMDE" yazıyor ve yanıp sönüyor, ama ben yine de onu görmezden geliyorum. Lanet olası tetiği çekiyorum. Yine. İnsanlar bana bakmadan alnıma bir tokat atabilseydim, atardım.

"Sen Isabel olmalısın," diyor karşımdaki adam ve ben bakışlarımı ona çevirdiğimde, nefesim boğazımda takılıyor ve ilkel bir homurtudan başka bir şey söyleyemiyorum. Bu Jake Turner. Onu Sarah'nın bebek partisinde olduğu gibi etrafta görmüş olsam da, resmi olarak tanışmamıştım. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. O gülümsemediğinde, ben de kaşlarımı çatıyorum.

"Sonunda gelebildiğine sevindim."

Yutkunuyorum. *Aferin Isabel. CEO'yu kızdırmak çok klas bir hareket.* "Geciktiğim için özür dilerim," diyorum. "Kasıtlı değildi."

Sırıtarak başını salladı, Maddox'a anlamlı bir şekilde baktı ve sonra dikkatini tekrar öne çevirdi. Maddox'a attığı o bakışta bir şey... tuhaf. Bilmiyorum. O bakış, Maddox'un asistanının geç kalmasına duyduğu kızgınlığın ötesinde bir anlam taşıyordu. Kafamdaki karışıklık yüzünden baştan aşağı kızardım.

"Bunu kaydediyor musun?" Maddox, alçak sesle, buz gibi bir tonla sorar. Yutkunurum ve pürüzsüz ahşap masaya bakarım, onun gözlerine bakamıyorum

. "Devam et," kulağıma fısıldar. "Bugün seni buraya bu yüzden çağırdım. Düğmeye bas Isabel ve bunu sana ve sevgiline armağanım olarak kabul et."

Gözlerimi kapatıyorum. Yapamıyorum. O düğmeye basarsam, Maddox'a veda etmiş olacağım. Basmazsam, Justin'in geleceğini, Justin'in hayatını tehlikeye atmış olacağım. Bunu yapmayacağım. Kişisel bedeli ne olursa olsun.

"Eğer dinlediysen, bunu yapmam gerektiğini biliyorsun," diyorum, beni duyup duymadığından emin olamadan. *Beni nefret etme, Maddox. Neredeyse her şeyle başa çıkabilirim, ama bu benim için başka bir sınır oldu.*

Kaydet düğmesine basıyorum, içim kanıyor, kalbim kan akışını kaybettiği için boşalmış durumda.

Maddox boğazının derinliklerinden öfkeli bir ses çıkarır ve ancak o zaman odanın önünde iki adamın durup konuştuğunu fark ederim.

Ama bu toplantı böyle geçiyor. Maddox beni fark etmiyor. Bana bakmıyor bile. Tanımadığım ama hemen tanıştırdığım bazı IT çalışanlarıyla toplantıyı yönetiyor. Ryan Grant uzun boylu, çekici bir nerd, siyah saçlı, yeşil gözlü ve siyah çerçeveli gözlüklü. İkinci adam, Luke Walker, biraz daha kısa boylu ama aynı derecede etkileyici, kalın kahverengi saçları ve aynı renkte gözleri var. Luke, Maddox ve Jake ile doğrudan konuşuyor ve güvenlik durumumuzun ne kadar zayıf olduğunu açıklıyor. Yüksek seviyeli, önemli şeyler açıklıyorlar ama ben sadece Maddox'un ayağını hissediyorum. Ve kalp atışlarımı. Ve o lanet olası, mide bulandırıcı sarhoş kelebekleri.

Toplantı, pazar günü kilisede komünyon sırasında olduğu gibi uzayıp gidiyor. Boşveriyorum. Aklımı boşaltıyorum, Maddox ile aramızdaki her şeyin bittiğini biliyorum. Muhtemelen bundan sonra kovulacağım. Benim işim bitti. Nasıl bitmesin ki?

"Kulelerdeki tüm yazılımlarınızı değiştirdik," diyor Luke. "Önceki kısıtlamalar kaldırıldı. Bu, hızlı ve sorunsuz gezinme için minimum kimlik doğrulama gereksinimleri ile tam uygulama erişimi sağlar. Basitçe söylemek gerekirse, Turner Hotels sistemlerindeki her şeye oradan erişebileceksiniz."

"Harika," diyor Jake, koyu renkli gözleri heyecanla parıltıyor. Deri koltuğuna yaslanıp birkaç kez zıplıyor. "Bu erişim, satın aldığımız yeni tabletlerde de mevcut mu? Halletmemiz gereken bir olay olursa, bunu hareket halindeyken ve mümkün olduğunca çabuk halletmek isterim."

"Evet," diye devam eder Luke. "Bulmak veya yönlendirmek istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz. Bu tabletlerde en son teknolojiler yüklü. Kumarhanelerden insan kaynaklarına, misafir kayıtlarından etkinliklere kadar her şey. Her otel için her şey orada, hepsi kendi ayrı uygulamalarında düzenlenmiş."

Bu toplantının ne olduğunu anladığımda kalbim hızla çarpmaya başlar. Anthony Conti'ye bilerek verdikleri bilgiler. Masada oturan iki adamı büyük bir dikkatle izleyen Morgan'a bakarım. Burada sadece biz varız. Bu adamlar, Jake, Maddox, Morgan ve ben. Maddox'un sözlerini tekrar tekrar düşünürken midemde bir rahatsızlık hissediyorum. *Düğmeye bas Isabel ve bunu sana ve sevgiline benim hediyem olarak kabul et.* Neden böyle bir şey yapsın ki? Kızgın ve kindar olsa bile, Turner Hotels'i bilerek tehlikeye atacağını hayal edemiyorum.

"Ve bunlara erişmek için sadece şifre veya parmak izi gerekiyor, değil mi? İkisi birden değil. Lütfen, ikisi birden olmasın," diyor Maddox, sandalyesine yaslanıp masanın kenarına kalemını vurarak. "Eğer başka bir şifreyi hatırlamam gerekirse, yemin ederim ki..." Maddox gülüyor, kalemını masaya bırakıp pürüzsüz çenesini eliyle okşuyor. "Bu saçmalığa dayanamıyorum. Güvenliğimizi sağlamak için sizi işe almamızın bir nedeni var. Böylece ben bu konuyu düşünmek zorunda kalmıyorum."

Odadaki herkes gülüyor. Ben gülmüyorum. Bunun yerine, ayağımı onun ayağına daha fazla bastırıyorum. Bu bir soru. Bu bir "ne oluyor lan?" sorusu. Beni tamamen görmezden geliyor. Ama bu benim Maddox'um değil. Benim Maddox'um güvenlik konusunda psikopat gibidir. Bu adamların kapılarında, girmek için altı haneli şifre gerektiren çılgın kilitler var. Kişiyi özel erişim izni olan rozetleri var. Her yerde kameralar var!

"Bu yüzden sen operasyon adamısın, teknoloji adamı değilsin," Jake alaycı bir gülümsemeyle şaka yapar.

"Hadi oradan," Maddox daha da gülüyor.

"Endişelenmene gerek yok," diye söz veriyor Ryan. "Her şeyi gözden geçirdik ve mümkün olduğunca kullanıcı dostu hale getirdik. Şunu söylemeliyim ki, sistemlerimizi genellikle bu şekilde kurmuyoruz, ama yine de kulelere girmenin zorluğu göz önüne alındığında, yeterli koruma sağlandığına inanıyoruz. Her şey tek bir merkezi konumdan yönetildiği için güvende olacaksın."

"Doğru. Yanlış kişilerin erişim sağlamasından endişelenmenize gerek yok. Yine de biyometrik veya şifre gerekecek."

"Aferin beyler," diyor Maddox, ellerini yüksek sesle çırparak.

"Kesinlikle," Jake de aynı fikirde olduğunu belirtir ve gözleri bir saniye için bana kayar. "Bence güvenlik kulesini bir gezmeliyiz. Siz Seattle'a dönmeden önce her şeyi kontrol edelim." Morgan'a döner. "Sen sadece stajyer olduğunu ve babanın yerine baktığını biliyorum, ama benimle gelmek ister misin?"

Morgan'ın yüzünde bir an karanlık bir ifade belirir, sonra kendini toparlayıp zorla gülümser. "Tabii," der Morgan yavaşça, sesi düzgün. "Buradaki güvenlik kulesini görmek isterim."

"Harika," diyor Ryan. "Böylece Luke ve ben sana nasıl çalıştığını anlatabiliriz."

"Bunu size bırakacağım. Jake başka bir zaman bana anlatabilir." Bu Maddox, ama aceleyle kaçamadan, eli masanın altında bacağıma uzanır ve beni koltuğuma sıkıca tutturur. Herkes çıkıp sadece ikimiz kaldığımızda, "Ofisime gelmen gerekiyor. Telefonlarınızı masanızda bırakın," diye bağırır.

Adi herif. "Kişisel telefonlarımı dinlemeye hakkın yok." Bana döner ve gözlerimiz karşılaşır. "Ofisime. *Hemen*."

Hızla ayağa kalkıp konferans odasından ilk çıkan ben oldum. Çaresizce olmak istediğim korkak gibi kaçmak için can atıyorum. Ama bunu yapmıyorum. O, benim ne yaptığımı başından beri biliyordu, ama açıkça bir şeyler değişmişti. Bunu kabullenemiyorum. Ona söyleyemem, ama o biliyor ve Conti benim yaptığımın ötesine geçmemi istiyor, ama ben nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Moralim bozuk ve mutsuz bir şekilde ofisine doğru yürüyorum. Bu yeni bir durum değil, ama yine de can sıkıcı. Kapısının eşiğinde, beceriksiz bacaklarımla duruyorum. O beni içeri girmeye teşvik ederken, ben kaybolmuş bir kuzu gibiyim, arkamızdan kapıyı kapatıyor. Kurt saldırmaya hazır. O pencereye doğru çekilirken, Las Vegas manzarasına bakarken, ben donup kalıyorum. "Geç kaldın. O toplantıyı öğle yemeğinden önce takvimine yazdım. Toplantı başlamadan çok önce orada olmalıydın."

"Üzgünüm. Öyle olmak istemedim. Takvimimi kontrol etmedim ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

"Morgan Fair'i peşine göndermek zorunda kaldım. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Ona ve dünyaya kızgın olduğum ve görmezden gelinmek yerine lanet olası bir şekilde kabul görmek istediğim için, "Morgan bana çıkma teklif etti," diyorum.

Bir hırıltı. Adam mağara adamı gibi hırılıyor ve bu hırıltının dövme makinesinin iğnesi gibi derimde titrediğini hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"O zaman o çocuk gerçekten görüldüğü kadar aptal." Hala pencereden dışarıya bakarak nefesini dışarıya üfledi.

"Orada neler oluyordu? O toplantı ne hakkındaydı? Saçmalık mıydı? Öyle olmalı, değil mi?" Ama öyleyse Jake neden katılmaya zahmet etsin ki? Ve öyleyse neden güvenlik adamlarını Seattle'dan buraya kadar uçursunlar ki?

"Külotunu çıkar. Ayaklarının yanına yere koy. Arkanı dön, ellerini duvara dayayıp bacaklarını aç."

"Anlamadım?"

"Duydun beni. Ben dönene kadar o pozisyonda olsan iyi olur, Isabel."

Tanrım. Düşünemiyorum, hareket edemiyorum bile. Bu kaba ve açıkçası beklenmedik istek karşısında yüzüm kızardı. Bir hafta boyunca beni görmezden geldi ve şimdi de bu mu? Ona hayır demeliyim. Arkanı dönüp buradan çıkmalıyım.

Ama o benim sahibim, bedenim ve ruhum, ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Külotumu çıkarıp, dönüp avuçlarımı duvara dayadım. O kadar tahrik oldum ki nefesimi kontrol edemiyorum. Maddox nefes nefese olduğumu duyuyor. Duymak zorunda. Şu anda bana ne yaptığını hiç bilmiyorum. O deli. Aklıma gelen tek şey bu. Conti, psikopat kuklacı, ilerliyor. Ve yine de. *Ve yine de!* Maddox Sinclair geliyor.

Ne yapacaksın Maddox?

Nefes nefese kalmamı mı? Yalvarmamı mı? Daha fazlasını istememi mi? Hepsini istiyorum. *Hissetmek* istiyorum.

Onun ayak seslerinin hafif tıkırtılarını duyuyorum. Tek. Tek. Tek. Nabzım hızlanıyor, vücudum beklentiyle elektrikleniyor. Ellerini kıcımda istiyorum. Sertliğini bana bastırmasını istiyorum. Beni her santimimle domine etmesini, ondan başka her şeyin kapanacağı noktaya kadar. Sert kasları ve heybetli vücuduyla bu adam şu anda bana istediği her şeyi yapabilir. O kadar çok istiyorum.

Avuç içleri iç uyluklarımı kavrar, *yavaşça, çok yavaşça* yukarı doğru kayar, merkezime doğru ilerler ve sonra durur. *Alay ediyor*. Göğsü sırtıma değiyor, sıcak nefesi kulağıma çarpar. "Her şeyi duydum," diyor sadece. Hepsi bu. Devamı yok. Soru sormaya yer yok. Kralına ilerleyemem. Beni şah mat etti ve benim oynayacak hamlem yok.

"Siktir git."

O gülümser, at kuyruğu şeklinde toplanmış uzun saçlarını yumruğuna dolayarak geriye doğru çeker. "Beni becermek mi? Belki. Ama burası

yer değil. Yoksa bu da başka bir yalan mıydı?"

"Tanrım, senden nefret ediyorum. Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin."

"Tabii ki biliyorum," diye kulağıma fısıldadı. Dizlerinin üzerine çöktü, elbisesini kıkımın üstüne kaydırđı ve beni tamamen ona maruz bıraktı. "Bu elbiseyi seviyorum. Bu yüzden mi giydin?"

"Evet," diye itiraf ettim, çünkü öyleydi. Başka bir şey söylemek yalan olurdu. Siyah, kısa, yuvarlak yakalı ve sırtımın ortasında muhteşem altın fermuarlı elbiseydi.

"Bacaklarını aç."

Yaparım, yüzü arkadan bacaklarımla arasına girdiğinde nefesim kesilir. Dili, arkadaki gergin sinir demetinden başlayıp tepeye kadar beni yalar. İçime mırıldanır ve bacaklarım güçsüzleşir, vücudum o kadar gevşer ki, ayakta kalabilmek için avuçlarımı duvara sıkıca dayarım. Kahretsin. *Kahretsin!* Beni böyle yalaması mı gerekiyor? *Bu kadar* iyi hissettirmesi mi gerekiyor?

"Çok tatlısın. Böyle kötü bir şeytan için çok tatlısın."

"Durma."

İçimde gülüyor ve o titreşim... Tanrım. şu anda her türlü ismi boş yere kullanıyorum.

Kıkımı tokatlıyor. Çok sert değil. Cezalandırmak için değil, konuşmayı kesip bana yaptıklarına dikkatimi vermem için. Kıkımı ayırıyor ve içine dalıyor, her şeyi ele geçiriyor, düşünme ve mantıklı davranma yeteneğimi ortadan kaldırıyor. Yakalanmam umurumda değil. Ölüm mü? Böyle yaşadıktan sonra ölüm ne ki? Dili deliğime giriyor, tekrar tekrar itiyor. Beni ağzıyla sikiyor, ben o kadar heyecanlanıyorum ki çökmeye başlıyorum, dizlerim benden ayrılıyor.

Bir saniye sonra, ayaklarım yerden kesiliyor, kanepesine taşınıyor ve yatırılıyorum. Sonra, hiç uyarı yapmadan, bacaklarımı genişçe açıyor ve ağzını tekrar amıma dayıyor. Klitorisimi emiyor, dilini kullanarak okşuyor. Parmağı içime biraz giriyor, daha fazlasına ihtiyacım varken benimle oynuyor. "Siktir, çok darsın. Beni özledin mi Isabel? Bu elbise bunun için mi?" Parmağı, benim uyarılmamla ıslanan deliğimden kayıyor ve sonra onu kık deliğime sürüyor. Ona karşı kıvranıyorum, bu his bana çok yabancı, çok tabu, kendimi toparlayamıyorum. Yine de, o en ufak bir baskı uyguladığında inliyorum. "Sen onun değilsin."

Kafamı

sallıyorum.

"Söyle bana."

"Ben onun değilim."

"Sen *benimsin*. Her şeyin." Yine amımı bulur, bu sefer iki parmağını içeri sokar, sanki sözünü kanıtlamak istercesine. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Bu kadar gergin. Yetmiyor. Daha fazlasını istiyorum. Onu içimde istiyorum. "Ve benim olanın bakımını yaparım."

Tanrım, evet! Dili çılgınca hareket ediyor, beni çılgınca yalıyor ve emiyor. Parmakları içeri girip çıkıyor ve ben boşalıyorum. Sertçe. Çığlık atıyorum, saçlarını tutuyorum, sırtının üst kısmını tırmalıyorum, hareketlerimi kontrol edemededen çırpınıyorum.

"Seni duyamazlar. Bağır."

Bağırıyorum. Maddox'a kadar orgazmın gerçek anlamını hiç anlamamıştım. Bu kadar tüketilmek neredeyse trajik bir şekilde acınası bir his. Şimdi ne yapacağım? Muhteşem zirveden inmeye başladığımda, Maddox vücuduma tırmanıyor. Dudakları benimkilere çarpıyor, beni tamamen kendinden geçirerek öpüyor, dilini ağzıma zorla sokuyor. Ekşi ve tatlı bir tat alıyorum ve aklını kaçırmış deli bir kadın gibi hissediyorum.

Geri çekilirken alt dudağımı ısırır. "Morgan Fair ile randevuya çıkmayacaksın."

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım ve gözleri sertleşerek ikiz bir ateş ve güçlü bir kararlılık havasına büründü.

"Beni bu konuda sına." "

"Son zamanlarda pek ilgileniyor gibi görünmüyorsun. Umursayacağını sanmıyordum."

"Ama ilgileniyorum. Çok ilgileniyorum. Ve deli gibi önemsiyorum." "Aramızda böyle bir şey olamaz demiştin."

Dudaklarımı ısırarak sııttım.

O da bizim tanıdık sözümüze karşılık gülümsedi. Alnı alnıma değdi. "Bana bunu satmanın iyi bir yolu."

"Ölmek mi istiyorsun?"

"Öyle olmalı," diye düşünür, o gülümsemeyle dudaklarıma dokunur. *O gülümseme*. "Onu gerçekten seviyor musun?" diye sorar ve ben donakalırim.

Yukarı bakarak Maddox'a kalan tek gerçeği söylüyorum. "Hayır. Sevdığım kişi o değil."

Dudakları bir kez daha benimkilerle buluşmadan önce, beni uzun dakikalar boyunca esir tutar. Bu öpücük öncekinden farklıdır. Bu öpücük şefkatlidir. Tutkuludur. Üzerime çöküp beni o kadar sıkı sarar ki, beni biraz ezse bile umurumda olmaz. Sanki bana söz söylemeden beni sevdiğini söylüyormuş gibidir.

Geri çekilir, beni arar. "Bil diye söylüyorum, tüm aramalarını dinlemiyorum. Tüm mesajlarını okumuyorum. Mahremiyetine tamamen tecavüz etmemek için çok uğraşıyorum. Muhtemelen bir fark yaratmadığını biliyorum, ama sadece ondan gelenleri dinliyor ve okuyorum."

Aslında fark eder. Belki etmemesi gerekir, ama ediyor. "Kaydettiğim için özür dilerim." Maddox bana sinsi bir gülümseme atıyor. Kaşlarım V şeklinde çatılıyor. "Sahte miydi?"

Ne onayladı ne de yalanladı.

Teksas büyüklüğünde bir yumru boğazımı tıkıyor.

Kafamı sallıyorum. "Bu onun için sadece iş. Kişisel bir şey bile değil. Neden tüm bunlar oluyor anlamıyorum."

"Bence ikimiz de bunun hayal olduğunu biliyoruz. Her şey birileri için kişiseldir, Isabel. Ve bazı şeyler o kadar kolay unutulmaz. Conti bunun her saniyesinden zevk alıyor. Ve ne yaptığını çok iyi biliyor."

"Tanrım," diyorum. "Artık ne yapacağımı, kime güveneceğimi bilmiyorum."

Yüzümü avuçları arasına alıp gözlerimin içine derinlemesine baktı. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki, nefesini tenimde hissedebiliyordum. "Bana. Bana güvenebilirsin. Çünkü yaptığım her şeyin bir amacı var. Söylediğim her şey planlanmış ve iyi düşünülmüş. Bu yüzden, sana bir şey yapmanı söylersem, sorgulamadan yap. Koşmanı, telefonunda kayıt düğmesine basmanı, beni takip etmeni veya hatta saklanmanı istersem, hemen yap, çünkü sana söylediğim her şeyin bir nedeni olduğunu biliyorsun. Sana her zaman her şeyi söyleyemem. Sakladığım şeyler var, ama nihai amacım seni güvende, korunaklı ve *hayatta* tutmak." Gözleri benimkilerle ileri geri gidip geliyor. "Söyle. Nihai amacım seni güvende, korunaklı ve hayatta tutmak."

"Nihai amacın beni güvende, korunaklı ve hayatta tutmak. Peki ya Justin? O senin planlarında nerede yer alıyor?"

"Sana zaten söyledim, yaptığım her şeyin bir amacı var. Güven. Bizim oyunumuzun adı bu. Şimdi giyin ve işine dön."

"Evet, efendim." Gülümserim, kalkıp kendimi toparlamak için göğsüne doğru iterek, aramızdaki yoğun ara verilir. Ama gerçekte korkuyorum. Maddox, Justin ve hatta kendim için korkuyorum. Çünkü bir şey çok netleşiyor. Bir fırtına bize doğru geliyor. Ve bu tehlikeli bir fırtına.

YİRMİ DÖRT

MADDOX

Günün geri kalanı bulanık bir şekilde geçti. Isabel'i tatmin ettikten otuz dakika sonra Jake'den bir telefon aldım. Conti yemi, kancayı, misinayı ve kurşunu yuttu. "Arka kapımızda ısırsık izleri vardı. Çok bariz izler. Ryan ve Luke'un onları yakalaması birkaç saniye sürdü. En azından yuttu, ama bunun gerçek bir girişim olduğunu sanmıyorum. Bu bir testti."

"Belki bu, onu bir süre Isabel'in peşinden uzak tutmaya yeter."

"Belki. Kızına hakkını vereceğim, çok cesur."

Buna gülümsedim. Kızım cesur. Çok dürüst. Ve benim için cennetin tadı gibi. Benim için fazla iyi.

"Bunu kısa sürede halletmeliyiz. Luke, bir şey bulursa bize haber vereceğini söyledi."

Telefonu kapattık ve Gavin'e durumun ne olduğunu bildirmek için bir mesaj attım.

Conti ile son görüşmemden beri, yakından izlendiğimi bildiğim için Isabel'den uzak durdum. Her zamankinden daha yakından, kedi fare oyununu pek iyi bilmeyen iki pislik tarafından. Sabrina ve beni birkaç yerde takip ettiler ve fotoğraf çektiklerini anladığımda, dudaklarına bir öpücük kondurdum. Asırlık bir öpücük değildi, annem bile bana daha duygulu öpücükler kondurur. Ama dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde, hiçbir şey hissetmedim.

Dudaklarım Isabel'in dudaklarıyla buluştuğunda, her şeyi hissediyorum. Ve bu her şey, onun benim için doğru kişi olduğunu anlamam için ihtiyacım olan tek şey.

Yine de Isabel'in Anthony Conti'ye onu sevdiğini söylediğini duyduktan sonra, kanım kaynadı. Kıskançlıktı. Öfkeydi. Her zaman *benim* olacak kadını kontrol etme ve sahiplenme ihtiyacıydı. O piçe onu sevdiğini zorunluluktan söyledi. En azından, bunu dinlerken kendimi buna inandırmaya çalıştım, bunu yaptığım için kendimi bir pislik gibi hissettim. Ama yüz yüze ve göz göze bana onu sevmediğini söylediğinde, göğsüm o kadar sıkıştı ki, konuşmak imkansız hale geldi. Sadece öpücüğümle söyleyemediğim şeyi aktarabildiğimi umdum.

O derin, karanlık gözler, sanki onu dünyadan kurtarabilirmişim gibi bana bakıyor ve rüyalarımı süslüyor. Masumca tatlı ve erotik bir şekilde günahkar olan tadı, gece geç saatlerdeki fantezilerimin başrolünde. Dokunuşuma verdiği tepki

dokunuşuma verdiği tepki ve dilimin altında patlaması, ona her baktığımda beni her seferinde sertleştiriyor. Isabel, kırmamın imkansız olduğunu düşündüğüm bir alışkanlığa dönüştü. Beni etkileyen, onun gangster olması ya da tokatlanmış yanağı bile değil.

Daha çok, benim statükoma meydan okuması beni sürekli kırılma noktasına sürüklüyor.

Benden on yaş küçük bu kızla yatmak beni ölümden başka neye götürür ki? Ya da ölmeyi hak ettiğini itiraf eden bir adamı öldürmek?

Ama şimdi, her yönden gelen pek çok dış etken ve hayatın ne kadar kısa olduğu konusunda zor kazanılmış bilgimle, kendimi onun binasının gölgesinde gizlenirken buluyorum. Geçen hafta buraya ilk kez gelmedim. Conti veya onun adamlarından birinin gelmediğinden emin olmak için geldim. Sabrina'yı benim evimde bırakarak, Conti'nin adamlarının onun benimle birlikte benim yatağında geceyi geçirdiğini düşünmelerini sağladım. Ve her seferinde, kapısını çalmak yerine kendimi ikna ettim.

Sapık.

Takipçi.

Layık

olmayan.

Bu gece farklı.

Bu gece, artık kendimi tutmayacağım.

Isabel'e ihtiyacım var. Vücudunun benimkine sarılmasına ihtiyacım var. Ona verdiğim zevkle nefesinin kesilmesine ihtiyacım var. Adımın dudaklarından dökülmesine ihtiyacım var. Ama daha da önemlisi, onun da benim kadar bu ilişkiye bağlı olduğunu kesin olarak bilmem gerekiyor. Artık tartışmalar ya da bir saniye sonra profesyonelce kayıtsız davranmaya zorlandığımız çalınmış anlar yok.

Bu gece değil.

Burada kimse ve hiçbir şey olmadığından emin olduğumda, birinci katın duvarı boyunca sürünerek ilerliyorum, burayı yetersiz bir şekilde aydınlatan kasvetli floresan lambaların yarattığı gölgeler ve boşlukların beni gizlemesine izin veriyorum. Merdivenler başka bir mesele, çünkü açıklar ve binanın hemen önündeler, ama gölgelerin içine ve onun kapısının önüne gelene kadar olabildiğince sessizce ve hızlıca çıkıyorum. Komşularını, özellikle de meraklı Evelyn'i, varlığımdan haberdar edecek bir ses çıkarmak istemediğim için kapıyı çalmıyorum. Bunun yerine, iş telefonuna mesaj atıyorum.

Ön kapıyı aç.

On beş uzun saniye sonra, kapı aralanır ve onun güzel koyu renkli gözleri beni arar. Beni gördüğünde gözleri büyür, sanki beni burada gizlenmiş olarak bulmayı gerçekten beklemiyormuş gibi. "Ne halt ediyorsun?" Çılgın bakışları her yöne uçar, kapısının ötesindeki sokağa doğru bakar.

"Etrafta kimse yok. Girebilir miyim?"

Geri adım atar ve kapıyı, içeri girebileceğim kadar aralar, sonra tekrar kapatıp kilitler. "Maddox," o kendine özgü ses tonuyla başlar ve anında sadece onun yapabileceği şekilde bana saldırır. "Sen kesinlikle delisin. Ölüm arzusu olduğunu söyleyerek seninle dalga geçtiğimi biliyorum, ama sanırım bana bunun doğru olduğunu kanıtladın."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarımın arasına aldım. Şaşkın bir çığlık attı ve ben onu döndürüp yıpranmış kanepesine doğru yürürken omuzlarıma tutundu. Onu bu çöplükten kurtarmak için ne yapmazdım. Evime götürmek için. Onu yere indirdiğimde, bana yer açmak için kayıyor, ama ben onun yerine önünde diz çöküyorum, ellerim onun uyluklarında. Bu ani ziyaretimin nedenini anlayamadığı için şüpheyile hareketlerimi izliyor.

İşten eve döndüğünden beri değişmiş, şimdi yıpranmış siyah bir Misfits tişörtü ve siyah-gri flanel pantolon giyiyor. Makyajı tamamen silinmiş ve saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülmüş. İnanılmaz derecede seksi. Bu koyu saçları ve taze yüzüyle, gördüğüm en güzel kadın. Ellerim uyluklarından yukarı kayıyor, kalçalarını kavıyor, onu kendime çekiyor ve uyluklarını ayırarak vücudumun arasına girmemi sağlıyorum.

"Sana bir şey sormam gerekiyor ve bana mutlak gerçeği söylemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Gözleri benimkilerle kararsızca gidip geliyor, yüzündeki ifade karışıklık ve endişenin mükemmel bir karışımı. Zorlukla yutkunuyor ve yavaşça başını sallıyor. "Evet. Yapabilirim."

"Ona yardım etmenin tek nedeni Justin mi?"

"Evet," diye cevaplar, en ufak bir tereddüt ya da gözlerini kaçırma bile olmadan.

"Benimle birlikte olmak, onunla ilgili daha büyük bir planının parçası mı?"

Geri çekilir. "Hayır," diye kesin bir şekilde söyler. "Nasıl böyle bir şey..."

Ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırarak sözünü keserim.
"Sadece emin olmak istedim."

"Bana da bunu mu yapıyorsun? Ona ulaşmak için beni mi kullanıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıp ona en sert bakışımı atarım. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"

"Ama bana inanıyorsun?" Yüzümü inceliyor, elleri benimkiler onun yüzünderken benimkiler de onun yüzünderdi. "Sana bunu yapmam. Yapamam."

"Biliyorum, bebeğim. Sana inanıyorum." Gözleri benimkilerle buluşur ve gülümser, sanki biri göğsüme tekme atmış gibi ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır. Tanıdığım en iyi kalp kırıcı. "İçeride olanlar, dışarıdan göründüklerinden her zaman farklıdır. Bu yüzden buna gerçeklik değil, algı denir. Sadece emin olmak istedim."

Küçük, sinirli bir homurtu çıkarır. "Gerçek bir şey mi arıyorsun, Maddox?" Beni iterek çömelir, çenem yukarı kalkar ve o ayağa kalkarken onu takip ederim. Omuzları dikleşir, gözlerinde yaramaz bir ışıltı parlar. Bana göz kırpar. Sonra hızlı bir hareketle gömleğini başından çıkarır ve kanepeye atar. Sütyen giymiyor, mükemmel pembe meme uçları olan dolgun göğüsleri neredeyse yüzüme bakıyor. Baştan çıkarıcı kadın, ellerini göğüslerine götürerek beni esir almaya devam ediyor, göğüslerinin dolgunluğu ellerinden taşıyor. Benimkilerde de aynı sorun olur mu acaba? Bu güzellikleri henüz gerektiği gibi tapınmadım. Bu durumu kısa sürede düzeltmeyi planlıyorum.

"Sanırım ölüyorum."

O sırtıyor. "Bu beni senin kurtuluşun mu yapar?"

Elimi uzatıp, pijama pantolonunun nervürlü kenarına parmaklarımı geçiriyorum. Göğüsleriyle oynamaya devam ederken tsk sesi çıkarıyor, ama onu görmezden gelip pantolonunu aşağı indiriyorum. "Tüm eğlenceyi sen yaşayamazsın. Seni soymak, aylardır beklediğim bir şey."

Eğilir, yüzü benimkinden bir santim uzaktadır. "O zaman beni takip et." Isabel pantolonunu çıkarır ve arkasına bakmadan yatak odasına doğru yürür. Tanga giyiyor. Siyah, her zaman lanet olası siyah, kışına kadar çıkan dantelli bir şey. Kesinlikle daha fazla keşfetmem gereken bir kış. Bir dakika daha burada oturuyorum çünkü *lanet olsun*. Bu manzara muhteşem. Bu kız gördüğüm en seksi şey ve şu anda, ilk çıplak kadını gören on dört yaşındaki bir çocuk gibi pantolonumun içinde patlamak üzereyim.

"Sen benim için çok gençsin," diye sesleniyorum. "Bunu atlatırsın."

"Sen benim için çalışıyorsun."

"Senin patronum olmanın getirdiği bir sorun, benim değil."

"Senin hakkındaki düşüncelerim çok kirli. Nazik olabileceğimden emin değilim."

"Nazik olacaksın. Şimdi, ya buraya gel Maddox, ya da git."

Her halükarda, ben iniyorum."

Kahretsin. Bu konuda ona karşı hiç şansım yok. "Evet, hanımefendi." Ayağa kalkıyorum, beni kirletmeyi bekleyen zavallı bakireyi korkutmamak için aletimi düzeltiyorum ve sonra hevesli bir adam gibi odasına giriyorum. Kim'den beri önemli bir kadınla seks yapmadım. Bu yalan değil. Son on bir yıldır, ben sıradan, kayıtsız seksin tanımı oldum. Ama Isabel'e karşı kayıtsız ya da ilgisiz değilim. Ona aitim ve onu incitmek istemiyorum. Bu yüzden bütün hafta boyunca kapısını çalmaktan kaçındım. Onun hakkında kirli düşüncelerim olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Ona gelince lanet bir hayvan oluyorum ve onu bir hayvan gibi almak için can atıyorum.

Ama Isabel bakire ve bu yüzden nazik olmam gerekiyor. Ona şefkatli davranmam gerekiyor. Ona...

"Maddox, gömleğin hala üstünde, kot pantolonun da öyle. Bütün bu kıyafetlerle beni sıkıyorsun."

Tamam. Belki de tüm bu konuda yanılıyorum. Ama yine de. Ben büyük bir erkeğim ve o bir rahibenin kışından daha sıkı. Yatağında yatıyor, başını duvara dayamış çünkü kadının duvara çarpabileceğim bir başlığı yok. Bir kolu başının arkasında, diğer kolu ise göğüs ucuyla oynuyor. Külotu hala üzerinde ve bacakları dizlerinden bükülmüş, aralarındaki kumaş parçasını görebileceğim kadar açılmış. "Aşığım."

Bunu söylemek, sandığımdan çok daha zor olmalıydı. Muhtemelen onu amına bakarak da söylememeliydim.

Gülmüyor. Bunun yerine, başını eğiyor, koyu renkli saçları omzuna düşerken bana bakıyor. Gözlerine doğrudan bakıyorum ve ona bakıyorum, böylece bunun seksle ilgili olmadığını anlasın. Bu o. Tamamen o. "Yolun bir yerinde sana aşık oldum." İçimdeki her şey canlanıyor. "Bu, şimdiye kadar yaptığım en büyük hatalardan biri."

Buna kaşlarını çatıyor. "Bu, bana sevdiğini söyleyenlerin kullandığı en kötü söz. Aslında, elim acıyana ve senin güzel yüzün kızarana kadar sana tokat atmak istiyorum."

Tanrım, onu gerçekten seviyorum. "Bu, benim gibi adamları çölün altında gömen türden bir hata," diye devam ediyorum hiç duraksamadan. "Ama şu anda sana bakarken, bu riski almaya değer olduğunu anlıyorum. Conti elinde ne varsa bana karşı kullanabilir. Sonuçta, sadece sen ve ben varız bebeğim. Ve sen ve ben" — başımı sallıyorum, dudaklarımda Maddox'un patentli sırtışı beliriyor — "bir milyon Conti'ye karşı savaşmaya değeriz."

Gülümsüyor. İlk başta yumuşak bir gülümseme, sanki dudakları bunu deniyormuş gibi, ama doğru olduğunu ve iyi hissettirdiğini anladıklarında, o gülümseme bir yangın gibi yayılıyor. Beni tam da doğru yerlerden vuruyor. Onun bana bir daha vermesi için istediğim tek gülümseme bu. Bu gülümseme saf, mutluluk dolu bir mutluluk.

"Öyle olmalıyız. Şimdi, benim için iki kez striptiz yaptığımı gördün. Ben de kendi şovumu istiyorum."

"Tanrım, kadın. Ben lanet olası bir Chippendale gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," diye ciddiyetle cevaplar. "Sen daha iyi görünüyorsun." Göğsünü işaret eder. *Çıplak* göğsünü. "Eski striptizciyim, unutma. Gömleğini çıkar. Ama başının arkasına uzanıp yakandan tutmanı istiyorum. Öylece geçirmeni istiyorum. Karın kaslarını kasman isteğe bağlı ama hoş olur."

"Lanet olası velet."

"Küstahlığım için beni daha sonra dövebilirsin. Ama şimdilik, fantezimi gerçekleştirmek istiyorum ve sen, Bay Sinclair, kesinlikle bu hedefi vurdun. Giysilerini çıkarmanı ve neredeyse çıplak vücudumun seni ne kadar tahrik ettiğini bana göstermeni istiyorum."

"Isabel Bogart, sen hiç bilmiyorsun."

"Bu yüzden bana *göstermeni* istiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve o gülümsüyor. Lanet olası cadaloz. Oyuncaklarıyla oynamaktan hoşlanıyor. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Ayağa kalk ve külotunu çıkar. Ben kıyafetlerimi tamamen çıkarmadan önce onu kot pantolonumun cebine koy."

Isabel yatağının üzerinde durur, gözleri benimkilere dikilmiş, o şeffaf, siyah danteli kremse uyluklarından yavaşça aşağı kaydırır. Danteller sağ ayağının ucuna takılır ve ayağını kaldırarak onları doğrudan bana doğru fırlatır.

"İyi yakaladın," diye değerlendirir, ben onu yakalarken, ama onu cebime sokmadan önce koklamayı gösterince sesi kesilir. O istediği gibi gömleğimi çıkarırım, çünkü kontrolü elinde tutmayı sevmeme rağmen, onun fantezisi olmayı da seviyorum. Kot pantolonum da onu takip eder.

"Söyle bana," diye başlıyorum, gömleğimi ve kot pantolonumu çıkardıktan sonra ona doğru ilerliyorum. Boxer şortum hakkında hiçbir şey söylemedi, bu yüzden onu çıkarmıyorum. Öte yandan

benim için tamamen çıplak. "Bu anı nasıl hayal etmiştin?"

"Hayal etmedim."

"Arkanı dön, Isabel." O da öyle yapar ve ben de o yatak ve bazanın üzerinde dururken kışına şaplak atarım. Tabii ki sert değil. Sadece şakacı bir *şaplak*, bu da bana onun muhteşem, yuvarlak kalçalarını büyük avuçlarımla okşamak için mükemmel bir bahane sağlar. "Yalan söyleme, bebeğim."

Nefesi kesildi, nefes nefese kalması benim sikimi daha da sertleştirdi. "Ben üstteyim."

"Öyle olacaksın. İlk seferinde sana gerçekten zarar vermeden sığmamın tek yolu bu. Benim sikimde boşalır mısın?"

"Evet," diye mırıldanıyor, ellerim onun mükemmel kalçalarının tepesinde kayarken. Yüzümü eğip onu arkadan tekrar yalamak istiyorum. Onun kışını almak istiyorum, ama bu gece bunun gecesi değil. Bu gece, söylediklerimde ciddi olduğumu ona göstereceğim gece. Arkasına uzanıp, göğüslerini ellerimle kavradım, parmaklarımla meme uçlarını sıkıştırdım. Mükemmeldi. Lanet olası bir eldiven gibi uyuyorlardı, ama yine de büyük ellerimin kaldırabileceğinden fazlasıydılar. Beni açgözlü yapıyorlar. Ellerimle tutamadığım her parçasını tüketmek istememe neden oluyorlar, böylece kimse benim olanı tekrar almaya çalışmasın.

"Sen de söyle."

"Hayır," diye cevaplar ve ben gülümserim. Yakında onu ikna edeceğim.

"Hazır mısın Isabel? Seni boşaltmak üzereyim

."

Isabel'in elleri, üst omurgasını aşağı doğru bastırarak yatağa çarptı. Kışını havada mükemmel bir pozisyona getirdi. O kesinlikle muhteşemdi. Sıcak, pembe teni ve baş döndürücü şehvetiyle bir hayaldi. Onun kokusunu alabiliyordum. Neredeyse tadını alabiliyordum. "Seni esneteceğim. Beni için hazırlayacağım." Parmaklarım ıslak sıcaklığına daldığında, dudaklarından bir mırıldanma çıktı, parmaklarım biraz ileri geri hareket etti, içeri ve dışarı pompaladı. "Tanrım. Sırılsıklamsın." O kadar sıkı ki, ne yaparsam yapayım ona acı vereceğim. Bunu önlemek için tek şansım onu olabildiğince ıslak ve istekli hale getirmek.

"Durma," diye nefes nefese diyor ve benim aletim sıçrayarak, onu külotumun içinde sakladığım için bana küfürler yağıdırıyor.

"Seni boşaltacağım ve sonra seni tekrar doruğa çıkaracağım."

Bir şey söylemeye çalışıyor, ama sonra ağzım devreye giriyor. Dilim dışarı çıkıyor, tek bir hamlede vücuduna giriyor, onun ileri ve geri kayışını seviyorum. Elim kalçasını kavriyor, böylece düşmüyor. Bu onu yalamaktan daha fazlası. Bu kızıma zevk vermekten daha fazlası. Bu benim yüzümün onun vücuduyla bağ kurması. Bu, sonsuza kadar yiyip bitireceğim amcığı tanımam. Sonunda bebeklerimi doğuracak olan amcığı. Evet, bu Isabel. Onunla tanıştığım gece bir önsezi duydum, ama o zamandan beri bu önsezi daha da güçlendi ve şimdi? Şimdi, onsuz bir dünya hayal edemiyorum. Genç mi? Elbette. Asistanım mı? Kesinlikle. Tüm mafya patronlarını ortadan kaldıracak mafya patronuyla ilişkisi mi var? Şüphesiz.

Ama şu anda, sadece ben ve o varız ve ona ne kadar çok sevdiğimi hissettirmem gerekiyor.

Elim onun kalçasını daha sıkı kavriyor, yüzüm kendimi tutamıyor. Bana karşı direniyor. Çok serbest. Çok vahşi. İçine bir parmak daha soktuğum anda, elimden geldiğince parmaklarımı açarak, o boşalıyor, sırtı kavisleniyor ve bacakları titriyor, tutunamayıp öne doğru düşüyor. Yüzüstü düşmeden onu yakalıyorum, orgazmının son anlarının tadını çıkarıyorum.

"Lütfen," diye nefes nefese, yatağı bulur ve bana dönmek için yuvarlanır.

Nefes nefese, göğüsleri endişeyle ağzımı bekliyor. Düşünmeden eğilip onu bastırıyorum ve göğüs ucunu ağzımla kaplıyorum. Parmakları saçlarımı tarıyor, ben birini nazikçe ısırp, neredeyse morlaşana kadar yumuşak eti emdiğimde kafa derimi tırmalıyor. Diğerine geçiyorum, onları işaretliyorum, altımda kıvranıp inlemesini seviyorum. Ama onun hazır olması lazım. Ona girmeden önce tekrar patlamaya hazır olması gerekiyor.

"Maddox, sana ihtiyacım var. Hazırım."

"Klitorisini ov." O hemen yapar ve ben göğsünden uzaklaşıp gösteriyi izlerim. Kapalı gözleri benimkilere kilitlenir, küçük daireler çizerek kendini ovuşturur. "Hoşuna gitti mi?"

"Sen daha iyi hissettiriyorsun."

"İçine iki parmağını sok ve nasıl hissettiğini söyle."

Isabel gülümser, kaşını kaldırarak aşağı doğru kayar ve iki parmağını amının içine sokar. Ben çığın eşiğinde duran bir kaya gibiyim.

"Isındım," diye başlar. "Çok ıslakım." *Orospu çocuğu!* "Oh, Maddox," diye yüksek sesle inler. "Çok sıkıyım."

"Siktiğimin baştan çıkarıcısı."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Evet. Ama yine de hazırım. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Cüzdanımdan prezervatif çıkarıp takıyorum. Penisimi tembelce okşarken, ıslak girişini izliyor ve hemen boşalmayacağım bir dünya hayal etmeye çalışıyorum. Tehlike gerçek. "Bebeğim, ayağa kalk." Hemen kalkıyor ve bu beni daha da sertleştiriyor. "Ben uzanacağım, sen de üstüme oturacaksın. Bu gece kontrol sende olacak. Kendi hızında devam et. Ben çürümüş bir piçim, ama seni incitmektense ölmeyi tercih ederim."

"Tamam," diye kabul ediyor yumuşak bir sesle, sinirleri sonunda ortaya çıkmaya başlıyor.

Yatağa tırmanıp, oturur pozisyona geçtim, gözlerim ona dikilmişti. Şimdi ölebilirdim ve mutlu yaşadığımı bilirdim. Hayatım berbat bir hal almıştı. Kalp kırıklığı, ölüm ve lanet olası ıstırap. Ama Isabel? Bu kadın beni özgür kılıyor. Bu ikinci şansa layık olduğumu hissettiriyor.

"Seni seviyorum," diye tekrar söylüyorum, çünkü bana doğru kaymadan önce bunu kesin olarak bilmesi gerekiyor.

Onun yumuşak gülümsemesi, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor. "Biliyorum." *Yüzsüz velet.* "Çılgınca, değil mi? Biz çılgınız."

"Belki. Ama bu, gerçeği değiştirmez."

Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur, sonra bacaklarıma üzerine oturur. Yavaşça, *çok yavaşça!* Üzerime iner. "Oh," diye mırıldanır. "Ah!"

"Nefes al." Ben de aynısını yapıyorum çünkü *vay canına*. Hareket etmek için can atıyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Yüzünde acı dolu bir ifade var ve bu beni mahvediyor. Elimi uzatıp göğüslerinden birini avuçlayarak vücudunu gevşetmeye çalışıyorum. "Nefes almalısın. Rahatla."

"Acıyor."

Ellerini tutup parmaklarımızı birbirine doladım. "Acele etme." Dudaklarım dudaklarına değdi, acısını öperek dindirdim. Onu sakinleştirmek için aklıma gelen her şeyi fısıldadım. Vücudunun benimkine karışmaya başladığını, kaslarının gerginliğinden kurtulduğunu hissettim. "İyi misin?"

O tekrar denemeden önce sertçe başını sallar. İki santim daha ilerler ve başım geriye doğru yuvarlanır, gözlerim de onunla birlikte. Çok iyi geliyor. Tanrım, o çok iyi geliyor. "Isabel," diye inlerim.

"Maddox," diye bağırır. "İt ve bitir şunu."

"Yapamam. Acıtacak."

"Lütfen. Yapamıyorum. Bandajı bir kerede çekip çıkarman lazım."

Tanrım! "Isabel, bana bak." Gözlerini açar ve bana bakar. "Söyle bana." Kafasını sallar. "Lanet olsun kadın. Söyle bana."

"Seni seviyorum." O sözlerini bitirir bitirmez yukarı doğru itiyorum, dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor. O ağızma inleyerek, vücudu sonunda tamamen benimkine otururken onu bana doğru çekip öpüyorum. Biraz geri çekilip tekrar yukarı doğru itiyorum ve başı bir çılgılık atarak geriye doğru uçuyor. Başparmağım klitorisini buluyor ve dairesel hareketlerle ovuşturuyorum. Umarım bu ona yardımcı olur. O sonsuza kadar donmuş durumda ve tam ben kırılma noktama ulaşmak üzereyken, bana doğru ileri doğru sürtünüyor. "Daha iyi."

"Emin misin?"

"Evet. Devam et." Devam ediyorum. Vücudu bana karşı ileri geri sallanırken, hayatım buna bağılıymış gibi klitorisini ovuyorum. "Şimdi çok iyi."

Hiç bilemezsin. Onun bedenini kucaklayarak, onun bedeninin benim bedenimi tüketmesine izin veriyorum. Bana sürtünüyor. Acı verici derecede yavaş hareketlerle yukarı aşağı kayıyor. Benim bedenime tamamen alışması çok uzun sürüyor. Beni bedeninin içinde hissetmesi çok uzun sürüyor. Islak. Çok kaygan. Ama önemli değil. Onun için büyüğüm ve bu acı veriyor, ama hazır olduğunda, üzerimde zıplamaya başlıyor ve ben tüm kontrolümü kaybediyorum. Kalçalarım yukarı doğru itiyor, onun kalçalarıyla buluşuyor. Başparmağım ve işaret parmağım klitorisini okşuyor. Ağızım meme uçlarında ve sonunda boşaldığında, bunu sert bir şekilde yapıyor, beni sıkıca kavırıyor, beyaz bir ışıkla görüşüm bir anda kararıyor. Onu takip ederek, yüksek sesli homurtular ve inlemelerle doruğa ulaşıyorum, bu sesler beni onun yanında vahşi biri gibi gösteriyor.

Bana doğru düşer, ikimiz de ter içindeyiz. Dünya tarihinde hiç bu kadar iyi bir şey olmamıştı. Yemin ederim. Onu tutarım, saçlarını nazikçe öperim, kalbinin benimkine karşı attığını hissederim. Bu gecenin hiç bitmemesini isterim. Kalkarım, prezervatifi atarım ve ona sıcak, ıslak bir bezle geri dönerim. Onu ona bastırırım ve o zevkle mırıldanır.

"Ciddiydim," diye fısıldadı, başını bir kez daha omzuma dayadı. "Sanırım seni gerçekten seviyorum."

"Biliyorum."

YİRMİ BEŞ

ISABEL

Akıntının yönünü değiştirmek için bir istek içimi kaplıyor. Bitkinim. Ter ve deriden oluşan bir yığın halinde yatağında uzanırken vücudum kemiklerinin sertliğini kaybetmiş durumda. Maddox benim isteğim dışında beni ters çevirip kendi vücuduna çekiyor. Kollarını bana dolayarak beni o kadar sıkı sarıyor ki nefesim onun nefesi oluyor. En epik havai fişek gösterisinde bekaretimi kaybettim. Tanrı'nın kadınlardan gerçekten nefret ettiğini düşündürecek kadar acıdı, ama acı geçtikten sonra Maddox sahip olduğum her zevk duygusunu izole etti ve tam da doğru şekilde ayarladı.

"İyi misin?"

"Hiç bilmiyorum." Bu doğru. Kendimi inanılmaz hissediyorum, ama aynı zamanda kırılmış da hissediyorum. Bu iki zıt gücün nasıl bir araya geldiğini bilmiyorum, ama şu anda vajinamın içinde oldukları kesin.

Maddox dirseğiyle kendini destekleyerek, sanki ben onun nedeniymişim gibi bana bakıyor. "Bana daha fazla yardım etmelisin. Ne yapabilirim? Seni çok mu incittim?" Bu sıcak, ıslak havluyu iki kez değiştirdi bile. İyi geliyor, ama üzerinde kan gördüm ve bu yüzden yanımda olmasını istemiyorum.

"Bu gece burada uyu."

"Tamam. Başka bir şey var mı?" Sessiz kalıyorum. "Isabel. Bana gerçeği söylemelisin."

"Gerçeği mi?" Burun kıvırıyorum. "Gerçek, hem güzel hem de korkunç bir şeydir, bu yüzden dikkatle ele alınmalıdır."

Maddox güldü. "Acıyı bir süre uyuşturmak, sonunda hissettiğinde daha da kötü hale getirecektir."

"Vay canına," diye haykırırım, o benim sözümü başka bir sözle karşılık verince. "Sen bir Harry Potter hayranısın."

Daha da gülerek, burnuma bir öpücük kondururken bana gülümser. "Sen de öylesin. Ama bence herkes öyle, bu yüzden belki de bu bizi o kadar da özel yapmaz. Bu alıntı her zaman bana çok anlamlı gelmiştir." Eğilip dudaklarıma öpücük kondurur.

"Nasıl yani?"

"Bu başka bir gece anlatılacak bir hikaye, benim güzel, akıllı kızım."

"Senin için ben buyum mu?"

Karanlıkta bana bakarak, sorumu düşünürken, yumuşak bir gülümsemeyle gülümser. "Seni birçok şey olarak görüyorum, Isabel. Akıllı. Güzel. Benim. Evet, benim için tüm bunlar ve daha fazlasısın. Ama benim seni nasıl gördüğüm önemli değil. Önemli olan senin kendini nasıl gördüğün. Henüz kim olduğunu tam olarak bildiğinden emin değilim."

Beni dürüstçe değerlendirmesi, güçlü ve açık sözlü sözleri canımı yakıyor. Haklı. Belki de en çok acı veren şey budur. Kendimi kitaplarda kaybediyorum. Elime geçen her şeyi okuyorum, çoğu hayatımda gerçek bir pratik kullanımı olmayan şeyler. Asla kullanmayacağım dilleri öğreniyorum. Asla almayacağım derslerin kitaplarını okuyorum. Kurgusal dünyalarda kendimi kaybediyorum. Anthony Conti'nin hayatımda kararları vermesine izin veriyorum çünkü ne zaman bir değişiklik yapmaya ya da kendi başıma bir şey yapmaya çalışsam, o benim girişimlerimi engelliyor. Bazen zorla. Kimliğim yok. Güzel bir yüzüm ve güzel bir vücudum var ve beni sadece bu şekilde görüyorlar.

"Ne olmak istediğimi biliyorum."

Başparmağı alt dudağımın üzerinde kayıyor, gözleri bu hareketi takip ediyor. "Peki ne olmak istiyorsun?"

"Kendi seçimlerimi özgürce yapabilmek. Dışarı çıkıp dünyayı keşfedebilmek."

Maddox kekeleyerek nefes aldı. Belki de öğretmen ya da doktor olmak istediğimi ya da çocukları için PTO'yu yöneten ev hanımı olmak istediğimi söyleyeceğimi düşünmüştü. Her ne olursa olsun, kesinlikle bunu beklemiyordu. Geniş açık dünya hemen diğer tarafta dururken, kafeste tutulan bir kuş olduğunu bilmek insanı düşünmeye sevk ediyor. Bu kasabadan ayrılmayacağımı bilmek için Anthony Conti'nin kabul mektuplarımı yüzüme karşı yırtmasına gerek yoktu. Kararları kendim veremediğimi anlamak için tüm kulübün önünde beni sahnedan indirmesine gerek yoktu. Bir erkekle öpüştüğüm için beni sandalyeye bağlamasına gerek yoktu, ona ait olduğumu biliyordum. Ve bana beni sevdiğini söylemesine gerek yoktu, hazır olduğunda beni sonsuza kadar sahipleneceğini biliyordum.

O noktada, bana kendini zaten kanıtlamıştı.

Bu beni zayıf mı yapar? Sık sık merak ettim ve cevap üzerinde gidip geldim. Zayıf olmak istemiyorum. Yaşım ve dünyayla ilgili deneyimsizliğime rağmen, onu fethetmek için gerekenlere sahip olduğumu hayal etmek hoşuma gidiyor. Ama temel gerçek Justin. Çirkin gerçek, kararlarımda temel bir özgüven, kendine güven ve güven eksikliği. Bunların hepsi yıllardır bana aşılannmış. Bunu düzeltmeye çalışıyorum. İçten içe, kimsenin merhametine kalmak

kimsenin merhametine bağılı olmaktan nefret ediyorum. Onların deneme hedefi olmaktan nefret ediyorum, itaatimin önceden belli olmasından nefret ediyorum. Maddox'u seviyorum, ama başka bir erkeğin hayatımda kararları vermesi ve bana sahip olduğunu iddia etmesine izin verirsem lanetlenirim.

"Olacaksın," diyor bana, ses tonunda ve ifadesinde o kadar çok inanç var ki içim titriyor. "Sana söz veriyorum Isabel. Hayatın için, geleceğin için ne istersen, ona sahip olacaksın. Benimle olsun ya da olmasın. Çok yakında, senin için her şey çok farklı olacak."

"Ne demek istediğini bilmek istiyor muyum?"

Maddox yerinden kalkar ve odamın karanlığına bakar. Kollarını bana daha sıkı sarar, beni o kadar sıkı tutar ki vücutlarımız bir olur. "İnsanlar Anthony Conti'den korkuyorlar çünkü onu anlamıyorlar. O acımasızdır. O bir katildir. İsteddiği şeyi, istediği zaman, izin istemeden veya sonuçlarından korkmadan alır. Onun sınırları veya kuralları yoktur ve bu gücü diğerlerini zayıf ve savunmasız hissettirir."

"Ama sen değil mi?"

Gülümsemesini fark ettim, ama hemen kayboldu. "O benim sınırlarımı bilmiyor. Gördüklerinden ve ona gösterdiğimden ötesinde kim olduğumu bilmiyor. Ama en önemlisi, beni her açıdan kendinden aşağı görüyor."

Bu doğru. Bugün erken saatlerde o toplantıda otururken, güvenlik konusunda ne kadar beceriksiz olduğunu gülererek anlatırken, bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Maddox sessizce zekidir. Yeterince yakından bakmaya cesaret eden, yeterince dikkat eden herkes bunu görebilir. Ama tembel veya ilgisiz olanlar için, o hak etmediği yüksek profilli bir işi olan beyinsiz bir hayduttur.

"Fiona'nın kocasını öldürdükten sonra bile mi?"

Bunu ona sormak için can atıyordum. Daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum. İster inanın ister inanmayın, bu konuda kamuoyuna açık pek bir şey yok. İnternet her zaman her şeyi bilmiyor.

Derin bir nefes alır. O kadar derin ki, ağırlığı havada ve etrafımda hissedilir. "Sana bir sır verebilir miyim?" Beni bulur, yüzümü büyük, sıcak ellerinde tutar. "Bu şaka gibi bir sır değil. Sadece benim hayatımı etkilemekle kalmıyor. Kimseye anlatmadım ve mezara götüreceğim. Böyle bir şeyi kaldırabilir misin?"

Hay aksi. Buna nasıl cevap vereyim? Yavaşça başımı sallarım. "Evet. Ama bana söylemek istemiyorsan, anlarım."

"Fi'nin kocasını ben öldürmedim. Bir arkadaşım öldürdü, ama ben suçunu üstlendim çünkü öyle olması gerekiyordu. Pişman değilim ve bunu değiştirmezdim

Ve işler zorlaştaysa, bir an bile tereddüt etmeden tetiği çekerdim."

Hızla nefes alıyorum. Sanırım bu onu daha da çok sevmeme neden oluyor. Sanırım o gerçekten benim kahramanım olabilir.

"Ama evet, Conti Fi'nin kocasını benim öldürdüğüme inansa da, beni hala aptal olarak görüyor. Ve ben de öyle kalmasını istiyorum. En azından şimdilik."

Maddox'u geri iterek, üzerine tırmanıyorum, bacaklarının üzerine oturuyorum ve bacaklarımın arasında artan acıyı görmezden geliyorum.

"Seni görüyorum," diyorum, parmaklarımı kaslı göğsünde ve karın kaslarında gezdirerek. "Kim olduğunu biliyorum. Gerçek seni. Bu yüzden şimdi buradayım. Bu yüzden hiç şansım olmadı."

Kalçalarımı kavrar, henüz alışmadığım bir tür bağlılıkla bana bakar. Penisi aramızda sertleşir. "Her şeyi değil," der boğuk bir sesle. "Her şeyi bilmiyorsun."

"Hayır," diye onaylıyorum. "Ama bunlar sadece ayrıntılar. Ve şu anda, bunların ne kadar umurumda olduğunu bilmiyorum. Sen karanlık birisin. Ama ben de öyleyim. Belki de bizi birlikte bu kadar güzel ve ürkütücü yapan budur."

Maddox sırtarak elini karnıma kaydırır ve göğsümü avuçlayarak büyük eliyle sıkıca sıkar. "Güzel bir şekilde karanlık, ha?"

Kesinlikle başımı sallıyorum. "Belki de bu daha çok bana yakışır?" Burnumu kırıştırıp başımı eğiyorum. O gülüyor, diğer elini kaldırıp çok yetenekli parmaklarıyla meme ucumu yuvarlayarak okşuyor.

"Sert kadın," diye fısıldıyor ve ben, onun beni hissettirdiği gibi sersemlemiş bir kız gibi sırtıyorum. gülümserim.

"Daha önce onu alt etmek isteyen biri olmak istemedim," diye itiraf ediyorum. "Ama şimdi bunun benim olmam gerektiğini düşünüyorum." Ne kadar çok düşünürsem, bunun doğru olduğunu o kadar çok anlıyorum. Ben olmam gerek. Başka kimse olamaz. Anthony Conti ile Maddox Sinclair veya Jake Turner arasındaki kavganın gerçek nedenini bilmiyorum. Bildiğimden daha fazlası olduğunu biliyorum. Conti amaçsızca savaş açmaz. Ve bir gün Turner Otelleri'ni ele geçirmek istediği için bu iki adamın peşine körü körüne düştüğünü hayal edemiyorum. Hayır. Burada çok daha fazlası var.

Ama bu, bu savaşın benim savaşım olmasını engellemez.

Maddox başını sallar ve beni daha sıkı sarar. "Belki," der. "Ama zaten yeterince karışmışsın, daha fazla karışmanı istemiyorum."

Buna gülmek istiyorum, ama Maddox'un vücudunun bana yaptığı şeye rağmen, boğazıma acı bir tat yükseliyor. "Çok geç."

"Şimdi bu kavgayı yapmanın zamanı değil." Ona bağırmak için ağzımı açtım, ama o bir anda doğruldu ve burnumuz burnumuza değecek şekilde oturdu. Yüzündeki ifade değişmişti. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım başka bir şeye dönüşmüştü.

"Ne yapıyorsun?"

"Gözlerine bakıyorum, Bayan Bogart. Ne tür bir kadın olduğunu görmek için."

Dudaklarım şeytani bir gülümsemeye kıvrıldı. "Peki kararınız nedir?"

"Sen, tanıdığım en güçlü kadınsın ve yaklaşıyorsun." benden, bu olağanüstü bir şey demek."

Alt dudağım kendi kendine titremeye başlar, ama gözlerimin kuru ve berrak kalması için elimden geleni yaparım. "O zaman neden zar zor dayanıyordum gibi hissediyorum?" Sesim aptal dudağım kadar titriyor.

"Güzel kız, seni bu kadar güçlü yapan da bu."

Lanet olsun ona. Dönüp boşluğa bakıyorum. Görüşümü ve düşüncelerimi netleştirmek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. O ciddi. Biliyorum. Bunu onun muhteşem ve samimi yüzünden okuyabiliyorum. Beni güçlü buluyor. Ben güçlü değilim. En azından henüz değilim. Ama olacağım. Onun sözleri kararlılığımı güçlendiriyor.

"Belki. Şimdi beni ters çevir ve sık beni Maddox, yoksa işleri kendi ellerime alacağım."

Maddox'un gülümsemesi durdurulamaz. "Evet, hanımefendi. Kadınının istediği her şey, yüzde yüz benim de isteğimdir."

Buna inanıyorum.

Onun bacaklarımın arasında şişen penisini hissederken, ona karşı ileri geri sürtünmeye başlıyorum. Bizi ters çevirirken kalçalarımı daha sıkı kavırıyor, böylece o üstte, ben altta kalıyorum. Kalçaları aşağı iniyor ve bana en mükemmel şekilde baskı yapıyor. O çılgın, sihirli parmaklar klitorisimi okşuyor, sanki onun mükemmel ayarlanmış enstrümanıymışım gibi benimle oynuyor. En çok sevdiği ve değer verdiği enstrüman. En mükemmel notaları çıkarabileceği kişi. "Hoşuna gitti, değil mi? Yoksa parmaklarımın olduğu yerde ağzımın olmasını mı isterdin?"

"Evet," diye nefes nefese, başını tutup aşağı doğru itiyorum. O inerken bile gülüyor, karnımdan aşağıya doğru yavaşça, ateşli bir şehvet izi bırakarak öpüyor. Öpücükleri sıcak ve ıslak ve tek koklayabildiğim şey o. Sandal ağacı, yağmur ve saf Maddox'un baş döndürücü karışımı. "Bu gecenin bitmesini istemiyorum."

Yarının gelmesini istemiyorum. Kaybolmak istiyorum. Yaşıma uygun davranmak istiyorum. Pervasız olmak istiyorum. Kendimi ve anı yaşamak, sonuçları, yarını ya da Maddox ve benim gerçekliğimizi düşünmemek istiyorum.

asla olması gerekmedi. Tüm o anlaşılmaz güzelliğiyle dünya, onu çirkinleştiren pek çok insanla dolu.

"Sadece biz izin verirsek sona erecek."

Bunu düşünürken gülümsüyorum. Yolda, o ve ben her zaman kelime oyunu oynarız. Maddox üzerime çıkıyor, elleri yatağıma bastırıyor, dirsekleri düz bir şekilde üzerime eğiliyor. Hala ağrım olduğunu bildiği için yavaşça içime giriyor. Ama bu sefer acıtmıyor. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyor. O kadar iyi ki, uzun bacaklarımı beline doluyorum, acıyı değiştirip daha derine girmesine izin veriyorum.

"Hissediyor musun?" diye yarı inleyerek kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor. "Birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu hissediyor musun?" Kafamı sallıyorum, kendi inlememi mırıldanarak. "Senin ilk sevgilin olabilirim, ama her zaman böyle olmaz. Bu kadar iyi olmaz. Bu özel bir şey. Biz özeliz, Isabel."

Kollarımı boynuna doluyorum, sırtım kavisleniyor, dudaklarım onun öpücüğünü arıyor. "Bu çok fazla." O kadar yakınım ki kendimi kontrol edemiyorum. Ateşi kovalıyorum. Yanma ve sıcaklık için çaresizim. Ne kadar yakın olduğumu hisseden Maddox, içimdeki o noktaya tekrar tekrar vurarak, ben duygu ve zevkle çıldırıncaya kadar devam ediyor. Tırnaklarım omuzlarındaki kaslı etine batıyor ve ben kendimi bırakıp, ecstasy'ye teslim oluyorum.

Maddox benimle birlikte kenardan aşağı yuvarlanır ve kükrer. Hareketsiz kalır, vücudu titrer ve ben bu güçlü, kuvvetli adamın içimde parçalandığını izlerim. İkimiz de nefes nefese, gülümseyerek ve düş almamız gerekecek kadar terli bir halde yatağıma geri düşerken, alnı alnıma düşer. "Yani" diyor nefesini topladıktan sonra. "Sadece biz izin verirsek bitecek."

Ona inanmak çok kolay olurdu. Dudaklarım dudaklarına yapışırken fısıldarım, "Güneş doğduğunda ve hayat bir kez daha ensemize yapıştığında her şey farklı olur."

YİRMİ ALTI

MADDOX

İŞİN SORUNU, işin karmaşık olmadığını gibi davranmak zorunda olmam. Ama iş karmaşık. İş gibi görünen lanet olası bir yılan çukuru. Geçen hafta Isabel'i yatağında altımda tuttuğumdan beri, onunla neredeyse hiç etkileşime girmedim. En azından kamu önünde. Eski bir çamaşır makinesinin kayıtsızlığıyla işini yapıyor, asgari düzeyde çalışıyor. Ona istediğim hiçbir şeyi reddetmedi. Bir veya iki kelimelik cevaplar veriyor ve genellikle ikinci kelime "*efendim*" oluyor. Deneyimsiz, itaatsiz, genel olarak başımın belası, hoş bir dikkat dağınıklığı ve onu kovamıyorum - ama eminim ki onun istediği de bu.

Anthony Conti'yi alt edecek kişinin o olduğu yorumum aklımdan çıkmıyor.

Ciddiydi. Bunu
gördüm. Şimdi onu
durdurmam gerekiyor.

Hâlâ bilmediği ve anlamadığı çok şey var. Isabel bir joker ve işin aslına bakarsanız, onun gerçekte neler yapabileceğini hiç bilmiyorum. "Onu alt eden kişi olmak" onun için gerçekte ne anlama geliyor? Onu hapse göndermekten mi bahsediyor - bu asla olmaz - yoksa onu öldürmekten mi? Onun kaderinin bu olmasına asla izin vermem.

İlk kez birlikte olduktan sonra, sabaha karşı isteksizce onun dairesinden ayrıldığımdan beri, oraya sadece iki kez gizlice gidebildim. O, onu izliyordu. Benim onunla ne yaptığımı bilip bilmediği ise başka bir soru. İki gece önce, kendisi de oradaydı, Mercedes'iyle apartmanın önünde oturmuş, gözleri kapısına sabitlenmişti. Arabadan hiç çıkmadı. İçeri girmede. Onu aramadı bile.

Ama oradaydı.

O zamandan beri, onu görmeye çalışmak bir yana, evinin yakınına bile yaklaşmaya cesaret edemedim. Ona ulaşabildiğimde, geceyi birbirimize sarılmış geçirdik. Konuştuk. Dokunduk. Öpüştük. Seviştik. Sikiştik. O benim sığınağım oldu. Cennetim. İş yerinde benden uzak duruyor. Ama bundan daha fazlası var. Onun evine ulaşabildiğim son üç gündür

sessiz. Tedbirli. Çekingen. Gergin. *Kızgın*. Ve lanet olası gözlerime bakmıyor.

Fırtına yaklaşıyor. Gerilim artıyor. Tüm parçalar yerli yerine oturdu, sadece ilk hamleyi beklemek kaldı.

Monitörümde en son güncellenen bilgileri kaydırırken, gözlerim sanki kafamdan kan akıyormuş gibi hissediyorum. Bunu zaten bir kez okudum, ama yine de burada oturmuş, her şeyi anladığımdan emin olmak için bir kez daha okuyorum. Son kelimeyi okuduğumda, kapım çalınıyor. "Ne?" diye bağıryorum, rahatsız edilmek için hiç havamda değilim. Ya da belki de rahatsız olmak tam da benim durumumdur.

"Bay Sinclair?" Bu da başka bir lanet şey. Bu Bay Sinclair lanet olası şey.

"Ne?" Kapıyı açtığında başımı kaldırmadım.

"Yüksek limitli rulet alanında acil müdahaleniz gerekiyor." Şimdi kafamı kaldırıyorum. Ama önce telefonuma bakıyorum ve yaklaşık altmış bin mesaj ve cevapsız arama buluyorum. Telefonumu sessize almak pek de iyi bir fikir değildi galiba.

"Ne oldu?"

Kafasını sallar, gözleri masamın kenarına sabitlenmiştir. "Üzgünüm efendim, söylemediler. Sadece hemen aşağıya gelmeniz gerektiğini söylediler."

Ayağa kalkarken dudaklarımdan bir homurtu çıkar, her şeyi kaydedip bilgisayarımdan çıkış yaparım ve ceketimi alıp yürürken üstüme geçiririm. Isabel, sanki ofisinin güvenliğine kaçmaya hazırmış gibi, ben yaklaşıırken geri çekilir. *Bugün olmaz tatlım*. Onu hiç güç kullanmadan kolundan tutarım, ama yine de irkilir, hareketleri heyecanlı ve biraz da koordinasyonsuzdur. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Boynuma bakıyor. "Ofisime."

Kafamı sallıyorum. "Şu anda olmaz. Sana ihtiyacım olabilir." Aslında yok. En azından iş açısından yok. Sadece şu anda benden uzaklaşmasını istemiyorum. Birkaç saniye önce ilk hamleyi beklemekten bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Evet

..

O, kolunu nazikçe benimkinden çekip telefonlarını geri almak dışında bir tepki vermiyor. İkisini de. Hmmm. Acaba benim haberim olmadan ona tekrar ulaşmış mı? O bundan bahsetmeden. Bu beni sinirlendiriyor.

Son birkaç mesajı gözden geçirip, cevap olarak bir tane gönderiyorum ve sonra Brian'dan bir tane buluyorum, benim baş güvenlik görevlisi ve Starshine'ın eskiden çalıştığı kulübün barmeni.

"Kıçını buraya getir" ya da bunun çeşitli versiyonlarından ibaret. Belli ki yine yüksek dereceli bir hileyle karşı karşıyayız. Harika. Günümü bitirmek için ne harika bir yol. Bu adamlar gece yarısı gelemeler mi? Neden cuma günü saat dört buçukta bu saçmalığı yapıyorlar?

Kurumsal seviyenin güzel yanı, ana kumarhanenin sadece birkaç kat üzerinde olmamız ve arka merdivenleri kullanırsanız, hemen oraya varmanızdır. Isabel sessizce beni takip ediyor, adımlarıma ayak uyduruyor ve ona bağırمام için bir neden vermiyor. Ama hareketlerinde neredeyse tereddütlü bir şey var. Sanki duruşu ve pozisyonu konusunda ne yapacağına tam olarak emin değilmiş gibi. Ya da beni otelin arka koridorlarında takip etmesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi.

Pahalı ayakkabılarımızın cilalı tabanları altında metal merdivenler yüksek sesle tıkırdamaktadır. Dudaklarım melodiyi mırıldanırken, zihnim her şeyi tekrar tekrar düşünerek, mükemmel hale geldiğinden emin olana kadar üzerinde durmaktadır.

"Dans pistine çıktığımızda, yanımda kal ve ben bir şey sormadıkça konuşma."

"Evet, efendim."

Yorgun gözlerimi kapatıp, çok sertleşmiş çenemi ovuşturuyorum. "Beni delirtmek hayatının misyonu mu?"

En ufak bir sırtış yakalıyorum. "Hayır. Bunun hayatımın misyonu olduğunu söyleyemem. Sadece işimin harika bir avantajı."

"Efendim demeyi unuttun."

"Bu bir soru mu? Bana bir şey sormadıkça konuşmamam özellikle söylendi."

"Sinir bozucu küçük velet." Kıkırdar ve ben bu sesi duyunca neredeyse basamakta takılıp düşünüyordum. "Bu hafta beni özledin mi?"

"Hayır, efendim. Özlemedim. Çok yoğun bir hafta geçirdim, sizin saçmalıklarınıza ayıracak vaktim olmadı. Aslında oldukça keyifliydi."

"Beni öldüreceksin Izzy. Lanet olsun, beni öldüreceksin." Bu yalan değil. Bu kadının benim sonum olacağından yüzde doksan sekiz eminim. Bu plan suya düşerse, muhtemelen birden fazla şekilde.

Telefonum titredi ve cebimden çıkardım. Yine Brian'dı. ***Elli bin dolar öndeler ve ayrılma belirtisi yok.*** Harika. Bu bana tam olarak on saniye zaman kazandırır. Merdivenlerin dibine vardık, kapı tam önümüzdeydi, onu döndürdüm ve kapıya yasladım. Nefesini tuttu, oniks

gözleri büyüdü ve vücudu titremeye *başladı*. Burada sadece sen ve ben varız, bebeğim. Kimse bizi yakalayamaz.

Avuç içlerim, kafasının iki yanındaki soğuk metale yapışıyor ve kişisel alanına aşırı bir şekilde girerek onu hapsedmiş oluyorum. "Gitmemiz gerekmez mi? Ne yapıyorsunuz? *Efendim*," diye ekliyor ve bu keskin ses tonu anında sikimi sertleştiriyor.

İtiraf ediyorum, onun düşmanlığı beni tahrik ediyor.

Kalbinin benimkine çarptığını neredeyse hissedebiliyorum ve sonradan fark ediyorum ki ona ne kadar yakın olduğumu. Bu kadar yaklaşmak istememiştim. Sadece onun bakışlarını bana çevirmek istemiştim. Onu anlamaya çalışmak için. Salı gününden beri onunla aynı yerde bulunduğum en uzun süre bu. Davranışında bir değişiklik oluyor ve sonunda, *sonunda* bana bakıyor. Yüzünü avuçlarım, ısırarak için can attığım alt dudağının yumuşak dolgunluğunu başparmağımla okşuyorum.

"Neden birdenbire korktun? Son görüşmemizden bu yana ne oldu?"

Alt dudağı titremeye başlar ve kalbim, tüm olası bilinmeyenler yüzünden düzensizce atmaya başlar. "O beni izliyor."

Başımı sallıyorum çünkü bunu zaten biliyorum.

"Bu normalden farklı bir durum. Bizi bu şekilde göremez, Maddox. Senin için çok tehlikeli."

"Bizi burada göremez. Sadece biz varız. Benim için endişelenmene gerek yok. Ben risklerini nasıl önleyeceğini bilen büyük bir adamım. Seni üzen tek şey bu mu?"

Yutkunur, boğazını temizler ve bakışlarını duvara çevirir. "Evet."

Yalancı.

"Şimdi geri çekil. Gitmeliyiz."

Hareket etmiyorum ve o sinirli bir nefes veriyor. "Yeterince eğlenmedin mi?"

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ağzını yalayıp yutuyorum. Onu tahrip ediyorum. Onu tüketiyorum. Bana inliyor, parmakları saçlarımı tarıyor, sanki bana yeterince zarar veremiyormuş gibi saç derimi aşağı doğru çekiyor. O benim acımı istiyor, ben de onun acısını zevkle yaşıyorum. Bizim yaptığımız şey bu. İtip çekiyoruz. Isırıp vuruyoruz. Kavgaya edip öpüşüyoruz. Bu, asla bıkmayacağım bir şey. Dilim onun dilini, korkusunu tadıyor, sonra kendimi ondan ayırıp gözlerine bakıyorum.

"Seninle asla doymak yok."

Elleri saçlarımdan omuzlarımdan üstüne düşüyor. "Göreceğiz.

Ama o zamana kadar, gerçekten gitmeliyiz." "Onlar hiçbir yere gitmiyorlar."

Onu tekrar öpüp geri çekildim ve önce onun çıkması için el salladım. O da bana göz kırptı ve omzunun üzerinden yaramaz bir gülümseme attı.

Bu kız...

Onunla tanıştığım andan itibaren, ona olan çekiciliğimi nefret ettim. Ona bakmak bir bağımlılık. Ve ona bakmak bir bağımlılık ise, onu kızdırmak benim tercih ettiğim uyuşturucu. Onun beni etkilemesine izin vermek, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeylerden biri olabilir. O çok genç. Yanlış insanlarla çok fazla karışık. Çok fazla benim çalışmam.

Ve şu anda beni dizlerimden vurmayı hedefliyor.

Kumarhaneye girdik. Buradan kaç kez geçersen geçeyim, parlak yanıp sönen ışıklara ve slot makinelerine atılan paraların çıkardığı yüksek sesli sahte sese hiç alışamadım. Kumarhanenin bu kısmını hiç sevmiyorum. Isabel'in sırtını bulup, hedefimizin oturduğu rulet masasına ulaşana kadar onu labirente yönlendiriyorum. Brian orada, onları ve başka bir masayı, onları takip ediyormuş gibi görünmeden rahatça gözlemliyor. Çevrede dolaşan küçük güvenlik ekibiyle, bu iki pisliği şimdiye kadar yakalamış olabilirdi. Ama bu, bu zengin dolandırıcıların bize saldırdığı birkaç ay içinde üçüncü kez oluyor. Bu bir kalıp. Bu bir uyarı.

Genellikle bu adamlar aynı otel zincirlerinde devam etmezler, özellikle de her seferinde yakalandıklarında - en azından her seferinde yakalandıklarını umuyorum. Brian gözlerimi yakaladı ve ben ona başımı salladım. Bakışları Isabel'e kaydı, sonra da kaşlarını çatarak bana geri döndü. Ona "şimdi uygun zaman ve yer değil" bakışı attım ve o da işine geri döndü. İki adam da bana sırtlarını dönmüşlerdi, ama yüzlerini göremesem de masadaki hareketleri yeterince iyi görebiliyordum.

Dürüst olacağım, ilk adamı yakalamadan önce, manyetik topların Vegas'ta bir şehir efsanesi olduğuna inanıyordum.

Öyle değil.

Ve aslında topların içinde mıknatıs kullanmıyorlar, aksi takdirde sıradan metal nesnelere yapışırldı. Bunun yerine, topta diyotlu özel bir bobin var — iki terminalli, akımın geçişine izin veren yarı iletken bir cihaz.

sadece tek yönde akım. Bu şekilde topun hareketini manipüle edebiliyorlar. Top çarkın üzerine düştüğünde, hileci piçler topun nereye düşeceğini tahmin ediyorlar. Top zıplarken, bahis yaptıkları alana düşmeyecek gibi görünürse, hileci pislikler manyetik darbelerle yüklü topu etkileyebiliyorlar. Tüm bunlar çok hızlı gerçekleşir, sadece birkaç saniye sürer, bu yüzden elektronik sistemlerimize nadiren fark edilir bir müdahaleye neden olur. Ayrıca bunu her seferinde yapmazlar, sadece çoğu zaman yaparlar ve kazanacaklarını bildiklerinde bahislerini yüklerler. Oh, ve topu oyuna sokmak da gerçekten çok zordur.

Genellikle bu şekilde yakalanırlar.

Bu sefer öyle olmadı, bu da bana krupiye'nin dolandırıcılığa karıştığını düşündürüyor. Cesurca. Cüretkar. İyi finanse edilmiş. Ve nadir.

Bu yüzden onları yere yatırıp kışkırlarını tekmelemek yerine oyunlarını izliyoruz.

"Hile mi yapıyorlar?"

"Evet. Oldukça ayrıntılı bir şekilde." Ona bir göz attım ve sonra hızla iki adama geri döndüm.

"Yakalanacaklarını bilmiyorlar mı? İnsanların onları izlediğini?" Belki. Muhtemelen. Onlar bir hile. Bir dikkat dağıtma. "Söyleyemem."

Bu raundu kazanıyorlar ve içlerinden biri yana adım attığında Isabel belirgin bir şekilde nefesini çekiyor. "Ne? Bir şey mi gördün?"

"H-hayır." Sadece kekeledi, aynı zamanda tereddüt etti.

"Kötü bir yalancısın. Onu nereden tanıyorsun?"

"Kulüpten, sanırım. Bilmiyorum. Sadece tanıdık geliyor, hepsi bu. Bekleliyordum."

Ona bakıyorum, ama yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. O, duygularını gururla ve herkesin görebileceği şekilde yumruklarında taşıyan türden bir kadın. Bu son hafta, kapalı bir kitap gibiydi ve her fırsatta sessizliğiyle beni sinirlendiriyordu.

Onları bir dakika daha izledikten sonra Brian'a başımı salladım. Kulaklığına bir şeyler söyledi ve hemen altı adam, ikisi sivil giyimli, diğer dördü otel güvenlik üniforması giymiş, hile yapanların üzerine çullandı. Direnmelerine rağmen birkaç saniye içinde yakalandılar.

Ama sonra cebimde bir titreşim hissediyorum. Brian ve kalan diğer iki güvenlik görevlisi de aynı şeyi hissediyor. Telefonumu kontrol ediyorum ve neredeyse yüksek sesle gülmek üzereyim.

Neredeyse. Gerçi olanlarda komik bir şey yok. Üç masa daha tehlikeye giriyor. Biri burada, diğer ikisi Strip'teki diğer iki Turner otelde.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar, onlar götürüldükten ve meraklı kalabalığın geri kalanı kumar oynamaya döndükten sonra. O neler olduğunu bilmiyor, ama Brian çoktan gitmiş, diğer iki güvenlik görevlisi de öyle. Diğer otellerde neler olduğunu bilmiyorum, ama hemen harekete geçip güvenlik kulesine gitmem gerekiyor.

Ona dönüp baktığımda, gözümün ucuyla bir hareket yakaladım.

Adam, slot makinesi tarafından kısmen engellenmiş durumda. Kadın, gülümseyerek onunla konuşurken yüzünün yan tarafına bakıyor. *Kahretsin!*

"Şimdi seni buradan çıkaralım." Sesimin sert tonuna şaşırarak bana bakıyor. Elini tutup onu merdivenlere doğru çekiyorum, ama bu bir hata olabilir. Onu tek başına sokağa, eve göndermek daha kötü olur. Ama onu yanımda götüremem ve onun güvenli bir yerde olması lazım.

"Ne oldu? Neler oluyor?" "Her şey."

YİRMİ YEDİ

ISABEL

MADDOX BİR KOD GİRER, rozetini okutur ve beni geldiğimiz merdivenlerden farklı bir merdivenden yukarı çıkarır. Yukarıda bir kapıya varırız ve o aynı şeyi yapar, benim görmemem için dikkatlice bir kod girer ve rozetini okutur. Sonra kapı açılır ve yine şirket katında bir yerdeyiz. Ama bu sefer yalnızız. Herkes günün sonunda gitmiş. Işıklar hala yanıyor, halılar hala tertemiz, masalar hala düzenli.

Ama şimdi her şey farklı geliyor.

Muhtemelen Maddox, koridorda ofisine doğru hızlıca yürürken kolumu koparacakmış gibi çekiyor.

"Maddox," diyorum, dikkatini çekmek için kolumu sallayarak. Beni görmezden geliyor. Köşeyi dönüp koridordan ilerliyoruz ve aniden şirketin ana ofisine geri dönüyoruz. Burası bir labirent gibi. Jake'in ofisinin nerede olduğunu bilmiyordum, ama az önce geçtiğimiz bir ofisin kapısında adını gördüm. Şirket yöneticileriyle pek tecrübem yok, ama bir alandan diğerine bu kadar sıkı güvenlik önlemleri aldığını hiç görmemiştim.

Ofislerimize vardığımızda, Maddox kolumu biraz daha sıkı tutarak beni durdurdu ve ben de kendi ofisime dönmek için ayrılmaya çalıştım. "O adamlarla ne kadar kalacağımdan emin değilim." Sesi tuhaftı. Artık sakindi. Sanki bana her şeyin yolunda olmadığını söylememiş gibi. Fısıltıyla mırıldandığını fark ettim. O kadar zayıftı ki, zar zor duyabildim. Yine de söylediklerini anlamam birkaç saniye sürdü. "Saatin geç olduğunu biliyorum, normalde çıktığın saatten çok geçti, ama biraz daha kalmanı istiyorum. Ofisimde kal ve beni bekle. Yapabilir misin?" Bunu sanki bir soruymuş gibi soruyor. Sanki seçim benimmiş gibi. Ama değil. Yüzünden bunu anlayabiliyorum. Onu ofisinde beklemem gerekiyor.

"Şey. Tamam. Tabii."

"Harika." Bana gülümsüyor ve bu... normal. Onun normal gülümsemesi. Her şeyi söylediğinde onu yanlış mı duydum? İfadesini yanlış mı yorumladım? Hayır. Duymadım. Neyden endişeleniyorsa, bunu benden saklamaya çalışıyor.

O dolandırıcıları tanımadığımı söylediğimde bana inanmış gibi görünüyordu. Muhtemelen o zaman ona söylemeliydim. Muhtemelen şimdi de söylemeliyim, ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor. Çok şaşkınım. Aniden bana yalan söylüyormuş gibi hissettiren bu yeni Maddox beni çok rahatsız ediyor.

Az önce yakalanan ve tutuklanan adamlar mı? Evet, onları tanıyorum. İkisini de. Neyse ki, onları tanıdığımı bilmiyorlar. Anthony Conti bir gece kulübün arka odasında onlarla buluştu. Orada birçok iş yaptı. Onlar düğme basanlar. Yani, o düğmeye basıyor ve iş hallediliyor. Onun emirlerini yerine getirmeleri için makul bir ücret ödediği, harcanabilir adamlar.

Ben malzeme odasında nefesleniyordum - kulübün tek sessiz yeri orasıydı - ve Conti, kapının hemen dışında gangster toplantısı yapma ihtiyacı hissetti. Üçünü aralıktan izledim ve Conti'nin, otelinde restoran açmayı reddeden bir adamın icabına bakmalarını istediğini dinledim. Onlara arabasını benzin almaya götürmelerini istemiş gibi, aynı kayıtsız tavırla konuştu.

İki gün sonra, Table 99'un sahibi arabasında karbon monoksit zehirlenmesinden ölmüş olarak bulundu. İntihar olarak değerlendirildi. Dava kapandı. Ölümün soruşturulduğunu bile sanmıyorum. Table 99'un yeni sahibi, ertesi hafta The Conti'de bir restoran açacaklarını duyurdu. O gece, onun sadece sahiplenici, agresif ya da bana göz kulak olmaya çalışan biri olmadığını anladım. O bir canavardı. Bazı erkekler kanunların üstündedir. Polise gidersem, ölürüm. Justin ölür. FBI'ya gidersem, sonuç aynı olur. Onun cebinde o adamların paraları vardı.

Peki, şeytanla başa çıkmak zorunda kaldığınızda ne yaparsınız?

Doğru zaman gelene kadar onun oyunlarına katlanırsınız.

Maddox ofisine girer, ceketini çıkarır ve gömleğinin düğmelerini açar. Dolabını karıştırırken ikisini de cam masasının üzerine atar. Ona bakarak ne yaptığını merak ediyorum, ta ki bir çift kot pantolon, düz gri bir gömlek ve koyu renk bir ceket çıkarana kadar. Takım elbise pantolonunu çıkarır ve yeni kıyafetini giyer. İlk kez marketten tanıştığım Maddox'a benziyor. Rahat, sakın bir adam. Bu beni daha da sinirlendirir.

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Burada kalıp beni bekleyecek misin?" diye tekrar soruyor, ama sesinde fazladan bir şey var.

Kafamı sallayarak, kollarımı beline doladım. Aniden ona daha yakın olmak istedim. Bu bir veda gibi geliyordu. "Görüşürüz" gibi değil.

"Hey, sorun yok." Elini saçlarımın üzerinden geçirerek beni teselli ediyor. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve o çenemi kaldırıp bana bakarken cesur bir ifade takınıyorum. "Söz veriyorum, bebeğim." Burnumu öpüyor, gözlerimin içine dikkatle bakıyor. "Burada kalmanı istiyorum. Söz ver bana."

"Evet."

Dudakları benimkilere değdiği anda, dudaklarında en ufak bir gülümseme belirir. Beni bir kez öper. İki kez. Üç kez. Sonra gider, ofisinin kapısını arkasında kapatır. Üzerimde bir kedi yavrusu olmasaydı, kapıyı kilitlerdi, eminim.

Aniden, işte buradayım. Yalnız ve midem bulanıyor.

Kanepeye oturup beklemek için doğruca oraya yöneldim, ama iş telefonumun çalması beni durdurdu. Bu telefonda sadece Maddox arar, ama baktığımda, eyalet dışından bir numara olduğunu gördüm. Connecticut alan kodu ve şimdi kalbim gerçekten fazla mesai yapıyor. "Alo?"

"İyi akşamlar. Isabel Bogart hanım mı?"

"Evet." Titreyen elim göğsüme uzanıyor, çarpan kalbimin hemen üstüne bastırıyor.

"Benim adım Doktor Stewart. UCONN Tıp Merkezi'nin acil servisinde doktorum."

"Justin," diye fısıldıyorum. Beynim parçalanıyor, bu yeni adrenalin patlaması, net ve rasyonel düşünme yeteneğimi ortadan kaldırmış gibi.

"Evet. Kardeşiniz Justin burada. Durumu iyi," diye vurgular. "Lakros antrenmanı sırasında bir çarpışma sonucu sol bileği kırık ve hafif bir beyin sarsıntısı ile hastaneye kaldırıldı. Bileği ameliyatla düzeltilmesi gerekiyor ve velisi olarak bu işlem için sizin onayınızı almamız gerekiyor."

Duvara bakarken kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissediyorum. "Özür dilerim. Onun *vasisi* olarak *benim* onayımı almanız gerektiğini

mi söylediniz?" "Evet, hanımefendi."

"Beni onun vasisi olarak mı kaydettiniz?"

Bir süre durakladı ve klavyeyi tıklattığını duydum. "Sistemimizde öyle kayıtlı. Okuldan bize verilen bilgilere göre, tıbbi tedavi için sizin imzaladığınız belgeler var, ancak reşit olmayan birinin ameliyatı için yeni bir onay almak istiyoruz."

İmzalı belgeler mi? Ben Justin'in vasisi miyim? Neler oluyor

?

"Ameliyat güvenli mi?" Sonunda sorabiliyorum.

"Tüm ameliyatların riskleri vardır. Ama o genç, fiziksel sağlığı iyi ve bilinen bir alerjisi yok. Anesteziyi veya işlemi tolere edememesi için herhangi bir neden görmüyoruz."

"O orada mı? Onunla konuşabilir miyim?" "Tabii ki. Lütfen bir dakika bekleyin."

Hat sessizleşir ve ben yere çöküyorum, dizlerimi büküp başımı aralarına alıyorum ve yavaşça derin nefesler alıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, kendimi dengelemek için elimi yere bastırıyorum, çünkü kendimi tamamen kaybetmeye *çok* yakınım. Ben Justin'in vasisi miyim? Bu nasıl olabilir? Mahkemeye gitmem gerekmez miydi? Avukat tutmam gerekmez miydi? Bahsettiği o lanet olası belgeleri imzalamam gerekmez miydi? Bunca zaman Conti bana, vasisi olarak hayali bir kişi olduğunu söylemişti. Bir nevi John Doe gibi. Bir yerlerde bir avukat olduğunu ve Justin'in emin ellerde olduğunu söylemişti. Bunca zaman yalan mı söylüyordu, benim bilgisizliğimi kullanarak?

"Öyle mi?" Justin'in sersemlemiş sesi telefondan geliyor. "Justin. Aman Tanrım. İyi misin?"

"Evet." Gülüyor ve titrek sesinden, ona ağrı kesici verdiklerini anlayabiliyorum. "İyiyim. Ama bileğim oldukça kötü yaralandı. Doktor, içine çivi falan takmak zorunda kalabileceklerini söylüyor. Bilmiyorum." Boğazını temizliyor ve telefonun diğer ucunda hareket ettiğini duyuyorum. Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona düşüyor. "Senin benim vasim olduğunu belirten belgeler var. Bu doğru mu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bana öyle söyledikten sonra onlara iş numaranı verdim." Akıllı çocuk. Onu asla küçümsememeliyim. On beş yaşında olsa da her şeyi biliyor.

"İyi yaptın. Git bileğini tedavi ettir, ben de mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim. Bulabildiğim ilk uçağa bineceğim."

"Gelecek misin?" Sesindeki şaşkınlıktan nefret ediyorum. Kahretsin. Bu benim kalbimi kırıyor.

"Tabii ki. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Buraya gelmen için seni uçağa bindirdiğim için üzgünüm, ama geleceğin için çok mutluyum."

Gülümsüyorum, tam da ilk gözyaşı yanağımdan süzülürken. Zavallı çocuk, tek başına, acı içinde ve ameliyat olmak üzere. Şu anda ne kadar korktuğunu hayal bile edemiyorum. Eğer onun vasisi olursam, her şey değişecek.

"Üzülme. Sadece iyileş. Yakında görüşürüz."

Birkaç saniye sonra doktor tekrar hatta gelir ve ben ameliyata izin veririm. Telefonu kapatır ve Justin'in okulunun kayıt memurunun numarasını ararım. Dördüncü çalma sesinden sonra bir kadın telefonu açar. "Merhaba. Benim adım Isabel Bogart. Kardeşim Justin orada öğrenci ve az önce hastaneye kaldırıldı. Dosyanızda bulunan tüm velayet belgelerimizin doğru olduğundan emin olmak istiyorum."

O kibarca beklememi rica ederken, kendimi yerden kaldırıp kanepenin yumuşak derisine çöküyorum. Kalan gözyaşlarımı silip, o geri geldiğinde derin bir nefes alıyorum. "Her şey güncel görünüyor. Yıl başında imzaladığınız, sizi onun yasal vasisi olarak gösteren en son belgeler ve mahkeme belgelerinin bir kopyası elimde." *Mahkeme belgeleri mi?* O orospu çocuğu. "Tıbbi tedavi için verdiği onay da burada. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Justin'in hastaneye kaldırıldığını duyduğumuz için üzüldük. Durumu nasıl?"

"Bileğine ameliyat olacak, ama onun dışında morali iyi görünüyor. Okul ücretini merak ediyordum. Bu dönemin son ödemesinin yakında vadesi geldiğini biliyorum, ama ödenmezse ne olur?"

"Anlamadım?" diye sordu, ses tonu inanmaz bir hal aldı. "Ne son ödeme? Justin'in öğrenim ücreti borcu yok. Her dönem için tüm ödemeler dönem başlamadan önce yapılır. Bu da Aralık ayında olurdu. Ama Justin dört yılın tamamı için ödeme yaptı."

Elimi kaldırıp titrek ağzımı kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Mezuniyete kadar tüm ücretleri ödendi mi diyorsunuz?"

"Evet. Üzgünüm. Bunu bildiğinizi sanıyordum. Dört yıllık öğrenim ücreti, oda ve yemek masrafları, birinci sınıfa başlamadan önce ödendi."

Kusacağım.

"Teşekkürler." Telefonu kapatıp Maddox'un banyosuna koşuyorum ve midemdeki her şeyi boşaltırken tuvalete yetişiyorum. Bir elimle saçımı geriye çekip, diğer elimle koltuğa tutunarak kusuyorum. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar kusuyorum, sonra lavaboya gidip ağzımı çalkalayıp Maddox'un aynasında hayalet gibi duran yansımama bakıyorum.

Bunca zamandır Justin benimti ve okul masrafları tamamen ödeniyordu.

İnanamıyorum. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi ve bir yanım inanılmaz derecede mutlu olsa da, diğer tarafım Anthony Conti'yi bulup

cevaplar talep etmek istiyor. Kullanılmaktan daha kötü bir his yoktur. Bütün bu haftalar boyunca bunu yaşadım. Ama sadece kullanıldığınızı değil, aynı zamanda kandırıldığınızı da keşfetmek? Daha önce bu kadar öfkelendiğimi sanmıyorum. Öfkem sınır tanımıyor.

Uçağa binmem lazım. Justin'e ulaşmam lazım. Ama gözlerim kör olmuş. Görüşüm kırmızı bir sel gibi.

Maddox'un pahalı gargarasını kullanarak ağzımı bir kez daha çalkaladım, sonra yüzüme biraz daha soğuk su sıçrattım. İşe yaramadı. Kardeşimi görmeden hiçbir şeyin yardımcı olacağını sanmıyorum. Asıl soru, Conti'nin üzerimizde ne tür bir gücü olduğu. Sahte mahkeme belgeleri elde edebildiyse, kolaylıkla benim vesayetimi iptal eden belgeler de yaptırabilir. Tüm okul ücretini geri çekebilir.

Şimdi ne yapacağım?

Yüzümdeki saçları çekip, kendimi toparlıyorum. Berbat görünüyorum, ama kimin umurunda. Maddox'un banyosundan çıkmak için ayağa kalkarken, topuklarımdan neredeyse zıplıyorum ve boğazımdan bir çığlık çıkıyor.

"Tanrım, Morgan," diye nefes nefese, göğsümü tutarak. "Beni çok korkuttun." Morgan, Maddox'un banyosunun kenarında duruyor, bir elini sanki beni sakinleştirmeye çalışır gibi uzatmış.

"Üzgünüm," diyor. "Seni korkutmak istemedim. İyi misin?"

"Sayılır," diye gülerek cevap veriyorum, kalbimin atışını yavaşlatmak için göğsümü elimle kapatıyorum. "Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum."

"Beni mi?" Başımı eğiyorum. "Neden?" O anda diğer elinde tuttuğu, yan tarafında sallanan silahı fark ediyorum. Çığlık atamadan, kaçamadan, hatta eğilemeden, o elini kaldırıyor ve silahın kabzasıyla kafama vuruyor.

Ve her şey karardı.

YİRMİ SEKİZ

MADDOX

Kumarhaneye adımımı attığım anda telefonum çaldı.

Jake.

"Ne oluyor lan, Maddox?" diye bağıyor. "Aynı anda birden fazla yüksek dereceli hile yapılıyor ve Cash'ten, kulelere sızmaya çalışan ve otellerimde dolaşan adamlar olduğu konusunda bir telefon aldım."

"Az önce bir dolandırıcının yakalandığını gördüm," diyorum, başımı sallayarak etrafı çılgınca tararken. "Diğer dolandırıcılıklar hakkında da bilgim var. Bu adamlar bana yabancı. Cash kuleleri güvenli hale getiriyor mu?"

"Evet. Kimse girip çıkamıyor. Cash gerekirse sistemlerimizi kapatacak."

Kahretsin. Bu kötü. Muhtemelen FBI veya SWAT'ı çağırmamızı gerektirecek kadar kötü. Ama biz sadece yüksek dereceli hilelerle veya evi yıkmak isteyen adamlarla uğraşmıyoruz. Anthony Conti ile uğraşıyoruz ve o, kimseyi aramayacağımızı biliyor. Jake ve benim yaptığımız şey bu olduğu için, bunu kendimiz halledeceğimizi biliyor. Neyse ki, bu adam benim bir çuval tuğla kadar aptal ve kalın kafalı olduğumu düşünüyor ve Jake'i zayıf ve kolayca etkilenebilir biri olarak görüyor, çünkü Jake "Niklas Vaughn'u öldürmeme izin verdi" ve bunun suçunu üstlendi.

Ama ben ne aptal ne de kalın kafalıyım ve Jake de zayıf ya da kolay lokma olmaktan çok uzak.

"Neden bugün, Jake?" Çünkü bizi takip etmedikçe bu mantıklı değil. bizi fark etmedikçe mantıklı gelmiyor.

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor. "Bu planın bir parçası değildi, kardeşim. bilgimize göre Conti hamlesini Cuma günü yapacak. Bugün değil. Çok erken. Yedek gücümüz yakın değil."

"Kahretsin," diye telefona fısıldıyorum, geniş adımlarla dolaşarak, Isabel'le birlikteyken gördüğüm çifti ararken koşturmak için elimden geleni yapıyorum. Sabrina ve Gavin buraya dönmeleri gerekiyor, ama hiçbir yerde yoklar. "Gavin nerede? Onunla iletişime geçebildin mi?"

"Henüz değil. Telefonuna cevap vermiyor. Neredesin?"

"The Grand'deyim dostum. Katın üzerinde. Sen neredesin?"

"Şu anda oraya gidiyorum. Fiona ile dışarıdaydım. O şu anda bizim evde ve her şeyi kilitleyip orada kalacağına söz verdi. Ama o mutlu değil, ben de mutlu değilim. Isabel nerede?"

"Ofisimde. Orada kalıp beni bekleyeceğine söz verdi."

"İyi. Kuleye çıkıp videoyu kontrol etmeliyiz. Her şeyi kilitleyin. Nasıl devam edeceğimize dair bir strateji belirleyin, çünkü kesinlikle planladığımız gibi gitmeyecek."

Muhtemelen olmaz. Kesinlikle olmaz.

Bu da demek oluyor ki yeni bir şey bulmam gerekiyor. Bir B planı.

"Orada buluşuruz," diyorum ve o yöne doğru ilerlerken telefonu kapatıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmış gibi. Çünkü Jake haklı. Bunun bugün olması gerekmiyordu. Her şeyin Cuma günü gerçekleşmesine hazırdık. Conti planını neden iki gün öne aldı ki? Ter boynumun arkasını ıslatıyor ve ben onu siliyorum. Ama midemdeki o iğrenç düğüm? Hiçbir şey planladığım gibi gitmediğinde ortaya çıkan düğüm? Her şey çözülmeye başladığında beni yiyip bitiren ve durduramadığım düğüm? Evet. O burada. Çünkü Anthony Conti metodik bir piç kurusu.

En azından Isabel güvende.

O güvende olduğu sürece diğer her şeyi halledebilirim. Her şey bittiğinde muhtemelen benden nefret edecek. Ona planımı hiç anlatmadım. Doğrusu, onun bu işe karışmasını istemiyorum. Kızım çok duygusal. Çok ateşli. Çok öngörülemez. Fiona'yı Niklas Vaughn'u alt etmemizden uzak tutmamız gerekiyordu, ama o piç erken ortaya çıktı ve ona ulaştı. Onu neredeyse öldürüyordu. Isabel'e aynı şeyin olmasını izin vermeyeceğim. Conti'nin ona ulaşmasına izin vermeyeceğim.

Sonunda onu kaybedecek olsam bile.

Cuma günü, Anthony Conti, Jake, Luke ve Ryan onu kuleye götürdüğünde Morgan Fair'in çaldığı tabletle Turner Hotels'in tüm sistemlerini çökertmeyi planlıyordu. Ancak ben, Conti'nin Gorilla Glass'ı parmağıyla ilk kez kaydırıp şantaj planını başlatmadan önce onu bekliyor olacaktım. Bu iş iki şekilde sonuçlanacaktı. Birincisi, onun sonsuza kadar hapse girmesiyle. Diğeri ise onun ölümüyle.

Sanırım hepimiz nasıl biteceğini biliyoruz.

Ama şimdi bu plan mahvoldu. Çünkü Morgan'ın bir tableti var, bu da Conti'nin bir tableti olduğu anlamına geliyor. Bu tableti, gerçek gibi görünmesi için yeterince gerçekçi hale getirmemiz gerektiğinden, üzerinde istediği zaman kurcalamaya başlayabileceği bazı şeyler var.

. O yüksek kaliteli hileler erkenciydi. Ve şimdi adamlar Strip'teki otellerde darbe yapmaya çalışıyorlar. Ve gizli kozumuz Gavin'e ulaşamıyoruz.

Yedek planımız da yakın değil.

Yani, yalan söyleyen, cinayet işleyen, insanları manipüle eden ve yok eden hasta, sapkın piçi öldürme planımı değiştirmek zorunda kalabilirim.

Gavin'i tekrar arıyorum ama cevap vermiyor. Başka bir iş üzerinde çalıştığımı biliyorum. Bizim işimizin onun tek işi olmadığını biliyorum. Ama yine de. Midemdeki o tedirginlik hissi giderek artıyor. Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Nasıl karşılık vereceğimi. Tüm bunları nasıl lehimize çevireceğimi.

Güvenlik kulesi girişinin kenarına vardığımda, aniden duruyorum. *Reservoir Dogs* filmindeki gibi giyinmiş iki adam gözetliyor. Conti'nin adamları. Kapının önünde durup onu koruyormuş gibi davranmaktan başka bir şey yapmıyorlar. *Ya da birini bekliyorlar*. Bu kapının yerini nasıl bildiklerini merak etmeme gerek yok, çünkü bu bilgi kamuoyuna açık değil. Ve onu görseniz, sadece üzerinde şifreli kilit olan sıradan bir metal kapı olduğunu düşünürsünüz. Üstünde herhangi bir işaret yok. Arkasında ne olduğu belli değil.

Morgan'ın işlerin öne alınmasının sebebi olup olmadığını merak ediyorum. Bugün işe gelmedi, ama açıkçası, bunu pek önemsemedim. Bahse girerim bu da listeme ekleyeceğim bir başka hata.

O çocuk, Turner Hotels'e ilk adımını attığından beri bu oyunda kendi planları vardı. Ama Conti ile ilişki kurmak kadar aptalca bir şey yapmıştı. Kendisini tatlı sözlerle kandırmaya, manipüle etmeye ve para, güç ve kontrol vaatleriyle baştan çıkarmaya izin vermişti. İnsanlar filmlerden hiç ders almıyor mu? Asla kötü adamlarla ilişki kurmamalısın. Onlar kötüdür! Ama Morgan da öyle.

Çevremde, kumarhane, otel, hepsi sorunsuz çalışıyor. Perde arkasında neler olup bittiğini asla bilemezdin.

Cebimdeki telefonum titrer ve onu çıkarırım, gorillerin görüş alanından saklanırken benim görüş alanımı koruduğumdan emin olurum. Brian'dan bir mesaj gelmiştir. ***Tüm hileler hazır. Daha fazla talimat bekliyorum.***

Ona cevap yazıyorum. ***Onları kilitli tut. Kimse benim şifremi vermeden içeri girip çıkamaz.***

Anlaşıldı. En azından bu kısım halloldu. Rahatladım.

Hemen başka bir mesaj geliyor, bu sefer Jake'den. ***Arkanda.***

Jake'i bulmak için dönüp bakıyorum, kahverengi saçları sanki heyecanlı elleriyle karıştırmış gibi dağınık. Çenesini omzumun hemen ötesinde, kule kapısının yönüne doğru uzatıyor. "Görünüşe göre Bay Pink ve Bay White bizi bekliyor," diyor.

İşte bu yüzden onu kardeşim gibi seviyorum. *Reservoir Dogs* referansını yapmam bile gerekmedi. O kendi kendine anladı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Dürüstçe mi?"

Sanki sabrının son sınırını zorluyormuşum gibi bana dik dik bakar, sonra kollarını göğsünde kavuşturur. Bu, Jake Turner'ın tipik giyim tarzı değildir. Adam, renkli dövmelerle süslü kollarını gösteren beyaz bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymektedir. Bu, CEO Jake Turner değildir. Bu, Fiona Jake Turner'ın sıradan kocasıdır. "Bence yukarıya, Fiona'nın yanına dön ve beklemelisin."

"Maddox..."

"Hayır," diye hızla sözünü kesip, öne eğildim ve tüm ağırlığımı arkasına koyarak sesimi alçaltarak konuştum. "Eğer bu iş gerçekleşecekse, ki öyle görünüyor, o zaman senin orada olmanı istemiyorum. Gavin başka bir şey. O yalnız bir kurt. Ama senin Fiona var. Bu konuda aptalca davranma. Senin bu işe karışmaman gerekiyordu."

"Senin de Isabel'in var."

Buna gülmek istiyorum. Evet, Isabel var. Ve evet, onu seviyorum. Kendimi sevdiğimden daha çok. Bunu yapmamın nedeninin yüzde doksanı o. Ben katil değilim. Bu, benim aradığım ya da zevk aldığım bir şey değil, ama Anthony Conti ölmeyi hak ediyor. Onu alt edecek kişinin kendisi olduğu yönündeki sözleri beni korkutuyor. Onun bunu yapmasına izin veremem. Öldürmek kolay değildir, o kişinin bunu hak ettiğini bilsen bile. Onu nefret ettiğini söyleyebilir, ama Conti konusunda da çelişkili.

Bunu onun için yapmalıyım ve yaptığımda onu kaybedeceğim.

"Bunu körü körüne yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet. Böyle olması gerekiyor. Onu alt eden kişi ben olmalıyım. Bu, senin de orada olman gerektiği anlamına gelmez."

"Bugün onu öldürmen imkansız. İpleri o elinde tutuyor. Biz değil."

Hala yapabileceğimi söylemek için ağzımı açtığımda, yanımdaki bir ses "Onu öldüreceğim" der. Gavin, Niklas Vaughn'un peşine düştüğünden beri onda görmediğim, tamamen siyah giyinmiş ve ölümcül bir ifadeyle sisin içinden beliren bir hayalet gibi öne çıkar.

"İşler kötüye giderse, ateş eden ben olacağım." Soğuk, zümrüt rengi gözleriyle Jake'i sabitler. "Bugün ne olursa olsun, Fiona dul kalmayacak." Omuz silker, gözlerini devirir. "Yani, bir daha değil." Ben de gözlerimi deviririm, çünkü Fiona'yı Niklas Vaughn'un dul eşi olarak adlandırmak bana saçma gelir. "Conti hakkında ihtiyacımız olan her şeyi kaydettiğimizden emin olduktan sonra, bu kolay olacak ve sen kurtulacaksın. O ikinizi de zorlayacak. Her zayıflığınızı kullanarak sana şantaj yapacak. Maddox'u öldüreceğine söz verecek. Sen de *kabul edeceksin*," diyor Jake'e kararlı bir şekilde. "Bunu yapmak için adamına talimat verecek, çünkü Conti böyle çalışır ve ben de onun ofisinden aldığım ses kaydında bunu duydum, ama kimse ölmeden önce onu ve adamını vuracağım."

Jake kararlı bir şekilde başını sallar, bu planı çok beğendiği belli. "Bununla yaşayabilir misin?" diye sorar bana.

Gavin'in öldürmesini kabul edebilir miyim? Gavin'in Conti'yi öldürmesini kabul edebilir miyim, böylece benim öldürmem gerekmez ve Isabel'i gerçekten elde edebilirim?

"Evet. Zamanı geldiğinde, önce sen tetiği çekeceksin. Ama odada biraz daha destek olması iyi olur. O oda her neredeyse," diye homurdanırım. Neyle karşılaşacağımızı bilmemekten nefret ediyorum. Gavin'in ofisini dinleyerek Conti'nin planını öğrenmiş olması çok uygun, ama yine de bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor.

"Nerede olduğunu oldukça iyi biliyorum. Sonra görüşürüz çocuklar," diyor Gavin, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Görünüşe göre eskortun seni bekliyor."

Bununla birlikte Gavin, anında kumarhanenin kalabalığına karışarak ortadan kaybolur. "Hazır mısınız?"

"Görünüşe göre başka seçeneğimiz yok. Hadi başlayalım."

Jake ve ben pozisyonumuzu alıp güvenlik kulesine doğru ilerliyoruz, çünkü yapmamız gereken bu. "Hey, Bay Pink?" diye sesleniyorum ve iki adam da bizim yönümüze dönüyor. "Burada olmamanız gerekiyor." Diğeri silahına uzanıyormuş gibi hareket ediyor. "Bunu denemeyin, Bay White." Sonra yüzüne bir yumruk atıyorum ve hoş bir çıtırtı ile elmacık kemiğini kırıyorum.

"Orospu çocuğu," diye bağırarak bana saldırır ve yüzüme birkaç iyi yumruk indirir. Bir iki dakika boğuşuruz, sonra onun beni yakalamasına izin veririm, özellikle de kafamın arkasına silah dayadığında.

"Kıpırdama, pislik," diye yüzüme tükürdü. "Conti seni canlı istiyor. Bu benim sözünü dinlemem gerektiği anlamına gelmez."

Jake gülüyor, oysa Bay Pink onu sırtına silah dayayarak çoktan yakalamış durumda. "Tabii ki dinlemek zorundasın, gerizekalı. Dinlemezsen ölürsün."

Ne yazık ki, Bay White'ın yüzünü göremiyorum ve paniklemiş ifadesinden zevk alamıyorum, ama Anthony Conti'nin transferimiz için gerçek dahilere güvendiğini bilmek güzel. Adam bizi gerçekten pek takdir etmiyor. Ve işler zorlaştığında, onun istediği gibi davranacağız. Tam olarak onun beklediği gibi olacağız. Ve sonra Gavin onu öldürecek.

YİRMİ DOKUZ

ISABEL

KENDİME GELDİĞİMDE, bileklerimin ve ayak bileklerimin koli bandıyla bağlandığını, ağzımın da başka bir koli bandıyla kapatıldığını ve bir arabanın arka koltuğunda yerde yattığımı fark ettim. Hayır, bir SUV. Camları koyu renkli, büyük bir SUV. Morgan sürüyor ve o pislik herifin eşlik ettiği saçma sapan bir country şarkısı dinliyor. Şarkı söylüyor. Beni silahla bayılttıktan ve bağladıktan sonra şarkı söylüyor. Beni nereye götürdüğünü kimse bilmiyor, ama pencereden dışarıyı pek göremiyorum. Camlar çok koyu ve dışarıyı da zaten kararmış.

Mümkün olduğunca sessizce kıvraniyorum, bileklerimdeki bandı germeye çalışıyorum, böylece kurtulabilirim. Vurduğu yer başım zonkluyor. Morgan. Yani, ne oluyor lan? İşte bu yüzden insanlardan nefret ediyorum. Maddox'un ondan uzak durmamı söylediğinde onu dinlemeliydim.

Maddox.

Onu bekleyeceğime söz verdim. Umarım, beni almaya geldiğinde yok olduğumu fark edince, beni aramaya çıkar. Ama kim bilir, hile yapanlarla ne kadar uğraşacak?

Ne kadar süredir baygın olduğumu kim bilir? Şu anda Utah'ta olabiliriz, kim bilir.

"Seni kulüpte gördüğüm anda bir fahişe olduğunu anlamıştım," diye başlıyor Morgan.

Nasıl uyandığımı anladı acaba? Neredeyse hiç ses çıkarmadım. Müziğin sesini kısar ve elini uzatıp yüzümü okşar. Ondan uzaklaşmak için yüzümü çeviririm ama o sadece gülerek elini çeker.

"Senin onun fahişesi olduğunu bilmiyordum. Yani, o gece bana kulübün o bölümünde arkadaşlarımla oturmamı söyledi. Belli ki bizim tanışmamızı istiyordu. Bütün gece seni izledim. Söylesene, Maddox'la yatıp tüm sırlarını öğrenmen için sana ne kadar ödüyor?"

Cevap veremiyorum. Ona siktirip gitmesini ya da pislik herif olduğunu söyleyemem, çünkü ağzımı kapatan kalın bir bant var. Açıkçası, sorusu retorik, beni kızdırmak ve sinirlendirmek için sorulmuş. Görev tamamlandı.

"Annemin de senin gibi bir fahişе olduğunu biliyor muydun?" Başını sağ omzunun üzerinden çevirip bana bakıyor. Sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi gülümsüyor. Dikkatini tekrar yola veriyor. "Öyleydi. Babamı buldu, onunla yattı, bana hamile kaldı ve onu mahkemeye verip bir sürü para aldı. Bu yüzden babam beni hiç sevmeydi. Ben onun yaptığı en büyük hatanın ürünüyüm."

Harika. Sadece babasıyla sorunları yok, annesiyle de sorunları var. Neden terapiye gidip, diğer insanlar gibi berbat ilişkiler yaşamıyor? Karmaşık aile geçmişi için benden sempati bekliyorsa, yanlış yere bakıyor. Benim annemle sorunlarım, onun hayal edebileceğinden çok daha fazla. Bana bir kez daha bakıyor ve ben de gözlerimi devirerek ona tepki gösteriyorum. Büyü artık, Morgan. Kendi başına bir adam ol ve babası seninle ilgilenmek istemiyorsa peşinden koşmayı bırak. Parası, üniversite eğitimi ve yakışıklılığı var. Dünya onun için açık. Onu babasıyla birlikte gördüm. Evet, Morgan Senior ona karşı sert ve katı, ama bu onu engellemek ve aşağılamak için değil, onu mükemmelleşmeye ve başarılı olmaya itmek için.

Yani evet, büyü artık!

"Conti seni ona getirmemi istedi, ama hangi durumda olduğunu söylemedi. Sen de onunla yatıyor musun? Bu yüzden mi seni bu işe karıştırdı? Aklıma gelen tek şey bu. Güzelisin, ama o kadar da akıllı değilsin. Özel bir yanın yok. Amcık amcıktır, ama seninki hem Anthony Conti'yi hem de Maddox Sinclair'i dolandırmak için sihirli olmalı. Sence neden sana çıkma teklif ettim? Neyi kaçırdığımı öğrenmek istedim."

Tanrım, ne ezik bir adam. "Sen anne ve baba sorunları olan bir aptalsın," diye kaseti bozuyorum. Beni anlayıp anlamadığını bilmiyorum, ama umurumda da değil. *Beni* aptal sanıyor. Conti durumumu görünce sinir krizi geçirecek. Araba keskin bir viraj aldı ve aniden durdu. Morgan emniyet kemerini çözdü ve vücudunu orta konsolun üzerinden döndürerek yüzümün yan tarafına yumruk attı. Silahla vurduğu tarafın aynısı. Gözlerimin arkasında parlak ışıklar çıktı, yüzümde yayılan sıcaklık ve acı, şakaklarımdaki şiddetli zonklamaya dönüştü.

"Sen de diğer aptal fahişelerden farksızsın." Şimdi bağıyor, yüzüme tükürüyor. "Sen bir hiçsin. Maddox. Conti. Seni kullanıyorlar. Tek iş yaradığın şey bu. Fahişе bacaklarını açmak. Kullanılıp bir kenara atılmak."

Yanaklarımı büyük bir gülümsemeyle kaldırıyorum, gözlerimi parlatıyorum, her ne kadar çok acısalar da ve çok sayıda darbe nedeniyle görüşüm biraz bulanık olsa da. Dudaklarım bantlara yapışmış durumda, ama yanaklarımı hareket ettirebiliyorum ve bana attığı taze nefret dolu bakıştan anladığım kadarıyla mesajım açık ve anlaşılmış. Morgan'ın bu kadar acımasız bir kadın düşmanı olduğunu kim bilebilirdi?

"Seni bir çöp gibi atacak ve sonra geriye sadece ben kalacağım. Conti, Turner Hotels, Las Vegas'ı benim yöneteceğime söz verdi. Eminim sana hiçbir şey teklif etmemiştir."

Sadece tehditler.

Morgan arabadan çıkmış, arka kapıyı açmış ve beni ayaklarımdan çekerek dışarı çıkarmış. Kaldırıma çarptığımda çıplak ayaklarım olduğunu fark ettim. Topuklarımın nereye gittiğini bilmiyorum. Ayak bileklerim bağlı, dengem bozuk ve düşüşümü engelleyecek ellerimin lüksünden mahrum kaldığım için garip bir şekilde yere yığıldım. Önce kalçam, sonra omzum yere çarptı ve Morgan sadece gülüyordu. Hasta herif.

"Hadi güzelim. Seni canavarı görmeye götürme zamanı." Beni kaldırıyor, ağzımdan, bileklerimden ve ayak bileklerimden bantları koparıyor. Çok acıyor ama ona acımı göstererek bu zevki tattırmayacağım. Özgür kaldığım anda, nerede olduğumuzu fark edene kadar saldırmaya hazırlanıyorum.

Boulder City'nin dışındaki Conti'nin deposundayız. Neden bu kadar uzağa geldik ki?

Neler olduğunu hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, Morgan'ın Conti ile çalıştığı. Conti, Turner'da yüksek meblağlı bir dolandırıcılık yapıyordu. Ve şimdi buradayız. Eğer bu, aynı fikirde olan, otel çalan haydutların toplantısıysa, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Tanrım, bu çok kötü. Telefonum yok. Çantam yok. Hiçbir şeyim yok. Tek sahip olduğum şey, resmen deliye dönmüş bir adam ve onun gangster patronu.

Morgan beni deponun arkasına sürüklüyor. Burası karanlık ve tozlu ve keşke ayakkabılarımı giyseydim diyorum, çünkü bu yerde fare ve sıçan pislikleri olduğuna bahse girerim, ama o kadar param yok. Burada pek bir şey yok. Birkaç eski kutu ve tahta sandık, bir duvara yaslanmış eski otel mobilyaları gibi görünen birkaç parça. Bu depo bir paravan. Herkes bunu biliyor. Eskiden burada yüksek bahisli poker oyunları düzenlerdi, çıplak kadınlar erkekler için dans ederdi. Uyuşturucu ve seks yaygındı. Kulüpteki bazı kızların bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Dans etmek ve erkeklerle yatmak için inanılmaz paralar alıyorlardı. Bunların hepsi -uyuşturucu hariç- bu kasabada yasal. Ancak, genellikle

tek bir yerde bulamazsınız. Ve genellikle kontrol altındadır, ama burada değildi. Ancak bu yerin durumuna bakılırsa, bir süredir bu eğlenceli gecelerden hiçbirini düzenlememiş. Şahsen, ben buraya sadece iki kez geldim ve her iki seferinde de dışarıda arabada oturmak zorunda kaldım.

Garip bir şekilde, korkmuyorum. Belki korkmam gerekir. Ama korkmuyorum. Anthony Conti'nin gözlerimin içine bakıp, nasıl Justin'in vasisi olduğumu ve neden okul ücretini önceden ödediğini açıklaması istiyorum. Ve neden beni bu konuda bilgilendirmediğini.

"Hey, Morgan," diye fısıldıyorum sessizce, metal merdivenlerden çıkıp kapalı bir kapının önündeki, muhtemelen ofis olan yere varmadan önce. Yüzünü bana doğru çevirdiği anda, geri çekilip burnuna yumruk atıyorum. Elim çok acıyor, ama burnundan fişkıran kan ve onun acı çığlıkları buna değiyor.

"Seni lanet olası kaltak," diye çığlık atıyor, sesi tiz. "Bunun için seni öldüreceğim."

Gülerek başımı sallıyorum. Belli ki anlamıyor. Onu aptal yakalı gömleğinden tutup, mavi gözleri benimkilere bakana kadar sallıyorum. "Bir daha bana dokunma, seni zavallı pislik. Ben fahişe değilim. İkisi için de." Tehditkar bir şekilde sırtıyorum. "Bana saldırmadan önce beni araştırmalıydın. Senin yerinde olsam çok korkardım."

Onu iterek geriye doğru sendeledi ve ben de dönüp merdivenleri çıktım. Morgan'ın peşimden geldiğini duydum ama ona ikinci bir bakış bile atmadım. Açıkçası, korkmuş ya da gergin ya da hala nefret dolu ve kibirli olması umurumda değil. Dayak yemekten bıktım. Itilip kakılmaktan bıktım. Morgan bilerek Conti ile yatmaya başladı ve bu onun suçu.

Kapının önünde bir adam duruyor. Yüzünü gördüğüm, adını bilmediğim ama tanıdık gelen bir adam. Anthony'nin sağ kolu ve hiç konuşmaz. Hiç. Neden? Hiçbir fikrim yok ve sormaya hep çok korktum. Beni uzun uzun süzdü, sonra kaşlarını çattı. Beni hep sevmiştir. Ama bakışları Morgan'a kayınca, sırtıyor ve sanki karşılık vermem onu eğlendirmiş gibi yavaşça başını sallıyor. Bana göz kırptıyor. Bu adamın yüz ifadeleri yapabileceğini sanmıyordum, ama belli ki yanılmışım. Ben de göz kırptıyorum, çünkü o yumrukla oldukça gurur duyuyorum. Adam kapıyı üç kez vuruyor ve Conti "İçeri gönderin" diyor.

Bize kapıyı açar ve Morgan'ın önce girmesine izin veririm. Bir saniye daha zamana ihtiyacım var. Burada olmak istemiyorum. Connecticut'a giden bir uçakta olmak istiyorum. Zihnimde başımı sallarım. Zihnimi toparlayıp bu işe geri dönmem gerekiyor.

Oda geniş, tavanı yüksek ve boru ve tesisatlar açıkta. Beton zeminli ve sıcakkanlı insanların sıcaklığı olmayan bu oda serin. Ama aydınlık ve alt kattan milyon kat daha temiz. Ayrıca bir masa, bir dosya dolabı, büyük bir kasa ve birkaç sandalye ile döşenmiş.

"Zamanı gelmişti," diyor Conti, Morgan'ın yüzündeki, ellerindeki ve gömleğindeki kanı görerek.

İşte bu anda nihayet nefes alabiliyorum. Bu dünyanın güzelliğini anlamak istiyorsanız, çirkinliği de kucaklamalısınız. Belki de ben de bu noktadayım. Maddox'la nihayet güzelliği buldum. En azından, öyle olduğunu düşünüyorum. Çirkinlik benim için yeni bir şey değil. Ancak onu kucaklamak yeni olabilir.

"Onu bulmakta zorlandım," diyor, ama sesindeki titremeyi kaçırmıyorum.

Anthony Conti, Morgan'a bir şeyler homurdanıyor ve sonra ondan uzaklaşıp bana dönüyor. Sanki her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor. Her şeyin ortaya çıkışı.

"İşte sevgilim..." Ama "kız" kelimesine kadar gelemiyor. Yüzündeki ifade sertleşiyor, granitten daha sert hale geliyor. Çıplak ayaklarım, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bantların sökülmesinden kalan kırmızı izler, yüzüme kadar her şeyi inceliyor. Şu anda nasıl görüldüğümü bilmiyorum, ama Morgan gelmeden önce de durumum kötüydü ve şimdi çok daha kötü olduğuna inanmak zorundayım.

"Kim?" Basit bir soru, ama bu tek kelime, bu üç harf, çok fazla anlam taşıyor. Çok fazla güç. Ve sırf bu nedenle tereddüt ediyorum. "Söyle bana Isabel." Bu, tehdit içeren bir emir. "Sana kim zarar verdi, söyle bana."

Neyse ki, bir şey söylememe gerek yok.

"Ben yaptım," diyor Morgan soğukkanlılıkla. İki adamın birbirlerine dönüp yüzleşmelerini izliyorum. Morgan neredeyse alaycı bir şekilde gülümsüyor, öfkesi açıkça bana yöneliyor. "Ve küçük sürtük karşılık veriyor."

"Ona vurdun mu?"

"O bir fahişe!" Morgan bağırarak elini bana doğru uzatıyor. "Sana söylemiştim. Sinclair'le yatıyor ve bana verdiğin uyarıya bakılırsa, bunun anlaşmanızın bir parçası olmadığına bahse girerim. Onu bu gece Sinclair'in ofisinde onu beklerken buldum. Onunla olan durumunu bilmiyorum ama o seninle uğraşıyor dostum."

Maddox ve benim her zaman dikkatli davrandığımızı söylemek isterdim. Anlarımızı kimseye göstermediğimizi. Ama bunun doğru olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Morgan, bildiğim kadarıyla tüm bu süre boyunca bizi izliyor olabilir.

"Sen öyle diyorsun, Morgan." Conti'nin sesi, en ufak bir sinirlilik belirtisi bile olmadan yumuşak bir karamel gibidir. "Ama bak, Isabel hakkında, onunla olan anlaşmam veya durumum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Geçen gece sana, onunla ilgili görüşlerinin istenmediğini açıkladığımı sanıyorum. Mesajım sana ulaşmadı mı?"

Morgan'ın yüzü soluyor, bakışları kısa bir süre bana kayıyor, sonra tekrar Conti'ye dönüyor. "Aldım efendim. Özür dilerim. Sadece onun sizi aptal yerine koymasını istemiyorum."

Oh, hayır. Anthony Conti'ye söylenecek en yanlış şeydi bu.

Conti'nin ifadesi değişmez, ama gözleri zehirli bir şekilde parlar ve sesi sertleşir. "Şuraya git ve ben sana doğrudan bir soru sormadıkça bir daha konuşma."

Morgan söyleneni aynen yapar. Hâlâ bazı inşaat malzemelerinin bulunduğu köşeye yürür ve cezalandırılmış yaramaz bir çocuk gibi durur.

"Buraya gel, Isabel."

Ona doğru adımlarımı hızlandırırken, soğuk ve karanlık gözlerine bakıyorum. "Acıyor mu?"

"Evet. Kalbim kanıyor," diyorum ona. Bana bakıyor, eğilip elimi tutuyor ve beni masanın önündeki sandalyeye götürüyor. "Bu doğru mu? Ben gerçekten Justin'in vasisi miyim? Bunca zamandır okul masrafları ödeniyordu ve sen bana hiç söylemedin mi?"

Conti sırtıyor, ağzının köşeleri yukarı kalkıyor. Onu son kez kötü niyetle gülümserken gördüğüm zamanı hatırlamıyorum. Bu sırtış eğlenceli. Saygı dolu. Ve ben hiçbirini anlamıyorum. Bu, Morgan'a vurduğumdan milyon kat daha sert bir yumruk atmak istememe neden oluyor.

"Evet. Tabii ki doğru. Bunu nasıl öğrendin?"

"Hastaneden bir telefon aldım. Justin lakros antrenmanı sırasında yaralanmış. Sonra okulu aradım ve her şeyi doğruladılar." Kesinlikle gerekli olmadıkça Justin'in okulunu aramaktan hep korkmuştum. Onun velayeti hakkında sorular soracaklarından korkuyordum. Ne sinir bozucu.

Beni sandalyeye oturtuyor ve oturmak istemememe rağmen oturuyorum. Aldığım iki darbe nedeniyle başım zonkluyor ve garip bir pozisyonda bağlanıp kaldırıma düşmemden dolayı vücudum ağrıyor.

Conti önümde diz çöküyor, elleri uyluklarımın üzerinde, yüzü bana dönük. Buradaki zemin ana depodakinden daha temiz, ama tam olarak temiz diyemem. Çok tozlu ve bu adam pahalı takım elbiselerini kirletmekten hoşlanmayan biri. Bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. Bu yüzden onun söyleyeceği her şeyi dinleyeceğim, çünkü bunun müthiş bir hikaye olacağını biliyorum.

"Justin iyi mi?"

Gözlerim dolarken başımı sallıyorum. "Ameliyat oluyor. Onun yanına gitmem gerek."

Yavaşça başını sallıyor, ama bu onaylayan bir baş sallama değil. Anlayışla baş sallıyor. "Üzgünüm, sevgili kızım. Ona gitmek istediğini biliyorum, ama şu anda bu mümkün değil."

İlk gözyaşı düşer, ardından ikinci gözyaşı da hemen arkasından gelir. "Lütfen," diye hıçkırırım, içimden birdenbire bir duygu seli kopar. Artık dayanamıyorum. "Bana bunu nasıl yaparsın? Onun hayatını benim başıma bela olarak kullanıp, bana defalarca yalan söyleyip, sonra da bana en çok ihtiyacı olduğunda ona gitmeme izin vermezsin? Gitmeliyim." Öne eğilip gözlerimi gözlerine dikiyorum. "Seninle hiç kavga etmedim. Hiçbir gerçek konuda. Ama bu konuda seninle kavga edeceğim."

Bana sıcak, hatta baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. Bu, kanımı donduruyor. Yüzümü avuçları arasına alıyor, başparmağıyla gözyaşlarımı silmek yerine cildime sürüyor. "Senin cesaretin ve kararlılığın seni ilk fark etmemin sebebiydi. The Conti'nin önünde durmuş, vale Franco ile konuşuyordun. O sana, onun için market alışverişi yapman için para veriyordu. O zamanlar on beş yaşından büyük olamazdın, ama dikkatimi çekmiştin. Kim olduğunu elbette biliyordum, ama seni görmeyeli yıllar olmuştu ve güzelliğin beni şaşırtmıştı."

"Kim olduğumu biliyor muydun?"

"Hala anlamadın mı? Bunca zaman sonra?"

Kafamı sallıyorum, çünkü artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Dudaklarının kenarlarında oynayan gülümseme büyüyor.

"Justin benim oğlum, Isabel. Annenle çok kısa süreli bir ilişkim oldu ve o da bunun sonucu. Onunla ya da onunla hiçbir ilgim olsun istemedim. Fahişe annen benim karım olamazdı ve metresimden bir çocuğum olsun istemedim. Ama yine de onun masraflarını karşıladım, onun ya da annenin hayatını takip etmeden."

"Justin senin oğlun mu?" Şüpheliyim. Hiçbir şekilde birbirlerine benzemiyorlar. Kahretsin, ben Justin'den daha çok ona benziyorum. Ama mantıklı geliyor. Bu, bizi nasıl bulduğunu ve Justin'i okula neden gönderdiğini açıklıyor. Sert bir nefes veriyorum.

"Evet. Doğduktan sonra bir test yapıldı ve hepsi bu kadar. Ama o gün seni The Conti'nin dışında gördüğümde meraklandım. Justin için annene iyi para ödedim ve neden Franco için alışveriş yaptığını ya da bu kadar genç yaşta neden paraya ihtiyacın olduğunu anlayamadım. Seni marketin içine kadar takip ettim ve Franco'nun market alışverişini yaptığını gördüm. Sonra raftan bir çikolata aldın ve kadına onu ayrı kasadan geçmesini söyledin. "Onu Franco'nun hesabına kolayca ekleyebilirdin. Eminim ki sen de çok iyi biliyordun ki o bunu umursamazdı, ama sen yapmadın. Onun sana verdiği küçük bahşışten onu ödedin. Seni takip ederek market alışverişini evine götürdün ve alışveriş yapamayacak kadar hasta olan karısına teslim ettin, sonra da seni yaşadığın çukura kadar takip ettim," diye son sözlerini sertçe söyledi. "Annenin seni ve Justin'i büyüttüğü yeri görünce çok öfkelen dim. Sen ve Justin'in ön balkonda oturduğunuzu ve ona içinde küçük bir mum olan çikolatayı verdiğini gördüm. Onun doğum günü olduğunu hatırladım ve o bunu seninle paylaşmaya çalıştığında, sen ona el sallayarak veda etti, böylece her şeyi alabil sin diye.

O günü hatırlıyorum. Annem pezevenkini ve torbacısını eve davet etmişti. Justin ve ben dışarıda onun doğum gününü kutlarken, onlar kafayı bulmakla ve birbirleriyle sevişmekle meşguldüler. Conti ona ne kadar para ödemiş olursa olsun, tüm o para çeşitli zehirler şeklinde doğrudan vücuduna girmişti. Ve kıyafetlerine. Kadın tasarımcıları seviyordu. Onlara nereden aldığını sorduğumda, sevgililerinden hediye olduğunu söylerdi. Ne kadar aptal ve naftim. Bu, onu birini nefret etmek mümkün olduğunu düşündüğüm den çok daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

"Onu bu yüzden öldürdün," diye tahmin ediyorum, birdenbire onun ölümü hakkında bu kadar açıkça konuşmaktan korkmamaya başladım. Onun cinayeti hakkında.

"Evet. Sizi saatlerce, karanlık çökene kadar izledim. Birlikte ödev yaptınız ve konuştunuz. Ona iyi baktın," diyor sevgiyle. "O gün senin benim olacağını anladım. Seni benim *yapmak için* hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğimi anladım."

Bu itirafın yol açtığı mide bulantısını yutuyorum. On beş yaşındaydım. Bir çocuktum. Conti bana cinsel olarak dokunmamış olsa da, o bir

bir avcı. Bir insan taciri. Bu onu mükemmel bir şekilde tanımlayabilir. "Peki Justin?" Sonunda soruyorum.

"Onu seviyorsun ve teknik olarak o benim kanımdan. Okula devam edecek ve tüm taraflar için uygun olduğu sürece sen de onun yasal vasisi olmaya devam edeceksin."

Çeviri: Ben işbirliği yaptığım sürece.

"İki ay sonra yirmi yaşına gireceksin ve sonra evleneceğiz. Yirmi bir yaşına kadar beklemeyi planlamıştım. Bir genci almak fikri bana hiç çekici gelmemiştir. Bu zayıf erkeklerin bir zaafıdır, ama ben çok sabırsız oldum. Ve bir gün oğullarımız benim imparatorluğumu yönetecekler."

Eli karnıma iniyor, boş rahmimi okşuyor ve ben ölmek istiyorum.

Conti eğilip dudaklarını benimkilere bastırıyor. Bunu ilk kez yapıyor ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Ona karşılık vereyim mi? Onu iteyim mi? İkinci seçeneği pek kullanma şansım yok, çünkü parmaklarını saçlarımdan arkasından geçirip beni kendine çekiyor. Öpücüğü güçlü. Sert. Tutkulu ve hayvani. Bu öpücük, tam bir sahiplenme iddiasında ve hata ya da tartışmaya yer bırakmıyor. "Daha önce benim olduğumu düşünüyorsan, henüz hiçbir şey görmedin" diyor. Geri çekiliyor, gözleri gülümsemesine uygun şekilde koyulaşıyor.

"Şimdi, işimizi bitirip birlikte hayatımıza başlayabiliriz." Conti, tozla kaplı dizlerini silmeye tenezzül etmeden ayağa kalkıyor.

Telefonuna bir şeyler yazıyor ve iki saniye sonra kapı bir kez daha açılıyor. Koltuğumda dönüp, morarmış ve kanlar içindeki Maddox'un uzun boylu, kaslı bir adam tarafından odaya getirilmesini şaşkınlık ve dehşetle izliyorum. Güzel yüzüne gülümseme kazanmış güzel, sarışın bir kadın da içeri giriyor ve Jake Turner sonuncu olarak giriyor, ancak Maddox'un maruz kaldığı dayaktan kurtulmuş. Odaklanamadığım bir adam, Jake'in kafasına silah dayamış. Hayır, Maddox'a bakmakla meşgulüm, sessizce bana bakması için yalvarıyorum. Gözlerime bakıyor, ama sadece birkaç saniye. Ve gözlerinde hiçbir şey yok. Uyarı yok. Teselli yok. Tüm bunların ayrıntılı bir planın parçası olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Hiçbir şey yok. Gözleri boş ve cansız ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Tek bildiğim, bir şeyler yapmam gerektiği.

"Mükemmel," diyor Conti, sanki çetenin tamamı burada olduğu için çok heyecanlanmış gibi. Ben ona doğru dönünce, o da masadan fark etmediğim bir silahı kaldırıyor, havaya kaldırıyor, nişan alıyor, ateş ediyor ve çığlığım dudaklarımdan çıkamadan Morgan Fair'i öldürüyor.

MADDOX

'IN ATEŞ ETTİĞİ KURŞUNLAR odanın her yerine yayılır, duvarların sert yüzeylerinden yansıyarak, ping-pong topu gibi ileri geri seker ve sonunda sönerek ben resmen sağır olurum. Neden mafya filmlerinde olduğu gibi susturucu kullanmıyor? Sert ve gürültülüdür ve Isabel sanki dünyanın sonu gelmiş gibi çığlık atar. Belki de öyledir. Kıyamet teması, şu anda hissettiğim duyguyu anımsatıyor. Anthony Conti'nin Morgan Fair'i soğukkanlılıkla vurmasını çaresizce izliyorum. Isabel acı içinde yere yığılırken, sırtımdaki silah beni hareketsiz hale getiriyor. Kızım. Zavallı kızım. O burada olmamalı. Burada olmaması gerekiyor.

Conti'nin onu bu pislige nasıl bulaştırdığı muhtemelen köşede yatan adamın elidir ve şimdi onu buraya sürüklediği için Morgan'ı öldüremez ya da ona vurduğu için onu öldürmeden önce onu dövemem.

Parmaklarım, kaburgalarım batmış silahı kapıp Conti'nin yüzüne ateş etmek için kaşınıyor. Belki de bu plan Gavin'inkinden daha iyi sonuç verirdi, ama Isabel şu anda burada. O güçlü bir kız, ama güçlü insanların bile sınırları vardır ve ben bu sınırı zorlayan kişi olmak istemiyorum. En azından, kesinlikle mecbur kalmadıkça. Doğru zaman gelene kadar.

"Ayağa kalk, Isabel," diyor Conti. Isabel'in gevşemiş vücudu oturduğu sandalyeye yaslanmış, yüzünü ellerine gömmüş, açıkça ağlıyor, omuzları hıçkırıklarla titriyor. Yine de Conti'nin gözlerinde hiç sempati yok. Hayır, Isabel onun kirli, pişmanlık duymadan ve tereddüt etmeden savaştığını söylerken ne dediğini biliyordu. Ama saldırgan olmak onun tarzı değil ve Gavin'in bu durumu bir şekilde yanlış hesapladığını merak ediyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye bağırıyor ona, yüzü gözyaşları ve siyah maskara ile çizgili. Onun cesareti için onu daha da çok seviyorum. Tutukluların önünde, onların önünde otoriter bir duruş sergilemeye çalışan sorumlu adama bağırarak cesaret ister.

"Yapmam gerekiyordu, sevgili kızım. Artık işe yaramıyordu ve çok şey biliyordu. İki suçluydu. Ayrıca sana vurdu." Bu ifadenin ironisini o pislik farkında mı acaba? "Hikaye bitti. Şimdi buraya gel."

Kız kıpırdamıyor.

"Isabel. Gel. Buraya." Ses tonu pazarlık edilemez. O pislik. Benim tutamadığım onu tutması, kalp atışlarımı bir decibelle daha hızlandırıyor. Oynamaya çalıştığım ve aniden kaybettiğimi hissettiğim bu oyun mu? Kızımın burada olması bu oyuna dahil değildi. Morgan Fair'in Conti'nin elinde hayatını kaybetmesi de dahil değildi.

Isabel titrek bacaklarıyla yavaşça ayağa kalkar ve ona doğru düşer. *Lanet olsun.* Bu, beklemediğim bir manzaraydı. Kollarını ona doladı, onu göğsüne sıkıca sarıp kulağına duyamadığım bir şey fısıldadı. Kız, her neyse, başını salladı ve kıskançlığın bu kadar acı verebileceğini hiç bilmiyordum. Bu kadar keskin ve acı verici olabilir ve ellerin yanlarında dururken, hiçbir şey yapamadan ayakta durmak zorunda kalırken içini parçalayabilir.

"Bu sizi rahatsız ediyor mu, Bay Sinclair?"

O kadar şeffaf olmadığımı biliyorum. İsteğim olmasına rağmen çenemi sıkmadım, yumruklarımı da sıkmadım. Bu da onun beni kışkırttığı anlamına geliyor.

Şimdi kollarımı kavuşturuyorum. "Beni rahatsız eden ne, Bay Conti? Senin pislik suikastçin sayesinde yüzümün muhtemelen kıyma makinesinden geçmiş gibi görünmesi mi, yoksa sırtıma doğrultulmuş bir silah olması mı? Oh, hayır, bekle, ya da az önce o çocuğu öldürdün ve onun durduğu plastiğin üzerine kanını akıtan cesedini görmek zorunda kalmam mı? Ya da belki de benim burada olmam mı rahatsız ediyor sizi?" Başımı eğip ona hoş bir gülümsemeyle bakıyorum. "Biraz daha açık olsanız olmaz mı? Isabel benim olduğu halde, onu takıntınız gibi tuttuğunuz için kızgın mıyım diye mi soruyorsunuz?"

O gülümser. Isabel solgunlaşır. "O her zaman senin takıntın olmuştur. Bu yüzden onu senin yoluna çıkardım."

Bunu biliyordum, bu yüzden omuz silktim, çünkü açıkça görülüyordu ki, onun avucuna düşerek onu eğlendiriyordum.

Sağımda Jake'in homurtusunu duyuyorum. Hâlâ onun bu işin bir parçası olmasından hoşlanmıyorum. Bu, başlangıçtaki planımızın bir parçası değildi. Hiçbir şeyin böyle gitmesi gerekmiyordu. Jake Turner burada olmamalıydı, ama bu an bir şeyi kanıtlıyorsa, o da her zaman istediğini elde edemeyeceğindir. Rolling Stones'u çağırın. Fiona, tüm bunlar bittiğinde beni testislerimden asacak ve ben de hadım edilmeyi hak edeceğim. Şu anda sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu ancak tahmin edebilirim.

Onu suçlamıyorum. Hepimizi buradan sağ salim çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum. Isabel'in saçlarını şefkatle okşuyor, ama bunu hala silahı tutan eliyle yapıyor, bu yüzden aynı duyguyu tam olarak yansıtmıyor.

ama kasıtlı ve onun da benim bunu bildiğimi bildiğini biliyorum. Lanet olsun, şaka bir yana, bu iş başka bir boyuta taşındı. Neden onun acımasızlığını görmesini istediğini bilmiyorum. Bir de, o sakın ifadesiyle kollarında yatıyor ve bu beni gerçekten şaşırtıyor.

"Bay Fair, senin takıntınla gizli bir ilişkin olduğuna ikna olmuştu."

Tanrı aşkına. Bu adam, yemin ederim. Hep balık tutuyor. "Bu, onun beni ilk andan itibaren nefret etmediği bir dünyada işe yarardı. Onu alabilirsin. Son görüşmemizde söylediklerimi geri alıyorum. En iyi ihtimalle berbat bir asistandı ve bundan fazlasını bilemem. Ayrıca..." Gözlerimi ona dikip bana bakmasını bekledim. *Bana bak, Starshine*. Uzun bir süre bekledi, ama sonunda başını onun göğsüne yaslayarak başını çevirdi ve gözlerimiz buluştu. *Ah. İşte orada*. Kendinden emin bir şekilde sırttım ve dikkatimi ona geri verirken bunu onun görmesine izin verdim. "Takıntılı olsam da olmasam da, o benim için çok genç. Benim çalışanımdı." Gözlerini bir kez daha buldum. "Ve düşüncelerim nazik olamayacak kadar kirli."

Gülümsemiyor, ama yine de tanıdığını gösteren bir ışıltı yakalıyorum. Bizim işimiz bu. *Seni bir şekilde bu durumdan kurtaracağım*. Ama bu, tutabileceğim bir söz mü, bilmiyorum. O deli herif kurallara uymuyor. Bugün bize pusu kurdu.

Anthony Conti, hırlayan, dişlerini gösteren, hatta sesini yükselten türden bir adam değil. Asla bağırmas. Seni parçalarken sadece sert bir şekilde konuşur. Az önce Isabel'e konuştuğu gibi. Ama bence bir parçası, Isabel ve benim başından beri bir ilişkimiz olduğunu biliyor. Ayrıca, o aptal herifin, ona dokunmamam konusunda verdiği uyarının işe yarayacağını ve Isabel'in ona olan sadakatinin galip geleceğini düşündüğünü de sanıyorum. O kadar kibirli bir adam.

Ama yine de...

Onun yüzünden beni
öldürecek. Her zaman öyle
olacaktı.

Onun ofisine adım attığım ve bana borcumu nasıl ödeyeceğimi söylediği anda bunu anladım. Onunla tanışmadan ve Niklas Vaughn öldüğü gün ona ilk telefonumu yapmadan önce bile bunu biliyordum. Jake ve ben, babasının kasasına sakladığı belgeleri bulduğumuz gün bunu anladım. Isabel, Fiona, onlar buna değer. Her şeye değerler. Isabel'e, onu kurtarmak için her şeyi riske atacağımı söylediğimde ciddiydim. İşte buradayız.

Ama umurumda olmayan şey, bundan sonra olacaklar. Çirkin, acımasız gözlerinde sinsi bir heyecan parıldadığını görebiliyorum. Isabel'in bana duyduğu tüm sevgiyi yok etmek üzere

ve mükemmel bir ölümcül darbeyi nasıl vuracağını çok iyi biliyor. Gavin neden *onu* yedek olarak buraya getirmek zorunda kaldı ki? Ben bunu istediğimde kesinlikle böyle bir şey kastetmemiştim.

"Sanırım hepsi doğru," diyor Conti, Isabel'i bana doğru yürürken, hala bir ödül gibi sıkıca göğsüne sıkıştırmış halde. Yanakları kızarmış, yüzü asık ve umutsuzluğun ötesinde. Ona bakıyorum, irade savaşını kaybediyorum. Beni yeniden bulması lazım. Gözlerimin içine bakıp gerçeği anlaması lazım. Conti sağımdaki sarışına bakıyor. "Kadınlar konusunda zevkiniz ve yargı gücünüz pek de sağlam sayılmaz, Bay Sinclair. Isabel sizden nefret ediyor ve siz benim için çalışan kadınlarla yatıyorsunuz. Öyle değil mi, Samantha?" Conti, Samantha'ya sorar - ya da aslında Sabrina'ya, Gavin'in süper gizli kız arkadaşına. Onun süper gizli, silahsız kız arkadaşına.

"Zevk mi? Bence zevki mükemmel. Tercih mi? Omuz silkiyor. "Belki o kadar da değil."

İçimden irkiliyorum. Ve kesinlikle hiç seks yapmadığım, ama birlikte görüldüğüm lanet olası kadın, çenemi sıkıca kavrayarak başımı çeviriyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. Isabel, olan biteni izlerken aniden dik durmaya başlıyor. Samantha'nın bana verdiği tüm o özensiz öpücük. Gözlerim açık, yüzüm sıkılmış ve kesinlikle ona karşılık vermiyorum, ama iş işten geçmiş. Isabel, onu sarışınla aldattığımı düşünüyor.

Az önce ilk elden deneyimlediğim gibi, kıskançlık kadar şiddetli bir öfke yoktur. Ve Isabel'in kıskanç bir kadın olduğu zaten biliniyor. Bu, onda en çok sevdiğim özelliklerden biri. Çılgın kız, benim ona sahip olduğum kadar bana da sahip çıkıyor. Isabel'in gözleri parlar, ama Conti onun tepkisini ölçmek için ona bakarken anında sakinleşir. Ona hiçbir tepki vermez. Samantha ağzımı yalarken, o sadece tam bir ilgisizlikle izler. Samantha geri çekilir ve bana gülümser.

"Üzgünüm, bebeğim. Harika bir sevişmedin, ama ilişkimizin bittiğini söylemek güvenli olur sanırım."

Harika. Conti beni şimdi öldürebilir, çünkü Isabel'in gözlerine bakıp göreceğimi bildiğim şeyi görmekten dayanamıyorum.

Conti yine kıkırdar. Ha, ha, bu an ne kadar da değerli, değil mi? Neden onun boynunu kıramıyorum? Neden ona tarifsiz bir acı çektiremiyorum? O benim kızımı ele geçirdi. Onu elinde tutuşuna bakılırsa, başka bir şeylerin de olacağını biliyorum. En azından, öyle olduğuna inanmak zorundayım. Aksi takdirde, bana söylediği her şey yalan olur.

Çok geç olmadan Isabel'i buradan çıkarmalıyım, ama işler sarpa sarmadan bunu yapmamın imkanı yok. Ve işler sarpa sarmaya başlayacak. Saniyeler kaldı. Bunu hissedebiliyorum. Özellikle Conti Jake'e döndüğünde ve kardeşim ona sırtarak baktığında.

"Bu küçük toplantıyı yapmak için daha klişe bir yer seçebilir miydin? Sanki Batman, Two-Face ile buluşuyor gibi." Burada duraksıyor ve sonra Isabel'e dönüyor. "Oh, bekle, o sensin. Değil mi?"

Isabel'in yüzü soluyor, inanılmaz derecede yüksek ve sert bir şekilde yutkunuyor, ama Jake'in gözlerine bakacak gücü buluyor ve "Evet. Öyle." diyor.

"Ve buradaki oğlumu bir keman gibi çaldın."

"Öyle olabilir."

"Aferin. Elini sıkıp seni tebrik etmek isterdim, ama yılanlara dokunmayı sevmiyorum." Ouch. Sanırım bu ikimizi de incitti.

"Jake," diye azarladım, çünkü söylemem gereken buydu. Sözleri çok doğru olsa da canımı yaksa da.

"Siktir et. Onun yüzünden buradayız."

"Hayır. Değiliz ve sen de bunu biliyorsun."

"Sen ölürsen karına ne olacak?" Conti, bizim küçük atışmamızı görmezden gelerek sorar.

Jake, tüm çekiciliği ve zekâsına rağmen gülüyor. "Milyarların iki katını miras alır. Buna Turner Otelleri de dahil. Ve eğer fark etmediysen, Fiona Foss-Turner çok güzel bir yüz. Yani, onunla uğraşmayı deneyebilirsin, ama pek bir şey başaramazsın."

"Onunla iyi iş çıkarmışsın."

Jake bir dahinin gülümsemesi gibi sırtıyor. "Hepsi onun sayesinde. Ben sadece onun yanında şanslı bir piç kurusu oldum."

"Ama seni öldürürsem, ona kolayca ulaşabilirim. Eminim bunun çok iyi farkındasındır."

"Karımı bu işe karıştırma. Beni istediğin kadar tehdit edebilirsin, ama arkadaşımı Isabel'i işe almaya ikna ettiğin anda senin geldiğini gördüm. Benim ve karımın hayatını tehdit etmek, Turner Otellerini sana devretmem için beni zorlayamaz. Aptal, kokainman babamın planladığı gibi."

Conti gururlu bir baba gibi ona gülümser. "Demek anlaşıyor biliyorsun?"

Jake başını sallar. "Evet. İmzalanmamış belgeleri buldum. Her şeyi sana devredecek ve emekli olacaktı. Satın alma fiyatı çok iyiydi,

bunu kabul ediyorum. Turner Hotels halka açık bir şirket olmadığı için, önünüzde pek bir engel yoktu."

"Onun kalbi hariç."

Jake gülüyor. "Onun kalbi hariç. Zaten hiç kalbi yoktu, sonunda pes etmesi şaşırtıcı değil." Gerçek şu ki, Jake'in babası Turner Hotels'i Anthony Conti'ye asla devretmezdi. En azından isteyerek. Ama bugün burada kanıtladığımız bir şey varsa, o da Anthony Conti'nin tehditlerinden başka bir zorlama yöntemine ihtiyaç duymadığıdır.

"Peki ya arkadaşının hayatını tehdit edersem?"

Jake dik durur, ama benim tarafıma bakmaya cesaret edemez. "Benim ve karımın hayatını tehdit ettiğin gibi mi?"

"Sizi öldürmek istemem, Bay Turner. İster inanın ister inanmayın, size saygı duyuyorum. Ve karınız yeterince acı çekti. Eminim bu konuda benimle aynı fikirdesinizdir. Bu işin nasıl sonuçlanacağına bağlı olarak, ölecek tek kişi arkadaşınız olacak. Benim olanı isteyen adamlara karşı hoşgörülü davranmam."

"Ne kadar da hoş," dedi Jake, ifadesiz bir yüzle. "Ben de arkadaşlarımı öldüreceklerini söyleyen adamları hoş görmem. Ve karımı tehdit eden adamları hiç hoş görmem. Zaten bu karmaşaya girme sebebimiz de bu değil miydi?"

Conti yine o aptalca kıkırdama şeyini yapıyor. Sanki o kadar kötü ve korkutucuymuş gibi.

"Güvenlik kulemizden bir tablet aldım. Turner Hotel'in sunucularındaki her şeye erişim sağlıyor. Tüm güvenlik sistemlerinize. Müşterilerinizin kredi kartı numaraları, telefon numaraları ve adresleri dahil tüm korunan bilgilerine. Oyun kameralarına. Gelişmiş tanıma yazılımınıza. Liste uzayıp gidiyor. Kesinlikle her şey benim elimde. Ayrıca Strip'teki üç otelinize adamlarımı yerleştirdim. Bunu biliyorsun çünkü onları oraya ben yerleştirdim, böylece onları kumar oynarken yakalayabilirdin, ama bilmediğin şey, onların güvenlik ekiplerinin dikkatini dağıtmak için orada oldukları. Adamlarım kumarhanelerinin her yerinde ve yerlerinde, güvenlik kulelerini ele geçirmek için benim emrimi bekliyorlar. O yüzden seninle bir anlaşma yapacağım, Bay Turner. Las Vegas'taki üç otelinizi bana devredin, geri kalanını size bırakayım."

Jake'in gözleri büyüdü ve neredeyse istemsizce bir adım öne çıktı.

"Evet, doğru duydunuz. Bana o üç oteli verin, siz ve eşiniz benden sonsuza kadar kurtulun. Sizi öldürmeyeceğim, onu da öldürmeyeceğim."

Adamlarımı geri çekip tabletinizi iade edeceğim. Adamlarımdan aldığım veya alacağım hiçbir bilgi kamuoyuna açıklanmayacak, bu da sizi ve şirketinizin itibarını mahvedecek. Milyonlarca insan tehlikeye girecek. Size bunu garanti edebilirim. Eğer kabul etmezseniz, karınızın ölümünü ve şirketinizin batışını izleyeceksiniz."

Jake tereddüt eder, isteksiz bakışları uzun bir süre bana takılır, sonra tekrar Conti'ye döner. "Peki ya Maddox?"

"Bunu zaten konuştuk. Seninle yaptığımız anlaşma ne olursa olsun, bu noktada onun yaşamasına izin veremem. Ama arkadaşının hayatının nasıl sona ereceği sana bağlı. Bana o otelleri verirsen, işini çabucak bitiririm. Vermezsen, hiç kimsenin yaşamadığı kadar acı çekmesini sağlarım."

Jake sertleşir, elini koluma uzatır, sanki bir şey yapacakmış gibi, ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Artık bunun için çok geç. Ama Jake hala ağzını kapalı tutuyor.

Lanet olsun, Jake!

"Yapacak," diyorum, dişlerimi sıkarak. "Otelleri devredecek."

"Hayır. Yapmayacağım."

"Evet, imzalayacaksın!" Dönüp arkadaşşıma bağıryorum, gözlerim alev alev yanıyor, yumruklarım kanı çekilmiş birer top gibi sıkılmış. "İmzalayacaksın Jake. Benim için ölmeyeceksin, Fiona da öyle. Özellikle Fiona. İkinizin bir araya gelmesi için çok fazla zaman harcadım. Niklas Vaughn'u öldürdüm, böylece o güvende olacaktı. Sen Turner Otellerini yeniden inşa etmek ve yeniden düzenlemek için çok fazla zaman harcadın, onun yıkılmasını izleyemezsin. Ben zaten öldüm. Bu tartışmaya açık bir konu değil, pislik. Onun saçmalıklarını imzala ve git."

"Onunla ilişki kurmak zorundaydın," diye tısladı Jake, sesindeki kötülük açıkça belliydi.

"Ne yapmam gerekiyordu? Bir adamı öldürdüm, meşru müdafaa olsun ya da olmasın. Ama hey, birkaç yıldır her şey yolunda gidiyor. Oğullarından birine benim adımları ver ve buradan defol git!" Onu itiyorum. Sertçe. Çünkü bu olay patlak vermeden önce Isabel'i de alıp giderse, benim için daha iyi olur. Birkaç adım geri çekiliyor. "Bunun benim için böyle olacağını biliyordun. Benim için böyle olmasını *istiyorum*."

Jake bana başını sallıyor, yanakları kızarıyor. "O senin suçun değildi dostum."

Şimdi geri adım atma sırası bende, çünkü bu beni hazırlıksız yakaladı. Tabii, fazla konuşmuş olabilirim. Biraz fazla ileri gitmiş olabilirim. O anın heyecanına kapılmış olabilirim. Ama bu? "Yapma," diye uyarıyorum, çünkü onun

sarhoş ve uyuşturucu etkisinde araba kullanıp kaza yapmamın ve Kim'i öldürmemin benim hatam olmadığını söylemesini dinleyemem. Öyleydi. Evet, babasının da bunda payı vardı. Büyük bir payı, bunu kabul ediyorum ve üstleniyorum. Ama o gece yaptıklarım bir gerçek. Toksikoloji testimin ve kanımdaki alkol seviyesi bir gerçek. Kim öldü. Bu da bir gerçek.

Ellerini havaya kaldırıyor, ama ifadesi değişiyor ve biliyorum, bunun onun için ne kadar zor olduğunu *biliyorum*. Bu yolda attığımız her adım bizi buraya getirdi. Duruyoruz, ikimiz de nefesimizi topluyoruz. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, onun kahverengi gözleri benim mavi gözlerime, ve sonsuz bir sessizlikten sonra, başımı sallıyorum.

O, şimdiye kadar duyduğum en ağır nefesi verir ve boğuk bir sesle, "Yapacağım" der.

O anda silah ateşlenir ve ben yere yığılırım.

OTUZ BİR

ISABEL

YAVAŞ ÇEKİMDE HİÇBİR ŞEY OLMAZ. Kitaplarda okuduğunuz ve filmlerde gördüğünüz hep budur. Duyularınız en üst seviyedeysen ve her şeyi kare kare algılayabildiğinizde, olaylar yavaşça ortaya çıkar. Evet, işler böyle yürümüyor. En azından benim için öyle.

Bu kaos. Duyularım yıpranmış. Zihnim, çılgına dönmüş, dehşete kapılmış, adrenalın ve sisle karışık bir karmaşa. Conti'nin Morgan'ı öldürmesinden sonra kan, ölüm ve barut kokusu hala havada asılı kalmış. *Tanrım*. Morgan öldü ve ben çarpık bir panik içinde terliyorum.

Çünkü Anthony Conti'nin yanında durmuş, onun, Jake ve Maddox arasındaki konuşmayı dinliyorum. O kadın, Maddox'la yattığını itiraf ettikten sonra, deli bir hayvan gibi Maddox'un ağzını öperken onu izliyorum. Ve işte tam da bu noktada takılıyorum. En azından bir süreliğine. Saniyeler mi? Dakikalar mı? Emin değilim. Uygun bir referans çerçevesi oluşturmak için çok gerginim. Çünkü ilk tepkim, yalancı, iki yüzlü, pislik bir erkek olduğu için Maddox'tan nefret etmek. Uzanıp, zaten hırpalanmış yüzüne bir tokat atmak istiyorum. Hatta benim saydığım biriyle yatan kadına da aynısını yapmak istiyorum. Kıskançlık mı? Evet, beni oldukça yiyip bitiriyor.

Ama sonra bir şeyin farkına
varıyorum. Maddox beni
aldatmaz.

Maddox, benim bekaretimi sevgi, şefkat ve sabırla aldı. Maddox, gözlerimin derinliklerine bakıp beni sevdiğini söyledi. Maddox, benim için her şeyi riske attı. *"Sen, her şeyi riske atarak kurtarmak istediğim kızsın."* O gece kulüpte kucağına oturup ona pişman olacağı kız olacağımı söylediğimde bana söylediği sözler bunlardı. Şu anda ben öyle biriyim, çünkü bizi bu noktaya ben getirdiğimi hissediyorum. Belki öyle, belki değil, ama öyle hissediyorum.

İnsanlara
güvenmiyorum. Hiç
güvenmedim.

Çocuklarının temel ihtiyaçlarını karşılamayan uyuşturucu bağımlısı bir anne, bunun için uygun ortamı yaratır. Anthony Conti'nin yalancı, aldatıcı bir canavar olması da bunu pekiştirir. Ve sarhoş, tacizci, azgın erkeklerle

sözde iyi konuşan ama tek bir şeyin peşinde olan erkeklerle çevrili olmak, bunu kesinleştirir. Güvenebileceğin tek kişinin kendin olduğunu öğrenirsin. Başka bir insanın önünde savunmasız olmanın pahalıya mal olan bir hata olduğunu öğrenirsin. Aşkın parlak, ışıltılı bir elma gibi görüldüğünü, ama gerçekte geçici, şartlı ve tehlikeli derecede zehirli olduğunu öğrenirsin.

Sadece... Maddox ile durum böyle değildi.

Kucağına oturur, gözlerine bakardım ve bana yansıyan dürüstlüğünü ve samimiyetini görürdüm. Onun sevgisi koşulsuzdu. Benim çirkin ve karanlık yanlarımı biliyordu ve adımlarında tereddüt etmeden bunlarla yüzleşti. Ona güvenebileceğimi defalarca kanıtladı. *"Sana her zaman her şeyi anlatamam. Sakladığım şeyler var. Ama nihai amacım seni güvende, korunaklı ve hayatta tutmak."* Bunlar, bekaretimi kaybettiğim gece bana söylediği sözlerdi. Aslında, Conti'ye benim çok genç olduğumu, onun çalışanı olduğumu ve düşüncelerinin çok kirli olduğunu söylediğinde ima etmeye çalıştığı şeyin bu olduğundan eminim.

Peki, onu öpen kadın? Evet, bu acı verici. Onunla gerçekten yattı mı? Bilmiyorum. Ama içgüdülerim yatmadığını söylüyor. Maddox böyle bir şey yapmaz. Bunu biliyorum. *Onu* tanıyorum.

Bu da bir şeylerin yolunda olmadığı anlamına geliyor.

Maddox ve Jake şu anda Conti'nin talepleri hakkında bağırıyorlar, tartışıyorlar. Maddox, Jake'i kendini, Fiona'yı ve Turner Otellerini kurtarmak için anlaşmayı kabul etmeye zorluyor. Bu, Maddox'un... ölmesi anlamına gelse bile mi? Doğru mu duydum? Maddox ölecek mi? Kendini feda etmek, onun tereddüt etmeden yapacağı bir şey. Ama birdenbire, onların kavgasını izleyemiyorum. Muhtemelen izlemeliyim. Bu durum, bu konuşma, şüphesiz şimdiye kadar duyduğum en yoğun şey. Bunun ardındaki anlamlar yüzümden gözyaşları akıtıyor, gömleğime damlıyor. İçim altüst oluyor, çalkalanıyor. Dinliyorum. Çok etkilenmiş durumdayım. Öyle ki, nefes almayı bıraktığımı düşünüyorum. Maddox'u kaybedemem. Bu düşünce bile boğazıma tekrar tekrar safra yükselmesine neden oluyor ve onu yutmaya devam etmeliyim, yoksa her yere kusacağım. Ama burada bir terslik varsa, Maddox'un ölmesi mümkün değil. Birisi bunu engelleyecektir. Engellemek zorundadırlar.

Ve şu anda baktığım kişi o biri. Jake ya da Maddox ya da Conti bile değil.

Hayır. Bütün bu süre boyunca Jake'e silah doğrultmuş olan adamı izliyorum.

Ve o da beni izliyor.

Sonunda onu nereden tanıdığımı anladım.

Koyu saçlı, keskin yeşil gözlü adam. Uzun zaman önce Morgan'la yürürken, Fiona'nın kucakladığı Maddox'la birlikte gördüğüm adam. Bana bakan adam. Hiçbir şey ifade etmiyor. Sırtış ya da göz kırpma yok. Tanıdığımı gösteren hiçbir işaret yok. Ama bu tarihi hesaplaşmanın ortasında bana bakıyor. Ama sonra...

"Ben yaparım," diye bağıyor ve önceden düşünmeden ya da tepki süresi olmadan, solumdaki adam Anthony Conti elini kaldırıyor ve Maddox'u göğsünden vuruyor.

Aynen böyle.

Maddox geriye düşer. Sadece düşer, yere yuvarlanır ve karnı üzerine sertçe çarpar, kolları iki yana açılır. Ağzım açık kalır, ama ses çıkmaz. Morgan'ın gözümün önünde vurulduğu zamanki gibi değil. Onun düşüşünü izlerken tek düşünebildiğim şey, yanıldığımdır. Bu koyu saçlı, yeşil gözlü adam öylece durup arkadaşının vurulmasına izin verdi. Jake öylece durup buna izin verdi. Hatta, ona yeşil ışık yaktı. Maddox'un yaptığı her şey planlı ve iyi düşünülmüş değil, çünkü ben burada durmuş, onu yerde izliyorum ve vücudunun altından kan sızıyor.

Kan.

Koyu kırmızı kan ve çok fazla. "Çok fazla kan var," diye fısıldıyorum.

Jake kıpırdamadı. Benim gibi Maddox'un cesedine bakıp bakmadığını bilmiyorum, çünkü ona bakamıyorum. Ondan nefret ediyorum. Maddox'un ölmesine izin verdiği için ondan nefret ediyorum. Maddox'un ölmesine izin verdiği için bu koyu saçlı, yeşil gözlü adamdan nefret ediyorum. Onunla seks yaptığını iddia eden kadından nefret ediyorum, çünkü bunun yalan olduğunu biliyorum. Ama onu öldürdüğü için Anthony Conti'den kesinlikle nefret ediyorum. Morgan'ı öldürdü, şimdi de Maddox'u öldürdü ve ben yapamıyorum. Tanrım, yapamıyorum.

Bir adım öne çıkıyorum, Maddox'un cansız bedenine yaklaşıyorum. Neden kimse konuşmuyor? Neden kimse hareket etmiyor? Yoksa hareket ediyorlar da ben sadece Maddox'u mu görüyorum? Nefes almıyor. En azından görünürde öyle. Ve kan. Tanrım, kan akmaya devam ediyor. Şimdi kanın içinde duruyorum, o kadar çok kan var ve Maddox'a o kadar yaklaşmışım.

Maddox. Ölmemiş olamazsın.

Çömelerek elimi sırtına, omuz bıçaklarının tam arasına bastırıyorum. Nefes almıyor. *Aman Tanrım. Hayır. Lütfen Maddox, nefes al. Beni bırakma. Sana ihtiyacım var.*

Ama o gitti. Maddox gitti.

Ayağa kalkıp Maddox'tan uzaklaşıyorum çünkü artık ona bakamıyorum, ona dokunamıyorum ve o anda Jake'in bir zamanlar oturduğum sandalyenin arkasına ellerini sıkıca tutarak durduğunu fark ediyorum. Nefesi zorlanıyor ve sanki aklını kaçırmış gibi başı eğik. Conti ise... kusursuz. Lanet olası neşeli. Aslında etrafta dolaşıp doğru belgeleri arıyor. Ciddi mi bu adam? Bütün bunlar birkaç otel için mi? Maddox'un beni istediği fikri için mi?

Ve şimdi Maddox öldü.

Conti konuşuyor, ama söylediklerini duyamıyorum. Kulaklarım çınlıyor, kan kulaklarımdan akıyor ve çok gürültülü. Sanki kafatasımın içinde bir helikopter kalkıyor. Conti bana umutla bakıyor.

"Isabel?" diye soruyor, bir cevap bekliyor, ama benden ne istediğini hiç bilmiyorum.

Sanki bedenimin dışındayım. Sanki zihnim başka bir yerde ve ben bu alternatif gerçeklikte mahsur kalmışım gibi. Çünkü bu gerçek olamaz. "Onu buradan çıkarın," diyor birine, ama beni tutan eli itiyorum. Gözlerim ellerime düşüyor, Maddox'un kanını arıyorum çünkü ondan geriye kalan tek şey bu. Ve bu düşüncenin ne kadar iğrenç olduğunu kavrayamadan, ellerimin titremediğini fark ediyorum. Birazcık bile titremeyen eller. Ve bu beni çok mutlu ediyor.

Çünkü Jake berbat durumda. Morgan ve Maddox öldü. Sarışın kim bilir nerede ve koyu saçlı, yeşil gözlü adam birdenbire yanımda belirir. Belki de beni buradan çıkarmaya çalışan oydu, ama bana dokunmuyor. Sanki ne yapacağımı tam olarak biliyor ve bana seçenek sunuyor gibi, çünkü elinden silahı alıyorum ve o beni durdurmuyor. Ve birdenbire, tüm o sesler geri geliyor. Vücudumdaki kan artık kulaklarımı sağır etmiyor. Her şeyin farkındayım. Her şeyi görüyorum.

Conti'nin silahı masanın üzerinde, çünkü bu kibirli aptal, burada kimsenin ona karşı gelmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyor. Ama bu noktada kaybedecek hiçbir şeyim yok. Umursayacak hiçbir şeyim kalmadı. Maddox öldü ve ben o aptal herife aşık oldum. Justin'in eğitiminin masrafları da ödendi. Ama en önemlisi, Anthony Conti'nin yaşamasına izin veremem. O ölmeyi hak ediyor ve ben onu öldürmek zorundayım.

"Silahı indir Isabel," diyor Conti, sanki emirleri bu noktada benim için bir anlam ifade ediyormuş gibi. "Hemen, yoksa pişman olursun." Arkamdaki birini işaret ediyor, muhtemelen Maddox'a silah doğrultmuş olan adam ve

“Onu yakalayın” diye bağıırır. Ama kimse bana dokunmaz. Arkamda bir arbede ve acı dolu inlemeler duyarım, ama hedefimden gözümü ayırmaya cesaret edemem.

Eylemlerimi iki kez düşünmeden silahı ateşlerim. Jake geriye atlar, yolumdan çekilir, ama ona vurmaya yakın bile değildim. Hayır, daha önce hiç silah ateşlememiş olabilirim, ama ilk denemem için o kadar da kötü değildim. Mermi, Conti'nin başının yanındaki beton duvara çarpar.

"Isabel," diye bağıırıyor, yüzünde şok ve belki de biraz korku beliriyor. Bunun bir uyarı ateşi olduğunu düşünün. Neredeyse yere yapışacak kadar eğiliyor, ama çabucak toparlanıp, Jake'in elinde olan kendi silahını kapmaya çalışıyor. Akıllı adam. Jake dönüp arkamda bulunan silaha ateş ediyor. Kimsenin öldüğünü bilmiyorum ve umurumda da değil. Anthony Conti'ye söylemek istediğim çok şey var. Yıllar boyunca biriken şeyler. Savaş ve Barış kalitesinde şeyler. Ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. Tam olarak nasıl söylemek istediğimi bilemiyorum. Ve gerçekten, bu noktada ne önemi var ki? Hayatı bitti ve belki bir gün, eğer bunu atlatırsam, mezarına her şeyi anlatacağım.

Onun soğuk, siyah gözlerine bakıyorum ve nefretim bana yansıdığını görüyorum. Şaşırmış durumda, bu neredeyse komik. Bir insan nasıl bu kadar kibirli olabilir? Son bir kez adımı bağırdığını duyuyorum ve sonra kapının diğer tarafındaki adamına bağıırıyor. Umurumda değil ve zaman kaybetmiyorum, Jake bir kez daha ateş etmeden silahı ateşliyorum. Son üç yıldır beni kölesi gibi tutan, kardeşimin hayatını sürekli olarak başımın üzerinde tutan, her fırsatta beni tehdit eden adamı öldürmenin zevkini tatmayacak. Beni döven, annemi, Morgan'ı ve Maddox'u öldüren adam. Maddox'u öldürdü. Silahı tekrar tekrar ateşliyorum, geri tepme çok şiddetli, neredeyse beni yere düşürüyor. Silah büyük, benim küçük ellerim için çok büyük ve ateş etmek zor. Parmaklarım bu çabadan kramp giriyor ama durmuyorum.

Silah sonunda tatmin edici bir tıklama sesi çıkarır, bu da mermilerin bittiğini gösterir ve kimi veya neyi vurduğumu bile anlayamam. Gözlerim gözyaşlarımdan ağırlaşmış, göremiyorum çünkü az önce Justin'in biyolojik babasını öldürdüm. Onun tüm eğitim masraflarını karşılayan ve bana onun velayetini veren adamı. İyi ya da kötü, son üç yıldır beni sevdiğini söyleyen adamı. Beni annemle yaşadığım kötü durumdan kurtaran adamı. Bana iş veren adamı. Beni Maddox'la tanıştıran adamı.

Silah parmaklarımın arasından kayıyor ama onunla birlikte yere düşüp tamamen bırakmadan önce, güçlü kollar belimi sarıyor. Koyu saçlı, yeşil gözlü adamın bana dokunmasını istemiyorum. Jake Turner'ın, sarışının ya da Conti'nin adamının bana dokunmasını istemiyorum.

sarışın ya da Conti'nin adamının bana dokunmasını istemiyorum. Bana dokunmasını istediğim tek adam öldü, bu yüzden onları itiyorum, beni tutan kararlı elleri çılgınca tokatlıyorum.

"Hayır," diye bağıyorum, ama onları durdurmak için çok geç. Jake, sarışın, koyu saçlı, yeşil gözlü adam ya da Conti'nin adamı değil. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, tamamen siyah giyinmiş bir adam.

"Luke Walker?" diyorum ve o, adını hatırladığım için gülümsüyor. Ben aynı duyguyu paylaşıyorum.

O, şimdi etrafta sürünmekte olan bir grup *ajana* "Olay yeri umurumda değil. Sadece teknolojiyi istiyorum. Bana kalırsa, Conti'nin ölümü bize bir sürü zaman ve evrak işinden kurtardı. Anthony Conti ve adamının vurulması meşru müdafaaydı. Anthony Conti köşedeki çocuğu vurup öldürdükten ve sonra Maddox'u vurduktan sonra yapıldı. Bu odada buna veya bu olayın sonuna itiraz eden var mı? Bunu bir sonraki aşamaya taşımamız gerektiğini düşünen var mı?"

Sesi doğrudan. Tonu keskin. Onlarca kişi, ne yapıyorlarsa yapıyorlarsa, aynı anda durur ve bize döner. Bu anda, sarışın ve koyu saçlı, yeşil gözlü adamın gittiğini fark ederim. Hayatta kalanlar sadece Jake ve beniz.

"Tamamdır."

"Hayır."

"Hadi bunu halledelim ve gidelim."

Şaşkınlık ve hayretle hepsine göz kırpıyorum.

Men in Black'teki gibi giyinmiş ajanlardan biri bana yaklaşır ve gözlerimin içine bakar. "O benim kuzenimi öldürdü," der bana. "Bir sonraki restoranını açacağı yerde onu öldürttü. İntihar gibi gösterdi, ama vücudunda savunma yaraları vardı. Kanıtlayamadım ve yerel yetkililere baskı yapamadım."

Yutkunup başımı salladım. Ölen kuzenine o kadar benziyordu ki, onu bir an bile karıştırmadım.

"Bu emri yerine getiren adam, bugün The Turner Grand'da yüksek bahisli bir kumar hilesinin parçası olarak gözaltına alındı. Eminim Bay Turner size bu konuda daha fazla bilgi verebilir."

Boynunda FBI rozeti olan takım elbiseli adam elini bana uzattı. "Teşekkür ederim."

El sıkışıyoruz. "Siz de."

"Köşedeki çocuğu o öldürdü," diye açıklıyor Jake, Maddox'un cesedinin yanında yerde otururken. "Adı Morgan Fair. Isabel ve ben onu yaparken gördük. Ayrıca benim, karımın ve Maddox'un hayatını da tehdit etti. Gerekirse bunun için tanıklık edebiliriz."

"Balistik inceleme yapıp olay yerini inceleyeceğiz, çünkü yapmak zorundayız, ama Luke haklı. Bugün burada ne olduğu oldukça açık bence," diyor içlerinden biri, gözleri odayı tararken. "Evet," diyor yavaşça. "Sanırım birkaç saat içinde her şeyi açıklığa kavuşturacağız." Gülümsüyor ve sanki aramızda karanlık bir sır varmış gibi bana göz kırpmıyor. Belki de vardır.

Jake, kahverengi gözleri kararmış ve öfkeli bir şekilde Luke'a döner. "Geç kaldın."

"Biliyorum. Üzgünüm. Ama bana fazla zaman tanımadın. Mümkün olduğunca çabuk geldik. Görünüşe bakılırsa, istediğiniz gibi olmasa da hepiniz durumu idare etmişsiniz."

Jake, anlamıyormuş gibi Luke'a başını sallar. "Bugün Conti dışında kimse ölmemeliydi. Hak etseler de etmeseler de." Jake, Maddox'un cesedinin yanına diz çöker. "Hadi ama dostum," Jake, Maddox'un yanağına hafifçe vurarak onu ikna etmeye çalışır. "Nefes almalısın. Acıdığını biliyorum, ama kız arkadaşın çıldırmak üzere ve..." Jake duraksar, odadaki tüm ajanlara bakar.

"Anthony Conti'yi senin için öldürdüm," Luke Walker, sesinde inanamama havasıyla cümleyi tamamlar. "Sorun değil. Burada olanlarla ilgili raporumuzu değiştirmeyecek."

Kafamı sallıyorum, adrenalininim tamamen tükendiği için vücudum şiddetli bir şekilde titriyor. Az önce bir adamı öldürdüm. Anthony Conti'yi. *Benim* Anthony Conti'mi. Onu kaç kez vurduğumu bilmiyorum, ama ajanlar sanki soruşturma yapmayacaklarmış gibi onu bir çuvala koyuyorlar. Yeterince polisiye dizi izledim, normalde bu kadar çabuk hareket etmediklerini biliyorum. Burada ne haltlar dönüyor? Luke Walker da kim? Belli ki Grant Technologies'in yöneticisinden çok daha fazlası.

Luke sonunda beni serbest bırakıyor ve ben yeni doğmuş bir tay gibi sendeleyerek ilerliyorum, gözlerim Maddox'a kilitlenmiş durumda. Onun bedenine bakarken ağırlığımı zorlukla taşıyabiliyorum. Hâlâ yüzüstü yatıyor. Her yer hâlâ kanla kaplı. Yüzü hâlâ solgun beyaz.

Ama nefes alıyor.

"Siktir," diye sessizce tıslar ve dudaklarımdan, çıkabileceğini bilmediğim bir hıçkırık çıkar. Dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzümü ellerimle kaparken

kontrolümü kaybetmeye başlıyorum. Büyük, çirkin, hıçkırıklarla, nefes alamadan ağlıyorum.

"Bu sandığımdan daha çok acıtıyor." Onun yüksek ve kaba bir nefes verdiğini duyuyorum. "Isabel?"

Cevap veremem. O öldüğü için aklımı kaçırmakla meşgulüm. *O öldü!* Sırtını elledim ve nefes almadığını doğruladım. Yapışkan, kırmızı kanına bastım. Eğer gerçekten hayattaysa, bana bunu yaşattığı için onu tekrar öldürmek istiyorum.

"Sen ölmüştün!"

"Bebeğim," sanki gerçekten acı çekiyormuş gibi homurdanarak yavaşça sırt üstü yuvarlandı. Güzel mavi gözleri yavaşça açıldı ve etrafındaki manzarayı taradıktan sonra bana odaklandı. Manzara umurunda değil. Her yerde insanlar ne yapıyorlarsa yapıyorlar. Ama Jake hala Maddox'un hemen yanında diz çökmüş durumda ve ben hareket edemiyorum. Hareket edemiyorum.

"Seni orospu çocuğu. Senden nefret ediyorum!" O aptal herif bana uzanınca havayı tokatlayarak öfkeyle bağıriyorum. "Bana bunu nasıl yaparsın? Neden bana söylemedin? Nasıl bana bunun gerçek olduğuna inandırdın?"

"Buraya gel."

Kafamı sallıyorum, ama kararlılığım sarsılıyor. Bir parçam ona gitmek istiyor. Beni kucaklamasını, atan kalbini hissetmek istiyorum. O yaşıyor. Yani, ölmedi. "Seni vurdu. Seni vurduğunu gördüm. Kanına bastım. Nefes almıyordun."

"Üzgünüm," diyor, sesi gergin. "Beni vurdu. Normalde böyle yapmaz. Adamına bunu yapmasını emredecekti, sonra da Conti'yi öldürecektik. Ama işler planlandığı gibi gitmedi. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi. Yine de, buraya gelmeden çok önce, ofisimde üstümü değiştirirken önlem almıştım. Kevlar'dan yapılmış bir ceket giyiyorum ve bunlar sahte kan paketleri. Ama böyle olmamalıydı. Senin burada olmaman gerekiyordu." Yine bana uzanır, elini dizime koyar. "Çok üzgünüm Isabel. Çok üzgünüm."

Yine başımı salladım, gözyaşlarım durmak bilmiyordu. "Öldüğünü sandım. Öldüğüne *inandım*. Onu vurdum. Seni öldürdüğün için onu öldürdüm."

"Isabel." Sesi asit içine batırılmış çakıl gibidir. "Bilmediğin çok şey var."

"Hayır," diye bağıriyorum, elini benden uzaklaştırıyorum. Bana dokunmasını istemiyorum. "Bilmediğin çok şey var. Seni aptal piç. Benim için nasıl bir his olduğunu bir düşün. Roller tersine dönseydi ne olurdu bir düşün."

Gözlerini kırıştırıyor, yüzünde acı ve pişmanlık dolu bir ifade var. Gözleri donuklaşıyor, ama umurumda değil, çünkü bir ipucu bulduğunu sanıyor olabilir, ama yok. O, hayatımın en kötü anıydı ve bu çok şey ifade ediyor.

"O hissi çok iyi bilirim." Eli benim elimi bulur. Elimi tutmasına izin veririm ve o da elimi sıkar. "Sevdiğin kişinin öldüğüne inanmak. Biliyorum. Ve senin bunu yaşamayı hiç istemedim. Tanrım," diye içini çekiyor. "Izzy, bebeğim." Elimi tekrar sıkıyor. Gözlerime bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Seni seviyorum ve çok üzgünüm. Sonsuza kadar bunun için üzgün olacağım."

"Bir adamı öldürdüm. O öldü ve ben sana güvenmiştim." "Isabel..."

"Hayır! Sana güvendim. Ve sen bunu paramparça ettin. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Ben bir katilim. Ondan daha iyi değilim."

Böyle olmamalıydı.

Ama oldu ve şimdi bununla yaşamak zorundayım. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve birdenbire sessizleşen Maddox'tan dikkatimi başka yöne çeviriyorum. İyi. Onun aptal sözlerine tahammül edemiyorum. Arkanı dönüp Anthony Conti'yi kefenlediklerini izliyorum. Onu son kez görüyorum, bu yüzden tamamen örtülene kadar izliyorum. En kötü, en acı verici suçluluk duygusu beni vurur. Justin. Az önce Justin'in babasını öldürdüm. Conti kötü, acımasız ve karanlıktı ve evet, ölmeyi hak etmişti. Onun öldüğüne pişman değilim. Tetiği çektiğime pişmanım. Şimdi gidip kardeşime babasını öldürdüğümü söylemeliyim.

OTUZ İKİ

ISABEL

'den tek başıma çıktım. Maddox o sırada oturmuş, yüzünü ve vücudunu silerek temizliyordu. Gözleriyle bana yalvarmaya devam ediyordu, ama onun halini görmeye dayanamıyordum.

Belki de Conti tarafından ne kadar kötü bir şekilde kandırıldığımı yeni öğrenmemiş olsaydım, Maddox'un yaptıklarına farklı bir gözle bakardım. Belki de onun yaşadıklarına ve yapmaya çalışıklarına daha fazla değer verirdim. Jake Turner'ın bu olaydaki rolünü anlıyorum. Bu onun şirketi. Onun karısı. Ve bir dereceye kadar Maddox'un rolünü de anlıyorum. Ama tanrım, insanların bana yalan söylemesinden bıktım. İnsanların gerçeği saklamasından bıktım. Jake beni dışarıya kadar takip etti, ama ona Maddox'a söylediğimi söyledim.

İkisini de bir daha görmek istemiyorum.

Eve gittim ve polis veya FBI'ın kapımı çalmasını sabırla bekledim.

Gelip beni tutuklamalarını.

Hiç gelmediler ve ben de internete girip haberleri takip edecek cesaretim yoktu. Kablolulu televizyonun olmaması bazen avantajlı olabiliyor.

Bir adamı vurduktan yirmi dört saat bile geçmeden, güneşli bir günde Connecticut, Hartford'ın hemen dışındaki Bradley Havaalanına indim. Justin'in ameliyat olduğu hastane havaalanından yaklaşık kırk dakika uzaklıkta. En ucuz olanı olan boktan bir araba kiraladım ve büyük bir kaza yapmadan bir şekilde oraya vardım. Ben araba kullanmam. Yani, kullanmışlığım var. Annemin bir arabası vardı ve ehliyetimi almadan çok önce, onunla işlerimi hallederdim. Ama çok uzun zamandır araba kullanmadım ve bunun beni çok korkuttuğunu söylemek yetersiz kalır.

Yine de, sürüşün gerektirdiği odaklanma için minnettarım.

Dün gece, evde tek başıma düşüncelerimle baş başa kalmak çok zordu. Maddox bana gelmedi. Çoğunlukla rahatlamıştım, ama yine de içimde bekleyen küçük bir parça vardı. Umut eden. Eğer beni gerçekten sevseydi, gelip benim için savaşırdı diye düşünen. Gelmedi. Bu sabah kalktım, sahip olduğum tüm kıyafetleri topladım, bir taksiye bindim ve geri dönme niyetim olmadan havaalanına gittim. Yani, o kasabada benim için ne var ki

? Hiçbir şey. Artık beni rehin tutan bir mafya patronu yok. İşim yok. Erkek arkadaşım yok.

Özgürüm.

Bu hem özgürleştirici hem de zayıflatıcı bir duygu, çünkü şimdi ne yapacağım?

Ana resepsiyonda check-in yaparken, ziyaretçi etiketi verdiler ve nereye gitmem gerektiğini söylediler. Justin geceyi burada geçirdi, ama aktarmalı uçağımdan önce doktorla konuştuğumda, beni bekleyeceklerini, ama bugün onu taburcu etmeyi planladıklarını söyledi. Justin okuluna, yurduna geri dönebilir, ama daha yeni ameliyat oldu. Doktor, Justin'in iyileşme sürecinde olduğunu ve yurduna döndüğünde iyi olacağını söyledi. "Gençler dirençlidir ve çabuk iyileşir," dedi.

Justin'in hastane odasına girdiğimde, haklı olduğunu gördüm. Justin odasında dolaşüyor, kulağında cep telefonu var. Bileği, düşündüğüm gibi alçıya alınmamış. Bir tür atel takılmış. Ayrıca hastane önlüğü de giymemiş. Kardeşim, üzerinde "Hollister Prep Lacrosse" yazan gri eşofman altı ve ona uyan bir tişört giyiyordu. Açık kahverengi saçları dağınıktı ve vay canına, küçük kardeşim *boy* atmıştı. Ve yakışıklı olmuştu. Buna gülümsedim, onun bir erkeğe dönüştüğünü ilk kez fark ettim.

Justin beni hastane odasının kapısında dururken görür ve yüzünde bir gülümseme belirir. Onda Anthony Conti'den hiçbir iz görmüyorum ve bu yüzden odayı geçip, telefonu hala kulağına dayalı olmasına rağmen kollarıma onu sarıyorum. "Gitmeliyim dostum. Kız kardeşim geldi. Evet. Sonra görüşürüz."

Telefonunu hastane yatağına atar ve aynı şevkle bana sarılır. "Ne oldu böyle?" diye sorar sonunda, geri adım atıp yaralanmamış eliyle yüzümü avuçlar. Morgan'ın vurduğu yerde şakağımda bir çürük var. Justin kapıya doğru bakar ve yalnız olduğumuzdan emin olunca, "Haberlerde her yerde bu konu var ve burada televizyonda başka bir şey yok, ben de izliyorum." der.

Nefesimi verip geri çekildim, gözlerim durduramadan yaşardı. "Çok üzgünüm." Yatağının kenarına oturdum, o da beni takip edip önümde bekleyerek durdu.

"Patronun onu öldürdü mü?"

"Ne?" Kafamı ona doğru kaldırıyorum. Justin'in çok güzel yeşil gözleri vardır. Her zaman onunla paylaşmak istediğim bir şeydi, annemizin gözleri gibi olsa da.

"Ne demek istiyorsun?" Kafamı sallardım. "Hayır." Yutkunurum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için nefes alırım. "Onu *ben* öldürdüm."

Düşük bir ısıklık çalar ve bir kez daha kapıya bakar. "Hayır. Sen öldürmedin." Gözleri benimkilere bakar ve sözlerinin ardındaki anlam çok açıktır. "NBC ve CNN, Turner Hotels'ten Maddox Sinclair'in, Conti'nin bir stajyeri öldürdükten ve kendisine ateş ettikten sonra, kendini savunmak için Anthony Conti'yi öldürdüğünü bildirdi."

"Morgan Fair," diye ekledim, çünkü onun ölümü, tüm bu olaydaki rolü, kabullenmesi zor bir şeydi.

"Doğru. O stajyer." Başını salladı.

"Justin..." Nasıl başlayacağımı bilemeden sözlerim kesildi. Sonunda cesaretimi toplayıp "İyi misin?" diye sordum. Bileğine doğru işaret ettim. "Neden ayaktasın? Daha yeni ameliyat oldun."

"Bileğimden ameliyat oldum, ayağımdan değil. İyiyim. Bileğim ağrıyor ama bana ağrı kesici verdiler, iyiyim. Sezonum bitti, bu çok kötü ama üçüncü sınıfa geri döneceğim. Bu konuyu konuşmaktan kaçamazsın."

"Aptal küçük kardeşler," diye homurdanıyorum ve o gülüyor. Yatağına uzanıp kollarımı başımın üzerine koyuyorum. Asma tavana bakarak çeşitli lekeleri inceliyorum ve bunların hastanede neyden kaynaklandığını düşünmemeye çalışıyorum.

"O senin baban." Karşılığında sessizlikle karşılaşıyorum. Abartılı bir nefes alma ya da hareket bile yok. Hayır, bu bir duraklama gibi bir sessizlik. Sanki benim devam etmemi bekliyor gibi. Ona bir göz atıyorum ve o da bana bakıyor.

"O mu söyledi?"

Başımı sallıyorum.

"Ve sen bunu daha önce bilmiyor muydun? Hiç anlamadın mı?"

Rahatsız edici derecede sert hastane yatağının beyaz çarşafına başımı sallıyorum. Yarı gülümsüyor, ama o gülümsemede mizah yok. Acı ve öfke dolu.

"Biliyordum. Yani, biliyordum."

"Öyle mi?" Geriye yaslanıyorum.

"Evet. Annem ölmeden kısa bir süre önce söyledi. Onun bizi takip ettiğini gördüm. Seni takip ettiğini gördüm ve anneme söyledim. Seni endişelendirmekten korktum. Mahallemizde ve evimizin çevresinde tuhaf tipler eksik olmazdı, ama bu adam farklıydı. Annem onun babam olduğunu söyledi ve annem öldükten sonra seni değerli bir oyuncak bebek gibi elinde tuttuğunda, ben de çenemi kapattım."

"Yani bana hiç söylemedin mi?"

Bakışları ve duruşu değişti. "Ben... O kötü bir adamdı. On iki yaşında bile bunu biliyordum. Onun babam olması beni utandırıyordu ve senin ona karşı ne hissettiğini biliyordum. Onu ve sana yaptıklarını ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Sana yaptıklarını bana hiç anlatmadın. Eğer öğrenirsen beni küçümsersin diye korktum."

Kahretsin. Şimdi ben ağlıyorum. Ayağa kalkıp bir kez daha kollarıma sarılıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Ne zaman bu kadar büyüdün?" diye düşünürüm, gözyaşlarımın arasında yarı gülme sesi çıkar.

O da beni sıkıca sarıyor ve bu anın şimdiye kadarki en mükemmel anlardan biri olduğunu düşünüyorum.

"Sana asla kötü gözle bakmam. *Asla*. Seninle gurur duymaktan başka bir şey hissetmedim, Justin."

"İyi. Çünkü ben de senin için aynı şeyi hissediyorum. Yaşadığın her şeyi biliyorum. Benim için feda ettiğin her şeyi. Bir gün, sana bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum."

"Bunları yaptım çünkü Anthony Conti'ye karşı başka seçeneğim yoktu. Bunların hiçbirisi senin yüzünden değildi. Senin için yaptığım her şeyden pişman değilim ve bunu telafi etmene gerek yok. Bunları milyonlarca kez tekrar yapardım."

"O senin değil. Yani baban. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Geri adım atıp yüzümü siliyorum. "Öyle olmadığını biliyorum. O adamın benim için, baba-kız ilişkisiyle bağdaşmayan planları vardı." Burnumu buruşturuyorum. Benimle evlenmek istemesini hâlâ anlayamıyorum. Maddox beni takıntısı olarak nitelendirirken haklıydı. Aynen öyleydi. Ben henüz bir genç kızken oluşan tuhaf, hastalıklı bir takıntı. Sanırım minnettar olabileceğim tek şey, bu adamın tek bir sınırı olması ve bunun açıkça çocuk istismarı olmasıydı. Alternatifini düşünmek bile beni ürpertir.

"Gittiğine sevindim." Fısıldayarak yaptığı itiraf, omuzlarımdaki gerginliği biraz hafifletiyor. Midemdeki düğümü çözüyor.

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Justin yatağının kenarına oturur ve beni de yanına alır. Kolunu omzuma atar ve başımı kendine doğru çeker. Bir süre öyle otururuz. Ben düşünürüm. O bekler.

"Üniversiteye gitmek istiyorum. Sanırım öğretmen olmak istiyorum."

"O zaman üniversiteye git. Öğretmen ol."

"Patronuma aşığım. Benim yerime suçu üstlenen kişiye." Maddox'un yaptığı şeyin bu olduğunu anlıyorum. Suçu üstlenmek. Anthony Conti'yi öldürenin kendisi olduğunu söylemesine gerek yoktu. Luke Walker'ın komutasındaki o odadaki ajanlar, olayın nasıl gerçekleştiğini umursamıyor gibiydiler, sadece olayın sona erdiği ve Conti'nin öldüğü önemliydi. Ama halk bunu öğrenecekti. Böyle bir hikaye uzun süre gizli kalamazdı. Özellikle de Morgan'ın ölümüyle. Maddox öne çıktı, böylece benim çıkmam gerekmedi. Böylece kamuoyunun gözü önünde olan ve soruları bana yönelten ben olmayacaktım.

"Bu, Vegas'a geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Ona bir daha görmek istemediğimi söyledim." "Neden?"

"O odada işler oldukça gerginleşti ve Maddox'un, adı buydu, öldüğünü sandım. Conti'nin onu öldürdüğünü sandım. Bu beni mahvetti," diye itiraf ettim. "Onun öldüğünü düşünmeye dayanamadım ve bu yüzden Conti'yi vurdum. Başka türlü yapar mıydım, emin değilim. Onunla evlenmek istemiyordum. Onun hastalıklı dünyasının ve ahlaksız planının bir parçası olmak istemiyordum. Ama onu öldürmek, çıkış stratejimin bir parçası olarak aklımdaki şey değildi."

"Ve bu yüzden Maddox'a kızgın mısınız?"

"Evet. Öyleydim, yani. Artık tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum, doğrusu. Ama o da benim için savaşmadı. Beni bırakıp gitti."

"Ya da belki sana sakinleşmen için zaman tanıyor." Justin gözlerime bakıyor, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Senin öfken var, Is."

Haklı olduğunu bilsem de buna sinirleniyorum.

"Bana öyle bakma. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Bazen çabuk sinirlenir, yavaş sakinleşirsin. Belki o da bunu biliyordur. Belki sadece zaman geçmesini bekliyordur."

"Ben yanmaya değer değil miyim?"

O gülümser. "Evet. Ama yanmakla kül olmak arasında fark var."

Touché.

"Her neyse, sanırım biraz kalacağım. İyileştikten emin olmak için. Connecticut'ta Mart ayı çok güzeldir eminim. Çok soğuk ama güzeldir."

"Mart aslında burada en berbat aylardan biri," diye gülerek söyler. "Ama yine de kalmanı istiyorum. Kısa bir süre için olsa bile."

OTUZ ÜÇ

MADDOX

JAKE ve ben, Morgan Fair Senior'ın evinin oturma odasında bir saatten fazla oturdu. Oğlunun nasıl öldüğünü anlattık. Ancak, ona anlattıklarımızın yüzde doksan beşi yalandı. Gerçeği bilmesine gerek yoktu. Oğlunun Turner Hotels'te çalıştığı aylar boyunca gerçekte ne yaptığını bilmesine gerek yoktu. Oğlunun defalarca onun arkasından iş çevirip, organize suç örgütünün bilinen bir lideriyle komplo kurduğunu bilmesine gerek yoktu.

Bazı gerçekler ebeveynlerin kulağına ulaşmamalıdır.

Morgan Fair Senior, oğlunun cesurca ve onurlu bir şekilde öldüğüne inanıyor ve hepsi bu kadar. Eve sağ salim dönmeyen her askerin ebeveynine söylenen budur. Sadece onların durumunda bu doğru. Jake ve ben bunu daha önce de yaptık. Şehit düşen kardeşlerin evlerine gittik. Yas tutan aile üyeleriyle konuştuk. Bu, insanın alışabileceği bir şey değil. Morgan'ın ölümünden kısmen kendimi sorumlu tutuyorum. Conti hayatında hiç kirli işleri yapan biri olmamıştı. Bunun için adamları vardı. O kararları alır, emirleri verirdi, onlar da yerine getirirdi. Asla kendisi yapmazdı.

İşte ben de orada hata yaptım. Hepimiz orada hata yaptık.

Morgan'ı öldüreceği hiç aklıma gelmemişti. Asla. Ben mi? Evet, beni vurmak isteyeceğini biliyordum. Onu, hiç hoşlanmadığı tek şeyle kışkırtıyordum. Isabel. O adamın takıntısı çok derindi. Isabel'in farkında olduğundan çok daha derindi. Her kilit. Her şifre. Rakamlar hep onun doğum günüydü. Masasının çekmecelerinde onun fotoğrafları vardı. Çoğu, izlenirken çekilmiş, doğal fotoğraflar. Bazıları pozlu. Bazıları çocukluk fotoğrafları. Bazıları kulüpte çekilmiş. Yüzlerce fotoğraftan bahsediyoruz. Ve bu her şeyin yakınından bile geçmiyor.

Bir bakıma, onun kendisine bu kadar takıntılı olması onun için bir şans. Muhtemelen bu sayede hayatta kaldı ve aksi takdirde olabileceğinden daha güvendeydi.

Haberler, depo temizlenmeden önce bu hikayeyi duydu ve Şükran Günü'nde şişman bir adam gibi onu yuttu. Onlara her satırı özenle ve hassasiyetle besledik. İki adamın 'meşru müdafaa' sırasında benim elimden öldükten sonra, basında benim aleyhime daha fazla olumsuz haber çıkacağını düşünürsünüz. Farklı yerel ve devlet kurumları tarafından sorular sorulur. Ama hayır. Niklas Vaughn'un

korkunç bir eş dövücü olduğunu öğrendikten sonra Niklas Vaughn'dan kurtulduğuna üzülmedi ve Las Vegas da en tehditkar figürünü kaybetmiş olmaktan kesinlikle üzülmedi. Hatta belediye başkanı beni arayıp şahsen teşekkür etti. Tabii ki kayıt dışı olarak, ama yine de. Bana pratikte lanet şehrin anahtarı verildi.

Söylentilere göre Conti'nin adamları Turner Hotels'e karşı bir darbe düzenliyorlardı. Güvenlik kulesi ele geçirip ağılarımıza ve sunucularımıza sızmak amacıyla tüm güvenlik güçlerimizin dikkatini dağıtmak için bir dizi eşzamanlı üst düzey dolandırıcılık yaptılar. Bu doğru ve bunu destekleyen video kayıtları ve sistemlerimize arka kapıdan erişim girişimleri gibi birçok kanıtımız var.

Doğru olmayan ise, dünyanın depoda olanlara inandığı şey.

Morgan, Jake ve ben kaçırıldık. Bu girişim sırasında ben dövüldüm. Üçümüz Conti'nin haydutları tarafından silah zoruyla tehdit edildik. Jake, Turner Otelleri'ni devretmesi için şantajla uğradı. Morgan, Jake'in itaat etmemesi halinde sıradaki kurbanın ben olacağına dair tehdidi pekiştirmek için vuruldu ve öldürüldü. Bana ateş etti ve ben de karşılık verdim, onu öldürdüm. O sırada FBI içeri girdi, çünkü Jake ve ben otellerde birden fazla güvenlik ihlali olduğunu fark eder etmez onları aramıştık.

Ancak... onlar aslında FBI değiller. Luke Walker hükümet için çalışıyor, ama kimse hakkında konuşmayan, bilinmeyen bir örgütün süper gizli bir kara operasyonlar grubu.

FBI, bu ülkenin gördüğü en ünlü mafya patronlarından birini yakalayanların kendileri olmadığını söylemeyecek. Bu, onlar için kötü bir halkla ilişkiler olur. Kendilerine verilen kanıtları minnetle kabul ettiler ve oradan ayrıldılar.

Isabel'in adı hiç geçmedi. Bunu ben sağladım. Onun suçu üstlenmesine asla izin veremezdim. Hepsi bu kadar millet. Oyun bitti. Gösteri sona erdi.

Ve ben çok mutsuzum.

Isabel'i hak etmediğimi biliyorum, ama lanet olsun, onu istedim. *Onu istiyorum*. Onu incittiğimi biliyorum. Bu acıyı, bu kefareti ve mutsuzluğu hak ediyorum. Hepsini hak ediyorum, ama bu durumu daha kabul edilebilir ya da daha kolay sindirilebilir hale getirmiyor. Onu özlüyorum. Onu düşünmeden duramıyorum.

"Onun somurtkan bir piç olmaya devam etmesine daha ne kadar izin vereceğiz?" Jake, sağımda, Fiona ile iğrenç bir şekilde şezlongu paylaşırken, sinir bozucu derecede sevimli bir çift gibi birbirlerine sarılarak soruyor.

"Onu rahat bırak," diyor Fiona. "Kalbi kırık."

"Anlıyorum, bebeğim. Ama böyle kalması gerekmez."

Gözlerimi devirip, daha da geriye yaslanarak içtiğimiz şaraptan bir yudum alıyorum. Onlara susmalarını söylemek ya da burada oturup onları gayet iyi duyabildiğimi belirtmek isterdim, ama bunun bir anlamı yok. Bu onları durdurmaz.

"Ona bir daha görmek istemediğini söylemedi mi?"

"Hatırlattığın için teşekkürler, Fi," diye homurdandım, huysuz bir piç kurusu gibi. "Muhtemelen benim hatamdır," dedi Gavin, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan

"Silahı benden alıp onu vurmasına izin verdim, kendim yapmadım." Balkonun kenarında durmuş, hiçbir şeye bakmadan boşluğa bakıyordu. Yani, evet, Strip ve onun ötesindeki dağlar oradaydı, ama o ne doğal ne de doğal olmayan manzaraya bakıyordu. Bir şey üzerinde çalışıyordu. Başka bir iş. Onu etkileyen bir iş, sanırım. Hakkında konuşmayacağı bir iş. Gavin, onu tanıdığınızda pek konuşkan bir adam değildir. Fiona'yla çalışırken, çekici, flörtöz bir adamdı. Sürekli gülümsüyor, ona çıkma teklif ediyor ve sınırları zorluyordu. Ama o böyle bir adam değil. İş için oynaması gereken rolü oynar, ama kalbinde, bizim bildiğimizden çok daha fazla şeytan barındırır. Bizim yüzeysel olarak bile anlayamadığımız kadar çok.

Garip bir şekilde, seçtiği mesleğe rağmen, o iyi bir adam. Onurlu bir adam, sanırım. En azından bir dereceye kadar. Ona güveniyorum. Bir kiralık katile güvenilebileceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte böyle. Conti meselesinde ihtiyacımız olanı bize gerçekten sağlayan kişi oydu. Ve o piç kurusu hakkında elde ettiği tüm bilgileri yavaş yavaş sızdırıyoruz. Bu benim sigorta poliçem ve çok iyi işliyor.

"Neden yaptın bunu? Silahı almasına izin verdin?" diye soruyor Fiona ve bir yanım onun burada oturmaması gerektiğini düşünüyor. Ama bunu ona anlatmaya çalışın. Gerçek şu ki, o artık bizim kadar takımımızın bir parçası. Sadece gereğinden fazla bu işe karışmasını istemiyorum.

"Çünkü gözlerimin içine bakıyordu ve ben gördüm. Tanıma. Öfke. Nefret. Korku. Hepsini gördüm ve bana bunu göstermesine saygı duydum. Maddox vurulduğunda ve onun öldüğünü sandığında, onu izledim. Kalbinin kırıldığını izledim ve sonra intikam alma kararlılığının sağlamlaştığını izledim. O kızın çok güçlü birisi," diyor hayranlık dolu bir sesle. "Anthony Conti ölmeliydi. Ama daha da önemlisi, bunu hak etmişti. Ve onun hayatını sonlandırma hakkını kazanan tek kişi

. O canavar, on altı yaşındayken sınıfındaki bir çocuğun onu öpmesine izin verdiği ve onunla dansa gitmeyi kabul ettiği için onu ofisindeki bir sandalyeye bağladığını biliyor muydun?" Gavin, sorusu retorik olduğu için arkasına dönüp ifadelerimizi izlemiyor.

Elbette, hiçbirimiz bunu bilmiyorduk. Jake, Fi ve ben tiksinti ve ıstırap dolu bakışlar atıyoruz.

"Evet. O pislik, dans boyunca onu öylece oturttu ve dans bitene kadar onu çözmedi. Sonra ona tokat attı, sırf onun kendisine ait olduğunu ve başka kimseye ait olmadığını iyice anlaması için."

Derin bir nefes alıp ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Bunu bilseydim, onu yüzünden vururdum. Belki de onu döverek öldürürdüm. Çıplak ellerimle parçalardım. Olası sonuçları umursamazdım. Onu "yasal" yollarla alt etmek için yaptığımız planı umursamazdım. O orospu çocuğunu ilk fırsatta öldürürdüm ve Gavin bunu biliyordu. Bu yüzden bize, bana söylemek için şimdiye kadar bekledi.

"Onun ölmesini istemediğini iddia etmiş olabilir," diye devam ediyor, "ama tetiği çekmesi çok uzun sürmedi ve fazla zorlanmadı. Ve bir kez tetiği çekip onu öldürdüğünü gördükten sonra pişmanlık gözyaşlarına boğulmuş da değil. Tüm şarjörümü boşalttı. Bu saf öfkeydi. Bu yüzden, 'seni bir daha görmek istemiyorum' lafının ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Bence sadece kendi o yönüyle yüzleşmek istemedi. Ona onu hatırlatan yönüyle, ve bunun için seni suçladı."

"Evet," diye onaylıyor Jake. "Kızgındı. Duygusal davranıyordu. Bunu sindirmek zaman alır." Jake doğrudan Fiona'ya bakıyor. "Kendi sorunlarını çözmek için biraz zamana ihtiyacın olduğu bir anı hatırlıyorum. Ve ayrıca birinin seni almak için Dallas'a kadar uçtuğunu da hatırlıyorum."

Evet. Onun için yaptım. Ama o farklıydı. "O farklıydı," diyorum, düşüncemi dile getiriyorum çünkü nedense bu gerçekten geçerli bir nokta gibi geliyor.

"Hayır. Gerçekten farklı değildi. İşler ters gitti. İşler planladığımızdan tamamen farklı bir şekilde ters gitti. Fiona kafasını toparlarken ben iki hafta boyunca deliye döndüm ve sonra sen onu bana getirdin."

"Bu benim 'Maddox'u harekete geçirmek' için yaptığın müdahale mi? Yenilenmiş bir şekilde ayağa kalkıp gün batımına doğru koşarak onu geri kazanmamı mı bekliyorsun? Çünkü onunla olan durumumun böyle gelişmeyeceğini düşünüyorum."

"Hâlâ kardeşi ile Connecticut'ta," diyor Gavin. Bunu zaten biliyordum, ama neden hâlâ onu takip ettiğini merak ediyorum. "Yakında geri dönmek zorunda kalacak. Conti'nin mirası, onun da parçası olduğu bir anlaşma."

"Ne tür bir anlaşma? Ve tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Bunları bilmek benim işim. Anlaşma ona ya da kardeşine zarar vermeyecek."

"Onu seviyor musun?" diye sorar Fiona, ama ona gözlerimi deviremem çünkü o Fiona.

"Evet, onu seviyorum. Tabii ki onu seviyorum. Sen bunu zaten biliyorsun, çünkü sen bu tür şeyleri bizden çok önce anlayan bir kadınsın. Bu yüzden onunla tanışmak için bu kadar hevesliydin."

"O da seni seviyor mu?"

İç çekiyorum, çünkü bence seviyor. Gerçekten öyle düşünüyorum. Sanırım olabilecek en kötü şekilde her şeyi mahvettim. Isabel, çoğu genç gibi ateşli, heyecanlı ve dramatik bir kız. "O bir genç," diyorum, bir kez daha aptalca düşüncelerimi dile getirerek.

Fiona kahkahalarla güler. "Niklas'la evlendiğimde on sekiz yaşındaydım."

"O farklı. Ve o iğrenç bir şeydi, bu yüzden yaş farkı konusunda beni ikna edemezsin."

Bana gözlerini deviriyor ve neden bana bunu yapabildiğini merak ediyorum, ama ben ona yapamıyorum. Jake'in göğsüne daha da sokuluyor. "Jake ile tanışıp ona aşık olduğumda yirmi iki yaşındaydım. Onunla evlendiğimde yirmi üç yaşındaydım. O benden büyük ve bunların hiçbir önemi yok. Aptalca bahaneler aramayı bırak."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Bir kez olsun, Fi, 'boktan' diyemez misin? *Bunların* hiçbirinin önemli değil mi?"

"Demek istediğim, argümanların alakasız. Onu seviyorsun. O da seni seviyor. Hepsi bu."

"O, onu hak etmediğini düşünüyor."

Koltuğumda kıpırdanıp şaraptan uzun bir yudum alıyorum çünkü gerçekten çok iyi ve Jake'in kafasına kadehi parçalamadan önce bitirmeye değer.

"Tanrım, erkekler neden bu kadar aptal?"

"Bu bizim DNA'mızda var," diye açıklıyor Gavin. "Ve sanırım bu benim gitme zamanım." Bana erkekçe bir el sıkışma yapıyor, Jake'e de aynısını yapıyor ve sonra Fiona'nın alına bir öpücük konduruyor. "Görüşürüz güzelim. Yakında haber veririm." Gavin dışarı çıkıyor ve gözlerim bir anlığına onun peşinden gidiyor.

Uzaklara gitmediğini biliyorum. İşi Vegas'ta ve bize yardım ettiği şey de sadece buydu. Yardım etmek. İşinin ayrıntılarını bilmek istemiyorum. Sorsam da bana söylemezdi zaten.

Gavin çıkar çıkmaz, Fiona ayağa kalkar ve iki adım atarak şezlonguma gelir. Uzun boylu bir kadındır. Muhtemelen 1,80'e yakındır, bu yüzden ben iri bir adam olmama rağmen, kambur duruyorum ve onu görmek için başımı kaldırmam gerekiyor. Fiona bacaklarımı kenara iterek sandalyemin kenarına oturur ve gözlerimin içine bakar. Yoğun bakışları beni rahatsız eder. Bu güzel, sarışın, güneyle güzelin beni tedirgin etmesi neredeyse gülünç. Anthony Conti ile uğraşırken ter bile dökmedim, ama Fiona Foss-Turner? Evet, bu kadın dikkate alınması gereken bir güç.

"Sana hiç teşekkür etmedim, Maddox."

Yutkunuyorum ve o gülümsüyor, elini uzatıp benimkini tutuyor. Parmaklarımızı birbirine dolamıyor. Hayır, bunu sevgililer yapar. Bunun yerine beni tutuyor, sıkıca kavırıyor ve ciddi olduğunu belli ediyor.

"Beni kaybolmuş, evsiz, tamamen ve tamamen yıkılmış halde buldun. En dibe vurmuştum. Zihinsel olarak sonum gelmişti ve sen bana geri dönüş yolumu bulmamda yardım ettin. Jake'e giden yolu bulmamda. Kendim için savaşmayı öğrenmemde. Daha önce neredeyse hiç olmayan özgüven ve özsaygı duygusuna sahip olmamda. Hiç tereddüt etmeden, sorgulamadan benim için hayatını tehlikeye attın ve biliyorum ki, gözünü bile kırpmadan benim için yine aynısını yaparsın. Dürüst, sadık, zeki ve eğlencelisin. Ama en önemlisi, iyi bir adamsın."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Bu kadın beni çıplak bırakıyor. Fiona bana biraz daha yaklaşıyor, diğer eli göğsüme, çarpan kalbimin tam üzerine düşüyor. Kalbimi hissedince gülümsüyor, gözleri doluyor. İçgüdülerim kalkıp gitmemi söylüyor. Onu itmemi söylüyor. Ona bunu asla yapmam, ama söyleyeceği şeyi duymak istemiyorum.

"Fi..."

Kafasını sallar ve itirazımı anında durdurur. "Hayır. Ben senin arkadaşınım. Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar. En çok yardıma ihtiyacımız olduğunda birbirimize yardım ederiz. Ve en çok ihtiyacımız olduğunda birbirimize akıl veririz."

Jake'e yardım için bakıyorum ama o bana "onu durduramam" diyen çaresiz bir koca gibi omuz silkmiyor. Hayır. O da Fiona'nın tarafında ve bu da durumu bambaşka bir boyuta taşıyor.

Fiona yanağını avuçlayıp beni geri çeker, böylece tüm dikkatim ona yönelir. "Hatalar yaparsın Maddox. Biz insanız. Bu bizim işimiz. Tanrım."

Yarı yürekten gülüyor, güzel yüzünde hüznü bir gülümseme beliriyor. "Hayatımda çok fazla hata yaptım. Geri almak, geri almak ya da değiştirmek istediğim milyonlarca şey var. Ama yapamayız. Tek yapabileceğimiz şey ilerlemek, öğrenmek, uyum sağlamak, büyümek ve *kabul etmek*. Bu dünyada değiştiremeyeceğin şeyler olduğunu kabul etmelisin. Vazgeçmek, onların ortadan kalkmasını veya zamanı geri almasını sağlamaz. Ve bir hata yapmak, seni iyi şeyleri hak etmez hale getirmez." Fiona öne eğilir, gözlerini kapatırken alnı benim alnıma değiyor. Ben de gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıp göğsümde tutuyorum ve onun sözlerinin beni içten içe parçalayıp yeniden inşa etmesine izin veriyorum. "Isabel'i hak ediyorsun Maddox. Ama daha da önemlisi, *o da seni* hak ediyor."

"Fi..." Tekrar denerim.

"Hayır, Maddox. Artık başkalarının yerine kendin için savaşmaya başlamanın zamanı geldi."

Ayaklanmadan önce dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor ve ıslak gözlerini siliyor. Küçük bir kahkaha atıyor, ama bu utangaç bir kahkaha değil. Sizi korkusuz hissettiren türden bir kahkaha. Tamamen. Arkadaşıma bir bakış atıyorum. Kadınına sarsılmaz bir hayranlıkla gülümsüyor. Jake elini ona uzatıyor ve kadın mutlu bir şekilde onun kucaklamasının rahatlığına ve sevgisine geri dönüyor.

Sessiz kalıyoruz. Kaybolmuşuz. Ta ki Jake, "O hala burada mı?" diye sorana kadar.

"Siktiğimin herifi," diye bağırırım, ama yine de gülerim. Jake ve Fiona da güler, çünkü biri bu gerginliği bozmak zorundaydı, yoksa hepimizi yiyip bitirecekti. "O gitti," derim onlara. "Bir hafta önce şehirden ayrıldı ve geri dönmedi. Onun peşinden gitmem gerektiğini sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Ona Vegas'a geri dönmesini nasıl isteyebilirim? Bu şehir ona hiç iyi davranmadı."

Isabel'e dünyayı verirdim. İsteddiği ve hayal ettiği her şeyi. Üniversite. Seyahat. Öğrenmek için kendini zorladığı dilleri kullanmak. Onu asla engellemezdim. Onu asla kısıtlamazdım. Kanatlarını serbest bırakmasına izin verirdim ve bizi nereye götürürse oraya giderdim.

"Belki de olmamalı," diye cevaplar Jake. "Ama bunun senin değil, onun kararı olması gerektiğini düşünmüyor musun?"

OTUZ DÖRT

ISABEL

MADDOX, depodaki o günden beri beni toplam beş kez aradı. Onu kaçırdığımı söyleyemem. Sadece her zaman ya aramasını kaçırdığım ya da telefonuma cevap veremediğim bir zamanda arıyor. Ve ben de ona geri aramadım çünkü buna hazır olduğumdan emin değilim. Onu özlüyorum, elbette. Deli gibi. Öfkeli, çalkantılı ve fırtına kopmak üzere olan deniz gibi.

Ama bu sefer Justin'le mi? Bu sefer tek başıma mı? Bu sefer uymam gereken kurallar, omurgamı ürperten endişe ya da içimi kemiren korku olmadan mı? Bu paha biçilemez bir şey. Yakında bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Bir karar vermem gerekecek çünkü paraya ihtiyacım olacak. O eski ihtiyaç.

Bu ara çok uzun sürmeyecek, özellikle de Conti'nin avukatlarından da kaçtığım için.

Benden ne istediklerini kimse bilmiyor, ama onlarla konuşmaya korkuyorum. Belki Maddox ile konuşmaya korktuğumdan daha fazla. Justin'i okuluna bıraktım. Bugün bütün gün dersi var, yani resmen kendi başıma kaldım. Kampüs çok güzel. Dün gece biraz kar yağdı, zemini birkaç santim kalınlığında bembeyaz bir tabaka kapladı. İtiraf ediyorum, kar beni heyecanlandırdı. Gökyüzü hala bulutlu ve gri, hava serin ama dayanılmaz değil. Kışlık bir palto almak zorunda kaldım. Vegas'ta giydiğim palto Connecticut'ta kesinlikle işe yaramıyordu.

Park yerine giden, çoğunlukla temiz olan yolu yürürken, sesli mesajı dinlemek için oynat düğmesine bastım. "Bayan Bogart. Ben Flores, Locke ve Chase'den Jerome Flores. Anthony Conti'nin mirası konusunda sizinle acilen görüşmem gerekiyor. Bu mesajı alır almaz beni geri arayın lütfen. Teşekkürler."

"Kahretsin," diye mırıldandım, sanki ihtiyacım olan tüm cevaplar sihirli bir şekilde yazılmış gibi telefonuma bakarak.

"Sen de mi?" diye bir ses duyulur ve beni hayallerimden uyandırır. Işık hızıyla başımı kaldırırm ve Maddox'un bir Jeep'in önünde durduğunu görürüm — tabii ki bir Jeep — açık gri yün ceket ve siyah bere giymiş. Soluk mavi gözleri, kirli gökyüzünün önünde daha da mavi görünür. Birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyor ve o sakal kılları

bana istemediğim şeyler yaptırıyor. Vay canına. Sert ve çetin Maddox bir sanat eseri gibi. "Kızlar neden hep 'bok' yerine 'saçmalık' diyorlar?"

Ona başımı sallıyorum ama gülümsemiyorum. "Muhtemelen lise bahçesinde durduğum içindir."

Bunu düşünür. "Sanırım bu mantıklı ve sanırım bu, küfürlü konuşmamı azaltmam gerektiği anlamına geliyor."

"Burada ne yapıyorsun? Justin'in bu okula gittiğini nereden bildin?" Hangi soruyu önce cevaplamasını istediğime karar veremiyorum. Hala telefonumu takip ediyor olması hoşuma gitmiyor. Ama yine de beni bulması hoşuma gidiyor.

Jeep'in önünden iterek bana doğru adım attı, aramızda hala geniş bir mesafe bırakarak. "İlk gece gizlice geldiğimde, saçların toplanmış, flanel pantolon ve siyah Misfits tişörtü giyyordun, beni içeri aldın, değil mi?"

Ona bakıyorum, gerçek mi diye merak ediyorum. Ona doğru yürüyüp yüzüne bir tokat atmalı mıyım yoksa dudaklarını öpmeli miyim diye tartışıyorum. Artık ona kızgın değilim. Bu ne kadar sinir bozucu bir durum?

"O flanel pantolonun üzerinde bu okulun adı yazıyordu." Bana doğru bir adım attı, beni akıl sağlığımı korumak için tutduğum mesafeyi ortadan kaldırdı. "Ve seni özlediğim için buradayım." Bir adım daha. "Çünkü seni seviyorum." Son adım. "Ve beni bir daha görmemek gibi şartlarını kabul edemem. Bu saçmalık." Bu kelimeye sırtarak karşılık veriyor. Yüzümü avuçları arasına alıyor, sanki camdan yapılmışım gibi tutuyor ve bana bir elmasmışım gibi bakıyor. Sanki güçlü ve kırılmazmışım gibi. Sanki gördüğü en güzel, en göz kamaştırıcı şeyim gibi. "Her şeyi mahvettim, Izzy. Biliyorum. Sana gerçeği söylemeliydim, ama seni korumaya çalışıyordum. Seni güvende, korunaklı ve hayatta tutmak için. Tek umursadığım buydu, ama sonra her şey ters gitti. Ama başka bir şansa ihtiyacım var, çünkü sen bittiğinde ben başlıyorum. Sen olmadan ben yokum."

"Senin için çalışmaya geri dönmeyeceğim."

Gülümsüyor ve sanki güneş bulutların arasından çıkmış gibi. "Hayır. Değilsin. Sen oradayken işimi yapamıyorum. Popona bakmakla ve kimse bizi yakalamadan seni öpmek için bir yol bulmakla meşgulüm."

"Ve artık sır yok. Ya da yalan," diye ekliyorum, kaşımı kaldırarak. "Söz veriyorum. Bundan sonra birbirimize karşı her konuda açık ve dürüst olacağız

"

"Tamam o zaman."

"Evet?"

Onun biraz şüpheci ses tonuna gülüyorum. Belki daha fazla direnmeliydim, ama gerçek şu ki, istemiyorum. Onu geri istiyorum. "Evet. Gergin miydin?"

Gülüyor, beni kollarına sarıp yerden kaldırıyor. Çığlık atıyorum, gözlerine bakabilmek için kollarımı omuzlarına doluyorum. "Deliler gibi. Sen öfkeli birisin ve henüz sakinleştiğinden emin değildim."

Gözlerimi devirdim. "Kardeşim de bana aynı şeyi söyledi. Öfkem *o kadar da* kötü değil." Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Haklısın. Kavgaya etmeyelim."

O dramatik bir şekilde çekinir ve ben kıkırdarak başımı sallarım. "Tamam, anladım. Belki *biraz* öfkeli olabilirim. Ve ciddi şekilde inatçıyım. Ve fevrim."

"Hiçbirini değiştirmedim. Seni de." Aramızdaki son mesafeyi kapatır ve dudaklarını benimkilere bastırır. Ağzı beni yutar ve dillerimiz, bir lise otoparkı için fazla tutkulu bir öpücükte dans eder. Kulak mememin yumuşak dokusunu ısıtır, hemen altındaki hassas cildi öper ve sonra ağzımın kenarına kayar. Parmaklarım onun saçlarını tarıyor, çok kısa olan uçlarını kavramaya çalışıyor. Dudaklarımız tekrar birleştiği anda, bunun o an olduğunu anlıyorum. Artık geri dönüş yok. Bu öpücük beni ona bağlar. Onun ruhunu benim ruhumun bir parçası yapar. Dili benim dilimin üzerinde kayıyor ve kalçalarım istem dışı olarak ona doğru kayıyor. Ancak şimdi bacaklarımı beline doladığımı fark ediyorum.

Kahretsin. Lise kampüsündeyiz. Geri çekiliyorum, ikimiz de nefes nefeseyiz.

"Beklediğimiz şey buydu," diyor. "*Bu.*" Dudakları sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine tekrar benim dudaklarıma bastırıyor. "Artık saklanmak yok. Artık özgürüz."

Bu gerçek tamamen başka bir şey. Bunu daha önce de biliyordum. O gücün bir kısmını hissetmişim. Ama onun bunu söylemesi, karnımda milyonlarca mutlu kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı dudaklarıma, gözleri gözlerime dikilmişti.

"Artık saklanmak yok. Artık özgürüz." Ona küstahça sırtıttım, çünkü onun benden bunu söylememi istemediğini biliyorum. Elini uzatıp popomu tokatlayarak düşüncelerimi doğruluyor.

"Yaramaz."

"Ben de seni seviyorum." Ona doğru eğilip gülümserim, burunlarımızı birbirine sürterim. "Senin bittiğin yerde ben başlıyorum. Şimdi beni bir yere götür ve beni mahvet."

Kıkırdar ve beni yere indirmeden önce son bir öpücük verir. "Seni mahvetmek mi?"

"Liseyi hatırladın mı? Beni arabana bindirdiğinde NC-17, X-rated versiyonu başlar."

"Jeep. Bu bir Jeep, Izzy. Bekle." Yolcu tarafındaki kapıyı açmadan önce durur. "Sana yine Starshine diyebilir miyim?"

Sırıtiyorum. "Kucak dansı ve striptiz gösterisi mi bekliyorsun?" "Evet dersem domuz mu olurum?"

"Evet."

Omuz silkiyor. "Kucak dansı ve striptiz gösterisi izleyebilirim umurumda olur mu bilmiyorum." Göz kırkıyor, benim için kapıyı açıyor ve arabaya binmemeye yardım ediyor. Bana doğru eğiliyor ve kapıyı kapatıp direksiyonun başına geçmeden önce dudaklarımı öpüyor, sonra Jeep'i çalıştırıyor ve bu kasabayı avucunun içi gibi biliyormuş gibi yola çıkıyor. Eli konsoldan uzanıp benim elimi buluyor ve her şey olması gerektiği gibiymiş gibi el ele tutuşuyoruz. Bundan sonra da böyle olacak.

Gelmesini bekliyorum. Korkuyu. Belirsizliği. Kendi başıma olma arzusunun.

kendi başıma olma

arzusu. Ama hiç gelmez.

Derin bir nefes alıyorum ve her şey... doğru geliyor.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu, bana bir göz attı ve sonra hızla yola geri dönüyor.

"Gülümsüyor muyum?" Sanırım gülümsüyorum. "Justin ile tanışmanı istiyorum." Maddox, bu zaten planının bir parçasıymış gibi başını sallıyor.

"Bu akşam onu akşam yemeğine götürmem gerekiyor. Sen de gelir misin?"

"Kesinlikle. Ama o zamana kadar, sen tamamen benimsin." Maddox yoldan çıkıp, bizi dolambaçlı, kısmen asfaltlanmış bir caddeye sokar ve bir baraja doğru ilerler. Göl sağ tarafta belirir, büyük ve garip şekilli ve kısmen donmuş olduğu için hareketsizdir. Uzun ağaçlar gibi çok güzeldir; bazıları çıplak, bazıları yaprak dökmeyen ya da adını bilmediğim bir çeşididir.

"Noel'de burası muhteşem olmalı. Soğuk ve karanlık, parıldayan ışıklar ve beyaz karla."

Nereye gittiğimizi bilmeden ve hiç umursamadan dolambaçlı yolda ilerlerken elimi sıkıyor. "O zaman geri geliriz. Justin'i

al ve Vermont'a falan git. Kayak yapmayı öğren."

O görüntüye gülüyorum. Maddox Sinclair. 1,98 metre boyundaki devasa vücudu kayaklarla. "Ya da belki sadece kar tüpüyle kaymak. Justin daha önce denemiş ve çok eğlenceli olduğunu söylemişti."

"Bebeğim, sörf yapabiliyorsam, snowboard da yapabilirim."

"Göreceğiz. Önümüzdeki kışa kadar daha çok zaman var."

Maddox, Jeep'i yoldan çıkarır, birkaç ağacın arasına girer ve bizi bulunamayacağımız bir yere saklar. Zaten burası ıssız bir yer. Yürüyüşçüler veya bisikletçiler için çok soğuk, gri ve karlı. "Buraya gel," der, koltuğunu tamamen geriye kaydırır ve biraz yatırır. Emniyet kemerimi çabucak çözüp kucağına atlayarak bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atıyorum. Uzun saçlarımı yüzümden çekip omuzlarımın üzerine atıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Önümüzdeki kışa kadar önümüzde uzun bir yol var. Sana hala Grand Canyon randevusunu borçluyum. Ve Mayıs ayının Güney Kaliforniya'ya gidip Pasifik'i görmek için gerçekten güzel bir zaman olduğunu düşünüyorum. Georgia'da yazlar sıcak ve nemli olduğu için çok zor geçse de, Atlantik'ten esen rüzgar biraz yardımcı oluyor ve annemle kız kardeşlerimle tanışmanı istiyorum. Ve sonbahar İngiltere, Fransa, İtalya ve İspanya'yı ziyaret etmek için çok güzel bir mevsimdir. O zamana kadar kış gelmiş olur. Yani, belki de o kadar uzak bir gelecek değildir."

Bu adam... Ona gülümsüyorum. "Belki de o kadar uzak değil." Yüzümü ona yaklaştırıp onu öpüyorum. "Belki de değil," diye mırıldanıyorum. O benim kalçamı avuçluyor ve beni kendine doğru çekince inliyorum. Kot pantolonunun içinden bana dokunan büyük, çok sert şişkinliğe doğru. Başım geriye düşer, eli boynumun üzerinde yukarı aşağı kayar. Beni sıkar. Sert değil, ama sahiplenici bir şekilde, ve bu, açılmış bacaklarımın arasında ıslaklık hissi uyandırır.

"Öp beni," diyor ve gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde başımı eğiyorum. Ruh halimiz aniden değişiyor, birbirimizi soyup son yükümüzü de atarken daha ağırlaşıyor ve bu anın bizi ele geçirmesine izin veriyoruz. "Öp beni, Isabel."

Ben de öpüyorum. Dilimi onun diline doluyorum. Hakimiyet savaşı veriyorum ve onun kazanmasına izin veriyorum çünkü bunu istiyorum. Beni sahiplenmesini istiyorum. Tadını çıkarıyorum. Yüzümdeki hassas cildi kaşıntıran sert sakallarını seviyorum. Muhtemelen sonsuza kadar göğsümü doğru şekilde sıkıştırarak olan kokusunu içime çekiyorum. O benim evim, fark ediyorum. Ve kendim için yaptığım ya da yapmadığım seçimler ne olursa olsun, bu değişmeyecek.

Onun kadını olurken, yine de olmak istediğim kadın olabilirim. Ve vay canına, bu muhtemelen şimdiye kadarki en iyi keşif.

Yeni paltomu ve altındaki siyah termal giysimi çıkarıyorum. Sonra onun dış giysilerine yöneliyorum ve o da bana yardım ediyor, paltosunu ve gömleğini çıkarıyor. Göğsü ve karın kasları beni çağırıyor ve keşke Jeep'in sınırları beni kısıtlamasaydı, çünkü onları dilimle keşfetmek istiyorum. Ama yapamıyorum, bu yüzden o beni dokunurken izlerken, onları nazikçe okşamakla yetiniyorum. "Seni emmek istiyorum," diyorum ona, bu düşünceyle ağzım sulanıyor.

O inleyerek, açılmış bacaklarımın arasına giriyor. "Bunları çıkar." Kot pantolonumun düğmesini açıyor. Elleriyle sütyenimin üzerinden göğüslerimi kavırıyor, beni inlememe neden olacak kadar sıkıyor. Yolcu koltuğuna geri tırmanıp pantolonumu, külotumu ve sütyenimi çıkarıyorum, o da beni izliyor. Bu striptiz değil. Kucak dansından da çok uzak. Ama o benim ona sunduğum gösteriyi beğeniyor ve kendisi de soyunmaya başlıyor, pantolonundan kurtulduktan sonra penisini okşuyor. Kamuya açık bir parkın ortasında kiralık bir cipte olduğumuzu umursamıyorum bile. Bu, hayatımın en erotik anı.

"Üzerime tırman."

Bunu yapıyorum. Ama bunu yavaşça yapıyorum çünkü bunun olması gerektiği kadar çabuk bitmesini istemiyorum. Yani, yakalanabiliriz. Ama bu anı daha da özel kılıyor. Onun sıcak nefesi. Ona karşı titreyerek soğuk bedenim. Üzerine çöküyorum ve o anda hissediyorum. Bunun ne kadar mükemmel olduğunu. Ne kadar iyi olduğunu.

"Bebeğim," diye inliyor. "Isabel." Bu sefer yalvarıyor.

"Hiçbir şey giymiyorsun, değil mi?" Gözlerini sıkıca kapatıp başını sallar.

"Siktir." Bu bir tıslama ve bir dua. "Çok darsın." İki kez nefes nefese kalıyor. "Tanrım." Şimdi inliyor, başını geriye atıyor çünkü ben hareket etmeye başladım. "Çıkmam lazım yoksa boşalacağım ve bir bebek yapacağız. Aslında bu fikir hoşuma gidiyor. Belki delice ama hoşuma gidiyor. Yani, sana bir bebek vermek istersen devam et. İstemiyorsan üstümden kalk da üstümü örtüneyim."

"Sana bunu söylemek istemem ama yumurtlamıyorum. Ama asıl sorum şu, sen temiz misin?"

"Vestal bakire gibi."

Gülerek başımı geriye atıyorum ve sanki ikimiz için planlarım varmış gibi üstüne çıkıyorum. Hayır, hamilelik değil. Ne zaman yumurtladığımı biliyorum ve şu anda değil. Ama aramızda hiçbir engel olmadan onun içimde olmasını istiyorum. "Artık engel yok."

Kalçalarım öne doğru sallanıyor. Vücudum en mükemmel şekilde kıvrılıyor. Maddox kontrolü ele alıyor, elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni kaldırıyor, tekrar üzerine çökertiyor ve "Tanrım!"

"Evet. Beni hisset. Bunu hisset." Bunu tekrar yapıyor ve ben aklımı kaçıyorum. Aklımı kaçıyorum.

"Maddox."

"Seni deli gibi becereceğim. Hissediyor musun?" O bunu yaparken başımı yukarı aşağı sallıyorum. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. *Çok iyi.* "Doğru noktayı buldum mu?"

"Evet!"

"Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Çok daha fazlasını. Durma."

"Bu benim, bebeğim. Biziz. Durmak yok. Sadece daha fazlası var."

"Bana daha fazlasını ver."

Ve o da veriyor. İçime giriyor. Daha sert. Daha hızlı. *Daha derine.* Ve bu her şey. O kadar muhteşem ki, kelimeler yetersiz kalıyor. Sadece çıkardığımı bilmediğim sesler. Ve aniden, sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum. O da beni takip ediyor, yüzünü göğsüme gömerek adımı haykırıyor ve sert ve uzun bir şekilde küfrediyor. Meme ucumu ağzına alıyor ve gülüyor. "Bu..."

"Evet."

"Asla..."

"Biliyorum."

Başı geriye düşer ve gözleri benimkilere bakar, yüzünde tembel, sersem bir gülümseme vardır. "Nasıl olur da gittikçe daha iyi olabilir? Bu mümkün değil, değil mi? Çünkü eğer öyleyse, sonunda beynim tamamen kısa devre yapar ve seks delisi bir çılgınlığın kurbanı olurum."

"Bu salgın, erkek nüfusunun çoğunu çoktan vurmuş gibi görünüyor."

"Ha, ha." Eğilip beni öper. "Günün geri kalanında böyle kalabilir miyiz? Ben senin içindeyken?"

Telefonum çaldığında, küstahça bir cevap vermek için ağzımı açtım. Justin arıyorsa diye ondan hızla uzaklaştım, ama arayan yine Anthony Conti'nin avukatıydı. Ekranı parmağımla kaydırarak cevap verdim ve adamın söyleyeceklerini dinledim. Konuşma çok uzun sürmedi, ama Maddox'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanki her saniye yaşlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Tamam. Teşekkürler," diyerek telefonu kapatıp çantama geri koyuyorum.

"Ne? Kimdi o?" "Conti'nin
avukatı."

"Ee?"

"Yarın sabah Vegas'a geri dönmemiz gerekiyor."

EPILOG

Üç yıl sonra MADDOX

Bir zamanlar, ne yazık ki çirkin bir dünyaya doğmuş güzel bir kız vardı. Yıllarca, ona hiç değer vermeyen acımasız annesinin elinde ezilerek mücadele etti. Ama güzel kız Isabel, dünyasının çirkinliğinin ötesini görebiliyordu. Sadıktı. Sevgi doluydu. Karanlıkta parlayan bir ışıktı. Ve bu parlaklık, sonunda kötü ve çirkin bir canavarın dikkatini çekti.

Demir yumrukla krallığını yöneten bir canavarın.

Güzel Isabel'i annesinden çalan ve onu kendine ait yapan bir canavar.

Zaman geçtikçe karanlık daha da yoğunlaştı ve artık bir kadın olan kızın hayatını yuttu. Bu kötü, çirkin canavar, tüm acımasız yöntemleriyle güzel Isabel'i kendi kötü emirlerini yerine getirmeye zorladı. Kurban etmek ve emek vermek, kaçma umudu olmadan sonsuza kadar onun kontrolü altında kalmak. Acımasızlığı ve ahlaksızlığına rağmen, Isabel'in ışığını, direncini veya kararlılığını söndüremezdi. Bir gün bu kötü, çirkin canavarı yok etme arzusunu da söndüremezdi.

Çünkü canavarın bir zayıflığı vardı. Güzel Isabel'i her şeyden çok istiyordu. Sağduyu ve mantığın üstünde. Ve kadın bu bilgiyle bir plan yapmaya başladı. Isabel akıllıydı. Cesurdu. Sabırlıydı. Ama en önemlisi, güzel kızı kurtaran yakışıklı, güçlü, kurnaz ve çok seksi prensle tanıştı.

Durun, hikaye böyle bitmiyor.

Hayır, Isabel işi kendi eline aldı ve canavarla doğrudan savaştı. Ve akıllı, güzel kadınlara aşık olan tüm canavarlar gibi, o da onun sonunu getirdi.

Sonunda ülkeye barış geri geldi. Canavar yenilgiye uğratılmıştı. Ve güzel Isabel, yakışıklı, güçlü, kurnaz ve çok seksi prensle evlendi.

Ancak, son kısım henüz gerçekleşmedi.

Isabel ve ben Connecticut'tan Vegas'a döndükten sonra, onun için her şey değişti. Anthony Conti, Isabel Bogart'ı tek varisi olarak atamıştı. Bu bir kabustu. Öncelikle, federal ajanlar onun defterlerini ve işlerini didik didik ediyorlardı. İkincisi, Conti'nin haksızlık yaptığı herkes —ki bu liste benim aletimden daha uzundu— bu pastadan payını almak istiyordu. Üçüncüsü, onun varisi olduğu haberi yayılınca, tüm dünya ondan bir parça istiyordu.

Toplum, mafyanın kötülüklerini yüceltir, ama gerçekte durum tamamen farklıdır.

Isabel de hemen hemen bunu söyledi. Takip edilmekten bıkmıştı. Kendisini ve ölen Anthony Conti ile olan ilişkisini tekrar tekrar açıklamaktan bıkmıştı. Ve bence, kızımın zorlandığında öfkeli olduğu zaten biliniyor.

Bir basın toplantısı düzenleyerek kendi tarafını anlattı. Bu kısmı bitirdikten sonra, Conti'nin mirası ile ilgili planları da dahil olmak üzere kendisine yöneltilen her soruyu yanıtladı. Conti, tüm pisliklerine rağmen, iş işlemlerini, hatta yasadışı olanları bile çok ayrıntılı bir şekilde kayıt altına almıştı. Her şeyin nasıl bölüşüleceğini anlamak pek de zor değildi.

Kız, Conti'nin evini sattı ve bu parayı, Conti'nin maddi olarak mağdur ettiği kişilere geri ödemek için kullandı. Infinity'yi Carla'ya verdi ve diğer kulüplerini ve çeşitli işlerini, hak ettiklerini düşündüğü kişilere dağıttı. Conti Hotel and Casino ise biraz daha zordu. Jake onu istemedi. Strip'teki üç Turner Hotel yeterliydi. Isabel teklifleri değerlendirdi ve sonunda onu çılgın bir fiyata sattı.

Yıllar boyunca, o parayla çok şey yaptı.

Bu parayı üniversiteye gitmek, seyahat etmek, Justin'e ihtiyacı olan her şeyi almak için kullandı ve benim bildiğimden daha fazla hayır kurumuna bağış yaptı. Justin, Stanford'da birinci sınıfını bitiriyor. O ve Izzy haftada birkaç kez telefonda konuşuyorlar ve her zamankinden daha yakınlar. Justin'in adı Conti'lerle ilgili olarak hiç anılmadı. İkisi de onu bu konudan olabildiğince uzak tutmaya karar verdiler.

Isabel ise üniversiteden mezun olmak üzere – zeki ve başarılı kızımız dört yıl yerine üç yılda bitirdi – ve bu sonbaharda eğitim programında yüksek lisansına başlamayı planlıyor. Hala öğretmen olmak istiyor, ki bence bu harika bir şey. Üç yıl önce döndüğümüzden beri oldukça

ve bu kadın her fırsatta bana meydan okumaya devam etse de, birlikte yaşadığımız hayatı değıştirmezdım.

Aslında, bir şeyi değıştirdim.

Starshine biraz daha büyüyüp her şey tamamen yoluna girene kadar sabırla zamanın geçmesini bekledim. Tamamen mükemmel an gelene kadar. Ve eğer anlamadıysanız, o an şimdi. Çünkü Isabel'in bahar tatili için Savannah'a uçtuk. Annemi ve kız kardeşlerimi ziyarete geldik. Isabel hepsiyle çok yakınlaştı ve ben de öyle.

Kim'i kaybettikten sonra uzak durdum. Sadece Savannah'dan değil, ailemden de. Orduya katıldım ve sonra Vegas'a gittim. Bu yere ve aileme yüzleşemedim. Bu yanlış mıydı, doğru muydu, bilmiyorum, ama ben böyle başa çıktım. Böyle atlattım.

Ama şimdi, bu yerle ilgili anılarımı yeniden yazmaya hazırım. Bu kumsal ile ilgili anılarımı.

Yükselen güneş, en çılgın renklerin kaleydoskopunu yansıtıyor. Mavi, pembe, turuncu ve mor tonları, birkaç dağınık bulut ve Atlantik'in dalgalı karanlık sularında yansıyor. Hava ılık, rüzgar serin ve yanımızdan geçerken bizi tuzlu bir tuzlu su tabakasıyla kaplıyor. Isabel elimi tutuyor ve sahilde yürürken bu manzarayı izliyor. Ben diz çöküp onu sonsuza kadar benim yapmak için planlar yaparken, o uzaklaşıyor. Sadece bugün değil, Georgia'ya gelmeden önce de böyleydi.

Her zamankinden daha sessiz. Uzak. Ve ne zaman ona bunu sorsam, beni başından savıyor. Okuldaki yıl sonu projeleri nedeniyle yorgun veya stresli olduğunu söylüyor. Ama ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Bu yüzden diz çökmek yerine, "Hala benimle mutlu musun?" diye soruyorum.

"Ne?" Yürümekten vazgeçti ve ben onun önüne geçip yüzüne döndüm. Rüzgar sudan esmeye başladı ve saçlarını yüzüne doğru uçurdu. Elimini bıraktı, saçlarını arkasına ve kulağının arkasına attı. Ama bunu yaptıktan sonra elimi tekrar tutmadı. "Neden böyle bir şey soruyorsun?"

Bu bir evet değil.

"Çünkü benden uzaklaşıyorsun."

"Uzaklaşmıyorum."

"Öyle yaptın."

Nefesini verip, benden uzaklaşarak güneşin doğuşuna dönüyor. Sessizleşince kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Koyu saçlarının arkasına doğru uçuşmasından.

kremsi teninde dans eden ışık patlaması. O kadar güzel ki canım acıyor ve onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," uzun bir süre sonra konuşmaya başladı. "Bunu böyle yapmak istemedim. En azından burada değil. Senin aileni ziyaret ederken değil."

Isabel bana dönüyor, yüzünde ciddi bir ifade var. Gergin.

Elimi uzatıp tekrar elini tutuyorum, çünkü ona dokunmam gerekiyor. Ama bu yetmiyor, bu yüzden onu kendime doğru çekip kollarıma alıyorum. O da isteyerek geliyor, bana yaslanıyor, ama tam olarak değil. Vücudunun benimkine yapışmasında bir tereddüt var.

"Sadece söyle," diye fısıldıyorum, saçlarını öperek, kokusunu içime çekerek. Eğer bunu bitiriyorsa, fikrini değiştireceğim. Biz mutluyuz. En azından, öyle olduğunu sanıyordum. Ben mutluyum. Lanet olsun, hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ve onu mutlu etmek için aklıma gelen her şeyi yapıyorum, öyleyse ne oluyor?

"Maddox," adımı söylemek ona acı veriyormuş gibi iç çekerek söylüyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. "Bunu bitirmeyeceksin, Izzy. Seni üzen ya da mutsuz eden ne olursa olsun, düzeltebiliriz. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." Yüzünü avuçlarım ve bakışlarını bana çevirip, yalvarırcasına gözlerine bakıyorum. "Bunu yapma. Bitirme."

Gözlerini devirip başını salladı. "Bunu bitirmiyorum, seni koca, aptal öküz. Hamileyim."

"Hamile mi?"

Bunu daha önce anlamadığım için aptalmışım gibi başını salladı. *Hamile* mi? "Dikkatliyiz."

Sanki iki kafam varmış gibi bana bakar. "Hayır, dikkatli değiliz." Sonra güler. Neden gülüyor? "Çok fazla seks yapıyoruz. Ve bunun yaklaşık yüzde kırkı senin o büyük aletin etrafında hiçbir şey olmadan oluyor."

Haklı. Prezervatif kullanmadan çok seks yapıyoruz ve benim aletim gerçekten büyük

"Çoğu zaman durup prezervatif bulmak için sabırsızlanıyoruz ya da prezervatifin olmadığı bir yerde hızlıca sevişiyoruz."

İç çekiyorum. Ben de gülümsüyorum, ama gülümsememi saklamaya çalışıyorum, çünkü o gülümsemiyor ve o gülümsemediği halde benim bu kadar heyecanlandığım için beni tekmeleyecek. Bir bebek. Benim bebeğim. Bu...

"Sanırım seninle evlenmek zorundayım."

Kafasını kararlı bir şekilde salları, benim tutuşumdan kurtulur ve kollarını göğsünde kavuşturur. Etrafımızda plajda yürüyen insanlar var, ışığın doğal senfonisini dinliyorlar, ama Isabel onları fark etmiyor gibi görünüyor. Benimle kavga etmeye hazırlanıyor ve vay canına, bana kızgınken ve benim çocuğumu taşıırken ne kadar da çarpıcı görünüyor?

"Kesinlikle olmaz," diye bağılıyor. "Bu çok saçma. Beni hamile bıraktığı için bir adamla evlenmeyeceğim. Burada hiçbir zorunluluk yok, Maddox. Senin parana ya da zamanına ihtiyacım yok. Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok. Zaten küçük bir sperm bağışladın. Teşekkürler. Çabaların için sana vergi indirimi formu göndereceğim."

Bu kadın beni deli ediyor. Bu yüzden onu hem öldürmek hem de sikmek istiyorum. Bu yüzden ona deli gibi aşığım. "O benim de bebeğim, Izzy. *Bizim* bebeğimiz," diye hatırlatıyorum ona, çünkü unutmuş olabileceğini düşünüyorum. Hormonlar yüzünden. Hormonları suçlayalım. Ama aslında, bence o sadece benim bir erkek olmamı istiyor. *Onun* erkeği. Bu yüzden ona doğru bir adım atıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp dudaklarımı düz karnına bastırıyorum. Sonra o karanlık derinliklere bakıp "Seni seviyorum. Seni istiyorum. Ve bebeğimizi istiyorum," diyorum.

"Sen tam bir pisliksin. Bu sonbaharda yüksek lisans programına başlamam gerekiyor."

Tabii. Şimdi her şey anlaşıldı. "Bebeğim, yüksek lisansını bitirmen için ne gerekiyorsa yapacağız. Söz veriyorum. Senin ve bebek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Mutlulukla. Sevinçle. Yüzümde büyük, aptal, uykusuz bir gülümsemeyle."

Bir zamanlar yaşadığı zorlu ve ağır koşullara rağmen neredeyse hiç ağlamayan o büyük, güzel, koyu renkli gözleri yaşlarla parlıyor. Bana inanamayan bir ifadeyle bakarken gözyaşları akıp gidiyor. "Yapacak mısın?"

Başımı sallıyorum.

"Ve seninle evlenmek konusunda, istediğin kadar bana karşı çıkabilirsin, ama... ." Son birkaç haftadır doğru anı bekleyerek cebimde sakladığım yüzüğü çıkarırım. "Yine de soracağım."

Ağzı, en sevimli şaşkınlık ifadesiyle açılır.

"Isabel, her şeyi planlamıştım. Her türlü romantik, çiçekli sözleri. Ama basit gerçek şu ki, seni seviyorum. Sen benim kalbim ve ruhumsun." Elimi göğsüne, çarpan kalbinin üzerine koyuyorum ve sonra onu aşağıya, içinde büyüyen bebeğimin olduğu karnına doğru kaydırıyorum. "Benim evim. Sen olmadan sonsuza dek bir hayatım yok. Bebeğimiz ve gelecekteki bebeklerimiz olmadan. Benimle evlenir misin?"

Bana bakarak gözlerini kırptırır. "Evet. Seninle evlenirim." O güzel gözyaşları akarken gülümser. "Tabii ki seninle evlenirim."

"Tabii ki!" Ayağa kalkarım, onu kollarımın arasına alırım ve güneş okyanustan tamamen yükselirken ona deli gibi öperim.

Bu kadın... O benim için en güzel şey. Zirve. Yolculuk. Derin dalış. Ve onunla bir bebeğim olacak.

Onunla evleneceğim.

"Söyle," diye fısıldıyorum dudaklarına, gözlerini açıp benimkilere bakarken gülümsemesini sağlıyorum.

"Hayır."

"Ne inatçı bir velet." Tanrı'nın ve herkesin önünde kıcına şaplak atıyorum. "Söyle."

Gülüyor, kocaman gülümsüyor. Bu gülümseme. Onun en çok sevdiğim gülümsemesi. Bana bilmem gereken her şeyi anlatan gülümseme. "Seni seviyorum, Maddox Sinclair. Sen bittiğinde, ben başlıyorum. Sen olmadan ben yokum."

"Biz," diye düzeltiyorum. "Artık biziz."

***Son

Catching Sin'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın! En son [kitap güncellemelerimi](#) almak için [haber bültenime](#) kaydolun!

[The Edge of Temptation](#) ve bu serinin ilk kitabı [Touching Sin](#)'den bir alıntı okumak için [okumaya devam](#) edin!

J. SAMAN'IN DİĞER ESERLERİ

İleri Baştan

Başla Yeniden

Başla Benimle

Başla Yeniden

Yazılmış Aşk

Güzel Potansiyel

Pervasız Aşk Touching

Sin

[The Edge of Temptation The](#)

[Edge of Forever](#)

KİTABIN SONU NOTU

Daha önce kitaplarımı okumuş olanlarınız, bunun bölümünde içimdeki çılgınlığı serbest bırakıp kitap hakkında gevezelik ettiğimi bilirsiniz. Bu hikaye... Yazarken beni mahvetti.

Başlangıçta tamamen farklıydı. Pop yıldızının gizli babası mafya patronuydu ve Maddox ona bir iyilik borcuydu ve o da bu iyiliği, kızı takip eden adamı bulmak için kullandı. Sıkıcı. Beni gözyaşlarına boğdu. Ve bu daha önce yapılmış gibi geldi bana. Bu da yapılmış olabilir, ama Isabel bana farklı geldi. Maddox da öyle sanırım.

Bu hikayeye başladığımda, yazmayı bırakamadım. Sahneler yazmaya devam ettim ve sonra kesmek zorunda kaldım, çünkü aksi takdirde bu kitap 500 sayfa olacaktı. Maddox ve Isabel'in birlikte olmalarından doyamıyordum. Onlar (ve bu çok güçlü bir olasılık) bugüne kadar en sevdiğim çift olabilirler.

Gavin'in hikayesi üzerinde yavaş yavaş çalışıyorum. Kim olduğunu biliyorum sanırım, ama çok yönlü bir adam olduğu için, onun hikayesini tam olarak yazmadan önce onun bakış açısını tam olarak anlamam gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, gerilim türünde yazmak benim güçlü olduğum bir alan değil ve genellikle yazdıklarımın sonra zihinsel bir molaya ihtiyacım oluyor ve daha çok bana uygun şeyler yazıyorum.

Bu hikayede bana yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Kullandığım tüm beta okuyucular, editörlerim ve beni sürekli cesaretlendiren hayran odamdaki muhteşem insanlar. En çok da, bir sahne üzerinde uğraşırken, işlerin gidişatı hakkında veya evin her yerine fırlatmak istediğim ilk taslak hakkında huysuzluğumla uğraşmak zorunda kalan ailem.

Tamam, bu kadar gevezelik yeter. Bu kitabı beğendiyseniz, bir yorum yazarsanız çok sevinirim. Yorumlar benim için çok değerli ve her birine çok değer veriyorum. Kitaplarımı okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Bunu yapabilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz - bu gerçekten bir hayalin gerçekleşmesi. Sizler olmadan yaşayamam!

Beni takip edin. Facebook'taki hayran odam [J. Saman's Radtastic Readers'a](#) katılın. Orada çok eğleniyoruz. Ayrıca [Facebook](#) ve [Instagram'da](#) da beni takip edin. Çok teşekkürler! The Edge of Temptation ve Touching Sin'in ilk bölümlerini okumaya devam edin. HEPSİNİZİ SEVİYORUM! XO

THE EDGE OF TEMPTATION'IN 1. BÖLÜMÜ

ÖZET:

Her şey bir bahisle başlar.

Bir dizi kötü ilişkiden sonuncusunu unutmak ve hayatıma devam etmek için bir yol. Bunun bir hata olduğunu biliyorum. Kafam ve kalbim bu oyuna pek istekli değil. Özellikle de yanlış erkekleri seçme konusunda berbat bir yeteneğim varken.

Sonra onu görüyorum.

Koyu renk takım elbiseli, bir bardak viskiyle kederini boğan bu yakışıklı adam, sadece bir gecelik eğlence olmalı. Bağlanma yok. Beklenti yok. Kimse incinmeyecek. Kulağa mükemmel geliyor, değil mi?

Ertesi sabah tek başıma uyandığımda, istediğim her şeyi elde etmişim gibi görünüyordu. Ta ki onun geride bıraktığı parlak altın kol düğmelerini bulana kadar. Oh, ve onun benim yeni patronum olduğunu keşfedene kadar.

Çirkin geçmişimiz hala omuzlarımızda ağır bir yük olarak dururken, birbirimizden uzak durmak kolay olmalı. Yüzde yüz profesyonel davranmak. Odanın diğer ucundan bile, onun ateşli bakışlarının tenimi tutuşturmasını görmezden gelmek. Evet. Duyarsızlık benim yeni ikinci adım.

Onun cazibesi olsa bile...

[The Edge of Temptation](#) kitabını bugün alın ve Halle'nin dünyasını alt üst eden seksi doktorla tanışmak için okumaya devam edin!

Bölüm 1 *Halle*

"Hayır," diye cevap veriyorum, ses tonumun ruh halimden daha güçlü olmasını umarak. "Bunu yapmayacağım. Kesinlikle hayır. Hayır." Vurgulamak için parmağımı işaret ediyorum, ama bu hareketin bir işe yaradığını sanmıyorum. Rina sadece bana bakıyor, parmağının ucu martini kadehinin kenarında kayıyor.

"Gülümsüyorsun. Bunu yapmak istemiyorsan, neden gülümsüyorsun?"

İç çekiyorum. Haklı. Gülümsüyorum. Ama sadece bu çok saçma olduğu için. Beni tanıdığı onca yıldır, hiç tanımadığım birine asılmadım. Nasıl yapılacağını bile bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak için doğru ruh halinde değilim. "Komik, hepsi bu." Omuz silkiyorum, önemsizmiş gibi davranıyorum. Aslında komik değil. Korkutucu kelimesi daha uygun. "Ama cevabım hala hayır."

"Ne kadar oldu?" Margot araya girer, bakışları Rina, Aria ve benim arasında gidip gelir, sanki gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama anlamaya çalışmıyor. Nereye varmak istediğini biliyorum ve bu lanet olası bir retorik soru. "Bir ay mı?"

Gördün mü? Söylemiştim.

"Matt'ten bir ay önce ayrıldın. Ve bu konuda üzgünmüş gibi davranamazsın, çünkü üzgün olmadığını biliyoruz."

"Üzgün olmadığımı kim söylüyor?" Kaşlarımı çatıp, inanamıyormuş gibi davranıyorum, ama gözlerine bakamıyorum. "Onunla iki yıl birlikteydim."

Ama o haklı. Matt yüzünden üzgün değilim. Sadece Boston'un güney ucundaki rastgele bir barda rastgele bir adama asılmak istemiyorum.

"İki boş yıl," Rina mavi gözlerini devirerek ısrar ediyor ve elma martinisinden bir yudum alıyor. Bardağını masaya koyuyor, küçük vücudunu sandalyeye yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve benim adıma kızmış gibi dudaklarını büzüyor. "O adam tam bir pislikti."

"Ve bir suçlu," diye ekliyor Aria, şık kadehini geriye doğru eğip, zeytinli kirli martini'sinin son yudumunu içiyor. Yavaşça çiğniyor ve sivri kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "O pislik, insanları dolandırmak için seni defalarca görmezden geldi."

"Hepsi doğru." Bunu inkar bile edemem. Eski sevgilim bir siyah şapkalı hacker'dı. Bu, gizemli ve tehlikeli bir şekilde seksi ve çekici gelebilir, ama öyle değil. O pislik, kredi kartı numaralarını çaldı ve bunları sadece kendisi için kullanmakla kalmadı, karanlık web'de de sattı. Ayrıca, diğer yozlaşmış pisliklerle birlikte çalışarak çeşitli şirketleri ve web sitelerini çökertmeye çalışan hacktivistlerden biriydi.

Savunmam olarak, FBI işyerime gelip beni şehir merkezine götürüp saatlerce sorguya çekene kadar onun ne yaptığını bilmiyordum. O kadar utanmıştım ki, işyerinde yüzümü gösteremiyordum. Sadece bu da değil, herkes benim hakkımda konuşuyordu. Ya acıyarak ya da şüpheyle, sanki ben de onunla birlikte bir suçluymuşum gibi.

Matt, kırmızı takım uzmanı olarak düzenli bir işi vardı — şirketler tarafından sistemlerine girip onları ele geçirmeye çalışmak için para ödenen yasal hackerlar. Geceleri bilgisayar başında geçirdiği tüm zamanın, ilerlemek için çok çalıştığı için olduğunu sanıyordum. En azından, sorgulandığında sürekli kullandığı bahane buydu.

Nişanlı olduğun adamın aslında insanlardan hırsızlık yapan bir suçlu olduğunu keşfetmekten daha naif hissettiren bir şey yoktur. Üstelik bu hırsızlıkları seninle yaşarken yapıyormuş.

FBI'ın Matt'in suç faaliyetleriyle ilgili bahsettiği kişilerden birini araştırdım. Kadının adı nedense bana tuhaf geldi ve onu bulduğumda, üç torunu olan bir dul, orduda bir oğlu olan ve yakın zamanda emekli olmuş bir hemşire olduğunu öğrendim. Midem bulandı. Hala düşündüğümde midem bulanıyor.

FBI'a bildiğim her şeyi anlattım, ki bildiğim hiçbir şey yoktu. Matt'i tutuklamalarından üç gün önce onunla ilişkimini bitirdiğimi açıkladım. Tamamen tesadüf. İlişkimizin monotonluğundan bıkmıştım. Nişanlanmış olmamıza rağmen düşünümüzü hiç konuşmamamızdan ve planlamamamızdan bıkmıştım. Sürekli ofisinde kilitli kaldığı, bilgisayarıyla o kadar meşgul olduğu için bana hiç ilgi göstermediği için hiç görmediğim biriyle yaşamaktan bıkmıştım. Ama aslında, içten içe, onu artık sevmediğimi biliyordum.

Ayrılığımız için tek bir gözyaşı bile dökmedim. Aslında, her şeyden çok rahatlamıştım. O anda ayrılmakla büyük bir tehlikeyi atlattığımı biliyordum.

Ve sonra FBI ortaya çıktı.

"Onunla ilişkimizi bitirdim. Onun tam bir ezik olduğunu fark etmeden önce," diye ekliyorum, itiraf etmek istemediğim kadar bu durum hakkında savunmacı hissederek. Rahatsız ahşap sandalyemde ağırlığımı değiştirerek, dizlerimi çaprazlayıp, boş boş bara bakıyorum.

"Bunun için seni alkışlıyoruz," diyor Rina, Margot'u ve ardından Aria'yı omuzlarından dürterek onlara da aynı fikirde olmalarını sağlıyor. "Bu kesinlikle doğru bir karardı. Ama sen mutsuz, somurtkan ve çok..."

"Erkek düşmanı," diye Margot onun yerine cümleyi tamamlar ve rahatsız edici bir coşkuyla limonlu shot'ını bir dikişte içer. Sanırım bu onun için üçüncü shot, yani uzun bir gece olacak demektir. Margot henüz ölçülü olmanın sanatını öğrenmemiş.

"Doğru." Aria, Margot'a abartılı bir şekilde başını sallayarak, sanki tam da konunun özünü yakalamış gibi, dağınık koyu renkli buklelerini omuzlarının üzerine atıp, sonra da topuz benzeri bir şekle soktu. "Erkek düşmanı. Burada kimseyle çıkman gerektiğini söylemiyorum. Onlarla eve gitmene bile gerek yok.

Sadece sana bir içki ısmarlamalarına izin ver. Normal bir erkekle normal bir sohbet et."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ve sen burada öyle birini bulacağımı mı düşünüyorsun?" Kollarımı genişçe açar, etrafta sallırım. Buradaki tüm erkekler çapkın gibi görünüyor. Diğer erkeklerle gruplar halinde, birbirlerine şakalar yapıp içeri giren çeşitli kadınları işaret ediyorlar. Onları açıkça değerlendiriyorlar. Ve bir kadın yanlarından geçerse, açıkça dönüp onun kışına bakıyorlar.

Burası bir flört barı. Karanlık ortam aydınlatması, arka planda sinir bozucu, modaya uygun house müzik ve rahatsız koltuklar. Birini eve götürmeden önce bütün gece ayakta durman için tasarlanmış türden. Ve şimdi çok dikkatli arkadaşlarımın beni neden buraya getirdiğini anlıyorum. Burası bizim her zamanki gittiğimiz yer değil.

"Burası lise ya da üniversite kulübü gibi. Ve kesinlikle iyi anlamda değil. Eminim bu adamların hepsi Axe vücut spreyi ile yıkanmış, saçlarına jöle sürmüş ve annelerinin bodrumundan çıkıp buraya gelmişlerdir, 'seks yapacak bir kız' bulmak için." Bu kelimeleri parmaklarımla tırnak işareti yaptım. Bu planın bir parçası olmakla hiç ilgilenmiyorum.

"Şey..." Rina'nın sesi kesildi, odayı çaresizce taradı. "Sana layık birini bulabileceğimi biliyorum."

"Beyin fonksiyonlarını boşa harcama. Hala ilgilenmiyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde devirip içkimi bitiriyorum ve bardağı masaya niyet ettiğimden biraz daha sert bir şekilde vuruyorum. *Oops*. Neyse. Erkek karşıtı tavrımdan son derece memnunum. Çünkü ben tam olarak öyleyim, erkek karşıtıyım ve bu konuda pişmanlık duymadığımı keşfediyorum. Aslında, benim gibi birbiri ardına kaybedenlerle karşılaşan biri için bu harika bir tavır. Bir tür kendini koruma yöntemi gibi.

Hiç iyi bir geçmişim olmadı. Matt'ten önce bile, yanlış erkekleri seçme konusunda yetenekliydim. Lisedeki erkek arkadaşım sonunda eşcinsel çıktı. O bana bu bombayı patlatmadan kısa bir süre önce ona bekaretimi vermiştim, ama o benim onu eşcinsel yapmadığımı yemin etti. Seks yapmadan önce de öyle olduğunu söyledi. Üniversitede, iki erkekle biraz ciddi bir ilişki yaşadım. İlki, ben farkına varmadan aylarca beni aldattı, ikincisi ise benden çok video oyunlarına düşküncü. Sanırım gizli bir kokain sorunu da vardı, çünkü bütün gece uyumadan oyun oynuyordu. Bir süre erkeklerden vazgeçmiştim — burada bir eğilim görüyor musunuz? — ve sonra yüksek lisansımın son yılında Matt ortaya çıktı. Daha fazla söze gerek var mı? Bana kalırsa

erkeklerin hepsi canı cehenneme. Çünkü beni kesinlikle beceremeyecekler!

"Artık aramayı bırakabilirsin, Rina." Bu durum gittikçe acınası hale geliyor. "Bir vibratörüm var. Bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Üçü de aramayı bırakıp bana bakıyorlar ve ben bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Bunun üzerine kızardım, ama doğrudu, bu yüzden omuz silktim ve kollarımı göğsümün üzerinde meydan okurcasına kavuşturdum. "Seks müdahalesine ihtiyacım yok. Eğer bir şeye ihtiyacım varsa, o da erkek türünden vebadan kaçır gibi kaçınmak."

Beni hemen görmezden geliyorlar, benim düşmanlığımdan daha önemli olan, bana konuşabileceğim "normal" bir erkek bulma amaçları. Ve gerçekten, birini bulmak bu kadar uzun sürüyorsa, burada seçenekler gerçekten çok az olmalı. Bir tur daha sipariş vermek için garsonu çağırarak üzereyken Margot uzak köşeyi işaret ediyor.

"Orada." Bu inatçı küçük böcek, sanki arka bahçesinde petrol bulmuş gibi parıldıyor. "Şu adam. Çok seksi ve yalnız. Hatta üzgün görünüyor, bu da bir arkadaşına ihtiyacı olduğu anlamına geliyor."

"Ya da içkisini içmek için yalnız kalmak istiyor," diye mırıldanıyorum, elimde başka bir içki olsaydı da arkadaşlarımdan rastgele bir sapığı takıntılı bir şekilde izlemelerine odaklanmak yerine başka bir şeye odaklanabilseydim diyorum. *O garson nerede?*

"Belki," diyor Aria, barın karşısındaki adamı düşünceli bir şekilde izlerken, parmağıyla alt dudağını okşayarak. Elleri rengarenk boya lekeleriyle kaplı. Daha yakından baktığımda, siyah gömleği de öyle. "Ya da belki sadece kötü bir gün geçirmiştir. Çok üzgün görünüyor, Halle." Bana kaşlarını çatmış köpek yavrusu gibi bakarak, her şeyi anlamış gibi başını sallıyor. "Çok üzgün. Gidip arkadaşlık etmek isteyip istemediğine bak. Onu neşelendir."

"Kamu hizmeti yapmış olursun," diye Rina da aynı fikirde. "O kadar yakışıklı erkekler asla üzgün olmamalı."

Buna gözlerimi devirdim. "Sence oral seks işe yarar mı, yoksa onu neşelendirmek için çılgın, sapkın seks teklif etmeli miyim? Angela'nın bekarlığa veda partisinde aldığım, yeni başlayanlar için dominans oyun seti hâlâ duruyor. Daha açılmadı bile."

Aria, bunu gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğdi. "O kadar sapkınlık onu ilk seferinde korkutabilir. Ve o sana oral seks yapmazsa, ben de ona oral seks yapmam."

Tanrım, bunun için yeterince sarhoş değilim. "Ya da kız arkadaşının en iyi arkadaşını beceren tam bir pislik," diye itiraz ediyorum, sesim itirazımla bir oktav yükseliyor.

. Dik oturup, fikrimi açıkça belirtmek için çabalıyorum. "Ya da kadınları yemeden önce palayla küçük parçalara ayırdığı için hapse girmek üzere. Her iki durumda da, ilgilenmiyorum."

"Tanrım," Margot, sandalyesine yaslanıp etkilenmemiş bir bakışla bana bakarken kestane rengi saçlarını kıvrıyor. "Çok mu dramatiksin? Öyle olsaydı kefaletle serbest bırakılmazdı. Ama cidden, bu deli psikopat saçmalığı gibi ve o adam deli psikopat demiyor. O, arzu edilesi, lezzetli ve 'Halloween'da şeker gibi orgazm dağıtıyorum' diyor."

"Bence bayan fazla itiraz ediyor," der Aria, bilmiş bir gülümsemeyle ve göz kırparak.

Başını çevirip onu tekrar kontrol eder ve refleks olarak dudaklarını yalar. Henüz bakmaya zahmet etmedim çünkü sırtım ona dönük ve meraklı olduğum için kendimden nefret ediyorum. Üç bayan da onu sınırsız bir hayranlık ve bariz bir şehvetle izliyor. Erkek zevkleri çok farklı, bu da bu adamın muhtemelen çekici olduğunu gösteriyor. Cazip gelmemeli. Gerçekten gelmemeli. Kendimi belaya, acıya ve avukatlık ücretlerine sokuyorum. Öyleyse neden tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki fikri bana cazip gelmeye başladı?

Daha önce hiç böyle bir kız olmadım. Ama belki de haklılar? Belki de rastgele bir adamla tek gecelik bir ilişki, erkekler konusunda yaptığım kötü seçimlerin geçmişini silip yeni bir başlangıç yapmak için tam da ihtiyacım olan şeydir? Tek gecelik bir ilişkinin akıllıca bir seçim olmasının tam tersi olduğu için bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama libidom beynimin kontrolünü ele geçiriyor ve şimdi mantıklı açıklamalar bulmaya, hatta belki de cesaretlendirmeye başlıyorum. Bunu hemen durdurmam lazım.

"O eşcinsel. Yakışıklı erkekler hep eşcinseldir. Ya da pisliktir. Ya da suçludur. Ya da aldatanlardır. Ya da genel olarak hayatlarında başarısızdırlar."

"Sadece biraz şanssızdın, hepsi bu. Oliver'a bak. Yakışıklı, tatlı, sevgi dolu ve pislik değil. Ya da suçlu. Ve senden hoşlanıyor. Onunla çıkabilirsin."

Uzanıp Rina'nın kokteylini çaldım. Beni durdurmadı, hatta ne yaptığımı fark etmedi bile. Gözlerimi kısarak bardağının kenarından ona baktım ve bir yudumda yarısını içtim. "Kardeşinle çıkmıyorum, Rina. Bu tuhaf ve dramaya davetiye çıkarır. Sen ve ben en iyi arkadaşız."

O iç geçiriyor, sonra ben de iç geçiriyorum çünkü cadalozluk yapıyorum ve bunu istemiyorum. Onun kardeşini seviyorum. O, kızın az önce bahsettiği tüm özelliklere sahip, beni sevmesi hariç. Ama aramızdaki ilişkiler kötüye giderse, ki bu kaçınılmazdır, en önemli arkadaşlıklarımdan birini kaybetmiş olurum. Ve bu

benim almaya hazır olduğum bir risk değil. Ayrıca, Rina'nın bilmediği bir şey var ki, Oliver Boston bölgesinin en büyük çapkınlarından biri.

"Sadece tüm erkeklerin kötü olmadığını söylüyorum," diye devam ediyor Rina ve ben başımı sallıyorum. "Bu adamla konuşursan bir ay boyunca içkilerini biz ısmarlarız," diye aceleyle teklif ediyor, anlaşmayı kapatmaya çalışıyor.

Margot, bu açıklamaya biraz şaşırmış bir şekilde kaşlarını çatarak ona bakar, ama hemen kayıtsız bir omuz silkmeye fikrini değiştirir. Aria bu fikri beğenir ve gülümser. Ama yine de, para Aria'nın sorunu değildir. "Kesinlikle," diye kabul eder. "Git. Bir yabancınn kadınlık organlarına dokunmasına izin ver. Ağda yaptırdın, tıraş oldun ve çok seksisin. Biri bundan faydalanmasına izin ver."

"Ya beni reddederse?"

"Onunla yatmak zorunda değilsin," diye hatırlatır Rina. "Ya da ona gerçek adını vermek zorunda değilsin. Aslında, ona kendinle ilgili gerçek hiçbir şey söyleme. Bu bir cinsel deneyim gibi olabilir." Sinirlenerek başımı sallarım. "Seni bir daha bu konuda rahatsız etmeyeceğiz," diye ciddiyetle söz verir. "Ama o seni reddetmeyecek. Bu gece film yıldızı kadar seksisin."

Buna sadece gözlerimi devirebilirim. Sevgi dolu ve destekleyici arkadaşlarımmın duygularını takdir etsem de, zaten duygusal olarak gergin olduğum bir anda tamamen yabancı birinin beni reddetmesi beni mahvedebilir. Ona ilgim olmasa bile. Ama bedava içkiler...

Sandalyeimde dönerek, kalabalık barın karşısına bakıyorum, birkaç saniye etrafı tarıyorum ve köşede duran adamı görüyorum. Florida'da Noel kutlamaları, o çok seksi. Buna şüphe yok. Saçları açık sarı, yanları kısa, üstleri biraz daha uzun. Öpüşürken tutup sıkıca sarılabileceğın kadar uzun. Profili, düz burnunu ve güçlü, keskin hatlı, temiz tıraşlı çenesini ortaya koyuyor. İtiraf etmeliyim ki, erkeklerde hafif sakallı olmasını severim, ama o sakalsızlığı o kadar çekici kılıyor ki, sakalların sertliğini özlemiyorum. Takım elbise giyiyor. Koyu renkli bir takım elbise. Geniş omuzlarına oturan kesimi ve bileğinde gördüğüm altın renkli kol düğmelerinden, muhtemelen pahalı bir takım elbise.

Ama beni duraksatan şey onun ıstırabı. Ondan yayılıyor. Güzel yüzü asık, gözleri boş boş, içinde kehribar rengi bir şey olan dolu bardağına bakıyor. Belki viski. Belki burbon. Önemli değil. O ifade bir amaç taşıyor. O gözlerin arkasında bir anlam var ve onun

arkadaşlık aradığına inanmıyorum. Aslında, isteseydi arkadaş bulmakta hiç zorlanmayacağından eminim.

Sadece bu dűřünce bile beni daha fazla yorum yapmadan ayađa kaldırıyor. Arkadařlarımın beni rahat bırakması için mükemmel bir adam. Beni bir anda reddedecek ve ben bunu kiřisel olarak algılamayacađım. En azından çok fazla deđil. Kızların neřeyle gűlűřtűklerini hissedebiliyorum, ama beř dakika içinde onlara geri dűneceđimi dűřünüyorum, bu yűzden onların yanlıř yűnlendirilmiř cořkusu  nemsiz. Onu barın diđer ucuna kadar izliyorum.  kisini yudumlamıyor. Sadece boř boř içine bakıyor. Bu tűr bir kalp kırıklıđı midemi bulandırıyor. Bu sefil yabancı, sadece hızlı bir iliřki arayan tipik bir cumartesi gecesi bar műdavimi deđil.

O, kederini unutmaya alışıyor.

Sefil Yabancı benim yaklaştığımı fark etmiyor. Onunla yanındaki kişinin arasına sıkıştığında bile beni fark etmiyor. Ve kendime bir dirty martini sipariş ettiğimde de kesinlikle beni fark etmiyor. Onu koklayacak kadar yakınıam. Ve lanet olsun, o kadar iyi ki, kendimi gűzlerimi kapatıp daha derin nefes almak isterken buluyorum. Sandal ağacı mı? Narenciye mi? Lanet olası tanrısal bir adam mı? Kim bilir. Ona ne sűyleyeceđimi bilmiyorum. Aslında, içkimi alıp kaçmak için can atıyorum, ama Rina, Margot ve Aria'nın barın diğer ucundan heyecanlı ve cesaret verici gűlűmsemlerle beni dikkatle izlediklerini fark ediyorum. En azından merhaba demeden buradan çıkmam imkansız.

Özellikle de o sűrtűklerin  nűműzdeki ay bana içki ısırlamasını istiyorsam.

Ama lanet olsun, aptalca gerginim. "Merhaba," diye başlıyorum, ama sesim zayıf ve titriyor, gerginliğimi atmak için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. Kahretsin. Ellerim titriyor. Acınası bir durum.

O başını kaldırmıyor. Harika bir başlangıç.

Oyunu devam ettiriyorum, loş ışıklı barın etrafına bakınıyor ve cumartesi gecesi kokteyllerinin tadını çıkaran insanları izliyorum. Burası kalabalık. Yazın şehrin sıcağı ve şehvet dolu hava ile dolu. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığında, Mutsuz Yabancı'nın yanında ve tam arkamda oturan kişi ayağa kalkıyor, sandalyesini istemeden sırtıma çarpıyor ve beni öne doğru itiyor. Doğrudan ona doğru.

Kısıtlama olmadan uuyorum, neredeyse onu devirecektim. Onu sandalyesinden tamamen itecek kadar deđil - bunun için çok bűyűk ve gűlű - ama dikkatini çekmek için yeterli. Sanki uzak bir yerden dűnűyorműř gibi gűzlerini kırptıđını gűrűyorum.

uzak bir yerden dönüyormuş gibi gözlerini kırıştırdığını görüyorum. Ben kendimi düzeltirken, başını bana doğru eğiyor, tam da dikkatim beni sandalyesiyle çarpan adama yönelmişken.

"Çok özür dilerim," diyor adam, sesinde panik var, elini uzatıp beni dengelemek istercesine kolumu tutuyor. "Seni görmedim. İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Yüzüm kıpkırmızı, biliyorum. "Sizi incittim mi?"

Sadece gururum incindi. "Hayır, gerçekten. İyiyim. Böyle sıkışıp kalmak benim hatamdı." Bana çarpan yabancı adam sıcak bir gülümsemeyle kız arkadaşına dönüp, olabildiğince çabuk olay yerinden uzaklaşır.

Elbisemi düzelterip yüzümü toparlayarak, Mutsuz Yabancıya geri döndüm ve gözlerim onunla buluştuğunda bir kez daha boğazımı temizledim. "Sana çarptığım için özür dilerim..." Nefesim ciğerlerimde takıldı ve sesim sonunda kesildi.

Lanet olsun.

Onun profili bir şey sanıyorsam, geri kalanıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir. Bana göz kırparak, gözlerini biraz genişletir, arkasına yaslanır, takım elbisesinin göğsüne kollarını kavuşturur ve beni baştan aşağı süzer. Koyu renkli ceketini bile çıkarmamıştır, bu garip gelir. Burası oldukça sıcak ve dışarıda yaz mevsimidir.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında derin bir nefes aldı. Gözleri yeşil. Ama sıradan bir yeşil değil. Tamamen megavat yeşili. Kalın, yaz çimleri gibi yeşil. Barın loş ışığında bile gözlerinin ne kadar canlı olduğunu anlayabiliyorum. Şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözler.

"Önemli değil," diyor ve kalın bariton sesi, hafif bir aksanla, onun diğer özellikleri kadar etkileyici. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi beni sarıyor. Tanrım, bir ses beni hiç böyle etkilemiş miydi? Tamamen yabancı birine böyle tepki veriyorsam, belki de daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor. "Güzel kadınların bana aşık olması hoşuma gidiyor."

Onu hemen sevdim. Klişe sözleri ve her şeyi. "Bu sana sık sık olur mu?"

Sırıttıyor ve yüzündeki o çarpık gülümseme kalp atışlarımı bir derece daha hızlandırıyor. "Pek sayılmaz. İyi misin? Oldukça kötü bir düşünüş oldu."

Başımı sallıyorum. Artık bu kadar zarif olmayan girişimi hakkında konuşmak istemiyorum. "Oturmamın sakıncası var mı?" Düşünüyor. Aslında

tereddüt ediyor. Harika. Bu, zaten zayıf olan egomu hiç de iyi etkilemiyor.

Bir anlığına ona bakıyorum ve tam beyaz bayrağı kaldırıp onurumu koruyarak geri çekilmek üzereyken, o zorlukla yutkunuyor ve yavaşça başını sallıyor. Oturmamam gerektiğini mi söylüyor, yoksa sorun olmadığını mı? Kahretsin, anlayamıyorum, çünkü ifadesi... çok karışık. Kararsızlık, merak, cazibe ve tiksinti gibi tuhaf bir karışım gibi.

Benim kafamın karıştığını fark etmiş olmalı ki, yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla açıklığa kavuşturur: "Sanırım oturmalısın, yoksa yine üstüme düşersin." Gözlerini kırpar, bir şey dikkatini çekmiştir. Bir anlığına arkama bakar ve o sırtış tekrar dudaklarına yerleşir. "Arkadaşların bu fikri çok sevdi galiba."

"Ha?" diye kekeliyorum, sonra başımı omzumun üzerinden çevirip Rina, Aria ve Margot'u görüyorum, ayakta durmuş, aynı coşkulu gülümsemelerle bizi izliyorlar. Margot hatta el sallıyor. Bu çok utanç verici. Şimdi ne diyeceğim? "Evet... şey." Kelimeler ağzımdan çıkmıyor ve kendime çekiliyorum. "Üzgünüm. Ben sadece... şey, kısa süre önce birinden ayrıldım ve arkadaşlarım, insan kadın ırkına geri dönüp bir erkekle gerçek bir konuşma yapana kadar masaya dönmeme izin vermiyorlar."

Tanrım, bu çok aptalca ve acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile. Ve neden ona tüm bunları itiraf ettim ki? Yüzüm giydiğim elbisenin rengini almış durumda — ve bu lanet olası parlak kırmızı bir renk. Yine bana sırtıyor, bu da benim haklı olduğumu kanıtlıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Güvensiz ve yetersiz. En azından aptal ve bilgisiz olmaktan iyidir. Evet, Matt'le olan ilişkimde böyleydi ve ben böyle biri değilim. Genelde kendime çok daha güvenen biriyimdir.

"İçkimi alıp arkadaşlarıma yanına döneceğim."

Çantamdan biraz para çıkarıp tahta bara bırakıyorum. Duruyorum, ama o beni durdurmuyor. Parmaklarım bardağın pürüzsüz, uzun sapını kavırıyor. Buradan bir an önce gitmek istiyorum, ama içkimi güvenli bir şekilde kendime doğru kaydırıp aceleyle, pek de çekici olmayan bir kaçış yapmadan, elimi eliyle kapıyor ve fısıldıyor, "Hayır. Kal."

Jonah ve Halle'nin başına neler geldiğini öğrenmek ister misiniz? [The Edge of Temptation](#) kitabını [bugün satın alın!](#)

TOUCHING SIN'IN 1. BÖLÜMÜ

Yanan yağın keskin kokusu boğucu. 'ın tüm camları açık ve havalandırma dışarıdan hava alıyor olsa bile, koku dayanılmaz. Arabanın kaputundan yükselen duman daha da endişe verici. Durmam lazım. Muhtemelen hemen. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu, ortada kaldığım anlamına geliyor... Neredeyim ben?

Soğuk bir gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptı. Nerede olduğumu hiç bilmiyorum.

En son ne zaman bir kasaba ya da düzlük, çöl ve dağlar dışında bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

Etrafım tamamen karanlık. Sadece karanlık değil, zifiri karanlık. O kadar karanlık ki, eski farların zorlukla yaydığı dar ve yetersiz ışık dışında hiçbir şey göremiyorum. Sanki arabanın önünden iki el feneri parlıyor ve sadece dokundukları yeri aydınlatıyor. İşe yaramaz.

Kaçamıyorum bile. Bir insan bu kadar acınası olabilir mi?

Duman artık kesinlikle daha da yoğunlaşıyor, havalandırma deliklerinden ve açık pencerelerden doğrudan yüzüme esiyor. Nefes alamıyorum, göremiyorum ve ne zaman nefes alsam boğazım ve gözlerim yanıyor. Annemin Mercedes'ini alabileceksen, çalıntı bir arabanın dumanından boğulmak ironik olurdu. Annem öldüğünden beri garajda duruyordu. Niklas kaybolduğunu fark etmezdi. En azından bir süreliğine. Ama tüm arabalarımız gibi bu arabada da GPS takip sistemi var, bu yüzden onu bırakıp bahçıvanın eski hurda arabasını tercih ettim.

Araba, sarsılmadan önce tıkırdayan bir ses çıkarır, sonra tekrar sarsılır ve direksiyon, zar zor tutabildiğim noktaya kadar titrer. Artık başka seçeneğim yok. İç ışıklar yanıp söner, tekrar yanıp söner ve aniden motor durur ve yolun kenarında durmak zorunda kalırım.

Tamamen boş bir yol.

Kahretsin.

Tabii ki böyle bir şeyin olacağını planlamamıştım. Bu kadar trajik olmasaydı gülerdim. En azından yaz ve hava sıcak.

En yakın kasabaya ne kadar uzaklıkta olduğumu bilmiyorum. Dün Dallas'tan ayrıldım ve batıya doğru yola çıktım. Kesinlikle batıya gittim çünkü bir süre Flagstaff ve ardından Las Vegas tabelalarını takip ettim. Ama bir şekilde dikkatim dağıldı ve şimdi buradayım.

Hiçbir yere gitmeyen yolda.

Araba bozuldu. Anahtarı çevirmeye çalıştığımda çok kötü bir gıcırtı sesi çıkıyor. Metal metal çarpışır gibi. Kokusu sesinden bile daha kötü ve arabada kalabilir miyim diye merak ediyorum.

Ya alev alırsa?

Arabalar gerçekten böyle olur mu, yoksa bu sadece filmlerde mi olur? Hiçbir fikrim yok. Ama bu durumun hiçbir yanı güven verici değil. Düşünmem lazım.

Yolcu koltuğunun yumuşak kumaş minderinde çantamı arıyorum ve elim kayışı kavlıyor. Burası o kadar karanlık ki, yüzümün önündeki elimi bile göremiyorum. Çantamı karıştırırken yeni cep telefonumu buluyorum ve düğmeye basıyorum. Ekran aydınlanıyor ve ana ekranı gösteriyor. Servis olmadığını görünce inliyorum. Bu, internetin de olmayacağı anlamına mı geliyor acaba?

Arama motoruna dokunuyorum, ama ekran internet bağlantım olmadığını söylüyor.

Şimdi ne yapacağım ben? Gözlerim yaşlarla doluyor ve bunun zehirli dumanla hiçbir ilgisi yok. Nasıl böyle bir şeyin olmasına izin verdim? Hayatımın ne kadar kötü gittiğine takılmak yerine yol işaretlerine daha dikkat etmeliydim. İnternet sayfasını tekrar yenilediğimde sonuç aynı.

Cep telefonu veya internet hizmeti yok. Çalışan araba yok. Nerede olduğumu bilmiyorum. Yiyecek ve su da yok. Lanet olası bir battaniye bile yok. Zaten bu arabada kalamam. Denersem muhtemelen boğulurum.

Bu berbat bir durum.

Ellerim plastik direksiyon simidine çarparak, dumanla tıkanmış ciğerlerimden çıkabildiğim en yüksek çığlığı atıyorum. Bu, artan panik ve hayal kırıklığını azaltmaya yetmiyor. Etrafa bakınıyor, açık pencerelerden görebildiğim her yeri arıyorum, ama bir şey bulamıyorum. Ay yok. Sadece, ısınmak ya da görmek için ışık sağlamayan, işe yaramaz yıldızlar var.

Tam arabadan inip yürümeye hazırlanırken, parlak ışıklar dikiz aynamın camını doldurur ve geçici olarak gözlerimi kör eder. Refleks olarak gözlerimi kısar ve bunun farlar olduğunu fark etmeden önce geri çekilirim. *Oh, şükürler olsun.* Yaklaşan arabayı görebilmek için çok karanlık, ama bu noktada umurumda değil. Polis olmadığı sürece. O zaman işler pek iyi olmaz. Başka biri olursa sorun yok.

Ta ki onun yüksekte duran ve gücüyle dünyayı titreten büyük bir kamyon olduğunu fark edene kadar.

Tek görebildiğim, spot ışığı gibi üzerime odaklanan farları.

Bir yandan durdukları için rahatladım. Öte yandan, ben ıssız bir yerde tek başına olan genç bir kadını ve aniden bu kişinin merhametine kalmış durumdayım. *Beni tecavüz edip öldürebilirler ve cesedimi çalılıklara atabilirler.* Evet. Böyle bir senaryo da var. Şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Sanırım nasıl sonuçlanacağını beklemeli ve en iyisini ummalıyım.

Neden silah getirmedi ki? Ben Teksaslıyım. Evimizin her yerinde silahlar vardı. Neden bir tane getirmeyi düşünmedim ki? Ama yine de, beni ve şansımı tanıyorsam, muhtemel bir saldırgan yerine kendimi vururdum. Özellikle de nasıl ateş edileceğini hiç bilmediğim için.

Belki tecavüz ve cinayet yerine nakit rüşveti kabul ederler?

Umut etmekten başka çare yok.

Sürücü tarafındaki kapı sıkıcı bir tıklama sesiyle kapanır ve yan aynamdan uzun boylu, koyu tenli, kapüşonlu bir figürün yavaşça arabama doğru yürüdüğünü izlerim. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi, nefesim düzensiz, direksiyonu sıkıca tuttuğum için parmak eklemlerim beyazlamış. Hareket edemiyorum, figür yaklaşırken gözlerimi de ondan ayıramıyorum.

Camıma ulaşır ve göremediğim gözleriyle bana bakar. Kapüşonu yüzünün tamamını gölgede bırakır. Tek anlayabildiğim, uzun ve geniş yapılı olduğu ve muhtemelen beni saniyeler içinde bir dal gibi kırabileceği. İlk başta, onun varlığı karşısında tamamen hareketsiz kalmışken, ben onu dikkatle izlerken o sadece beni izler. Ben, farların ışığında donakalmış bir geyik kadar zavallıyım.

"İçeride iyi misin?" diye soruyor ve pürüzsüz viski baritonunun kristal bardaktan buzun üzerine dökülür gibi üzerime yayılması, tuttuğum nefesi bırakmamı sağlıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

En son yapmak istediğim şey bu adama kapıyı açmak, ama başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Özellikle de sesim hala çıkmıyor gibi görüldüğü için. Kapımın kilidi açıldığında geri adım atıyor, sanki çıkmamı bekliyormuş gibi benden uzak duruyor. Ellerim şiddetli bir şekilde titriyor ve ayağa kalkmaya çalışırsam bacaklarımın ağırlığımı taşıyıp taşımayacağını bilmiyorum. Bunun yerine oturuyorum, ağırlığımı koltuğun ince, pütürlü kumaşına bastırıyorum ve kapı kısmen aralıkken hafifçe onun yönüne dönüyorum.

Ne halt yedim ben?

"Yaralandın mı?" diye soruyor sessizliğime karşılık.

"Hayır," diye cevap veriyorum, ayaklarına bakarak - siyah yürüyüş botlarındaki koyu lekeler ve güçlü uyluklarını örten eski, yıpranmış kot pantolon - sesim yumuşak, ama benim işe yaramaz arabamı alay ediyor gibi görünen kamyonetinin gürültülü motorunun sesini bastıracak kadar yüksek.

"Kokudan anlaşıldığı kadarıyla, araban çok fazla yağ yakıyor. Çalışıyor mu?"

"Hayır," diye tekrar cevap veriyorum, karnımı koruyucu bir şekilde kollarımla sarıyorum, içindeki az miktardaki içerik sallanıp duruyor. Şu anda kendimi çok savunmasız ve açık hissediyorum. En iyi günlerde ve en iyi durumlarda bile erkeklerin yanında rahatsız olurum, ama bu durum kesinlikle ikisi de değil.

O, anlaşılmasa da bir şey mırıldanıyor ve sonra "Hadi o zaman" diyor. Sert emri beni ürpertiyor ve bunun kötü bir şey olup olmadığını anlayamıyorum. Ama bana zarar verecek olsaydı, bunu çoktan yapmaz mıydı? Bilmiyorum. Tecavüzcülerin ve katillerin kurbanlarına uyguladıkları yöntemler hakkında hiçbir fikrim yok.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, sesim sandığımdan daha güçlü çıkıyor.

Koltuğuma yaslanıp, sonunda bakışlarımı yukarıya çeviriyorum. Ellerinin, kot pantolonu ve botlarının aksine temiz ve bakımlı olduğunu görüyorum. Yüzü karanlıkta kalıyor ve benim niyetimin açıkça belli olmasına rağmen, bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Yüzünü görmemi istememesi, korku faktörümü sekize çıkarıyor. Yüzü parçalanmış olabilir ve bana da aynısını yapmaya hazırlanıyor olabilir. Texas Chainsaw Massacre filmindeki psikopat olabilir.

"Seni şehre götüreceğim," diyor, sanki bu herhangi bir akli başında, mantıklı insan için çok açık bir şeymiş gibi. Ama ben şu anda ne akli başında ne de mantıklı biriyim. İki gündür neredeyse hiç durmadan araba kullanıyorum. Tek uyuduğum zaman, 24 saat açık bir Wal-Mart'a girip arkaya park ederek birkaç saat gözlerimi kapattığım zamandı.

Kasaba. Beni kasabaya götürecektir. Hangi kasabadan bahsediyor? Las Vegas kasaba mı, şehir mi sayılır? Ama beni kasabaya götürürse, bu muhtemelen beni tecavüz edip öldürmeyeceği anlamına gelir, değil mi? *Ya da yalan söylüyor olabilir*, kafamın arkasında duran kız bana bunu hatırlatıyor. Tanrım, bu durum berbat. Ona güvenmekten başka seçeneğim yok.

Kesinlikle burada kalamam.

Lanet olası çölün ortasındayım.

"Tamam. Teşekkürler. Çok minnettar olurum." O da benim ona karşı olduğum kadar bana karşı temkinliymiş gibi geri adım atıyor. Ayağa kalkıyorum, binici botlarımla altında çakıl ve kurumuş toprak çıtırdıyor. En azından uygun giysiler giyiyorum

kıyafetler giyiyorum. Ona bakıyorum, sadece ağzını ve sakallı çenesini görebiliyorum. Keskin hatları ve pürüzsüz, dolgun dudakları var, ama geri kalanı? "Acaba, şey..." Yutkunuyorum, ağırlığımı değiştiriyorum. "Kapüşonunu çıkarabilir misin?"

O gürültülü bir kahkaha atıyor. "Leatherface falan olmadığımı mı kontrol etmek istiyorsun?"

Ben de gülüyorum, ama bu garip ve titrek bir gülüş, çünkü o tam da benim düşüncelerimi dile getirmiş. Ürkütücü korku filmi kısmına kadar.

Kapüşonunu geri çekti ve nefesim tamamen farklı bir nedenden dolayı kesildi. Çok yakışıklıydı, bu adamın ne kadar erkeksi ve sert görüldüğünü düşünürsek komik gelse de, aklıma gelen ilk kelime buydu.

"Memnun musun?"

Sadece ona bakıyorum. Güzel demek güvenli demek değildir.

Dudaklarının köşeleri çarpık bir gülümsemeyle kıvrılır. Elleri teslimiyetle havaya kalkarken başını hafifçe sallar. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ama seni en yakın kasabadan 20 mil uzakta bırakamam." 20 mi? "Aslında şanslısın. Baraja gittikten sonra buradan geçiyordum. Biraz dolaşmaya karar verdim ve eve çok uzun yoldan döndüm. İyi ki de öyle yapmışım," diye son cümleyi vurgulayarak, elini çenesinden geçirip beni baştan aşağı süzer. "Bütün gece burada kalabilirdin, hiçbir araba geçmezdi."

Hangi baraj? Hoover barajı gibi mi? Ben neredeyim?

"Şanslı," diye tekrar ediyorum, dilimde bu kelimenin ekşiliğini tadarak, çünkü daha önce kendimle ilgili olarak bu kelimeyi hiç kullanmadığımı düşünüyorum. Bu kelimenin saçmalığı beni neredeyse güldürüyor. "Adın ne?" diye soruyorum, gözlerine bakarak. Kahverengi olabilirler diye düşünüyorum. Tam olarak emin değilim, ama öyle olduğunu tahmin ediyorum. Saçları hafifçe dağınık, üstleri uzun, yanları kısa. Bu ışıktaki neredeyse anlaşılmaz olan rengi, gözleri kadar koyu görünüyor. Güçlü, keskin çenesi, tembel bir adamın sakallarıyla kaplı.

O bir oduncu, diye düşünüyorum. Hem de seksi bir oduncu.

Gülümüyor ve dişleri mükemmel. Beyaz ve düzgün. Onun sertliğine ilginç ve hoş bir tezat oluşturun. Ve o gülümseme. Vay canına. Garip bir nedenden dolayı beni rahatlatıyor. Sanki diş hijyeninin kalitesi ve muhteşem gülümsemesi karakterinin bir göstergesiymiş gibi. Ne zaman bu kadar aptal bir kız oldum ben?

"Jake," diyor, beni yavaşça, tembelce süzerken, gözleri yüzümü tekrar bulmadan önce her santimimi tarıyor. Yüzümdeki her bir özelliği incelerken ifadesi değişiyor, şüpheli ve temkinli hale geliyor. Beni tanıyor mu acaba? Umarım tanımıyordur. Bir şekilde bundan şüpheliyim. Bu bölgede tanındığımı hayal edemiyorum. "Seninki ne?"

Adım. Ve işte burada tereddüt ediyorum. Ona hangi adımı söyleyeyim? Kesinlikle gerçek adım değil. "Mia," diye patladım, gözlerim onunkilerden kaçarak.

"Tamam, Mia. Orada tutmak istediğin eşyalarını alıp beni takip et. Arabana çekiciyle şehir merkezine götürebilecek bir arkadaşım var."

Başımı sallıyorum, ama cevap verme fırsatım olmadan, etkileyici silueti bir ışık halesiyle çerçevelenmiş olarak kamyonetine doğru uzaklaşıyor. Çalınan arabanın yolcu koltuğundan çantamı almak için hiç vakit kaybetmiyorum.

Dudaklarımı ısırıyorum. Burada ihtiyacım olan başka bir şey var mı? Beni bu arabayla ilişkilendirebilecek bir şey?

Onu nereden aldığın ve parmak izlerin dışında mı?

Düşünmeden bir dizi küfür mırıldanıyorum. Bu araba yapıldığı anda, ben de yapılacağım. Ama bu adam, onu çekebilecek birini tanıdığını söylüyor ve belki de ona nakit para verip onu ortadan kaldırmasını sağlayabilirim. Kimse farkına varmaz.

Bagaja doğru yürüyerek, onu açtım ve valizlerimi tek tek çıkarıp tozlu zemine koydum. Jake çoktan orada beni bekliyordu, farları arabamın arkasına ışık tutuyor ve önümü görebilmem için yol açıyordu. Plakam da görünüyor ve içimden bir ürperti geçiyor. Kalın harflerle yazılmış TEXAS kelimesi ve eyaletin resmi. Artık çok geç, iç çekiyorum. Umarım çok dikkatli bir adam değildir.

Jake sessizce valizlerimden birini kaldırıyor. Ben de onu takip ediyorum, diğer valizi arkamda sürükleyerek, tekerlekleri çatlamış toprağa takılıyor. Onun kamyoneti ile benim arabamın arasından geçiyoruz ve sonra yolcu tarafındaki kapıyı benim için açıyor. Valizimi elimden alıyor, zahmetsizce kaldırıyor ve diğer valizimle birlikte yolcu tarafındaki küçük arka koltuğa atıyor.

Etkileyici büyüklükteki eli koluma dokunmak için uzanır ve içgüdüsel olarak, parmakları ateşten yapılmış gibi geri çekilirim. "Bana dokunma," diye terslerim.

Elleri havaya uçar, koyu renkli gözleri büyür. "Sadece sana yardım etmek istemiştim." "Oh. Üzgünüm, ama sanırım başarabilirim, teşekkürler," derim, küçük bir suçluluk duygusu hissediyorum.

Kendimi temiz, serin kabine kaldırdım ve odunsu kolonya ve yeni arabanın cezbedici kokusunu içime çektim. Bu kamyonet güzel. Tahminimce pahalıdır — koltukların yumuşak derisi, ahşap paneller ve düğmeler, kadranlar ve her türlü teknolojiyle dolu devasa gösterge paneli göz önüne alındığında.

Sonra aklıma geldi. Arabamı çekecek adam, ben onunla anlaşmaya varmadan önce bunu araştırabilir. Mümkün olduğunca uzağa gitmem gerekiyor. Belki de kimseyi aramaması daha iyi olur. Arabayı bu ıssız yerde bırakırsak.

"Arkadaşını aramana gerek yok," diyorum, o arabaya binip emniyet kemerini takarken. "Arabayı burada bırakabiliriz. Sanırım araba bozulmuş ve çok eski. Yakınlarda yeni bir araba alabileceğim bir yer var mı?" Bu riskli olacak, ama başka seçeneğim var mı? Ayrıca, kısıtlı bütçemle ne tür bir araba alabileceğimi de bilmiyorum. Muhtemelen şu anda kullandığımdan daha iyisi olmaz.

Jake bana uzun uzun ve sertçe bakar. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi. Bu beni endişelendirir ve buradan gitmek için sabırsızlanmamı sağlar. Sanki o gözleriyle içimi görebiliyormuş gibi hissedirim ve pozisyonumu veya bakışlarımı değiştirmemek için tüm gücümü kullanırım. Kahverengi gözler konusunda haklıydım, ama bunlar sıradan kahverengi gözler değil. Sıcak, sütlü çikolata rengindeler.

"Arabanızı burada bırakırsak, polis eninde sonunda onu alacak." Tepkimi görmek için beni dikkatle izliyor ve kalbim göğsümde deli gibi atıyor olsa da, stoik maskemı korumak için elimden geleni yapıyorum. "Ve sabaha kadar hiçbir yer açık olmayacak."

Nefesim kesilirken gözlerim kapanır. Otobüse veya trene binebilirim, ama bu son çare ve bu gece bir tane bulabileceğimi sanmıyorum. "Burada mahsur kaldım," diye fısıldarım kendi kendime. "Neredeyim?" Bu noktada daha çok meraktan soruyorum.

"Henderson veya Boulder şehrinin hemen dışında, nereye gittiğine bağlı olarak," diye cevaplıyor ve kaşlarım çatılıyor. "Nevada," diye ekliyor.

Henderson, Nevada mı? Las Vegas'a göre nerede olduğunu hiç bilmiyorum, ama hatırladığım son tabelalar oydu. Tanrım, başım belada.

Şimdi ne yapacağım ben?

Mia ve Jake'i daha fazla görmek ister misiniz? [Touching Sin](#) kitabını bugün satın alın!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

